

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

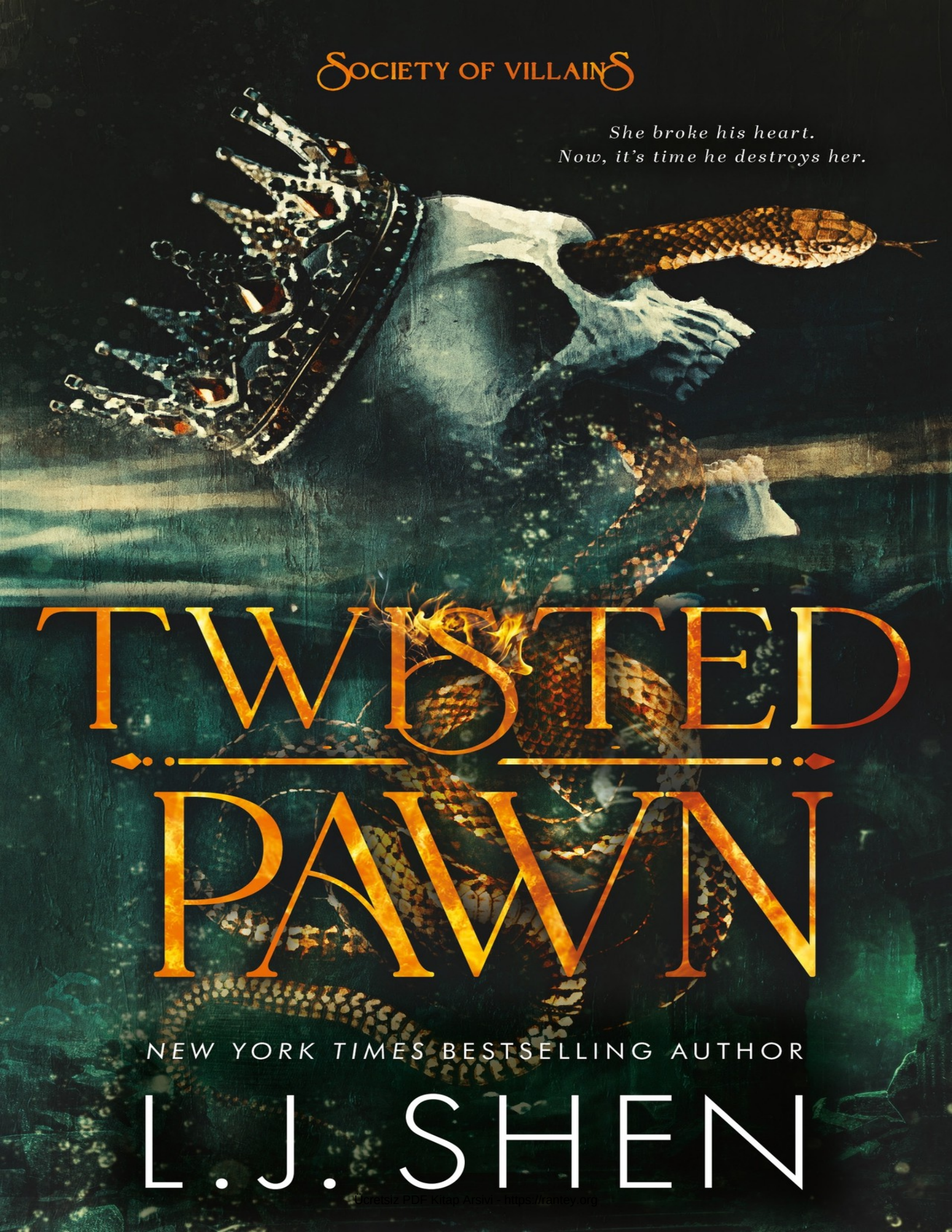
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOCIETY OF VILLAINS

*She broke his heart.
Now, it's time he destroys her.*

A dark, atmospheric painting featuring a crown and a snake. The crown, adorned with jewels and a red gem, lies on a dark, textured surface. A snake with a patterned body is coiled around the crown, its head raised and tongue flicking out. The background is a dark, moody landscape with a hint of a horizon line.

TWISTED PAWNI

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

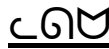
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

YAZAR HAKKINDA

L.J. Shen, *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post* ve Amazon'da 1 numaralı en çok satan çağdaş romantizm yazarıdır. Kederli, karanlık kitapları ve neredeyse kurtarılamaz alfa kahramanlarıyla tanınan yazar, dişleri ve pençeleri olan masallar yazmaktadır.

Ailesi, evcil hayvanları ve içsel şeytanlarıyla birlikte

ailesi, evcil hayvanları ve içsel şeytanlarıyla birlikte yaşıyor ve okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve huysuz kedisiyle vakit geçirmeyi seviyor.

authorljshen.com

authorljshen

@authorljshen

@authorljshen

@authorljshen

L.J. SHEN'İN DİĞER ESERLERİ

Sinners of Saint

*Vicious
Ruckus
Scandalous
Bane*

All Saints

*Pretty Reckless
Broken Knight Angry
God Damaged
Goods*

Yasak Aşk

*Gerçekten, Delicesine,
Derinden En Çılgın Düşler
Yakışıklı Şeytan*

Kötü Adamlar Topluluğu

Kötü Piskopos

Çarpık Piyon

L.J. SHEN

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2026 yılında Sourcebooks'un bir
imtiyazlı yayınevi olan Bloom Books
tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde
yayınlandı

İngiltere'de ilk olarak 2026 yılında Hodder
& Stoughton Limited tarafından
yayınlanmıştır

Bir Hachette UK şirketi Telif hakkı

© L.J. Shen 2026

L.J. Shen'in Eserin Yazarı olarak tanınma
hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve
Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından
talep edilmiştir.

Kapak tasarımı: Gisel @ Neptune Designs
Kapak görseli © Shutterstock.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir
bölümü, yayıncının önceden yazılı izni
olmaksızın herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim
sisteminde saklanamaz veya aktarılamaz;
ayrıca, yayınlandığı biçimden farklı bir
ciltleme veya kapakla da hiçbir şekilde
dolaşıma sokulamaz

ve sonraki alıcıya da benzer bir koşul getirilmeden dolaşıma sokulamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

e-kitap ISBN 978 1 399 75254 1
Ciltli ISBN 978 1 399 75253 4

Hodder & Stoughton Limited
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Twisted Pawn (Society of Villains #2) kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu tamamen bağımsız romanı okumak için *Bad Bishop'ı* okumak gerekli olmasa da, okursanız bu dünyayı, karakterleri ve ana karakterler arasındaki ilişkileri daha iyi anlayabilirsiniz.

Bu karakterler, bağımsız bir kitap olan *Handsome Devil* (Forbidden Love #3) kitabımda da yer almaktadır. Achilles ve Tierney'nin yolculuğunun tadını çıkarmak için bu kitabı okumanız gerekmez de, okursanız onların hikayesini daha iyi anlayabilirsiniz.

Bu kitabı yazarken bazı sanatsal özgürlükler kullanıldı. Örneğin, İtalyan vaftiz sahnesinde. Bazı gelenekler, Camorra'nın acımasızlığını yansıtmak için değiştirildi ve Katolik Kilisesi'nin uygulamalarıyla hiçbir şekilde bağlantılı değildir.

Son olarak, bu kitabın kan, şiddet, tartışmalı cinsel durumlar (dubcon ve CNC dahil) ve diğer hassas konularla dolu *karanlık* bir hikaye olduğunu lütfen unutmayın.

Okuyucuların kendi takdirine bırakılmıştır.

İçerik uyarılarının tam listesi için burayı ziyaret edin: shor.by/HBBR

Umut tek kalan şeydiğinde bile inanmayı hiç bırakmayanlara.

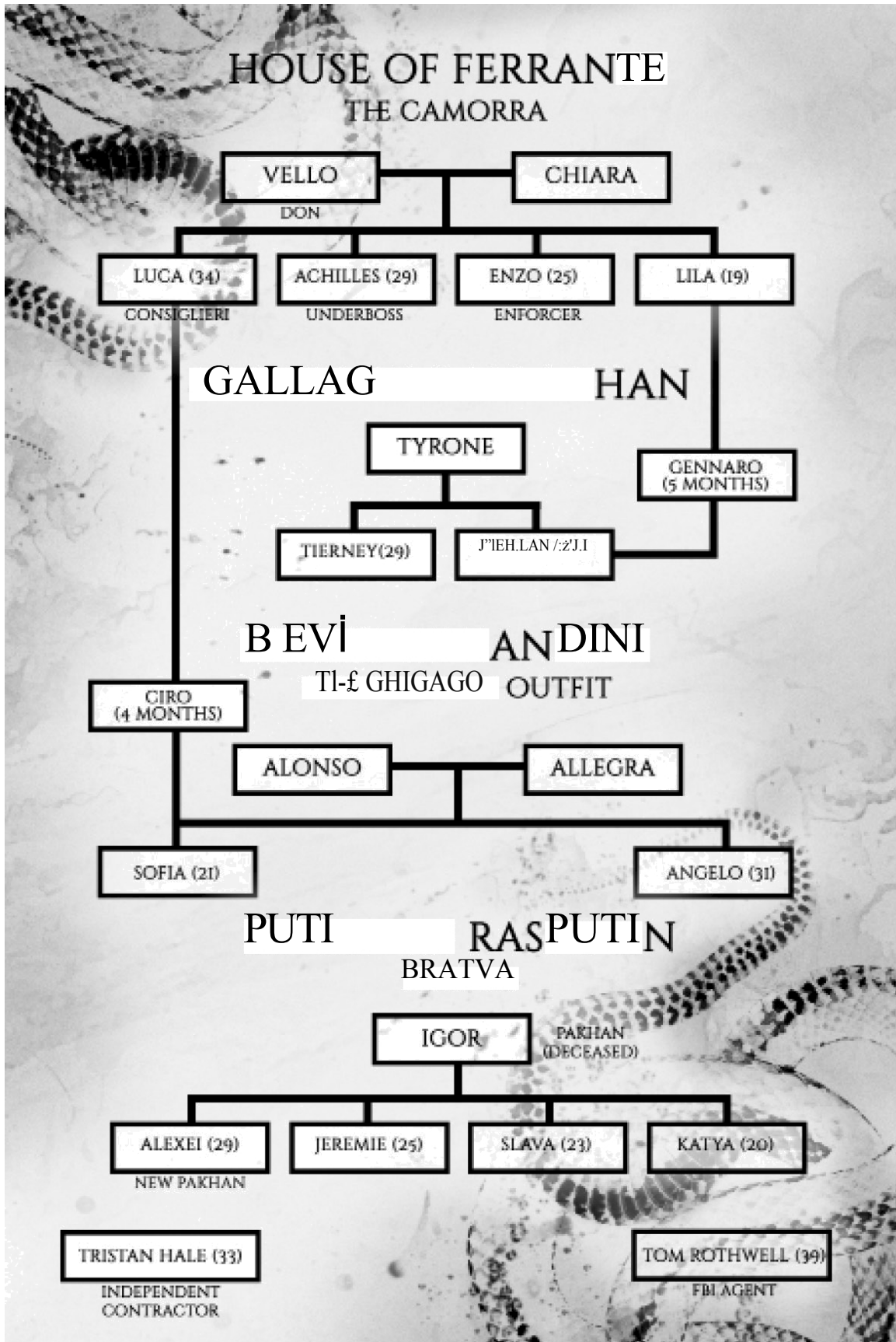
Siz, içimde döndürdüğüm bıçağım; işte bu aşk. İşte bu, sevgilim, aşk.

—*Franz Kafka*, Milena'ya
Mektuplar

Seni gördüğümde aşık oldum, sen de biliyordun ki gülümsedin.

—*Arrigo Boito*

KÖTÜLER TOPLULUĞU AĞACI

terim: BÜKÜLMÜŞ PİYADE

Satrançta piyon en zayıf taştır ve değeri sadece bir puandır. Tarihsel ve kültürel olarak piyon, bir askeri, bir köylüyü veya piyadeyi temsil eder. Kolayca gözden çıkarılabilir ve yaygın olarak küçümsenir.

ÇALMA LİSTESİ

(Bu sırayla dinlendiğinde en iyi keyfi verir)

"NAnthem Vol 2"—N'to, Patto MC & Peste
"Sins to Sacrifice"—Az Apathy
"Precious"—Depeche Mode
"Psychos in Love"—Cheska Moore
"Halo"—Texas
"Skyfall"—Adele
"Fight"—Freestyle Concept (feat. Dope One, Clementino, Inoki, L-Mizzy) "Ready or Not"—Fugees
"RUNRUNRUN"—Dutch Melrose "Trauma"—Cheska Moore
"Harley & Joker"—notefly & BrillLion "Black Eyed Boy"—Texas
"Roman Sky"—Avenged Sevenfold "Static"—Sleep Theory
"Tainted Love"—Scorpions
"Temptation"—Union of Sound
"Closer"—Kings of Leon
"Ne Dersen De"—Texas

SON SÖZ

Ölüm.

Don Vello onu yakından tanıyordu. Şahsen.

Sevgiyle. Bu onun mesleği idi. Tutkusu. Kaderi.

Ölmekten korkmuyordu. O ve Ölüm bunun için çok yakındı. Bir nevi eski dostlardı.

Ayrıca, bir korkamaz korkamaz bir böyle doğal ve kaçınılmaz bir şeyden korkamaz, tıpkı baharın ortasında açan bir çiçek gibi.

Şanslıysa birkaç ayı kalmıştı. Bir halef seçmesi gerekiyordu. Hemen.

İki gün öncesine kadar kimin olacağını bildiğini sanıyordu.

Evlilik yoluyla kazandığı ikinci oğlu, Achilles.

Achilles, acımasız. Cesur. Dokunulmaz.

Psikopat.

Beklentilerini aşan acımasız evlat. Achilles başından beri farklıydı.

Kardeşleri gibi, o da yeni doğduğunda Vello'nun düşmanlarının kanıyla vaftiz edilmişti.

Kardeşlerinin aksine, törenin her saniyesinden keyif alıyor gibiydi.

Küçük, stoik bir çocuktuk; Vello onu Chiesa di San Pietro Martire'deki vaftiz havuzuna indirirken ne çırpındı ne de ağladı. Kendini evi olarak gördüğü yerde, başka bir adamın ölümünde, derin bir uykuya dalmıştı.

Vello onu ayağından tutmuş, çocuğun yüzünün kıpkırmızıya dönmesini izlemişti.

Vücudunda kanın değmediği tek yer pembe, pürüzsüz topuğuydu. Vello'nun karısı Chiara, bebek tamamen suya daldırılmadan önce elini onun omzuna koydu. "Hayır," sesi titriyordu. "Lütfen. Onun birazcık insanlığa ihtiyacı var." Vello aynı fikirde değildi ama itaat etti. Doktorlar, karısının doğum sonrası depresyon denen bir şey yaşadığını söylemişlerdi. Onun kadınsı düşüncelerine karşı dikkatli olması gerektiğini söylemişlerdi.

Kadınlar gerçekten de aptalca yaratıklardı, değil mi?
Neyse. Karısının isteğini yerine getirmek onu yeterince memnun etmişti.

Çocuğa Achille adını vermeyi planlamıştı. Güzel, güçlü bir İtalyan ismi.

Don'un isme fazladan bir "s" eklemesine neden olan, çocuğun açıkta kalan topuğuydu. Achilles.

Çünkü her yeri kanla kaplı değildi. Tek bir zayıf noktası vardı. Şimdi, bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Büyürken Achilles, ismine yakışır bir şekilde durdurulamaz bir güç sergiledi.

Korkusuz bir asker ve şiddetli bir savaşçıydı.

O kadar kötü niyetliydi ki, kendi ailesi bile ondan korkuyordu. Öldürdü ve sakatladı. Bir emri yerine getirirken asla gözünü kırpmadı, duraklamadı veya tereddüt etmedi.

Annesi onu ne pahasına olursa olsun kaçırır, kardeşleri zorunluluktan ona tahammül eder, babası ise gururla dolup taşardı, çünkü karısı yanılmıştı: Achilles'in tüm ahlaksız varlığında tek bir zayıf noktası bile yok gibi görünüyordu.

Don Vello, Achilles'in Ferrante klanının reisi olarak başarılı olacağını düşünmüştü.

Ama bu eskiden böyleydi.

Oğlunun ölümcül zayıflığını öğrenmeden önceydi. Bu zayıflık, bakır saçlı bir kız şeklinde ortaya çıktı.

Sıradan bir İrlandalı mafya üyesinin kızı.

Düşüncesiz, pervasız, anlamsız bir varlık.

Tierney Callaghan.

Bu sapkın küçük piyon, onun Achilles topuğuydu.

Deneyimli bir satranç oyuncusu olan Vello, bir zamanlar bu küçük fahişeden kurtulabileceğini düşünmüştü. Onu izole bir piyon haline getirmek. Hayatta kalmasına yardım edebilecek diğer önemli oyunculardan uzaklaştırmak.

Ama çok geç kalmıştı. Kız, oğlunun sistemine çok derinlemesine yerleşmişti.

Vello ofisine yaklaşan ayak sesleri duydu. Muhtemelen Achilles'ti. Son numarasından sonra onu öldürmek zorunda kalacaktı. Üzücü

durumdu, ama Achilles bu yolu kendisi seçmişti.

Kimse Camorra'ya ihanet
etmezdi. Don'un oğlu bile.

Vello içini çekti, çekmecesini açtı ve silahını kurdu. En azından
Luca hâlâ yanındaydı.

En azından Enzo hâlâ yanındaydı.

En azından gizli gözdesi oğlu hâlâ yanındaydı.

A ikinci set bir ayak sesleri duyuldu duyuldu
koridordan koridordan

Gelen her kimse, takviye getirmişti.

Kendi kendine acı bir gülümseme attı. Belki de öldürme işi ona
düşmeyecekti, ne de olsa.

Zayıf elini Waterloo Savaşı satranç takımına uzatıp bir piyon
aldı ve onu kullanarak bir kralı devirdi. Karısı bunun ne anlama
geldiğini bilirdi. Yeraltı dünyasının kralı olmak için en uygun oğlu
seçecekti.

Bu dünyadaki son anlarında, Tanrı'nın acımasız mizahına
hayret etti. İnsanı kendi suretinde yaratmış olmasına rağmen,
kaderini mühürlemekten asla geri kalmayan bir kırılganlık
vermişti

—bir kalp.

Çünkü en büyük savaşçılar bile...

Aşka teslim olurlar.

Luca

Achilles

Enzo

Tiernan

il prediletto

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında

L.J. Shen'in Diğer

Eserleri Başlık

Sayfası Telif Hakkı

Yazarın Notu İthaf

Alıntı Son Söz

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM ON
İKİNCİ BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM ON
YEDİNCİ BÖLÜM ON
SEKİZİNCİ BÖLÜM ON
DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM YİRMİ
BİRİNCİ BÖLÜM YİRMİ
İKİNCİ BÖLÜM YİRMİ-ÜÇ
BÖLÜM YİRMİ DÖRT BÖLÜM
YİRMİ BEŞ BÖLÜM YİRMİ
ALTI BÖLÜM YİRMİ YEDİ
BÖLÜM YİRMİ SEKİZ
BÖLÜM YİRMİ DOKUZ
BÖLÜM OTUZ

BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ BÖLÜM OTUZ ÜÇ
BÖLÜM OTUZ DÖRT BÖLÜM
OTUZ BEŞ BÖLÜM OTUZ
ALTI BÖLÜM OTUZ YEDİ
BÖLÜM OTUZ SEKİZ BÖLÜM
OTUZ DOKUZ BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM
KIRK-İKİ BÖLÜM KIRK ÜÇ
BÖLÜM KIRK DÖRT BÖLÜM
KIRK BEŞ BÖLÜM KIRK ALTI
BÖLÜM KIRK YEDİ BÖLÜM
KIRK SEKİZ BÖLÜM KIRK
DOKUZ BÖLÜM ELLİ

BÖLÜM 51 BÖLÜM 52
BÖLÜM 53 BÖLÜM 54
BÖLÜM 55 BÖLÜM 56
BÖLÜM 50-YEDİ BÖLÜM
ELLİ SEKİZ BÖLÜM ELLİ
DOKUZ BÖLÜM ALTMI
BÖLÜM ALTMI BİR
BÖLÜM ALTMI İKİ BÖLÜM
ALTMI ÜÇ BÖLÜM ALTMI
DÖRT BÖLÜM ALTMI
BEŞ BÖLÜM ALTMI ALTI
BÖLÜM ALTMI YEDİ

SON SÖZ TEŞEKKÜR

BİRİNCİ BÖLÜM

AV

BİRİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

GÜNÜMÜZ

SAN PIETRO MARTIRE KİLİSESİ, NAPOLİ, İTALYA

"Siktir. Nerede bu?" Kilisenin ilk sırasına çöktüm ve Chanel çantamda sigara paketimi aramaya başladım. Normalde sigara içmezdim. Ama normalde evimden binlerce kilometre uzakta, dünyanın en güçlü mafya ailesiyle burun buruna da değildim. Ah, bu ailenin üyelerinin yarısının beni öldürmek istediğinden bahsetmiş miydim? Ne eğlenceli zamanlar.

Sanki işaret verilmiş gibi, iri bir figür arkamdaki sıraya kaydı. Omzumun üzerinden uzanan bir kolun elinde, yakılmamış bir sigara belirdi. Alaycı bir şekilde sahibinden sigara aldım.

Kim olduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu.

Ne kadar klişe gelse de, onu görmeden önce varlığını hep hissederdim. On dört yaşımdan beri benim gölgem olmuştu.

Karanlıkta nefes alıp verişinin ritmini, tenimdeki bakışlarının sıcaklığını, göğsümün içindeki ayak seslerinin nabzını tanıyordum. O, benim ayrılmaz bir parçam olmuştu. Varlığıma o kadar derinlemesine yerleşmişti ki, artık kimliğimin bir başka yönü haline gelmişti.

Achilles Ferrante.

Düşmanım. Rakibim. Yaklaşan sonum.

"Kilisede her zaman sarhoş bir denizci gibi küfür mü ediyorsun?" Kuru, boğuk sesi midemin derinliklerinde yankılandı.

"Sadece bunu seninle paylaşmak zorunda kaldığımda." Kırmızı rujlu dudaklarımın arasına sigarayı sıkıştırdım ve çıkmak aramak için elimi çantama daldırdım.

Achilles öne eğildi, dudakları kulak mememe değdi. "Bir şey bilmek ister misin?"

Ensemde tüylerim diken diken oldu. On beş yıl geçmişti ama o hâlâ odun, deri ve baharat kokuyordu. "Hayır."

"O elbiseyle bir fahişeye benziyorsun," dedi boğuk sesiyle, sesi o kadar zehirliydi ki, yer kaygan olsaydı hiç şaşırmazdım.

"Asla karşılayamayacağın bir şey." Saçlarımı yüzüne doğru savurdum.

Dikkatsiz görünüşüme rağmen, sözleri tam göğsümün ortasına bir kurşun gibi saplandı.

Ben bir seks işçisi değildim, ama geçmişte yanlış erkeklerle yatmıştım. Bana zalim davranan erkeklerle. Beni inciten erkeklerle. Herhangi bir sevgi gösterisini kabul edebilmemin tek yolu buydu.

Ama bu, o pislik herifin beni iki yıl önce gözetim altına almasından önceydi. Artık her yere onun askerlerinden biriyle birlikte gitmek zorundaydım. Artık seks hayatım yoktu. Tanrı korusun, bir kız en sevdiği kardiyo egzersizinden zevk alsın.

"Tatlım, seni isteseydim, Tanrı'nın kulakları  ınlayacak kadar yüksek sesle adımları haykırıyor olurdun."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için  zg n m, ama gece kadınlarının bile standartları vardır."

"Yani fahi e olduğunu kabul ediyorsun?" O yaklaşırken, oyulmu  kaslarının ağırlığı altında tahta sıra gıcırdadı. "Grup indirimi yapıyor musun?"

"Neden, iğrenç kişiliğinin her yönünü buraya mı getirmeyi planlıyorsun?"

Sonunda parmaklarım  antamdaki gümüş Zippo'yu kavradı. *Bingo*. O  l mc l cevabını vermeden önce, çok yüksek topuklu ayakkabılarımla sendeleyerek atriyma doğru kalktım. Vitray pencerelerin ve mermer sütunların yanından geçip çift kapıdan dışarı çıktım ve güneş i ığına daldım.

Dışarıda merdivenler misafirlerle doluydu. Kiliseyi çevreleyen sarı ve altın rengi binaların ötesinde Vezüv Yanardağı'nı aradım ama bulamadım. Duvara yaslanıp sigaramı yaktım ve kalabalığı taradım. Kalbim gırtladıma kadar çıkmıştı. Aptalca şeylerden bıkmıştım.

Achilles Ferrante etrafta olduğunda, o organ hiçbir zaman olması gereken yerde durmazdı.

Haksız değildi. Yeğenim Gennaro'nun vaftiz töreni için giydiğim kıyafet uygunsuzdu.

Kırmızı bir mini elbiseydi, gece kulübü dışında giyilemeyecek kadar kısaydı. Ama başka neyin uygunsuz olduğunu biliyor musunuz? Henüz altı aylık bile olmayan bir bebeği, ölü bir suçlunun kanıyla vaftiz etmek. Oysa Ferranteler tam da bunu yapmak üzereydiler.

Acımasızca sadisttiler. Ne yazık ki, bebeği vaftiz edilecek olan aptal kardeşim de öyleydi. Tiernan, Gennaro'nun karısının ailesinin geleneğini sürdürmesinin sakıncası olmadığını, yeter ki daldırıldığı kan, ölmeyi hak eden birine ait olsun, demişti. Anlaşılan o kişi, rakip bir klanın ikinci patronu ve bir çocuk tacizcisiydi.

Tiernan ateistti. Bizim geldiğimiz yerde, Tanrı'nın olmadığına emindik. Çocukken her gece O'na dua ederdik, ama O hiç cevap vermezdi. Bu, Tiernan'ın bir kiliseye ilk kez adım atışı olacaktı. Ama kardeşimin karısı söz konusu olduğunda, onunla mantık tartışmasına girmenin anlamsız olduğunu çok iyi biliyordum. Lila ne isterse, o da onu yerine getirirdi. Hiç soru sormadan. Kardeşimin karısına gösterdiği özel muameleye karşı hiçbir kızgınlık ya da öfke duymuyordum. Ben de Lila için her şeyi yapardım. O tam da öyle bir insandı.

İyi kalpli. Sağlıklı. Mükemmel.

Şeytanı anmışken, kardeşim tam bana doğru geliyordu.

"Ne giydiğini sanıyorsun sen?" Her zamanki sosyopatik tavrıyla beni selamladı, görüş alanıma daldı ve üzerime kocaman bir gölge düşürdü.

Tiernan, Savile Row takım elbisesiyle ve geriye taranmış saçlarıyla kusursuz görünüyordu. Achilles gözünü oyduktan sonra göz bandı takıyordu. Ama bu, Lila ile evlenmeden önceydi. Artık birbirleri için kurşun bile yerdiler.

Omuz silktim ve sigaramdan bir nefes çektim. "Bir elbise." "*Saçmalık*. İnsanlar bakıyor."

"İnsanlar her zaman bakar. En azından onlara bakmaları için iyi bir neden verebilirim."

"Bugün senin günün değil, Tier."

Hiçbir şey söylemedim çünkü haklıydı. Ama bu şekilde giyinmemin gerçek nedenini ona söyleseydim, kavga ederdik ve onun için bugünü mahvetmek istemedim.

"Artık yaşına uygun davranmanın zamanı gelmedi mi?"

"Bu oldukça felsefi bir soru." Sigaramdan derin bir nefes çektim, dumanın ciğerlerimin dibine ulaşmasını bekledikten sonra yana doğru üfledim. "Bence insan, sorumlulukları kadar olgun olur. Benim ise hiç sorumluluğum yok. Ailem yok. Çocuğum yok. İşim yok."

Geleceğim de yok, ama bu konuyu fazla kafama takmıyorum.

"Anında bir koca ve bir işin olabilir. Sen söyle, ben hallederim."

Teklif burun kıvırdım. "Gerek yok, teşekkürler." "Kendini örtmen lazım."

"Beni kırdın kardeşim." Dudaklarımı bükerek dedim. "Bu bacaklar gösterilmek için var."

"Biliyorsun, hayatta insanları kızdırmaktan daha önemli şeyler var." "Bunu insanları kızdırmak için giymedim."

Bunu insanları uzak *tutmak* için giydim. Ben ailenin fahişesi, Jezebel'i, Delilah'ıydım. Evlenilecek bir kadın değildim ve kesinlikle görücü usulü evlilik için uygun değildim. Bakın, birkaç yıl önce Achilles, Tiernan'ı, kardeşim onun benim için bir damat seçmesine izin verirse, bunun bir şekilde kadınsı öfkemi dizginleyeceğine ikna etmişti — evlenirsem mutlu ve normal olacağıma inanıyordu.

Şimdi benim görevim, kendimi Camorrista erkekleri için Kaptan Hook'un prostat muayenesi kadar çekici hale getirmektir. Çünkü ne olursa olsun, kimsenin özgürlüğümü elimden almasına *asla* izin vermeyecektim. Bir daha asla.

"Bu arada, yeğenim nerede?" Konuyu değiştirdim.

Tiernan çenesini sağa doğru salladı. Bakışlarını takip ettim. Karısı Lila, kilisenin merdivenlerinin dibinde duruyordu; etrafında

kadınlar ona hayran hayran bakıyordu. Gennaro'yu — kısaca Nero — göğsüne sıkıca sarılmış tutuyordu.

Lila gerçek bir güzellik abidesiydi. Narin yüz hatları, soluk mavi gözleri ve keten rengi bukleleri, hepsi çiçek desenli pembe şifon bir elbiseye sarılmıştı. Nero ise, biz Callaghan'ların tıpatıp aynısıydı. Aynı bordo saçlar. Aynı yeşil, kurnaz gözler. Beyaz vaftiz cüppesine sarılmış, babasının tombul yanaklı bir versiyonu. Bu tatlı küçük meleğin şeytanda teselli bulması ve hatta onu evcilleştirmeyi başarması komikti. Çünkü hayatında ilk kez, kardeşim... *mutlu görünüyordu*.

Nero gürültüyle güldü ve annesinin gevşek buklelerine uzandı, altın rengi bir bukleyi avucuna aldı ve tombul parmakları arasında çevirdi. Lila kıkırdadı ve burnunun ucunu öptü.

Gennaro'yu binlerce kez kucağıma almıştım. Onu yıkamıştım. Bezini değiştirmiştim. Koklamıştım. Lila, oğlunun hayatıma ne kadar neşe kattığını bildiği için onu benimle cömertçe paylaşıyordu. Yine de, onları birlikte her gördüğümde, sanki biri paslı bir çiviye kalbime saplayıp yavaşça çeviriyormuş gibi hissediyordum. Bu, benim asla sahip olamayacağım her şeyi hatırlatıyordu.

Esnedim ve bakışlarımı tekrar kardeşime çevirdim. “Vaftiz ebeveynlerini seçtin mi?”

“Evet.”

“Kimler?”

“Luca ve Sofia.” Boğazını temizledi, gözlerimden kaçınarak. “Onlar bizi Ciro’nun vaftiz ebeveynleri olarak seçtiler. Biz de aynısını yapmamız en uygunu olurdu.”

“Doğru.” Zorla bir gülümseme attım. “Yeraltı dünyasında görgü kuralları çok önemlidir.”

Luca ve Sofia, Lila’nın kardeşi ve yengesi idi. Evliydim ve Nero’nun yaşına yakın bir oğulları vardı, bu yüzden mantıklıydı. Ama bu, darbenin etkisini hafifletmedi. Beni vaftiz annesi olarak uygun görmediler. Neden görsünler ki? Berbat bir haldeydim. *Çok çekici* bir berbatlık, kabul, ama yine de berbat.

“Dinle, Lila zaten gergin. Senin en iyi davranmanı istiyorum,” diye homurdandı Tiernan.

Gözlerimi o kadar sertçe devirdim ki, bastırılmış anılar gördüm. Sanki Lila'yı incitecek bir şey yapabilirmişim gibi.

"Ciddiyim, Tier. Yaramazlık yapma."

"Evet, evet. Zariflik ve nezaketin vücut bulmuş hali olacağım.

Merak etme."

Ahşabın betona çarpmasıyla çıkan tıkırtı sesi kulaklarıma ulaştı ve ikimiz de o yöne döndük. Don Vello Ferrante, kiliseye çıkan merdivenlerde bastonunu yere vuruyordu. Babam da onun yanında yürüyordu.

"Bebeği vaftiz etmeleri neredeyse altı ay sürdü," diye homurdandı Vello. "Bu duyulmamış bir şey."

"Lila, Nero aşılarını olmadan uçağa bindirmek istemedi," diye cevapladı Tyrone.

"Lila'nın ne istediği kimin umurunda? *Per l'amor di Dio*," diye tükürdü Vello. "O sadece bir kadın!"

"Onu ne öldürüyor?" diye sordum Tiernan'a, hâlâ don'u izlerken.

"Emin değilim. Ama bir an önce gelse iyi olur. Şimdi izninizle"—Tiernan yanımdan geçip gitti—"Kayınpederim karımı kızdırmadan önce gidip kafasını koparmam lazım."

Sigaranın kalanını yakındaki bir çalıya attım ve elbisemin eteğini aşağı doğru çektim. İnsanlar, nöbet tutan Camorra askerlerini itip kakarak kiliseye giriyorlardı.

Ertelemek en sevdiğim hobim olduğu için, çantamdan telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim.

Bir senatörün eşi ve arkadaşlarıyla kuzeyde yapılacak bir şarap tadımına davet.

Bağış toplama etkinliği için bir komite brunch'ı.

Görevdeki başkanın eşi olan yakın arkadaşım Frankie Keaton ile bir spa hafta sonu.

Tüm bu davetlere evet demem gerekiyordu. Gerçek bir işim olmadığı için, görevim kardeşim ve İrlandalı Mafya'nın yararlanabileceği bağlantılar kurmaktı. Tiernan bana aylık maaş ödüyordu. Ben de karşılığında polis memurlarının görmezden gelmesini, ilçe memurlarının izinleri hızlandırmasını ve liman işçilerinin İrlandalıların daha sonra sokaktaki

fiyatına satacakları malları bir kenara ayırmalarını sağlıyordum.

Gelecek ayımı anlamsız sosyal yükümlülüklerle doldurduktan sonra, şifreli mesajlaşma uygulamasına giriş yaptım ve birkaç hafta önce gelen okunmamış bir mesajın üzerinde durdum. Başparmağım ekranın üzerinde durdu.

Bilinmeyen: Doğru olanı yap, Tierney. Özgürlüğe kavuşmak için tek şansın bu.

Dudaklarımın köşesini ısırarak, FBI ajanı Tom Rothwell'e cevap vermeyi düşündüm. Birkaç yıldır peşimdeydi ve beni Ferrantes'lere ihanet etmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ama ölmek istemediğim için onu sürekli reddediyordum.

O , , , , , , , , , her şey , , , boktan bir duruma , , , , her şey , , , boktan bir duruma , , , , her şey , , , boktan bir duruma , , , , her şey , , , boktan bir duruma , , , , her şey , , , boktan bir duruma , , ,

Umarım işler o noktaya gelmez.

Bir iç çekerek telefonumu çantama koydum, arkamı döndüm ve kiliseye tekrar girdim.

Birkaç dakika içinde, ilk birkaç sıra neredeyse tamamen dolmuştu. Tiernan ve Lila, rahibin yanında, mihrapta duruyorlardı. Vaftiz ebeveynleri Luca ve Sofia da öyle.

Neredeyse boş bir sıra vardı — önden ikinci sıra, Achilles tek başına oturuyordu. Onun yanına oturmaktansa asit banyosuna girmem daha iyi olduğundan, ilk sıraya koştum ve Lila'nın kardeşi Enzo ile babamın arasına sıkıştım.

"Bebeğim." Babam yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Tyrone." Geri çekildim ve Enzo'ya yaslandım. Bu çocukça takma ad sinirlerimi bozuyordu. Yirmi dokuz yaşındaydım. Üstelik, takma ad kullanacak kadar yakın değildik.

"Kıyafetin yazık olmuş. Güzel görünmek için ona ihtiyacın yok." Gözleri beni onaylamayan bir bakışla süzdü.

Cevap vermedim. Babam için hiçbir zaman yeterince iyi olamadım ve o da bunu unutmamam için elinden geleni yaptı. Ergenlik yıllarım boyunca beni görmezden gelmişti; reşit olur olmaz, beni evlendirmek için çok zor bir durum olduğumu fark edince, benden tamamen vazgeçti.

Son zamanlarda, neredeyse hiç konuşmuyorduk ve sadece

"Selam, Tier." Enzo bronzlaşmış, kaslı kolunu sıraya attı ve omzumu şakacı bir şekilde sıktı. "Naber?"

Enzo'yu severdim. Komik, nazik ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Yollarımız pek kesişmezdi, ama kesiştiğinde saatlerce şakalaşıp harika vakit geçirebilirdik. O ve Lila, aktif olarak bir uçurumdan aşağı itmek istemediğim tek Ferrante'lerdi.

"Hiçbir şikayetim yok," dedim. "Ya sen?"

"Birkaç şikayetim var." Ağzına bir nane sakızı attı ve dalgın dalgın ön kolunu kaşıdı. "Esas olarak açlık. Karbonhidratları kestim. Vücut yağ oranımı yüzde sekizde tutmam lazım."

"Bunu ancak sertifikalı bir mazoşist yapar." Burnumu kırıştırdım. "Makarna ve ekmeği bırakmak beni bıçaklayasım gelir."

"Görüyorsun, benim işimde bu bir sorun değil." İyi huylu bir şekilde sırıttı. Enzo bir infazcıydı. İnsanları bıçaklamak onun günlük işiydi. Bunun onu daha az sevimli yapacağını düşünebilirsin. Yanılıyorsun. "Ve sonuçlar çılgınca. Beni bu gömleğin altında görmelisin. Başkan Keaton'ın basına sızmasını istemediği gizli belgelerden daha parçalanmış durumdayım." Mükemmel dişlerinin üzerinde dilini gezdirip bana küstahça göz kırptı. "*Söylendiğine göre.*"

Burnumu çekip başımı salladım. "Eğer bana First Couple hakkında dedikodu koparmaya çalışıyorsan, boşuna nefesini harcamayın."

"Yani onun yaptığını inkar etmiyorsun. İlginç." Kaşlarını oynattı.

Gülerek, "Başka ne var ki?" dedim.

"Oh, bir bakalım... Ben Lent için seks yapmaktan vazgeçiyorum."

"Neden?" Achilles araya girdi. "Lent'in amacı, *sevdiğin* bir şeyden vazgeçmektir."

"Enzo, mayıs ayındayız." Arkamızdaki pisliği görmezden gelerek kaşlarımı çattım. "Lent mart ayında."

"*Gelecek* yılın Büyük Perhiz'i," diye açıkladı Enzo. "Bu yılki bitti. Seksin tadını çıkarsak iyi olur."

“Seks hayatın hakkında bildiğim her şeyi, istemediğim halde öğrendim.” Kıkırdandım. “Bunu neden yaptığını bilmek ister miyim?”

“Kardeşinle bir bahsi kaybettim.” “Ne üzerine bahis yapmıştınız?”

“Bugün skandal bir şey giymeyeceğini söyledim. O ise... şey, sana pek güvenmiyor.” Enzo'nun viski rengi gözleri çıplak bacaklarımı süzdü.

“Kardeşi bile onun umutsuz vaka olduğunu biliyor.” Achilles arkamdan tsk diye ses çıkardı. “Bir keresinde onu düzeltmeye çalışarak hata yaptım. Bir daha asla.”

Yeter artık. Bu pislikten bıktım. Keskin bir hareketle arkamı döndüm ve ona öfke dolu bir bakış attım.

“Hayatında bir kez olsun yardımcı olup o iğrenç suratını benden uzak tutabilir misin?”

“Sadece çok nazikçe rica ettiğin için, *Piccola Fiamma*.” Ayağa kalktı, tek eliyle blazerinin düğmelerini ilikledi. “Aslında, halletmem gereken işlerim var.”

Achilles, 193 cm boyundaki iri yarı bir erkeğin sahip olması gereken bir zarafetle sıradan kayarak çıktı ve Roma sütunlarının arasında kayboldu.

Takma adım, *küçük alev*, sevgiden doğmamıştı. Nefretten doğmuştu. Kaybettiğimiz her şeyi ve ben her şeyi mahvetmeseydim olabileceğimiz her şeyi hatırlatan bir şeydi.

Beni en çok öldüren de buydu. Her şeyi mahvedenin ben olduğumu bilmek. Bu çocuğun bana verdiği bu güzel, saf aşkı alıp onu güçlü, yakıcı bir nefrete dönüştürenin ben olduğumu bilmek. Hayatlarımızı mahvetmiştim ve şimdi o bunun bedelini bana ödettiriyordu.

Orgcu çalmaya başlayınca dikkatim aniden şu ana geri döndü. Sohbetler kesildi. Zayıf, beyaz saçlı rahip öne çıktı ve kutsamaya başladı.

"Nel nome del Padre, del Figlio, e dello Spirito Santo."

Boğuk çığlıkların yankıları kilisenin duvarlarında yankılandı. Odadaki herkesin sırtı dikleşti. Uğursuz

müzik giderek yükseldi. Rahip, panik ve acı çığlıklarını görmezden gelerek devam etti.

"Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın." Achilles ortaya arkasından ortaya ortaya göründü saçları saçları dağınık, hırpalanmış bir adamı ensesinden tutuyordu. Onun

Esirin saçı terden sıırılsıklamdı, takım elbisesi dağınıktı.

İkinci adam. Tacizci.

Lila içgüdüsel olarak Gennaro'yu göğsüne bastırdı. Achilles vaftiz havuzunun önünde durdu ve keskin bir bıçağın bıçağını adamın ana damarına dayadı.

"Venga il tuo regno, sia fatta la tua volontà, come in cielo così in terra."

Rahip, parmak eklemleri beyazlaşana kadar Roma ayin kitabını sıkıca kavradı ve bakışlarını sayfalara dikti.

"Dacci oggi il nostro pane quotidiano, rimetti a noi i nostri debiti, come noi li rimettiamo ai nostri debitori."

Achilles, bıçağı vaftiz havuzunun üzerindeki adamın boynuna yavaşça geçirdi ve bir cerrahın hassasiyetiyle karotis arterini kesti. Koyu kırmızı sıvı fışkırarak içi boş nesnenin içine aktı. Çırpınışlar ve boğuk çığlıklar kesildi. Bu sırada Achilles, göz bebeklerinde yanan nefretle *bana* bakıyordu.

Bir kan nehri çeşmenin üzerine döküldü ve onu ağzına kadar doldurdu

. Seyirciler sessiz bir şok içinde izliyordu. Achilles kurbanını bıraktı ve cansız beden ayaklarının dibine yığıldı.

"E non ci indurre in tentazione, ma liberaci dal male. Amin."

Tiernan, Nero'yu annesinin kollarından aldı ve vaftiz havuzuna götürdü.

Rahip bir kabuk aldı, içine biraz kan doldurdu ve Gennaro'nun başına damlatmaya başladı. Saçları kanla aynı renkteydi. Nero mutlu bir şekilde gırgırladı, parmaklarıyla kabuğa uzanarak onu rahibin elinden kapmaya çalıştı. Başının tepesinden daha fazla kan damlayarak vaftiz cüppesinin üzerine düştü.

Midem bulandı. Her ne kadar yeraltı dünyasının bağrında büyümüş olsam da, kan ve cinayetten pek hoşlanmazdım.

Ayrıca, inançlı biri değildim ama bir kilisede birini öldürmek bana bile özellikle ürkütücü geliyordu.

Aniden, kilisenin dışından motosikletlerin gürültülü uğultusu duyuldu. Motorlar daha yüksek sesle ve daha yakından gürledi, konuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sanki düzinelerce motosiklet yaklaşıyormuş gibi geliyordu.

Tiernan eliyle kesme hareketi yaptı ve rahip konuşmayı kesti. Kiliseye sessizlik çöktü. Vaftiz küvetinden sızan kanın düzenli, sessiz *damlama sesi* havayı doldurdu.

Kilisenin kapıları patlayarak açıldı. Kadınlar çığlık attı, koltuklarından atlayıp çocuklarını kucaklayarak onları sığınmak için sıraların altına sıkıştırdı. Erkekler silahlarını kılıflarından çıkarıp kapılara doğru koştu.

Koltuğumda dönerek, balaklavalı iki adamın kiliseye el fişekleri atıp dışarıya kaçışını izledim. Fişekler tıslayarak patladı. Kırmızı duman, yoğun ve boğucu bir şekilde patlayarak tüm odayı kapladı.

Yarı otomatik silahların hızlı ateşi havada yankılandı. Duman gözlerimi yakıp ciğerlerimi doldurdu. Çığlıklar ve kan, kilisenin ana salonunu kapladı.

Kahretsin.

Koltuğumdan fırladım, etrafa bakındım, Tiernan ve Lila'yı bulmak için çaresizce aradım. Ana hedefim ailemi kurtarmaktı. Kendimi daha sonra düşünürdüm.

Kırmızı dumanın gizlediği yüzüyle iri bir silüet önüme çıktı. Kafamın arkasından saçımı acımasızca kavradı ve beni göğsüm yere degecek şekilde yere itti.

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu ve hemen debelenip direnmeye çalıştım. “Ne oluyor lan...”

Bir tasarımcı botu omuzlarımin arasına çarptı ve beni güvenli bir şekilde sıranın altına sakladı. Dumanı öksürerek dışarı çıkardım, bir sonraki nefesimi almak için mücadele ediyordum. Tek görebildiğim, beni saklayan botların sivri uçlu burunlarıydı. Üzerlerine taze kan sıçramıştı.

Onu yakalayıp lanet ayak bileğini kırmak üzereydim ki

o kişi çömeldi ve kırmızı sisin içinden Aşil'in yüzü bana doğru baktı.

Yaralı. Korkutucu.

Acı verecek kadar

güzel.

Her gece kabuslarımı uzak tutmak için yatak odamın penceresinden içeri süzülen uzun bacaklı hüzünlü ocuk artık yoktu. Artık Achilles Ferrante, şiddet ve kargaşadan doğmuş bir savaşçıydı. Yüzünün her santimi yara izleri ve yanıklarla kaplıydı, çenesinden aşağısı ise dövmelerle kaplıydı.

Çenemi kavradı ve yüzümü bir yandan diğer yana çevirdi. "Acıyor mu?"

Panik, görünmez pençelerini boynuma dolarken, kelimeler çıkaramadım ve başımı salladım.

Özel dikim blazerinin altından ikinci bir tabancayı çekip çıkardı, onu elime tutuşturdu ve parmaklarımı silahın üzerine kıvırdı. "Ben seni almaya gelene kadar bekle ve aptalca bir şey yapma."

Öfkeli ve korkmuş bir şekilde ona baktım. Tüm bunların olduğuna inanamıyordum: bir kilisede bir adamı öldürdüğüne, saldırı altında olduğumuza ve ailemden bazılarının ölmüş olma ihtimalinin çok yüksek olduğuna.

"Lanet olsun, Tierney. Sana söz vermeni istiyorum."

Gözlerim çılgınca etrafa bakındı. Tiernan neredeydi?

Lila? Küçük Nero?

"Söz ver." Achilles çenemi kavradı ve dikkatimi tekrar kendisine çevirdi.

"Seni bekleyeceğim," diye tükürdüm. "şimdi o pis ellerini üzerimden ek."

Bir an durdu, sanki son kezmiş gibi yüzümü iini çekerek seyretti. Dünya varlığımızın kenarına düştü ve tek bir nabız atışını paylaştık.

Aramızdaki her şey mahvolmadan önce yaptığı gibi, kulağımın arkasına kaçan bir sa telini düzeltti. Bir an için, yeniden bizdik.

Çok geç olmadan ona gerçeği söylemek için ağzımı açtım

Geç kalmıştım. İkimizden biri ölmeden önce.

Özür dilerim. Seni incitmek istemedim. Ve bunların hiçbirisi doğru değildi.

Hiçbir şey çıkmadı.

Havayı yüksek bir patlama sesi deldi. Arkasında duran kişi başından vuruldu ve yanıma, yere düştü. Hayalet gibi, cansız gözler benimkilere bakıyordu. Achilles ayağa kalktı ve bir anda ortadan kayboldu.

Enzo ve babam ortalıkta yoktu. Camorra'nın saldırganları geri püskürtme çabalarına katılmışlardı. Başımı sunak yönüne eğdim, ailemi tekrar aradım. Dağılan kırmızı sisin arasından, onları orgun arkasında toplanmış halde buldum, Tiernan bedeniyle Lila ve Nero'yu koruyordu. Silahını ateşlemeye hazır hale getirmiş, açık kapılara nişan almıştı.

Diğer adamlara katılmamıştı.

Onun için diğer herkes ölebilirdi. Küçük ailesi onun tüm dünyasıydı.

Balaclava takmış ve tam savaş üniforması giymiş bir silahlı adam içeri süzülerek M16'sını onlara doğrulttu. Bir gözümü kapattım, kafasının arkasını hedef aldım ve tetiği nazikçe çektim. Tiernan onu vurmaya fırsat bulamadan, adam bir taş gibi yere düştü.

Kardeşimin bakışları bana doğru kaydı. Teşekkür etmek için çenesini salladı.

"Koş!" Çığlığım silah sesleri ve ağlamaların yankısı tarafından yutuldu. "Sana koruma yapacağım."

Dikkatlice vücudumu diğer tarafa çevirdim ve girişteki sıranın altındaki boşluktan dışarı baktım.

Adamlar kapıları sarmış, kadınlar ve çocuklar için insan kalkanı oluşturmuştu. Kiliseye giren tüm rakip klan üyelerini öldürmeyi başarmış gibi görünüyorlardı ve şimdi bir sonraki saldırı dalgasını bekliyorlardı.

Bu bir savaş ilanıydı. Kim tarafından, emin değildim, ama biri Ferrantes'leri Napoli'deki Camorra klanlarının liderlik koltuğundan indirme

liderlik koltuğundan indirmeyi kararlaştırmıştı.

Bekleyiş havayı gerginleştiriyordu. Yanımdaki ceset hâlâ bana bakıyordu ve dumanın çoğu dağıldığı için yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Rahipti.

Şakaklarında bir kurşun deliği vardı. Kanı yerden bana doğru akıyor, elbisemin kolunu ıslatıyordu. Dudaklarımı sıkıca kapattım, boğazıma yükselen kusmuk hissini yuttum. Omzumun arkasına bir göz attım. Tiernan, Lila ve Nero gitmişti.

Titrek bir nefes verdim. Onların güvende olduğunu bilmek nefes almamı biraz kolaylaştırdı.

Uzakta bir atın dörtnala koştuğunu duydum. At, kilisenin merdivenlerine ayakları değene kadar yaklaşarak kişnedi, tırnakları merdivenlerde tıklatarak.

Tak.

Tak.

Tak.

Tak.

Kırmızı alacakaranlığın perdesinden siyah bir aygır belirdi. Mitolojik bir yaratık gibi kiliseye süzüldü. Duvarlarda nefes kesen çığlıklar ve inlemeler yankılandı.

Daha iyi görebilmek için boynumu uzattım, yeni bir korku ve mide bulantısı dalgası beni vurdu.

Biri atın üzerine binmişti. Bir adamın cesedi ata bağlanmıştı.

Adamın başı yoktu.

Başsız bir atlı.

Gördüklerimi sindiremeden, at doğrudan benim oturduğum sıraya doğru ilerledi, ceset de atın üzerinde zıplıyordu. Ceset iplerle bağlanmış ve dikleştirilmişti.

Yaklaştıkça, cesedin bir bubi tuzağı olduğunu fark ettim. Cesedin gövdesi çıplaktı, göğsü ve karnı patlamak üzere görünen siyah dikişlerle dikilmişti.

Bağırsakları patlayıcılarla doluydu. Ve bana doğru geliyordu.

Ölmek istemedim.

Yaşamak ve kendi mutluluğumu bulmak istiyordum.

Kilisede sıranın altından çıkmazsam muhtemelen öleceğimi anladım.

Achilles, yerimden kıpırdamayacağıma ve onu bekleyeceğime dair söz verdirmişti...

Siktir et o pisliği.

Dizlerimin ve dirseklerimin üzerine çökerek, attan uzaklaşmak için ön sıralara doğru emeklemeye başladım. Tek bir görevim vardı

—hayatta kalmak.

İki adım bile atamadan, yukarıdan sert bir el elbisenin yakasını yakaladı. Beni kuvvetle öne doğru fırlattı. Kilise sırasının altından odanın diğer ucuna uçtum, sürtünmeden dolayı karnım yanıyordu. Omzum duvara çarptı. Her yerim ağrıyla doldu. Gözümün önü beyaz noktalarla doldu. Hıçkırığımı zorla bastırdım.

Benden en az iki kat daha iri bir vücut üstüme çöktü ve beni yere yapıştırdı. Achilles'in erkeksi kokusu duyularımı sardı. Üstümden üzerime uzanmış, ön kolları yüzümü korurken bacakları da benimkileri sabit tutuyordu; böylece tamamen korunmuş durumdaydım.

Ona teşekkür etmek istedim ama bir şey söylersem benimle alay edeceğini biliyordum. Ona kendimi açıklamaya çalıştığım birkaç sefer, alay ve zulümle karşılanmıştı.

Birkaç saniye geçtikten sonra, o piçin sertleştiğini fark ettim.

Sikini giysilerimizin üzerinden kalçalarımıza bastırıyordu, kalın ve uzundu, aramızdaki kumaşı yırtacak gibi görünüyordu.

Onu tahrik edenin şiddet mi yoksa ben miydim bilmiyordum — muhtemelen ikisi de. Onun varlığından kaçmak için yerimden kıpırdadım. Hoşuma gitmediği için değil, her gün hayatımı mahveden adam tarafından tahrik olmaya dayanamadığım için.

"Kıpırdama," diye homurdandı.

"O zaman sikine beni taciz etmemesini söyle," diye karşılık verdim. "Fazla anlam yükleme." Kıkırdayarak, sırf beni kızdırmak için
sırf beni kızdırmak için. "Biz eski sevgilileriz."

"Hiç seks yapmamış eski sevgililer."

"Henüz."

"Asla."

"Yakında," diye tembel bir ses tonuyla karşılık verdi. "Çekil üstümden."

"Hayır. Ama çenenin kapatmazsan, sana bir ders vermek için üstünden kalkacağım."

"O lanet kafana bir kurşun sıkacağım." Bunu yapacağımı biliyordu.

"Eğer şimdi üstünden kalkarsam, bir sonraki patlama seni vuracak. Ve patlama yakında olacak," diye sabırsızca homurdandı. "Ölmek mi istiyorsun?"

İstemiyordum. Gerçek buydu. Yaşamak için pek bir nedenim olmasa da, yaşamak istiyordum.

"Ne olacak o zaman?" diye alay etti.

"Peki, sanırım benim insan kalkanım olabilirsin," diye homurdandım. "Bendense sen olsan daha iyi."

"Piccola Fiamma." Nefesi enseme değdi, sıcak ve viski kokuyordu. Omurgama değen kalp atışları yavaş ve düzenliydi. "Sana söz veriyorum, eğer biri senin işe yaramaz hayatını elinden alacaksa, o kişi ben olacağım."

Güçlü bir patlama meydana geldi. Duvarlar sarsıldı, camlar paramparça oldu ve cızırtılı bir sıcaklık bizi bir ateş çemberi içinde sardı.

Her şey karardı, ama hayatta kalacağımı biliyordum. Herkesin bir koruyucu meleği vardı.

Benimki de tam da beni takip eden kişiydi.

İKİNCİ BÖLÜM

SONR A

İlk tanıştıklarında kız on dört yaşındaydı.

Ülkeye geleli henüz iki ay olmuştu.

Saat geç, hava karanlık ve soğuktu. Pencerelelerinin dışında sarhoşlar bağıırıp gülüyordu.

New York'tan hiç hoşlanmıyordu. Çok fazla insan vardı ve yeterince ağaç yoktu. Kalabalık, kirli ve korkutucuydu.

Ve ikiz kardeşi Tiernan'ı başkalarıyla paylaşmaktan nefret ediyordu.

Artık bir babaları vardı. Adam uzun boyluydu ve güzel dişleri vardı. Ona güzel kıyafetler ve pembe spor ayakkabılar aldı, buzdolabını izin bile istemeden yiyebileceği yiyeceklerle doldurdu.

Onu sevmesi gerektiğini biliyordu, ama nedense sevemiyordu. O odaya her girdiğinde karnı ağırlaşıyordu, ama bu yemekten kaynaklanmıyordu.

Belki de söylediklerini anlasaydı onu daha çok severdi.

Ama zeki olan Tiernan'dı. İkiz kardeşi İngilizceyi çabucak öğrenmişti. O ise sadece Rusça ve Sibirya'daki bir mahkumdan öğrendiği biraz Amerikan İşaret Dili biliyordu.

Son altı ay bulanık geçmişti. Tiernan'la birlikte toplama kampından nasıl kaçtıklarını hatırlamıyordu. Sadece kaçtıklarını ve burada güvende olmaları gerektiğini biliyordu.

Ama kendini güvende hissetmiyordu. Kendini bir yabancının evinde misafir gibi hissediyordu. Babasını ya da ağabeyini, komşusundan daha iyi tanımıyordu.

Onlar nazik davranmaya çalışıyorlardı, ama ona her baktıklarında, sanki onda bir sorun varmış gibi keskin bakışlar atıyorlardı.

Elbette onda bir sorun vardı. Aslında,

kendisinde doğru olan tek bir şey olup olmadığından bile şüphe ediyordu. Ama sadece kendini kırık hissetmediğini, aynı zamanda öyle göründüğünü de hatırlatılmasına gerek yoktu.

Onlar, kızın bakmadığını sandıkları zamanlarda ona bakarken, kız ise derisindeki eski kabukları koparıyordu. Bir keresinde, bir tereyağı bıçağı kullanarak ön kolundaki derinin tamamını soymayı başardı. Soluk, çilli deri pürüzsüz bir şekilde yuvarlandı ve pembe, çiğ eti ortaya çıkardı. Aylarca süren uyuşukluğun ardından nihayet bir şey hissetmeyi başardığı için kendi kendine gülümsemişti.

Acı.

Ertesi gün, evdeki tüm keskin nesneler sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuştu ve Tierney'e Rusça konuşan bir terapistle haftalık bir görüşme ayarlanmıştı.

Çalışma kampında başına gelen her şeyi ona anlatmış olmalılar. Bilmedikleri şey ise, en kötü tahminlerinin bile gerçekte olanların yarısı kadar korkunç olmadığıydı.

Buraya gelirkenki yolculuğu hatırlamaması tuhaftı, ama Sibiry'a'da geçirdiği on dört yılın her saniyesini hatırlıyordu.

İstismar.

İşkence.

Aşağılanma. Acı.

Tecavüz.

"Sana acıyorlar," demişti Tiernan, kaşlarını çatarak, işaret dilinde onu azarlayarak. "Sürekli surat asmayı bırak, yoksa zayıf olduğunu düşünecekler."

Belki de zayıftı.

Ağlıyordu. Sürekli. Ağlamak, ruhuna bir duş yaptırmak gibi geliyordu.

Ama Tiernan'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, bu yüzden Sibiry'a'da olan her şeyi unutmak için çok çaba sarf etti. Terapist ise, yeterince nazik olmasına rağmen, çok meraklıydı. Onu ilgilendirmeyen konulara burnunu sokup duruyordu ve bu da Tierney'i daha çok ağlatıyordu.

Ama bunların hiçbirisi, onu tek bir basit gerçeğin yarısı kadar rahatsız etmiyordu: Tiernan'ı kaybediyordu.

Callaghanlara.

Amerika'ya.

İrlanda mafyasına.

Buraya taşındıklarında, aynı odayı paylaşmayı önerdi, ama o kendi alanına sahip olma fikrini sevdi, bu yüzden şimdi tek başına uyumak zorundaydı. Buna alışık değildi. Çalışma kampında, düzinelerce mahkumla birlikte uyuyorlardı. Kokulu ve pis bir yerdi, ama kendini hiç yalnız hissetmemişti ve etrafında her zaman vücut ısı ve gürültü vardı.

Şimdi, yatakta tek başına uzanmış, çok üşüyordu.

Babası bu gece misafir ağırlıyordu. Duvarın arkasından içkilerini yudumlar ve konuşurken seslerini duyabiliyordu. Tiernan ve Fintan da toplantıya katılmıştı. Tiernan birkaç kez söz bile almıştı. Bu kadar çabuk uyum sağladığı için ona içten içe kızgındı. Sanki babaları ve ağabeyleriyle birlikte büyümüş gibi aileye hemen uyum sağlamıştı. Hatta onların aptal aksanını bile benimsemişti!

Tiernan ve Fintan, babasının tüm toplantılarına davet ediliyordu.

O değil. O hiçbir yere uyum sağlayamıyordu. Kenarları kıvrılmış eski bir yapboz parçası gibi, ailede ona ait doğal bir yer yoktu.

Kıskançlıktan hasta olan Tiernan, yorganının altında bir top gibi kıvrıldı ve uykuya dalıp uyandı.

Bir saat sonra, ter içinde ve boğazında bir çığlık ile uyandı. Yine bir kabus görmüştü.

Üstüne çıkmışlardı. Gülüyorlardı.

Kemerlerini

çözüyorlardı.

Tekmeliyorlar

dı.

Tokat atıyorlardı.

Onun içine giriyorlardı.

Çırpınıp boğulur gibi sesler çıkardı, yorganını üzerinden atmaya çalıştı, sonra gözlerini açıp nerede

Odada bir varlık hissetti ve uyanarak kıpırdadı. "T—Tiernan?" diye boğuk bir sesle sordu.

Bir gölge odaya süzüldü ve arkasından kapıyı kapattı.

Kardeşinden daha uzun ve daha iriydi.

İrlanda Baharı ve nane kokusu değil, yanan odun ve eski deri kokan biri.

Bir delikanlı.

Yüz hatlarını seçmek için çok karanlık olsa da, içinden bir ses onun kendisiyle aşağı yukarı aynı yaşta olduğunu söylüyordu.

Kalbi hâlâ göğsünde güm güm atarken, dirseklerinin üzerine doğruldu. O burada ne arıyordu? Ondan ne istiyordu?

Sormak istedi ama yapamadı. Lanet olsun bu işe yaramaz beynine! Gözlerini kırptı. O ise kırpmadı. Aslında, hiç kıpırdamadı bile.

O kadar, o kadar hareketsizdi ki. Ve o kadar, o kadar güzeldi ki. Şık Amerikan dizilerinde gördüğünüz o çocuklar gibi. Gözleri o kadar karanlıktı ki, içinde kendi yansımasını görebiliyordu. O gözlerin içinde boğulmak ve bir daha nefes almak için yüzeye çıkmamak istedi.

Ona doğru bir adım attı, yorganının kenarını tuttu ve yavaşça vücuduna doğru kaydırды. O anda titrediğini fark etti. Tüyleri diken diken olmuştu.

Korkmuyordu. Belki de duvarın arkasından Tiernan'ın sesini hâlâ duyabildiği içindi.

Kardeşi, ona asla kötü bir şey olmasına izin vermezdi.

Oğlan, sinirli bir şekilde kıpır kıpır hareket ederek yorganını düzeltti, sonra omzunun üzerinden uzanıp yatağından bir kitap aldı ve yanındaki komodinin üzerine koydu. Artık ona bakmayı reddediyordu, gözleri sanki onu büyülemiş gibi ayakta kalırlarına takılmıştı.

"Ben sadece... şey, üşümüş görünüyordun," diye mırıldandı. Kız onun ne dediğini anlamadı.

Ona teşekkür etmek istedi ama ne diyeceğini bilemedi. Bu yüzden dikkatlice elini uzattı ve çocuğun yanağına dokundu. Yanağı şeftali gibi sıcak ve pürüzsüzdü.

Delikanlı nefesini kesip, sanki acıyormuş gibi irkildi.

İkisi de şok içinde birbirlerine baktılar.

Az önce ne olmuştu?

Ona acı vermedi, değil mi? O zaman neden acı çekiyormuş gibi görünüyordu?

Yutkunarak, çocuk tekrar öne doğru adım attı ve kendini zorlayarak kızın ulaşabileceği mesafeye geldi.

"Y—yine yap."

Ne diyordu? Ne yapması gerekiyordu?

Oğlan, kızın bileğini tutup elini yanağına koydu ve çılgın, hayret dolu gözlerle ona baktı.

Kız ne olduğunu bilmiyordu ama bunu durdurmak da istemiyordu. Çocuk, kızın dokunuşuyla titreyerek tısladı. Kız bilmiyordu ama bu, çocuğun ilk kez sevgi dolu bir elin dokunuşunu hissettiği andı.

Yavaşça, tüm yanağını avucuna dayayana kadar ona doğru eğildi ve gözlerini kapattı.

Aman Tanrım, diye düşündü.

Bir çocuğa dokunuyorum.

Bir erkeğe dokunuyorum ve kusmak istemiyorum. Bir erkeğe dokunuyorum ve ölmek istemiyorum.

Bir çocuğa dokunuyorum ve bu, yara izlerimi kurcalamaktan bile daha iyi hissettiriyor.

Kolu ağrımaya ve avucunun terlemeye başlayana kadar bu şekilde kaldılar, ama yine de bırakmak istemiyordu. Onun bir sonraki nefesinden daha çok dokunuşuna ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Bu aptalca bir düşünceydi. O, hiç kimseydi. Onun için ve herkes için.

"Chelovek," diye boğuk bir sesle söyledi. "Chelovek?" diye tekrarladı, kaşlarını çatarak. O başını salladı. "Chelovek."

O, kızın kulağının arkasına sarkan bir saç telini yerleştirirken, tuhaf bir şekilde gülümsedi. Kızın, onun kızardığını göremeyecek kadar karanlık olmasına sevindi ve böyle bir bedensel tepki verebildiğine şaşırdı. Sıcaklık onu sardı ve ne yapacağını bilemedi. Bu iyi bir sıcaklıktı. Öfkeli bir sıcaklık değildi. Babası sırtına hafifçe vurduğunda karnını gıdıklayan türden bir sıcaklıktı. Bu

dünyası altüst oldu.

Göğsündeki o sıkışıklığı nasıl dindireceğini bilemedi, bu yüzden eğilip dudaklarını kızın alnına değdirdi. Karnında kelekler uçuşmaya başladı; kanat çırparak boğazının arkasını gıdıkliyorlardı.

Bu hareket o kadar yumuşak, o kadar tatlıydı ki, kadının başı dönmeye başladı. Daha önce kimse onu öpmemişti. İkiz kardeşi bile.

Vücudu pek çok erkek tarafından defalarca tecavüze uğramış, istismar edilmiş ve kullanılmıştı, ama yine de küçük, masum bir öpücük bile yaşamamıştı.

Delikanlı geri adım attı ve arkasını döndü, ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Hayır! zihni çılgılık attı. Lütfen beni bırakma.

"Nyet!" diye bağırdı, şok içinde elini ağzına kapattı.

Tiernan dışında kimseyle hiç konuşmamıştı. Ne babasıyla, ne terapistiyle, kimseyle.

O, adımını atarken dondu, yavaşça arkasını döndü ve ona gözlerini kırıştırdı. "Sen gitme." Ona parmağını doğrulttu, kırık İngilizcesinden utanacak kadar çaresizdi.

"Sen kal."

Birbirlerine baktılar. İkisi de nefes almaya cesaret edemiyordu. Sonunda, gözlerinde bir soru ile kızın çalışma sandalyesini işaret etti.

Kız başını salladı.

Evet.

Lütfen.

Benimle kal.

Karanlıkta yalnız kaldığımda kötü şeyler olur.

Bir gün, kelimelerimi bulduğumda, sana onlardan bahsedeceğim.

Oturdu, gözleri bir an olsun onunkilerden ayrılmadı.

Bakışları, kızın tenini ısıttı. Onu dünyadan koruyan fazladan bir battaniye gibi.

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorlardı. Hayatlarının, zehirli bir takıntı ve arzusun tüm

yeraltı dünyasını ekseninden sarsacaktı.

Tek bildikleri, onun yalnız olduğu ve onun da yalnız olduğu, ve birlikteyken, dünya biraz daha az soğuk görünüyordu.

Gözlerini kapattı ve tekrar uykuya daldı.

Güneş doğup karanlığı kovana kadar o yanından ayrılmadı.

Onu kendi içindeki şeytanlardan olduğu kadar kendisinden de koruyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ACHILLES

VAFTİZDEN BİR HAFTA SONRA

Kapı zilim çaldı.

Yine. Ve

yine.

Ve lanet olası bir kez daha.

Sigaramı başparmağımla orta parmağımın arasına sıkıştırdım, dudaklarımdan çekip, ayaklarımdan dibindeki bağırsakları deşilmiş cesedi inceledim.

Oops.

Tierney'in sevgililerini öldürmemem gerekiyordu. Sadece biraz hırpalamam gerekiyordu. Ne diyebilirdim ki? Ben de bir insandım. Ara sıra hatalar olur.

Ya da Tierney'in yattığı erkekler söz konusu olduğunda, *her* zaman. Şu anda, onun yattığı erkekler konusunda cinayet oranım yüzde 100'dü. Hayır, dur, *siktir*. Neden kendime bu kadar sert davranıyordum ki? Yüzde 99 diyelim. O pislik Angelo Bandini'yi öldürmemiştim. İsteksizliğimden değil, ama... yine de sayılır.

O, Chicago Outfit'in patronunun oğluydu. Onu öldürmek muhtemelen bir yeraltı savaşına yol açardı. Ve bu kulağa hoş gelse de, Camorra'nın çıkarlarını düşünmem gerekiyordu.

Ona birkaç parmağını kopardım. Bilirsin, bir daha ona asla dokunamayacağından emin olmak için.

Zaten pek fazla erkek arkadaşı yoktu. Onun için tuttuğum korumalar, onun başını başından başka yere çevirmesine izin vermezdi. Ama ara sıra, gözden kaçmayı başarır, ona atadığım adamları atlatırdı. Onları her zaman bulurdum — kadınıma dokunan o pislikleri.

Ve bulduğumda, onlara hak ettiklerini verirdim.

Göğsümü bir hayal kırıklığı sızısı sardı. O kadar iyi gidiyordum ki. Aylardır görev dışında kimseyi öldürmemiştim. Birini bağırırsaklarıyla asmaktan bahsetmiyorum bile.

Kapı zili milyonuncu kez çaldı. İç geçirdim.

Hiç arkadaşım yoktu ve ailem de benimle iletişimi en aza indirmeye çalışıyordu, bu yüzden bu davetsiz misafirin kim olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Biliyorsun." Altımdaki cesedi botumun ucuyla yüzüstü dönecek şekilde yuvarladım, böylece konuşurken gözlerine bakabilecektim. "Bu durum benim için de senin için olduğu kadar rahatsız edici. Sence bunu yapmaktan *hoşlanıyor muyum?* Hayır. Ve seni temizlemek çok zor olacak."

Benim küçük ateşli kızım normalde bir orgazm uğruna isimsiz pisliklerin hayatını tehlikeye atmazdı. Onları öldürdüğümü fark ettiğinden beri. Bir şey onu yolundan saptırmış olmalıydı. Belki de Gennaro'nun vaftiz törenindeki o olaydı. Ölümün gözlerine bakmak kadar cinsel dürtüleri uyandıran başka bir şey yoktu. Keşke isteseydi, ona verirdim; saatlerce onu siker, artık düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar zevkini uzatırdım.

Tek yapması gereken tek kelime söylemekti. Ona yardım ederdim. Ben öyle iyi bir adamdım.

Bu serseriye dairesine nasıl sokmayı başardı ki? Her an üç askerim onu gözetliyordu.

Neyse. O pislğin kaybolması kimseyi ilgilendirecek bir şey değildi.

Hamish Upton, Ibiza'da yaşayan, bir yıllık izin almış İngiliz bir DJ'di. Ailesi yoktu. Sadece bir avuç arkadaşı vardı. Birisi onun kaybolduğunu fark ettiğinde, yakında kalıntılarını yedireceğim domuzlar tarafından tamamen sindirilmiş olacaktı.

Ölümlerini bu kadar şiddetli ve uzun süren bir hale getirmeme gerek yoktu, ama yine de yaptım. Çünkü onlar ona hep zarar verirdi. Buraya bir çürük, oraya bir morluk. Hepsi rıza ile olurdu, ama kırık birine saldırdığında rıza pek bir anlam ifade etmezdi.

Kimsenin Tierney Callaghan'a zarar vermesine izin verilmezdi.

Benden başka kimse.

Zil sesi kesildi ve kapıda keskin bir vuruş duyuldu. Sigara izmaritini yere attım ve botumla ezdim. Evim normalde tertemizdi, ama Tierney'nin rastgele biriyle takıldığını öğrendikten sonra biraz dağınık bırakmıştım.

Ve biraz derken, çok demek istiyorum.

Ve "çok" derken, muhtemelen başka bir daire aramalı ve tüm binayı ateşe vermeliyim demek istiyorum. Belki de mahalleyi bile. Upton'ın vücudunu parçalarken akan kan, mermer levhalar arasındaki çatlaklara sızmış ve duvarları sıırılsıklam etmişti.

Onu öldürdüm ve kanını akıtmadan önce ölümünü uzatmak için üç kez kalp masajı yaparak hayata döndürdüm. Ama bir kez başladım mı, onu iyice kuruttum. Ortam tam bir felaketti.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim.

Angelo'dan sonra pes etmeliydin, Küçük Alev.

Beklenmedik misafirim, kapıyı gürültüyle tekmeleyerek açmaya karar verdi. İyi karar. Cevap vermeyecektim. Bir dezenfektan mendil aldım ve kanlı ellerimi silerken sakın bir şekilde ofisimden oturma odasına doğru yürüdüm.

Luca, ağabeyim, varis ve Monte Cuntsto'nun pisliği, giriş holünde duruyordu. "Ne oluyor, lütfen söyle, ne *oluyor*?"

Siyah pantolon ve ona uyan bir balıkçı yaka giymişti, ikisi de Prada. Yakışıklı bir adam. Ne yazık ki kişiliği sodyum içermeyen pirinç gibiydi. Luca iyi bir adamdı. Pragmatik, hırslı ve şeytani derecede zeki.

Ne yazık ki, kişilik ve duygu yoksunluğu, babamın ona krallığın anahtarlarını teslim etme konusunda gerçekten tedirgin olmasına neden oldu.

Yani, *onun* için talihsiz bir durumdu. Benim için değil.

"Bir şeye takıldım." Kanlı mendili açık mutfağın çöp kutusuna attım ve kahve makinesinin öğütücüsüne kahve çekirdekleri döktüm. "Kahve ister misin?"

Luca başını salladı. "Vaktimiz yok. Babam acil bir

acil toplantı düzenledi.”

"Öyle mi?" Kahve makinesine bir sürahiyi yerleştirdim. "Kim öldü?"

"Ben de tam bunu soracaktım." Luca havayı kokladı, yüzünü buruşturdu. Kötü kokuyu takip ederek ofisime girdi, birkaç saniye sonra mutfağa geri döndü, parmak uçlarıyla göz kapaklarını ovuşturuyordu.

"Aman Tanrım."

"Biri beni mi çağırdı?" Enzo tam o anda havalı havalı daireme girdi; yerde duran menteşesiz kapının üzerinden hiç aldırış etmeden adım attı. Üzerinde ten rengi, nervürlü bir polo tişört, dar kesim chino pantolon ve yıpranmış, eski görünümlü ama yine de bin dolara mal olan o aptal spor ayakkabılar vardı. Kendini beğenmiş küçük pislik. Küçük kardeşim duvardaki aynanın önünde durdu, zaten mükemmel olan saçlarını düzeltti, sonra kendine göz kırptı.

Luca'nın aksine, Enzo'nun bir kişiliği vardı. Sadece sinir bozucu bir kişiliği idi, ama en azından bir kişiliği vardı. Ailenin neşeli golden retriever'ıydı. Dışa dönük, dost canlısı, herkesin sevdiği bir adamdı. Sigara içme alışkanlığı dışında, neredeyse normal bir insan gibi görünebilirdi.

Gülünç derecede yakışıklıydı, ama bu pek de sürpriz değildi. Ailede çirkin olan tek kişi bendim. Böyle doğmamıştım, ama yüzümün bir tarafındaki yanık izlerini ve pürüzlü cildi görmezden gelmek zordu.

Artık tamamen sinirlenmiş bir halde kahve makinesinden döndüm. "Bu ziyareti hak edecek ne halt ettim ben?" Kaşıkla ikisinin arasını işaret ettim. "Şehirde geçirdiğim onca yıl boyunca beni bir kez bile ziyaret etmediniz. Şimdi de bir toplantı için iki kişilik bir ekip mi gönderiyorsunuz?"

"Sangue Blu bir saat önce Newark'a indi." Luca ellerini ön ceplerine soktu. "Long Island'daki malikaneye gidiyor."

Sangue Blu, İtalyanca'da "mavi kan" anlamına gelen, Napoli merkezli bir mafya babası olan Stefano Coppola'ydı ve yeğenimin vaftiz töreninde onun sağ kolunu feda etmişim. Dante, Ferrantes'lerin bölgesinde genç bir kıza cinsel tacizde bulunmuştu, bu yüzden Coppola'yı yerine oturtmak için

Coppola'yı yerine oturtmak için onu ibretlik hale getirmek gerekiyordu.

Camorra, klanlardan oluşuyordu. Sekiz farklı klan, Secondigliano İttifakı'nı oluşturuyordu. Biz Napoli'deki en güçlü ve en acımasız klandık; Coppola ise bizden çok geride ikinci sıradaydı.

Son birkaç yıldır, Bratva'yı Amerika'daki sınırlarına geri püskürtmekle meşgul olduğumuz için Napoli'deki işlerimizi ihmal etmiştik. Bratva hızla büyüyordu ve artık gizli bir silahları vardı: Tiernan, kayınbiraderim ve pakhanın en iyi arkadaşı.

Coppola'nın ikinci adamını öldürmek, Secondigliano'da hâlâ en güçlü olanın biz olduğumuzu göstermek için bir yoldu. Sangue Blu'nun, yedi yüz yıllık bir kiliseyi rahibiyle birlikte havaya uçurmak şeklinde gösterdiği hızlı ve ölümcül tepkiye bakılırsa, o şehirdeki hiyerarşi konusunda bizimle aynı fikirde değildi.

"Babam neden bu önemsiz adamı hoş görüyor?" diye alay ettim.

"O hiç kimse değil," dedi Luca. "O, merhum Gianni Coppola'nın oğlu. Napoli üzerindeki hakimiyetimizi kaybediyoruz. O bir anlaşma yapmak istiyor. Bunu şimdi bitirmek daha iyi."

"Secondigliano'da daha fazla bölge istiyorsa olmaz," diye karşılık verdim.

"Henüz ne istediğini bilmiyoruz," dedi Luca. "Hmm, millet? Bu koku da ne böyle?" Enzo telefonundan ve tiksinti ile burnunu kırıştırdı.

"Babamın evine gitmemiz lazım." Luca, beş dakika önce kapımın olduğu yere doğru başını eğdi. "Coppola bekliyor."

"Bana katılıp, neye aldırmam gerektiğini bulmamıza yardım etmenizi rica ediyorum." Ona sırtımı döndüm, espresso fincanımı aldım ve bir shot gibi bir dikişte içtim.

"Hayır, cidden, bu tuhaf koku da ne?" Enzo tekrar sordu.

"Sen olsan da olmasan da gidiyoruz." Luca küçük kardeşimizi görmezden geldi. "Bize katılmanı öneririm."

"Neden?"

"Pazarlık yapmak için."

"Saçmalık. Beni orada istemiyorsunuz. Her şeyi mahvederim. Tekrar soruyorum, neden?"

Luca omuz silkti, ifadesi, tıpkı tüm varlığı gibi, bana hiçbir şey vermiyordu.

Bu sırada Enzo, kokuyu takip ederek ofisime girdi. Espresso fincanımı yıkadım ve sakın bir şekilde bulaşık rafına koydum. Peki. O aptal toplantıya gidecektim. Sosyal takvimim pek de dolu değildi. Durumu kendim izlesem iyi olurdu. Babam onu öldüren her ne haltsa yüzünden zayıf düşmüştü ve Luca bu meseleyi o kadar çok çözmek istiyordu ki, Sangué Blu'ya Napoli şehrinin tamamını, ilk oğlunu ve lanet olası bir oral seks bile vermeye hazırды.

"Hadi gidelim." Yemek sandalyesinin arkasından motorcu ceketimi aldım.

Enzo koridordan tekrar ortaya çıktı, yüzünde açıkça dehşet dolu bir ifade vardı. "Dostum, sen deli misin?"

Keşke insanlar retorik sorular sormayı bıraksalar. Tamamen zaman kaybı.

"Onu kaç kez öldürdün?" Enzo başparmağını omzunun arkasına doğru salladı.

"İki." Üç. Zaten bunu neden bilmek istiyordu ki? Lanet olası bir tür deneysel araştırma mı yapıyordu?

"Artık eğlence için öldürmeyeceğine söz vermiştin." Enzo avucunu yüzüne sürdü, dumanla boğulmuş sesi DEFCON 1 seviyesine ulaştı. "Onun yerine pickleball deneyeceğine söz vermiştin. Sana country kulübünde on derslik bir kart bile aldım. Betsy her hafta neden programda adının olmadığını soruyor."

Benim vicdanım yoktu. Tanrı korusun, bir gün vicdanım olsa bile, onunla ne yapacağımı bilemezdim. Benim sahip olduğum tek şey, müthiş bir öfkeydi. Ve Tierney Callaghan söz konusu olduğunda, birinin ona dokunduğunu anladığım anda, ya onu ya da o kişiyi öldürmek zorundaydım. Ve o teknik olarak ailemden sayılırdı, bu yüzden bana tek seçenek kalıyordu.

Kan dökmek gürültüyü susturdu. Düşüncelerimi yavaşlattı. Bana hiçbir sigara ya da uyuşturucunun veremediği bir sükunet getirdi.

Sonsuz tavuk mu yumurta mı ikilemi: Bir katil olmak için yetiştirildiğim için mi soğukkanlı bir katildim, yoksa mafya babam gibi öldürmek benim DNA'mda mı vardı? Hem doğam hem de yetiştirilme tarzım aleyhime çalışıyordu. Mükemmel bir fırtına ve tahmin edin, bu fırtınanın gözünde hangi orospu çocuğu vardı? Tam ortasında. O benim.

“O masum değil. Benim olan bir şeye dokundu.”

“Tierney mi?” diye iç geçirdi ağabeyim.

Çenemi sallayarak onayladım. Hayatımda sadece bir şeyi gerçekten kendime ait olarak görmüştüm.

Geri kalan her şey—para, prestij, güç, arabalar—hiçbir şey ifade etmiyordu.

Luca ve Enzo birbirlerine baktılar.

“Kötü bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun,” dedi Enzo, mutfak tezgahından kalkıp kollarını açarak. “Sana sarılabilir miyim?”

“Siktir git.”

Enzo, Luca'ya döndü; Luca ona soğuk bir şekilde omzuna hafifçe vurdu. “Cevabın hayır.”

“Denemedim deme.”

Tierney konusunda kendimi kontrol edemediğimi düşünüyorlardı. Daha fazla yanılmaları mümkün değildi. Ben tam anlamıyla dizginlenmiş bir itidal örneğiydim. Eğer kendimi kontrol edemeseydim, şimdiye kadar evlenmiş ve on beş çocuğumuz olurdu. Onu tanıdığım her yıl için bir tane. Ve ofisimde fileto haline getirilmiş bir ceset olmazdı.

Eğer kontrolüm olmasaydı, ilgili herkes için her şey harika olurdu. Hayatları mahveden tam da benim kontrolümdü.

“Gidelim.” Onları iterek geçtim. “Bu gece temizlemem gereken tonlarca kan var. Yirmi bir gram daha pek bir fark yaratmaz.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACHILLES

Toplantıda sadece Sangué Blu yoktu.

Yuvarlak masa, Coppola klanının üst kademesiyle doluydu. Stefano, cansız cildine biraz canlılık katmak için makyaj yapmış olan babamın karşısında oturuyordu.

Ağzım tiksinti ile büküldü. Babam, varlığının son kırıntılarına acınası bir şekilde tutunuyordu. Eğer birazcık fedakarlık duygum olsaydı, onu kendi ellerimle öldürürdüm. Ama önce beni meşru varisi olarak taçlandırması gerekiyordu. Her şeyi kurallara uygun yapmalıyım. Konumum tartışmaya açık olamazdı.

Bana bu rolü reddederse aptal olurdu. Enzo çok yufka yürekliydi. Luca'nın karizması kurşun kalem ucu kadar bile değildi. Dünyanın bir yerlerinde isimsiz bir Ferrante piçi daha gizleniyordu, ama o sadece bir piçti. Ortaya çıkıp bana meydan okuyacak kadar aptalsa, ona kasap spesiyali ikram ederdim.

Sangué Blu orta boylu, atletik yapılı bir adamdı; vücuduna oturan dar pantolon ve ipeksi bir gömlek giymişti. Koyu renkli saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Etrafında yılan gibi bir hava vardı; pek çok çirkin ve güçlü erkeğin sahip olduğu zarafet ve iticiliğin bir karışımı.

"Achilles." Kollarını açtı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Tüm oda bana bakıyordu, onun sağ kolunu öldürdüğüm için özür dilememi bekliyorlardı.

"Tabii. At kuyruğu aptalca duruyor." Bir sandalyenin arkasına tutunarak oturdum. Luca ve Enzo da aynısını yaptı. Parmaklarımı masanın üzerinde birbirine doladım. "Neden buradasınız?"

Stefano'nun boncuk gibi gözleri sapkın bir heyecanla parıldıyordu. Başparmağıyla küçük parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Ne, selamlaşmayacak mıyız?"

"O gemi çoktan yola çıktı. Şimdi batmadan önce konuşmaya başla."

"Tamam, peki." Gözlerini devirdi, bu hareketi eğlenceyle doluydu. "El sıkışmak için buradayım."

Gözlerimi kısarak baktım. "Öyle mi?"

"Barış için her gün iyi bir gündür."

"Senin ikinci adamını öldürdüm."

"Dante bunu hak etmişti. O küçük kıza asla dokunmamalıydı. Birkaç gün bekleseydin bunu ben kendim yapardım." Elini sallayarak beni başından savdı. "Ayrıca, cesedi sertleşmeden kiliseyi havaya uçurdum ve on dört konuğu ortadan kaldırdım." Sangué Blu omuz silkti. "Bana kalırsa yeterli bir intikam."

Söz konusu konukların hiçbiri aile üyesi ya da üst düzey Camorristi değildi. Kadınlar ya da çocuklar da zarar görmemişti. Ama o bunu zaten biliyordu. Meseleyi diplomatik yollarla çözmeyi tercih etmesi, bana bir şeylerin ters gittiğini gösterdi.

"Görüyorsun, şiddet döngüsü her zaman bir çözüme varır." Stefano sessiz odaya göz gezdirdi. "İkimiz de insan gücümüzü ve silahlarımızı kaybetmeden bir anlaşma yapmayı tercih ederim. Hepimiz aynı sisteme bağlıyız. Daha fazla kan dökülmesinin ne anlamı var? Sonuçta, Camorra'nın özü nedir? Sadakat, ittifaklar, güç ve kan."

Babam ve Luca başlarını salladılar. Enzo ve ben birbirimize şüpheli bakışlar attık.

"Peki, bu moral verici konuşma için çok teşekkürler." Enzo ellerini çırpı, büyüleyici gülümsemesi yüzünde parlıyordu. "Ve bu akşamın kumbaya kısmına geçmek için sabırsızlanıyorum, ama buraya bir anlaşma yapmak için geldiysen, bizi hayran bırakman iyi olur."

"İlk gündem maddesi: Bence birlikte çalışmalıyız." Stefano'nun küstah gülümsemesi, ağzını kesip atmak istememe neden oldu. "Bana kokaininden biraz satmaya ne dersin? Şehirdeki en iyisi sende."

Çünkü onu kendimiz temin ediyoruz. Süreci denetlemek için her üç ayda bir gizli bir yerdeki koka tarlalarımızı ziyaret ediyoruz.

“Buna açığız,” diye Luca da lafa karıştı. “Uygun bir yüzde karşılığında.”

“Anlaşılabilir. Eminim hepimiz için uygun bir rakam bulabiliriz.”

“Rakamlara geçmeden önce, Napoli’deki adamlarımız Chiaia ve Forcella’nın bazı bölgelerine girdiğinizi söylüyor.” Babam somurtarak baktı. “Koruma parası için iki kat ücret alıp ot satıyormuşsun.”

Stefano şaşkınmış gibi yaptı. “Kim söyledi bunu?”

“Saçmalamayı kes, Sangue Blu. Her yerde gözlerim ve kulaklarım var,” diye tısladı babam. “Burası *bizim* bölgemiz.”

“Saygısızlık etmek istemem, Don Vello,” dedi Coppola, “ama burası çok işlek bir bölge. İnsan trafiği çok yoğun. Adamlarınız talebi karşılayamıyor gibi görünüyor.”

“Tedarikimiz seni ilgilendirmez.”

“Doğru, ama müşterileriniz daha fazla uyuşturucu almak istiyorsa, neden onlara satmayayım?”

“Nedenini çok iyi biliyorsun. Kendi sınırlarına çekil.”

“Yoksa ne olacak?” diye sordu, koltuğuna yaslanarak. “Ferrante klanı nadiren Napoli’yi ziyaret eder. Gerçeklerden kopmuşsunuz. Güçlüsünüz, evet, ama yerinizi korumak istiyorsanız bizimle güçlü bir ittifak kurmanız gerekiyor. Uyuşturucularınızın parasını ödemeye ve bölgenizi sizin için korumaya hazırım. Ama bunun benim için de karlı olması için bana bir şey teklif etmelisiniz.”

“Taviz vermemizi *mi* istiyorsun?” diye sordu Luca.

“Barış bedava değildir.” Sangue Blu omuz silkti. “Uyuşturucularınızın parasını ödemeye hazırım. Siz benim için ne yapmaya hazırsınız?”

“Seni öldürmeyeceğim,” dedi Enzo cömertçe. Coppola güldü. “Ne istiyorsun?” diye homurdandı babam.

“Sattığımız kokain için sana yüzde on komisyon öderim, daha fazlasını değil,” dedi Sangue Blu pazarlık ederek. “Ve piyasa fiyatının altında satın almak istiyorum. Kilogram başına üç bin avro.”

“Bu, bağlı kuruluşlarımıza uyguladığımız fiyatın yarısından bile az.” Luca’nın kaşları çatıldı.

“Ben diğer ortaklarınız değilim. Ben Napoli’nin yükselen kralıyım,

ve ordum senin ordunun iki katı büyüklüğünde. Barış istesem de savaştan kaçmayacağım.” Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı, masadan bir Clipper alıp yaktı.

“Kilogram başına üç bin beş yüz avro,” dedi babam kararlı bir sesle. Oksijen maskesini takmamıştı ve bir an için, bir zamanlar olduğu adamı gördüm: Etkilemek için yaşadığım büyük Machiavelli Ferrante. “Ve peşin ödersin. Son teklifim.”

Berbat bir anlaşmaydı, ama tahtı ele geçirdikten sonra bununla ilgilenirdim.

Sangue Blu başını salladı. “Ayrıca limana gelen sevkiyatlarımın dokunulmadan kalmasını istiyorum. Yıllardır mallarımıza el koyuyorsunuz.”

“Bunu hallederiz, ama adamlarınızı bir daha bizim bölgede uyuşturucu satarken ya da çocuklara dokunurken yakalarsak, onları ibretlik yaparız,” dedi Luca kısa ve öz bir şekilde.

“Askerlerim uyuşturucularını ve ellerini kendilerine saklayacaklar,” diye Coppola bizi temin etti. “Sizin de aynısını yapacağınızın garantisini istiyorum.”

“Merak etme,” diye tersledim. “Biz pedofilleri işe almayız.” “Ve o gün kilisenin dışında,
“O kız da bana lazım,” dedi Sangue Blu, bir bacağını diğerinin üzerine atarak, gözlerini benimkilere dikip sinsi sinsi konuşurken.

Vücudum kaskatı kesildi; ağzından dökülen o küfür karşısında içimden gelen bir isyanla tüm bedenim titriyordu. Parmaklarımla gırtlaklarını deşip parçalamamı engelleyen tek şey, bu isteği yüzünden onun bundan daha yavaş, daha acı verici bir ölümü hak ettiğini bilmemdi.

“O satılık değil,” diye mırıldandım, ağzımın kenarında asılı duran sigara ile.

Neden bu sonuca vardığını anlayabiliyordum. Tierney'nin lüks bir fahişe gibi kiliseye girip herkese saatlik ücret aldığını düşündürmesine şaşmamak gerek. O küçük kırmızı elbise, bir motel halısındaki sperm lekesinden bile daha az klaslıydı. Onu ondan yırtıp

üzerine rahip cüppesini giydirmemiş olmam, ailemin onunla ilgili kontrolün bende olduğuna dair ihtiyaç duyduğu tek kanıttı.

O gün onu kurtarmıştım ve hayatını yine kurtaracaktım.

Çünkü o benimdi.

Kontrol etmek için. Mahvetmek için. Takıntı yapmak için.

"Sadece sikişmek için değil." Coppola, viskisinin kehribar rengi sıvısını bardağında yuvarladı ve bir duman bulutu üfledi. "Onu elimde tutmak istiyorum. Onunla evlenmek istiyorum."

"Onunla evlen," diye tekrarladı Enzo, kaşları tavana değecek gibi. "Evet."

"Tierney Callaghan'la evlenmek mi istiyorsun?" diye tekrar sordu, muhtemelen bunu yeterince tekrar ederse Coppola'nın bunun ne kadar aptalca geldiğini anlayacağını umuyordu.

"Tek ve gerçek aşkım." Stefano'nun gülümsemesi, tüm dişlerini toza çevirmem için yalvarır gibiydi. "Gerekli araştırmaları yaptım. Bağlantıları var. Soylu bir aileden geliyor. Harika bir vücudu var. Sorun ne?"

"Sorun şu ki, o düşük seviyeli bir mafya üyesiyle evlenmeyi kabul etmeyecek," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Düşük seviyeli mi?" Sangue Blu başını geriye atıp güldü. "Ben de senin gibi bir devin oğluyum. Ona sunabileceğim hayata gelince..." Odanın içindeki herkesi tarayarak herkesin dikkatini çektiğinden emin oldu. "Aile ağacını araştırdım. İrlandalı Mafya'da. Kendi türünü tanır, değil mi?" Dudaklarını yaladı. "Benim çarpık krallığımda kendini evinde hissedecek."

Yirmi dört saat içinde ikinci kurbanımı öldürüp kanını emmek üzere olduğumu hisseden Enzo, söz aldı. "Peki ya Katya Rasputin? Kendisine bir damat arıyor. Genç. Seksi. Bratva üyesi. Çok daha fazla bağlantı kurarsın. İrlandalılar önemsiz balıklar."

"Ben patates kızartmasını severim," dedi Stefano. "Ve kızıl saçlıyı da seviyorum. İstedğim o. Başka kimse değil."

"O bizim değil, veremeyiz," dedi Enzo iyi niyetle.

"Ben öyle duymadım." Coppola düşünceli bir şekilde alt dudağını ovuşturdu, bakışları bana kaydı. "Napoli'de

, onun çöpçatanlığını Achilles'in yaptığını söylüyor. Ben dul, zengin ve istekliyim. Peki, anlaşma var mı, yok mu?”

Ona kaçmaya başlamasını söyleyeceğim diye ağzımı açtım ama sözüm kesildi.

“Bize on dakika ver.” Babam ayağa kalktı, bastonuyla kapıya doğru sendeleyerek yürüdü, yolun ortasında arkamdan omzuma vurdu. “Eminim bir çözüm bulabiliriz.”

Salona girdik. Luca arkamızdan kapıları hafif bir tık sesiyle kapattı. Nabzım göz kapaklarımın altında çılgınca atıyordu. Dünyanın içe çökmesini engellemek için beş dakikam olduğunu hissediyordum ama bu kaçınılmaz sonu önleyecek tek bir lanet aletim bile yoktu.

Bir plan yapmak istiyorsam sakın kalmam gerekiyordu.

Sigara. Sigara içmeliyim. Ya da gerginliğimi atmak için birini öldürmeliyim.

Hayır. Bugünlük bu kadar öldürme yeter.

Cebimdeki yumuşak paketten bir sigara çıkardım, yaktım ve uzun bir nefes çektim.

Sonra odada Tiernan'ı fark ettim. Döşemeli bir koltukta uzanmış, bacaklarını çaprazlamış, kollarını kolçaklara dayamış, insanları içten içe altüst eden o sarsılmaz, kötü niyetli ifadesiyle oturuyordu.

Bir psikopatla karşılaştığımda onu tanırdım çünkü aynaya baktığımda her gün bir tane görürdüm. Ve Tiernan kesinlikle bu tanıma uyuyordu: ölü gözler, donuk bakış, acımasız hava.

Babam takviye getirmişti. Bir süredir burada bekliyordu. *Biliyordu.*

Soğuk terler döktüm, lanet olası vücudumun her bir hücresi titriyordu.

Sakinlik falan siktir et.

Kararlarını çoktan vermişlerdi.

Bu bir pazarlık değildi; bu bir müdahaleydi.

Tierney'i benden alıyorlardı. Hayır. O benimdi. *Benimdi*. Üstelik o evlenmek istemiyordu. Özgürlüğünü seviyordu. Benimle birlikteyken, bir nevi özgürlüğüne kavuşmuştu. Onun sınırlarına saygı duyuyordum.

Çoğunlukla.

Siktir, *tamam*, sınırlar konusunda biraz gelişmem gereken yerler vardı. Ne olmuş yani? En azından onu kimseyle evlenmeye ya da yatmaya zorlamadım.

Bana bile.

"Otur, evlat. Bu konuşmayı çoktan yapmalıydık." Babam koltuklardan birini işaret etti. Oraya doğru yürüdüm ve oturdum. Diğerleri de oturdu. Yüzümü her zamanki bıkkın ifadesine alıştıırken, zihnim su altında kalmıştı.

"Konu Callaghan'ın kızı," dedi babam. "Evet, hesapladım."

Ağzımın köşesinden bir duman bulutu üfledim
ağzımın köşesinden bir duman bulutu üfledim.

"Onun neyi var?" "Coppola ve o... Bu iyi bir fikir." "Hayır."

Odadaki adamlar birbirlerine hayal kırıklığına uğramış bakışlar attılar.

"Onunla evlenemezsin kardeşim." Luca elini omzuma koydu.

"Biliyorum."

"O zaman ne yapmayı düşünüyorsun?" "Başka kimsenin de evlenememesini sağlamak."

"Demek dedikleri doğru." Babam çenesini sıktı ve zorlukla nefes aldı. "Sana yaptıklarından sonra hâlâ ona aşıksın."

"O kadar da değil." Sesime yeniden soğukluk karıştı. "Hafif bir takıntı. Tamamen kontrol edilebilir."

"Onun tüm sevgililerini öldürdün," dedi Enzo.

"Yine de kimse cesetleri bulamadı ya da bizi suçlayacak bir soruşturma yürütmedi. Dediğim gibi—*idare edilebilir bir durum*."

"Stefano Coppola bu sabah uçağı indiğinde bizzat bana geldi."

.” Tiernan ilk kez konuştu ve bana buz gibi, tek gözlü bir bakış attı. “Benden onun elini istedi.”

Ardından gelen sessizlik o kadar gürültülüydü ki, kulak zarlarımın patlamamasına şaşırdım.

“Kabul edeceğim,” diye bitirdi.

“O kabul etmeyecek,” diye homurdandım, ağzımı kanın bakır tadı doldurdu. Kendimi ısırmış olsam bile hissetmiyordum. Her yerim uyuşmuştu ama yine de dayanılmaz bir acı çekiyordum.

“Başka seçeneği yok,” diye karşılık verdi Tiernan. “Kız kardeşim nadiren kendisi için iyi olanı yapar. Evlilik, enerjisini değerli bir şeye yönlendirecek; partilerden, yalnızlıktan ve sahte arkadaşlardan uzak bir hayata.”

“Öyle mi?” Diye sordum, öne doğru eğilip sigaramı sehpadaki küllüğe vurarak. “Ne yapacak, bir yabancının sikini mi yalayacak?”

“O hep Akdeniz kıyısında yaşamak istemişti.” Tiernan sözlerimi duymazdan geldi. “Lüks ve şımartılma dolu bir hayat sürecektir. Baskı ya da beklenti yok. New York’un yükünden ve karmaşasından uzaklarda. Coppola ona iyi bakacak. Küçük bir çocuğu var. Sevgiyle ilgileneceği biri olacak. İlk evliliği aşk evliliği idi ve rahmetli eşi mutluydu.” Kayınbiraderim neredeyse yenilmiş gibi görünüyordu ve ben nedenini biliyordum. Tierney Callaghan’ı sevmek karmaşık bir işti. Ben de bir kez bu hatayı yapmıştım ve hayatta kalıp bu hikayeyi anlatabilmiştim. “Bırak gitsin. Buna ihtiyacı var. Artık mutlu olma zamanı geldi.”

“Rahmetli karısı nasıl öldü?” diye sordum. Oda sessizdi.

“Nasıl öldü, orospu çocuğu?” Sesim gürledi, annemle babamın malikanesinin kavisli, görkemli tavanlarında yankılandı. “Biliyor musun? Çünkü ben biliyorum. Bir butikte elbise denerken, bir pislik soyunma odasına gizlice girip onu boynundan vurdu. Çalınan bir uyuşturucu sevkiyatının intikamı. İşte böyle oldu. Altı saat boyunca kan kaybından öldü. Kız kardeşin için de aynısını mı istiyorsun?”

“Coppola saldırıdan sorumlu klanla ilgilendi,” dedi Luca ciddiyle. “Tierney güvende olacak.”

“İstediğin gibi yorumla, ama kız kardeşini bir suçluya satıyorsun.” Sigaramı söndürdüm, duman burun deliklerimden dışarı çıktı.

“Sen de Lila’ya aynısını yaptın,” dedi Tiernan soğukkanlılıkla.

“Özgürlük.” Çenem sıkıştı. “Lila’ya özgürlüğü senin aracılığıyla verdim

. Onun tek çıkış yolu sendin ve bir hafta geçmeden seni parmağında oynatacağını biliyordum.”

Küçük kız kardeşimin Callaghan’la evlenmesini destekleyen tek kişi bendim ve evlilikleri, dilimlenmiş ekmekten bu yana en başarılı insan girişimi oldu. Ama bu farklıydı. Tiernan’ın, onu çeşmede bulduğu ve hayatını bağışladığı gece Lila’ya zarar veremeyeceğini biliyordum. Bu, herhangi bir yaratığa merhamet gösterdiği ilk andı. Normal şartlar altında yapmayacağını bildiğim ölümcül bir insan hatasıydı.

Coppola, Tierney’i istiyordu çünkü o güzeldi ve çünkü o *benimdi*.

“Stefano, Tierney’den uzak duracaktır,” dedi Tiernan kayıtsız bir ses tonuyla. “O özgürlük istiyor ve şu anda farkında olmasa da, özgürlüğe en çok yaklaşıcağı an bu olacak. Sana rica etmiyorum, Achilles. Bu evlilik gerçekleşecek.”

Babam kardeşlerime ve Tiernan’a anlamlı bir bakış attı ve onlar da bize biraz mahremiyet sağlamak için odadan çıktılar. Ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı sıkarak onların gitmesini izledim.

Babam kapı kapanana kadar bekledi, sonra bana dönüp konuştu.

“Bir don, sadık, itaatkar ve kendi kendine yeten bir kadınla evlenmelidir. O imparatorluğunu yönetirken, evini idare edecek ve oğullarını doğuracak biri.” Parmaklarını birbirine geçirdi. “İrlandalı kız bunların hiçbirine sahip değil.”

“Biliyorum.” Yumruklarımı daha sıkı sıktım. Sonra tekrar açtım.

“Öyle mi?” Beni dikkatle inceledi. “Çünkü bu,

yasak bir kadının peşinden koşamazsın. Yerine yerleş. Bir eş al. Ferrante klanının donu olarak rolünü üstlen. Sen ve Luca arasındaki bu çıkmaz... Bunu tam burada, şu anda sonlandırabilirsin."

Başımı kaldırdım, titrememi durdurmak için parmaklarımı kolçaklara sıkıca doladım. Duyduklarıma inanamıyordum. Yıllardır yeni bir rektör seçme konusunda ayak sürüyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun, yoksa bunu yazılı olarak verecek misin?"

Hepimiz çok çalışıyorduk, ama çoğu erkek her zaman eğlenmek için zaman bulurdu. Ben değil. Karım, kız arkadaşlarım, dünya çapında lüks tatillerim ya da yarı profesyonel golf turnuvalarım yoktu. Var olmayan vicdanımı uyuşturmak için alışveriş çılgınlıklarına ya da geceliği 50 bin dolarlık fahişelerle hafta sonları geçirmiyordum. Çalışıyordum, sonra biraz daha çalışıyordum. Hayatımı Camorra'ya adadım ve onu yönetmekten başka bir şeyi hak etmiyordum.

Bunu, ilk çocuk olduğu için buna hakkı olduğunu düşünen Luca'dan daha çok hak etmiştim.

Dost canlısı, coşkulu bir köpek yavrusu gibi bir kişiliğe sahip olan Enzo'dan daha çok hak ediyordum.

Ve babamın yıllardır iletişimde olduğu, bizim üvey kardeşimiz olan o isimless piçten daha çok hak ediyordum.

"Bu tamamen sana bağılı," dedi. "Bu kadından vazgeçersen sana rolü veririm. Ondan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz. O açık bir zayıflık. Bir Aşil topuğu. Coppola bunu biliyor, bu yüzden onu istedi."

Her konuda haklıydı. Onu asla elde edemezdim. İçten içe ben de bunu biliyordum. Elde etsem bile, o benim yıkımım olurdu. Gençken beni mahvetmişti. Ruhumu tamamen boktan bir hale getirmişti. Artık tam anlamıyla bir femme fatale olduğuna göre, ne yapabileceğini kim bilir. Bunu öğrenmek için aptal olmak gerekirdi.

"Onu bırak," dedi babam. "Ben de sana krallığı vereceğim."

Yutkunarak, bu yeni gerçeği sindirdim. Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Takip etme.

Öldürme.

Takıntı. Yeter artık.

Artık uykusuz geceler, dönüp durmalar, daha ilk nefesimi almadan beni terk eden bir Tanrı'ya dua etmeler yok. Artık takıntılar, nefret, titremeler yok.

Artık.

Kendimi eskisi gibi duygusuz bir canavara dönüştürerek babama gizemli bir bakış attım. "İrlandalı kız sorun olmayacak. Sangué Blu onu istiyorsa, alabilir."

Babam öne doğru eğildi, son enerjisini kullanarak yanağımı çimdikledi ve parmaklarını öptü. "Aferin oğluma. Senin benim için özel biri olduğunu hep biliyordum."

Kulaklarımda kanın uğultusu çınılıyordu. Parmaklarımı birbirine geçirerek ellerimin titremesini durdurdum.

"Callaghan kızı konusunda emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Öyleyse, bana son bir iyilik yaparsın, değil mi?"

Bunu çok istemeyeceğimi hissediyordum, ama bu noktada bunun pek bir önemi yoktu. Merakla kaşlarımı kaldırdım. "Onu

Coppola'ya bizzat götür. Ona yanıldığını göster. yanıldığını göster. Onun senin kör noktan olmadığını."

Birkaç dakika sonra, babamın ofisine geri girdik, yuvarlak masaya oturduk ve oylama sürecine başladık. Babam tokmağını eline aldı. "Stefano, payımızı yüzde yirmi yap. Diğer herkes gibi standart ücreti ödeyeceksin."

"Kızıl saçlıyı ben mi alıyorum?" diye sordu sırıtarak. Babam çenesini sallayarak onayladı.

Coppola ona iki parmağını kaldırarak selam verdi. "O zaman yüzde yirmi olsun."

"Herkes yeni düzen için oy versin."

Odadaki herkes elini kaldırdı. Ben hariç herkes. Coppola beni yakından izliyordu, maskemde bir çatlak, zayıflığımın en ufak bir kanıtı bekliyordu.

Her Şeyi içime attım, Coppola'ya diğlereri gibi yatakta ona zarar vermemesi için uyarmak istediğim dürtüyü de dahil. Benim meselem değıl, benim sorunum değıl. Tierney büyük bir kızdı. Silah ve bıçağı kimseye benzemeyen bir ustalıkla kullanmayı bilen büyük bir kız.

O bir bağımlılık. Bir hastalık. Bir sorun.

Elimi kaldırdım, yüzüm ifadesizdi.

Babam masaya tokmağı vurdu. “Ay sonuna kadar onu size teslim edeceğiz.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

ON DÖRT YAŞINDA, KAÇIŞTAN ÖNCEKİ GECE

"Kardeşimi beklemeliyiz," dedi Tierney.

Lyosha'nın bir strafor bardağa ayakkabı cilası döktüğünü ve bir dal parçasıyla bunu bebek yağıyla karıştırdığını izledi. Babasının ofisinin şöminesinde ateş çıtır çıtır yanıyordu. Buraya gizlice girip sıcaklığın ve lezzetli bir tabak yemeğin tadını çıkarmak ilk kez olmuyordu, ama bu son kez olacaktı.

Yarın, o ve Tiernan gitmiş olacaktı.

Kaçmayı başarırlarsa, Lyosha onları özgürlüğe kaptıracaktı.

Eğer yakalanırlarsa, onları ölüme kaptıracaktı.

Her halükarda, bu bir vedaydı. Onu özleyeceğini söyleyebilmeyi diledi. En azından bunu yapabiliirdi.

"Tamam." Lyosha dalın ucunu ateşe uzattı, alevin tutuşmasını bekledi, sonra onu tekrar bardağa itti ve derme çatma mürekkebinin is haline getirdi. "Biraz daha votka iç." Çenesini masadaki şişeye doğru eğdi. "İlk dövme acı verici olur."

O da söyleneni yaptı.

Lyosha'yı seviyordu ama kardeşini sevdiği gibi değil. Tiernan'ın yanında asla utangaç ya da telaşlı davranmazdı. Ayrıca ikizine baktığında, bordo saçları ve yeşil gözleriyle kendisine ne kadar benzediğini görmezden gelemezdi.

Alex... Alex... yakışıklıydı. Bazen kendini, onun paslı altın rengi saçlarının gür taçını tırnaklarıyla taramak isterken yakalardı. Birden fazla kez, kendini onun yüzünü hayranlıkla incelerken buldu. Burnunun zarif eğimi. Kırmızı dudaklarının mükemmel şekli. Başlangıcı koyu, uçları ise daha açık olan kirpikleri. Onun güzelliği

onu memnun ediyordu ve Tiernan dışında ona dokunmayacağına, onu incitmeyeceğine güvendiği tek erkek oydu.

Bu muhtemelen aptalcaydı, çünkü onun bu kampta olmasının tek nedeni, Alex'in babasının annesinin hamile karnını deşmesiydi. İkizleri çalmış ve annelerini kan kaybından ölmeye terk etmişti.

Aptalcaydı çünkü burada kaybettiği onca şeyden sonra Tiernan dışında başka bir insana —penisi olan birini bırakın— asla güvenemezdi.

Yine de Alex onu büyülemişti. Ve bu kadar kırık kalpli olmasaydı, belki de onu gerçekten sevmeyi başarabilirdi. Sadece bir arkadaş olarak değil, bir erkek olarak.

Votkadan bir yudum aldı ve o yakıcı hissin boğazından aşağı doğru bir yol açmasına izin verdi; ardından bardağı, elindeki işten gözlerini ayırmadan bir yudum alan Alex'e uzattı. Alex, şimdi mürekkebi boş bir diş macunu tüpüne dolduruyordu; konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu kız. "Hayır," dedi Alex açıkça. "Ama bir yolunu buluruz. bu kadar uzun sürüyor?"

Cevabı biliyordu. Tiernan, bu geceki kaçışları öncesinde son dakika hazırlıklarını yapıyordu. Yiyecek, temiz su ve benzin stokluyor, çalacakları arabanın anahtarlarını ve gidecekleri yerin haritalarını aldığından emin oluyordu.

"B-bilmiyorum." Kızarmamak için kendini zorladı.

Dikkatini başka yöne çekmek için masaya doğru ağır adımlarla yürüdü ve Alex'in ona ve Tiernan'a okuma ve yazmayı öğretmek için kullandığı Latince kitabını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Alex başını kaldırdı.

"Kendimize dövme yaptıracığımız alıntıyı arıyorum."

"Ben bizim için bir tane seçtim bile," dedi. "Audentis fortuna iuvat."

Şans cesurların yanındadır. Bu iyi bir sözdü ama Tierney'nin onu hayatının geri kalanı boyunca ruhuna kazımak için yeterince iyi değildi. Tierney başını salladı. "Başka bir şey istiyorum."

Alex yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. Yumuşak başlı biriydi. Babasından farklıydı. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak sayfaları çevirdi. Birkaç saniye aralıklarla bakışları Alex'e takılıyordu. Aptalcaydı ama Alex'in zihnini okuyup neler olup bittiğini anlayacağından, kaçıp onu aldatacağından paranoyakça korkuyordu.

Alex, elektrikli tıraş makinesine benzeyen bir aletin motoruna bir tır iğne takıyordu.

Gözleri tekrar sayfaya takıldı ve onu yıldırım gibi vuran kelimelerle karşılaştı.

Oderint dum metuant.

Korkuyorlarsa, nefret etsinler.

Nefesini tuttu.

Alex elindeki işi bırakıp ona baktı. "Ne?"

"Bizim için bir alıntı buldum." Nefesini tutarak, onun onayını bekleyerek alıntıyı okudu.

Alex ciddiyle başını salladı. "Beğendim. Nereye koyacağız?"

"Herkesin görebileceği bir yere," dedi. "Boyunlarımıza

Gözlerinin kenarlarında yaşlar belirdi ve bu sefer, denese bile onları durduramadı.

Gözleri yaşlarla doldu ve bu sefer, denese bile onları durduramadı.

Alex, diş macunu tüpünü ve tıraş makinesini masanın üzerine bırakarak kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Kız başını salladı ve yüzünü çabucak sildi. "Hiçbir şey." "Sen hiç ağlamazsın."

Ona yalan söylemek istemiyordu ama tüm gerçeği de söyleyemezdi. İkisinin arasında bir şeyde karar kıldı. Zamanlaması yanlış bir gerçek.

"Bazen... olan bitenlerden... bunalıyorum..." Hıçkırdı ve artık her şeyi dışa vurdu.

Alex masanın üzerinden atladı, onu kolundan yakaladı ve kollarını sıkıca tuttu. "Nelerle?"

"Burada başıma gelenler yüzünden," diye fısıldadı, bakışları ayaklarına kaydı. Çok küçük, çok eski, çok yıpranmış ayakkabılara. Birkaç yıl önce bir ayak parmağını kaybetmişti

. Ve kendi içinde, bir parça etten çok daha önemli olan başka parçalar da kaybetmişti.

İçinde, kaçmanın ne anlamı olduğunu sorgulayan bir parçası vardı — ve bu küçük bir parça da değildi. Başına gelen tüm olaylardan asla kaçamazdı. Anılardan asla kurtulamazdı.

Alex ne demek istediğini tam olarak anladı ve onu kendine doğru çekerek sıkıca kucakladı. Elini kızın başının arkasına koydu, sıcak nefesi kulağını gıdıklıyordu. “Bütün bunları unutman lazım, Tierney. Onları zihninin en arkasına, kimsenin—senin bile—ulaşamayacağı bir yere it ve hayatına devam et. Başka seçeneğin yok. Hayatta kalmanın tek yolu, başına gelenleri inkar etmektir.”

“Ama tek düşünebildiğim şey bu.”

“Tierney,” diye bağırdı, ondan uzaklaşarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Alex asla bağırılmazdı—nadiren sesini yükseltirdi—bu yüzden bu hareket onu şimdiki zamana geri getirdi. “Şimdi beni dikkatlice dinle.” Gözleri onun gözlerine kilitlendi. “Başına gelen her şeyi unutacaksın. Bunu içine atıp, mücadeleye devam edeceksin. Çünkü sen güçlüsün. Çünkü sen cesursun. Çünkü sen bir Callaghan'sın, lanet olsun.”

“Öp beni.” Bu istek, içinden gelen, boğuk bir sesle çıktı. “Başka bir şey hissetmem lazım.”

Keder, acı ve umutsuzluktan başka bir şey.

“Bu gece olmaz.” Başparmağıyla süzülen bir gözyaşını sildi, sonra kaşının üstünü şefkatle okşadı. “Bu gece üzgünsün. Yarın, hala öpmemi istiyorsan, öperim.”

Yarın burada olmayacağım, diye bağırarak istedi. Ve seni terk edip en iyi arkadaşını da yanımda götürdüğüm için benden sonsuza kadar nefret edeceksin.

“Öpüşmekten pişman olmayacağım,” diye fısıldadı.

“Ama ben pişman olacağım.” Adam, kızın kırmızı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Senden asla yararlanmayacağım, Tierney. Ama bir gün, yeterince güçlendiğinde...” Cümlesini yarım bıraktı.

Eğildi ve dudaklarını alnına

o kadar nazikti ki, aklına tuhaf bir düşünce geldi.

Kaçtıklarını bildiği halde, yine de kaçmalarına izin verdiğini.

*Onları, eşleşen mürekkepten daha değerli bir hediyeyle
uğurluyordu.*

Umut dövmesi.

ALTINCI BÖLÜM

TIERNEY

“Vay vay vay. Bakın kim gelmiş, benim en sevdiğim oral seks ustası.”

Achilles sabah saat on buçukta dairemizin kapısında durmuş, hem kendini beğenmiş hem de sıkılmış bir ifadeyle bakıyordu.

Midem altüst oldu. Bu benim için iyi haber olamazdı ve onun hakaretlerine daha fazla katlanacak havamda değildim.

Bugün yataktan zar zor kalkabildim. Hamish'e gönderdiğim mesajlar okunmamış kalınca, son birkaç günümü kontrolsüz bir şekilde ağlayarak geçirmiştım.

Bencil sürtük. Bunu ona sen yaptın. Hepsi senin suçun.

Genelde ilişkilerimde dikkatli davranır, Achilles'in bunlardan haberi olmamasına özen gösterirdim. Tek kullanımlık telefonlar, otel odaları ve takma adlar kullanırdım. Ve her zaman bu karşılaşmaların seyrek olmasını sağlardım, morlukları da makyajla gizlerdim. Ama Gennaro'nun vaftiz töreninden sonra hissettiğim yalnızlık çok keskin, çok derindi ve sıcaklığa ihtiyacım vardı. Kendimi kaptırabileceğim başka bir insan vücuduna.

Hamish bunu sağladı, ayrıca beni elinden kaçırın ve elmacık kemiğimde sığ bir kesik, boynumda mavi bir çürük bırakan bir darp da.

“Cevap hayır,” dedim, sesime korku bulaşmamasına özen göstererek. “Yehova’nın Şahitleri serüvenini dinlemek istemiyorum.”

“Ne mutlu ki seni neşeli bir ruh halinde yakaladım, Piccola Fiamma. Sana iyi haberlerim var.”

“Tedavi edilemez bir hastalığın mı var?” Neşeliymiş gibi davrandım. “İnsanlara son vedanı mı ediyorsun?”

Bana bir panterin fareye gösterdiği ilgiyle, utanmaz bir tehditkarlıkla baktı. Bir an için bakışları yanağımdaki kesiklere kayd. Gözleri karardı,

sanki arkalarında bir ışık sönmüş gibi. “Beni içeri davet edecek misin?”

“Bu hayatta olmaz.”

Her zamanki gibi hiç umursamadan yanımdan geçip gitti. Gömleğinin ince, siyah kumaşı, kollarındaki kaslı kasları, karmaşık siyah dövmelemlerle kaplı iki kolunu izleyerek arkasını seyrettim. Boynunun sağ tarafında üç haç, sol tarafında ise benim dudaklarımın izini taşıyan bir öpücük izi vardı.

O zamanlar, o öpücüğün sadece bir başlangıç olduğunu düşünmüştük.

Sonu simgeleyen bir veda hediyesi değil.

Bakışları ocak üstündeki moka demlikte dolaştı. “Hmm. Espresso Italiano. Ben de ondan alayım.”

“O zaten başkasına ait, Achilles. Git caddenin aşağısındaki şarküteriden kendine bir fincan al.”

Bana kahve yaptırmaya çalışmak konusunda garip bir takıntısı vardı. Nedenini bilmiyordum. Ancak bildiğim tek şey, istediğini vermeden önce kendi ellerimi kesmeyi göze alacağımı.

Avuç içlerimi pantolonuma dikkat çekmeden sildim. Ondan korkuyordum, buraya ne söylemeye geldiğinden korkuyordum ve Hamish’e ne yaptığını sormaya da korkuyordum çünkü zaten biliyordum.

Kardeşim onun için bir aile üyesiydi. Achilles’in çok iyi bir nedeni olmadan beni öldürmeyeceğini biliyordum ve şu anda böyle bir nedeni yoktu. Ama ölümün en kötü ceza olmadığını da biliyordum. Şu anda bana yaptıkları —kontrol, korumalar, gözetim, zorla yalnızlık— işte bu en büyük cezaydı.

“Her şey yolunda mı?” Achilles dairemi inceledi, dolabımın arkasını eliyle yoklayarak ortada dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etti.

“Evet. Neden?”

“Buraya geleli tam bir dakika oldu ve hâlâ bana keskin bir nesne fırlatmadın.”

“Gözlerini oymak zorunda kalırsam diye tüm enerjimi saklıyorum.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bir

kalça kemiğimi dışarı çıkardım.

"Bugün şanslı günün, Küçük Alev, çünkü sana bunu yapmak için harika bir neden vereceğim."

Yüzümü dikkatlice sıkıcı görünecek şekilde ayarladım. "Sana bir koca buldum."

İki saniye. Beş kelime. Tüm dünyamın ayaklarımın dibinde parçalanması için bu kadarı yetti.

Ağlamak bir yana, kıpırdamadım bile. Siktir et. Beni çöküşümün keyfini sürmesine izin vermeyecektim. Her zamanki gibi bekleyecektim.

"Uzun mu? Esmer mi? Yakışıklı mı? Zengin mi?" diye mırıldandım. "Nispeten. Evet. Sanırım öyle. Ve çok.

Sırasıyla." "Sen yakışıklı değilsin, Achilles."

Ama benim için öyleydi. Diğer herkesin gördüğü yara izlerini, kesikleri ve yanıkları ben görmüyordum. Beni yatağıma yatırıp bütün gece kabusların uzak kalması için beni koruyan, yüzünde tüyler çıkmaya başlamış o on dört yaşındaki çocuğu görüyordum.

"Ben mi?" Omzunun üzerinden alaycı bir bakış attı ve burnunu çekti. "Hayır, tatlım. Seni bir çırpıda yutardım."

"Boğulursun."

"Bundan şüphem yok. Ama yine de ben değilim."

Elbette oydu. O olmalıydı. Beni bu kadar kolay vazgeçmezdi. Benden nefret etse bile. Bana dokunan adamları *öldürmüştü*. Beni nasıl bırakabilirdi ki?

Burnumu çektim. "Tabii, ne demezsin."

"Seni yakında ona teslim edeceğim, o yüzden eşyalarını toplamaya başlasan iyi olur. Benim onun işine ihtiyacım var, onun da bir eşe."

Beynim kısa devre yaptı. Ciddiydi. Gerçekten o değildi. Ama ben yapamazdım... Yani, nasıl yapmayı planlıyordu...

Sanki göğsüme bir buz parçası saplamış gibi hissettim. "Dur, ne? Achilles, *hayır*."

"Evet." Duvarımdaki Emilia Spencer tablosunun önünde durdu, ses tonu bile beni donduruyordu.

"Ama ben sanmıştım ki... Yani, ben... Ben..."

Ne sanıyordum ki? Babasına karşı gelip benimle evleneceğini mi? Ona yaptıklarımın sonra beni affedeceğini mi? Elbette

beni başkasının baş belası olmama terk etti.

"Sıradan bir İrlandalı fahişeyle evlenerek don unvanımı tehlikeye atacağımı gerçekten düşünmedin, değil mi?" Alnını alaycı bir şaşkınlıkla kırıştırdı, ağzının bir köşesinde sinsî bir gülümseme belirdi. "Birbirimizi bundan daha iyi tanıdığımızı sanıyordum."

Sözleri yumruklardan daha acı vericiydi. Kurşunlardan daha ölümcüldü. Derinin ötesine geçen izler bırakacaktı. "Oh."

Achilles başını yana eğerek tsk sesi çıkardı. "Bu çok kötü."

Nefes alamıyordum. İşe yaramaz vücudumdaki tek bir kasımı bile kıpırdatamıyordum.

"Bunu yapma," diye uyardım, sesim titriyordu.

"Yaptım bile." Kapının yarısına kadar çıkmıştı.

Dizlerimin üzerine çöküp boğazımdan acı bir ılgık koparmadan önce gördüğüm son şey sırtıydı.

Sonunda, yıllar önce söz verdiği şeyi yaptı.

Beni mahvetti.

YEDİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Sikişmem gerekiyordu.

Acilen. Hemen. Sonsuza kadar.

İncil'deki anlamıyla değil. Başka bir kadına dokunamazdım. Asla dokunamadım. Hayal gücümün sınırları içinde bakire olduğumdan değil. Ama kadınlarla nadiren yatardım ve her zaman arkadan, böylece yüzümdeki karmaşayı ön koltuktan izlememeleri için. Kimse bunu görmeyi hak etmiyordu. Kahretsin, kendi annem bile aynı odada olduğumuzda geri çekilirdi.

Bazen bir metresim varmış gibi davranırdım. Düzenli bir ilişkim varmış gibi. Etrafta dedikodu yayardım. Tierney'nin umursayıp umursamadığını görmek için.

Hiç umursamadı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi o bilgiyi umursamazdan gelirdi.

Siktir et onu, siktir et onu, siktir et onu.

Siktir.

O kadar güzeldi ki.

Onunla yüz yüze geldiğimde ilk birkaç saniye nefesimi tutardım hep.

Ah, lanet olsun. Kafam allak bullaktı.

Sabahın ortasıydı, sert bir içki içmek için pek de uygun bir zaman değildi, ama o söz neydi? Kalp ne isterse onu ister.

Benimki ise alkol zehirlenmesinden kalp krizi geçirmek istiyordu.

Onun apartmanından çıkıp merdivenlerden aşağı inerek siyah Ducati'ne doğru koştuğumda görüşüm bulanıktı. Sangué Blu ile o görüşmeden beri titremem durmamıştı. O iki gün önceydi. Bugün haberleri vermek için kapısına gitmeden önce kendimi neredeyse komaya sokacak kadar içmek zorunda kaldım. Ve tahmin et ne oldu? Tam da

tam da bunu yapacaktım.

Motosikletime bindim, kaskımı taktım ve marş düğmesine bastım. Canavar altımda kükreyerek canlandı. Hunts Point'ten Manhattan'a kadar olan tüm yol boyunca nabzım boğazımın kenarında atıyordu.

Ünlü gece kulübümüz ve Ferrante'nin kalesi olan Forbidden Fruit'a vardığımda, doğrudan yer altı ofisine yöneldim.

Enzo oradaydı, kırmızı tabanlı spor ayakkabıları masanın üzerinde duruyordu, mesajlaşıyordu. Ekranına bakarken gözleri yarı kapalıydı ve ağzı açık kalmıştı. Daha çok seksi *mesajlaşıyordu*. Şanssız adam kimdi?

Neden o lanet dolaptan çıkmadığını hiç anlamıyordum. Kadınlara hiç ilgisi olmadığı gayet açıktı. Kahretsin, ona karşı aptalca bir şövalyelik bağlılığı hissedebileceğini düşünerek, (artık eski) kız arkadaşıyla yatarak onu ortaya çıkarmaya bile çalıştım. İşe yaramadı. O küçük pislik hâlâ bir mafya prensesi arıyormuş gibi davranıyordu. Sevgili babasını memnun etmek için her şeyi yapıyordu.

Ama şu anda kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki, küçük kardeşimin aşk hayatını dert edecek halim yoktu.

"Dışarı." Bar arabasına koştum ve bir şişe viski aldım. Bir dikişte içtim. Telefonum gelen mesajla çaldı.

Dino: Carrie kokainini getiriyor. Kalmasını ister misin?

Saçma sapan. Biriyle yatmak istesem bile – ki istemiyordum – sikim Tierney dışında kimseye karşı tam olarak sertleşmezdi. En fazla yarı sertleşirdim. Ve bu durum, her açıdan bakıldığında, o kategoriye girmiyordu.

Başparmaklarım ekranın üzerinde uçuyordu. Hayır. Bırak buraya bırakıp gitsin.

"Bir dakika bekle. Bir işi bitiriyorum. Carpe DM, *değil mi?*" Enzo kendi aptal şakasına güldü. "Mesajı yakala."

"Çık," diye boğuk bir sesle söyledim, elimi duvara dayayarak.

"Vay canına dostum, ne kadar içtin? Nefesin alev alabilir." Enzo'nun gözleri hâlâ ekrana yapışmış, parmakları ekran üzerinde uçuyordu.

Oda bulanıklaşmaya başladı. Ayaklarıma baktım. *Siktir*. En son ihtiyacım olan şey, kendimi daha fazla alkol ve uyuşturucuya boğmaktı.

O kadın bir hastalık gibiydi. Onu vücudumdan atmam gerekiyordu. Onu kontrol edememe düşüncesi; uyurken yatak odasına sızıp, nefesinin ritmine göre göğsünün inip kalkışını izleme; her an ne yaptığını bilme...

"Kardeşim?" Enzo uyanmıştı, önümde durmuş, aptal Bambi suratıyla bana bakıyordu. Telefonu mesajlarla dolup taşıyordu ve sanki cevap vermek için sabırsızlanıyormuş gibi yumruğunda sıkıca tutuyordu.

"Siktir git dedim!" Viski şişesini kafasına fırlattım. O eğildi. Şişe odanın diğer ucuna uçtu ve Carrie, elinde bir torba kokainle kapıyı açmadan hemen önce kapıya çarparak paramparça oldu.

"Merhabaaa." Sarışın kafasını kapı ile kapı çerçevesi arasına sıkıştırdı ve dudak parlaticılı bir gülümseme sergiledi. "Dino bunu sana bırakmamı söyledi."

Enzo başını çevirip bana inanamayan gözlerle baktı. "Şimdi de malı mı deniyorsun?"

Hayatımda hiç uyuşturucu kullanmamıştım. Bu bir acemi hatasıydı ve bağımlı olmanın en garantili yoluydu. Ama çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektiriyordu.

"Çık dışarı, Enzo." Sesimi ölümcül bir fısıltıya indirdim. "Ciddiyim. Şu anda benimle uğraşma."

"Peki, gerzek, ama seni intihar gözetimi altına alıyorum. Her iki saatte bir kontrol edeceğim. Kahretsin." Enzo, yerdeki altın rengi sıvıyı ezip geçerek kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü. Carrie'den kokain torbasını kaptı, içinde fazla bok karışmamış mı diye gözlerini kısarak baktı, sonra omzunun üzerinden atarak elime tutuşturdu. "Hadi, CarCar. Bu pislik herif kafayı yediğinde

bu *pislik* sarhoş olduğunda ateş hattında olmanı istemiyorum.”

“*CarCar mı?* Sevimli aptal şimdi fahişelere de takma isimler mi takıyor?”

“Carrie.” Kűçük parmaęımı kokain torbasına daldırdım, sonra diř etlerime sűrdűm.

"Evet?" diye mırıldandı, muhtemelen onu sikmemi umuyordu. Bahřiřlerim iyiydi ve gűzel, kalın bir sikim vardı. Arkadan alırken, benim herhangi biri olduğumu hayal edebilirdi. Hatta bir insan bile.

“Bana biraz daha kokain getir. Bir de bir řiře daha...” Elime gözlerimi kısıarak baktım ve o salak kardeřim űzerine viskiyi dűktűęűm için elim boř olduęunu fark ettim. “...o her ne haltsa.”

Sonraki otuz altı saati kokain çekip içerek, neredeyse komaya girecek kadar sarhoş olarak geçirdim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

“Böylesi en iyisi.” Tiernan, pistte Mercedes’inin motorunu durdurdu. Ferrantes’lerin şirket uçağının kalkışa hazırlandığı özel havaalanının pistinin kenarında park etmiştik. İçerideki o heybetli adam, beni İtalya’ya, daha önce hiç tanışmadığım yeni nişanlıma götürmeye hazırды. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Miu Miu güneş gözlüklerimi burnuma doğru iterek, zayıflık göstermeyi reddettim. “Biliyorsun Tiernan, tarih, kadınların neye ihtiyacı olduğunu bildiğini sanan erkeklerle dolu. Hiçbiri senin düşündüğün kadar parlak bir sonla bitmedi.”

“Her zaman deniz kenarında yaşamak istediğini söylerdin.”

“Kendi kocamı kendim seçmek istediğimi de söylemiştim.” Sesimin titremesini gizlemeye çalıştım. “Son kısmı unutman çok komik.”

Tiernan yüzünü ovuşturdu ve pencereden dışarı baktı. “Bak, bunun ideal olmadığını biliyorum, ama...”

“Ama sen, o mükemmel küçük ailenle ve hızla büyüyen işinle o kadar meşgulsün ki, yoldan sapan kız kardeşine göz kulak olamıyorsun.” Parmaklarımı kapı koluna doladım; göğsüme yeni bir öfke dalgası çarptı. “Tamamen anlaşılabilir bir durum.”

“Yanıliyorsun. Sana yardım etmeye çalışıyorum...”

“Bana patronluk taslama, kardeşim. İkimiz de berbat durumdayız. Sen sadece bunu daha iyi saklıyorsun.” Başımı salladım. “İki hafta sonra düğünde görüşürüz.” Kapıyı itip SUV’den atladım. Tiernan da arabadan indi, aracın arkasına dolaştı, bagajı açtı ve valizlerimi dışarı fırlattı. Sadece iki valiz getirmiştim, bir de omzumdaki çanta. Bol bol giysim vardı. Ayakkabılarım da sayısızdı. Ama onları İtalya’ya göndermeyi erteledim, hâlâ Achilles’in fikrini değiştirebileceğim umuduna tutunuyordum.

Tiernan valizleri pistte uçağa doğru yuvarladı. Korkudan midem bulanırken onun sırtına bakakaldım.

Bana doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyordum. Achilles'in enseme nefes alıp her hareketimi izlediği, sevgisiz, cinsiyetsiz bir hayat sürmekten mutlu olmadığımı biliyordu. Onun için bu bir ceza değil, bir kurtuluş eylemiydi.

Coppola ile evlenmek zorundaydım. İrlandalı klanın reisi Tiernan'a karşı gelmenin bedeli, benim ödeyemeyeceğim kadar ağırdı. Kardeşim, kendi çarpık tarzında beni seviyordu, ama onun kim ve ne olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.

İki Camorrista askeri, uçağa giden indirilmiş merdivenlerin başında duruyordu. Onlara ulaştığımızda, Tiernan'a başlarını salladılar, valizlerimi aldılar ve yukarı taşıdılar. Nefesimi düzenlemeye çalışarak elimi tırabzana koydum.

"Aptalca bir şey yapma." Tiernan ensemi kavradı ve gözlerimin içine bakmamı sağladı. "Beni duyuyor musun?"

Onun dokunuşunu silkelemek istedim, ama gerçek şu ki, bunu kendim kendime yaptım. Camorra'nın en acımasız adamıyla kafa kafaya geldim ve şimdi bedelini ödemek zorundaydım.

"Ya Stefano bana kötü davranırsa?"

"Achilles onu uyardı," diye beni rahatlattı Tiernan. "Ama ya sana sorun çıkarırsa... bana haber ver, ben de o delikanlının kemiklerini tek tek kırarım."

"İntikam anlamsız bir kavram. Benim istediğim, trajedinin yaşanmasını önlemek, ona karşı bir tepki planlamak değil," diye mırıldandım.

"Kendini savunabilirsin," dedi Tiernan yumuşak bir sesle ve içimdeki bir şey nihayet gevşedi.

Duruşu gevşek ve rahattı, ama gitmek için sabırsızlandığını biliyordum. Lila hâlâ vaftiz töreninin şokunu atlatamamıştı. Zaten onu ve Nero'yu bir saatten fazla yalnız bırakmayı sevmezdi. Ona dönmek istiyordu ve o anda ondan ne kadar nefret etsem de, onu hâlâ seviyordum.

"Git." I başımı salladım, unable to bear the thought of Lila

korkmuş bir halde. "Ailene git. Sana ihtiyaçları var."

Ve sonra gitti, Mercedes havaalanından çıkıp bir toz bulutu içinde kayboldu.

Artık sonuçlarına katlanma zamanı gelmişti.

Uçağa bindim, krom ve koyu renklerle süslenmiş kabini uyuşmuş bir halde inceledim. Achilles'i üç askeriyle birlikte yuvarlak bir masada gördüm. İkisini Camorra'nın orta kademe üyeleri olan Nico ve Fabio olarak tanıdım. Diğer ise Jeremie'ydi. Achilles, yedi ay önce bir çatışma sırasında teminat olarak yanına aldığı Bratva varisine sempati duyuyor gibiydi. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Jeremie zeki, sessiz ve verimli biriydi ve bana eşlik etmekle görevlendirildiğinde beni tatlı gibi süzmüyordu.

Her neyse, Tiernan bana Jeremie'nin Camorra'daki zamanının neredeyse dolduğunu söyledi. Kardeşi ve Bratva'nın pakhanı olan Alex, onun Vegas'a dönmesini istiyordu.

Achilles spor şortu, soluk siyah, kapüşonu takılı "*I'm not here to talk*" yazılı bir kapüşonlu sweatshirt ve çorap-terlik kombinasyonu giymişti. Tam bir kayıtsızlık örneği. Kardeşleri bu kıyafetle ölü bulunsa bile giymezlerdi, özellikle de Napoli'de yüzlerini göstermezlerdi. Luca ve Enzo tamamen görünüşe önem verirdi. Rahat şık pantolonlar, Hogan spor ayakkabılar ve iyi dikilmiş tasarımcı tişörtleri, onların rahat giyinme anlayışını yansıtıyordu. Ama Achilles gerçekten umursamıyordu. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü ve kesinlikle nasıl görüldüğünü umursamıyordu.

"Uçağın bu tarafındaki herhangi bir yer." Achilles, kart oyunundan başını kaldırmaya tenezzül etmeden, elini ters yöne doğru salladı.

Adi herif.

Krem rengi bir koltuğa kendimi bıraktım, AirPods'larımı kulaklarıma takıp mesajlarımı gözden geçirdim. Kız arkadaşlarım ani nişanımı kutlayarak bana görkemli bir bekarlığa veda partisi düzenlemeyi teklif ettiler. Yakında evleneceğim haberine kimse şaşırmış görünmüyordu. Herkes benim pervasız ve çılgın olduğumu biliyordu. En yakın arkadaşım Frankie, "Bunun senin ilk evliliğin olmasına şaşırdım" bile dedi.

Her halükarda, o adamı canlı canlı yiyip bitireceksin, geriye bir kırıntı bile bırakmayacaksın."

Ama o benim kim olduğumu bilmiyordu. O sadece dünyaya gösterdiğim kişiyi tanıyordu.

"Kalkışa 60 saniye," dedi pilot kokpitten.

Derin nefes almayı denedim, ama bu küçük görev bile imkansız görünüyordu.

Uçak pistte ilerleyerek hız kazandı, sonra havalandı. Midem düğümlendi. Uçuşlardan hoşlanırdım — şüpheli, minicik uçaklarda bile — ama bu seferki hoşuma gitmiyordu. Çünkü beni hiç istemediğim bir geleceğe götürüyordu.

Bu uçaktaki her saniye, özgürlüğümden geriye kalan her şeyi kaybetmeme bir adım daha yaklaşıtıyordu.

İlk kez konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Uçuş ne kadar sürer?"

Cevap yoktu. Achilles bir kartı yığına attı ve İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Diğer adamlar kahkahalar attı. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım.

Artık panik atak geçirme eğilimim yoktu. Geçmişimi kafamın derinliklerine gömmüştüm, artık onu bir parçam olarak görmüyordum. Ama ne zaman geçirsem, çok kötü olurdu. Achilles, daha gençken bana yardım ederdi. Beni sıkıca kucaklardı. Duygularımı konuşarak atlatmamı sağlardı.

"Gördüğün beş şeyi söyle. Duyduğun dört şeyi. Dokunabileceğin üç şeyi. Koklayabileceğin iki şeyi. Tadabileceğin bir şeyi."

O tek şey eskiden onun ağzıydı. Parmak uçlarımda yükselip onu öperdim ve kaygım sıcak su altındaki mum gibi erir giderdi.

O artık o çocuk değildi. Ama ben hâlâ o kızdım.

Hayatında bildiği tek güvenli yerin onun kollarının içi olduğunu hatırlayan kişi.

Napoliten dilindeki sohbet giderek daha gürültülü hale geldi. Erkekler sigara yaktı, bardaklara viski döktü.

Wi-Fi'ye bağlandım ve uçuş saatini Google'da aradım. Dokuz

saat. Tamam, çalışmak için bolca zamanım vardı. Onu uçağı geri döndürmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilirdim.

"Napoli'de nerede kalacağımı söyleyebilir misin?" diye sordum sakın bir sesle. Belki Achilles bunun gerçek olduğunu, beni gerçekten başkasının sikmesi için teslim ettiğini fark ederse, bu onda bir şeyler uyandırırđı.

Cevap yoktu. Beni duyduğunu biliyordum. *Pislik.*

"Umarım düğüne katılmıyorsundur çünkü sana davetiye gndermeyeceğim."

Cevap yok.

"Senin artıkladıklarının alacağını biliyor mu?"

Cevap yok.

Nabzım derimin her santimini vuruyordu.

Onun dikkatini çekmem gerekiyordu, ama o bana dikkatini vermemeye kararlıyđı.

Ama Tiernan haklıyđı. Ben her zaman yaratıcı bir ocuktum. *Onun* dikkatini ekmeme gerek olmadığını fark ettiğimde her şey yerine oturdu. Eğer askerlerinin dikkatini ekebilirsem, bu onu kızdırmak için yeterli olurdu.

Üzerimde mavi ve pembe iekli sarı bir yazlık elbise, beyaz çoraplar ve bir ift Mary Jane ayakkabı vardı. Dudaklarımı bükerek, koltuğun üzerinden yan sehpa da duran çantama uzandım ve elbisenin yukarı kayarak beyaz pamuklu i amaşırımın görünmesini sağladım.

Sohbet ve kahkahalar kesildi.

"AirPod'larımı bulamıyorum," diye iç geçirdim, kıımı havada sallayarak, artık koltukta dört ayak üstünde, kolayca ulaşabileceğim çantama uzanmaya çalışıyordum. "Gören var mı?"

Gözlerinin, iyi bir şaplak gibi kıımı yakıp kavurduğunu hissettim. Fabio boğazını temizledi.

"Kulağında takılı."

"Ah. Ne aptalım." Kulağıma uzandım, AirPod'u çıkardım ve yere düşmesine izin verdim. "Oops, ne sakarım." Ayağa kalktım ve arkamı döndüm, onu almak için eğilirken onlara kıçımın güzel bir açısını gösterdim. En sofistike savaş planı değildi, ama kusursuz bir plandı.

Achilles yeterince beklediğine karar verdi.

Napoliten dilinde bir şeyler bağırdı. Askerleri ayağa kalktı ve kartlarını geride bırakarak uçağın arkasına süzüldü.

"Gösteri bitti, Piccola Fiamma."

"Olmaz. Daha yeni başladım," diye karşılık verdim. Parmak uçlarımda döndüm, ona doğru döndüm ve saçlarımı geriye attım. "Geri döndüklerinde, askerlerine asla unutamayacakları bir gösteri sunacağım..."

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sözümü keserek koltuğuna uzandı. Dövmeli elini uyluğuna koydu, her yeri derin bronzlaşmış ve kaslıydı.

"Ne istediğimi biliyorsun." Sesimdeki nefes nefese paniği gizledim. "Bu anlaşmadan çıkmak istiyorum. Adamla daha hiç tanışmadım bile."

"Hayır." Tek kelime. Sıkılmış. Monoton. Soğukkanlı.

"Hadi ama." Bir adım öne çıktım ve yanındaki koltuğa çöktüm. "Ne istersen yaparım. New York'tan taşınırım. Amerika'dan uzaklaşıyorum. Hatta Camorra için bile çalışırım!" diye çaresizce teklif ettim. "Tüm bağlantılarımı kullanabilirsin. Keatonlar'ı bile."

"Hayır."

Göğsüm öfke ve hayal kırıklığıyla alevlendi. "Takas edebileceğimiz bir şey olmalı." Soğukkanlılığım ve soğuk tavırlarım yok olmuştu. Çaresizdim ve onun bunu bilip bilmediğini umursamıyordum. "Benden istediğin bir şey."

"Senden istediğim bir şey var," dedi alçak sesiyle. "Ama artık bunu elde etmek için çok geç."

Soğuk bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü, ne demek istediği belliydi.

Oh...

Tabii ki. Bunu nasıl düşünemedim? Achilles, gençlik aşkımızı tamamlayamamış olmamızı asla kabullenememişti. Birlikteyken, benim hassas duygularımı çok fazla düşünürdü. Bana neredeyse hiç dokunmazdı. Yaptığımız her öpüşmeyi ben başlatmak zorundaydım.

"İstediğin bu mu?" Bileğini tuttum ve elini

sağ göğsüme koydum. Pürüzlü avucunun ısısı elbisenin kumaşından geçerek bana ulaştı. Meme ucum anında sertleşti. Kalbim çarpıyordu ama artık panik yüzünden değildi. Ellerin bana dokunmasını özlemiştim. “Çünkü bunu sana verebilirim, Achilles. En çılgın fantezilerini gerçeğe dönüştürebilirim.”

Serbest elini vücuduna sıkıca bastırdı ve normalde o kadar siyah ki bir kuzgun tüyünün mavi parlaklığını taşıyan gözleri, özlemle karardı.

Bana hep fahişe derdi ve sonunda, onun için fahişe olmayı teklif etmişim. Kendimden nefret etmenin ekşi tadı dilimde patladı.

Ama gururumu yitirip yas tutacak vaktim yoktu. Bugün kendimi kurtaracaktım ki yarın *onu* yok edebileyim.

Onun Delilah’ı olacaktım. Baştan çıkaracak, istismar edecek ve yok edecektim.

“Bunu istediğini biliyorsun. Hadi. Sana ait olanı al,” dedim, onu ikna ederek elini göğsümden karnıma, oradan da elbisenin içinden bacaklarımın arasına doğru yönlendirdim. Bacaklarımı sıkıca kapattım. “Ben. Dizlerimin üstünde. Ne istersen yapabilmen için.”

Sonuçta, bunun bir önemi yoktu. Biriyle yatağa girebilmemin tek yolu, bedenimden tamamen kopmak ve birbirimizden zevk alan iki et parçası haline gelmekti. Duygular ve seks benim için tamamen farklı şeylerdi.

Bana doğru eğildi, baş döndürücü kokusu duyularımı ele geçirirken, dizinin saf gücüyle uyluklarımı ayırdı. Sert parmakları uyluklarımı kavradı, bacağımı sıkarken küçük parmağı külotuma hafifçe değdi. Dudakları kulak mememi buldu. “Bilmek istediğim şey, silahını nereye sakladığın, çünkü bize striptiz yaptın ama henüz onu görmedim.”

Dudaklarımın köşeleri gülümsemeye başladı. Beni çok iyi tanıyordu. Başımı çevirip fısıldadım, “Beni baştan aşağı kontrol et ve kendin bul.”

“Taht karşılığında bir sevişme mi?” diye sordu alaycı bir tavırla, arkasına yaslanarak; yüzünde “ ” adlı diziden esinlenen bir eğlence ifadesi vardı. “Sen, , kendine çok fazla

, tatlım."

"Küçük bir aksilik karşılığında gerçekleşen bir fantezi." Tırnağımı göğsünde gezdirdim. "İkimiz de biliyoruz ki baban Luca'yı seçmeyecek. Luca kurallara uyup onu yatıştırmak için bir Outfit prensesiyle evlenmiş olmasına rağmen, henüz seçmedi. Luca çok soğukkanlı, çok güvenli. Peki ya Enzo? Onda senin o hırsın yok. Baban kızacak, ama üstesinden gelecektir."

Söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmiyordum, ama gerektiğinde kendimi zor durumlardan kurtarmak için her zaman olağanüstü bir yeteneğim vardı.

"Don Vello'yu bu kadar iyi mi tanıyorsun?" Achilles alaycı bir şekilde sordu.

"İnsan doğasını tanırım." Omuzlarımı silktim. "Ve baban da bir insan. Hem de çok kusurlu bir insan."

Sessiz kaldı, bu da bunu düşündüğü anlamına geliyordu, yani konuyu *iyice* netleştirmem gerekiyordu.

"Benimle bir gece geçirebilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Tek yapman gereken bu uçağı geri döndürmek."

"Hafta sonu." Tavrı tembeldi, ama gözlerindeki sinsi parıltı kargaşa vaat ediyordu.

"Ben... ne?" Onu doğru duyduğumdan emin değildim. Teklifim bir kumar gibiydi. Kabul edeceğini hiç beklemiyordum. Kabul etse bile böyle bir takas yapabilecek miydim, onu bile bilmiyordum.

Elini bacaklarımın arasından çekip kendini toparladı. "Uçağı geri döndürmeyeceğim; yakıt yetmez. Üstelik pazartesiye kadar Napoli'de işim var. Bırak da hafta sonu boyunca seni becereyim, sonra ödeşiriz."

"Hesabı kapatmak mı?" diye tekrarlardım uyuşmuş bir sesle, sakın tonumdan gurur duyuyordum. İçimden geçenleri hiç belli etmiyordu.

"Öyle sayılır. Artık bekaretini alamam – kim bilir, ondan geriye bir parça bile kalmamıştır – ama o zamanlar aptallığım ve düşünceli olmam yüzünden alamadığım her şeyin tadını hala çıkarabilirim."

Sözlerinin içime işlemesine izin vermeden, üzerimden akıp gitmesine izin vermeliydim, yoksa çıldırırdım. Zaten çılgınlığın eşiğindeydim; burada, onunla birlikte, bu konuşmayı yaparken.

“Peki beni bırakacak mısın?” Ağzım kurumuştı, nabzım kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyordu. Achilles pisliğin tekiydi ama onurlu bir pislikti. Bana söz verirse, sözünü tutardı.

“İtalyan topraklarına girdiğimiz andan ayrıldığımız ana kadar benimsin.” Boynunu kırıştırdı. “Geri döndüğümüzde babamla hallederim. Sana gelince”—küçük parmağındaki yüzüğü yakalayıp dalgın dalgın çevirdi—“lanet olası bir çanta toplayıp Kuzey Amerika’dan tek yön bilet alacaksın ve seni bir daha asla görmeyeceğim ya da haber almayacağım. Anlaştık mı?”

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım. Bunu yapabiliirdim. Kardeşime, karısına ve yeğenime veda etmek dışında, taşınmak benim için zor olmayacaktı. Beni New York’ta tutan hiçbir şey yoktu. “Söz veriyorum.”

“Güzel. Şimdi sessiz ol ve ben seni çağırana kadar ortadan kaybol.”

Yerime geri süzüldüm, bir *Vogue* dergisi açtım ve yüzümü içine gömdüm. Düşüncelerim, kırık bir vazodan saçılan cam parçaları gibi dağınıktı. Nereye gidecektim? Muhtemelen İrlanda’ya. Atalarımın toprağına. Ne yapacaktım? Biraz başlangıç sermayem olacaktı. Küçük bir dükkan açmaya yetecek kadar. Kendime pitoresk bir yerde şirin bir kır evi alacaktım. Tiernan ve Lila her yaz çocuklarıyla birlikte beni ziyarete gelebilirdi. Havalı teyze olurum.

Ama önce, Achilles’le bir hafta sonu atlatmam gerekiyordu ve bunun hiç de kolay bir iş olmayacağına dair içimde bir his vardı.

Bunu mahvetmemeye kararlıyım. Geleceğim beni bekliyordu ve ben nihayet onunla yüzleşmeye hazırdım.

Özgürlüğüm buna değirdi.

Bunun bedeli, en çok nefret ettiğim adama ruhumu satmak olsa bile.

Adrenalin düşüşü yüzünden koltukta uyuyakaldım. Ben

Birkaç saat sonra ağzım pamuklu bir hisle uyandım.

Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım ve karşımda oturan Achilles ile askerlerini gördüm. Artık kart oynamıyorlardı. Önlerinde açık bir valiz vardı ve şüphesiz çalınmış olan çeşitli lüks saatleri inceliyorlardı.

"İnişe ne kadar var?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Bir saat kadar." Jeremie sakızını patlattı. Telefonuyla uğraşıyordu, ara sıra ekranda gördüğü bir şeye sırtıyordu. Bu iri yarı adamın sinirlilik dışında herhangi bir duygu sergilemesini izlemek tuhaftı.

Achilles bileğini çevirip saati kontrol etti ve somurtkan bir ifadeyle ayağa kalktı. Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. "Kalk."

Ayağa kalktım ve onu tuvalete kadar takip ettim. Bütün gözler üzerimizdeydi ve yanlarından geçerken askerlerinin birbirlerine attıkları alaycı sırıtişları gördüm. Biliyorlardı.

Benim tuvalete girmemi bekledi, sonra kapıyı arkamızdan kilitledi. Ticari bir uçağın tuvaletinden çok da büyük değildi, ama daha lüks bir yerd; altın süslemeli damarlı siyah mermerden yapılmış, aynalı bir lavabo ve küçük bir duş vardı.

"Anlaşmanın Napoli'ye vardığımızda yürürlüğe gireceği konusunda anlaşmıştık sanıyordum." Kalçamı lavaboya dayadım.

"İtalya topraklarına girdiğimiz andan itibaren benim olacağını söylemiştim. Bu üç dakika önce gerçekleşti." Bana telefonunun ekranını gösterdi; ekranında uçağımızın geniş bir su kütlesinin üzerinde uçtuğunu gösteren bir harita vardı. "Hava trafik kontrolünü arayıp bunu teyit etmemi ister misin?"

Başımı salladım. Gerek yoktu. O yalancı değildi. Sadece pisliğin tekiydi.

Silahını kılıfından çıkardı, şarjörü boşaltıp lavaboya attı. "Silahım boş."

"Ben de."

"Biliyorum. Tıbbi kayıtlarını üç ayda bir kontrol ediyorum." Sonra telefonunu makyaj masasına attı. "Öne eğil ve lavaboya tutun."

Tamam. Yani... Bunu gerçekten yapacaktık.

Sinirli bir şekilde parmaklarımı yuvarlak mermer lavaboya doladım, kalçalarımı tezgaha dayadım. Önümdeki aynaya baktım. Boy farkı nedeniyle, açtık yüzünü görmeme izin vermiyordu. Sadece kapüşonlu sweatshirt'ün gizlediği gövdesini görebiliyordum.

Elbisemin eteğini yakaladı ve sırtımın üzerinden çevirerek omuz askılarımdan birine sıkıştırdı. Bu hareketinde çok utanç verici bir şey vardı. Aklım karıştı. Bir anlığına külotlu kışımı izledi ve ben de başka seçeneğim olmadığı için ona izin verdim. Sadece, beyaz pamuklu külotumu iki yanından kavradığında nefesimi yuttum. Cildime dokunuşu, sanki içimdeki tüm ışıkları birinin açmış gibi hissettirdi.

"Biliyor musun, iç çamaşırın senin kişiliğin hakkında çok şey anlatıyor."

"Benimki ne diyor?"

"*Yalancı* olduğunu."

Haksız değildi. Dünyanın tanıdığı Tierney, siyah, dantelli bir tanga giyerdi.

İç çamaşırımı tek hamlede aşağı itti ve ayak bileklerimin etrafında toplanmasına izin verdi.

"Ayak parmaklarının üzerine çık." Sert bir avuç içi kalçama hafifçe vurdu. Bir iniltiyi yuttum.

Söyleneni yaptım, alnımı serin tezgaha yapıştırdım. Kışım ve amım onun önünde, havada, çıplak kalmıştı.

"Bacaklarını aç." Ayaklarımı tekmeledi ve ben de, iç çamaşırım hâlâ ayak bileklerimde toplanmış haldeyken, elimden geldiğince açtım.

"Bu kadar yeter," alaycı bir şekilde homurdandı. "Ama hevesli olduğunu bilmek güzel."

Bu hakaret tam kalbime saplandı, ama ayağa kalkıp ona siktirip gitmesini söyleyemeden, şortunu aşağı indirdi ve sıcak, kadifemsi penisinin başını arkadan benim kıvrımlarımın arasına soktu.

Bu istilaya karşı donakaldım.

İçeri girmedi. Sadece kalın başını daireler çizerek, dudaklarımı takip edip masaj yaptı.

Korkunç bir şekilde, ıslanmıştım.

Bu durum yüzünden ıslanmıştım.

Yasak ve yanlış olduğu için ıslanmıştım. O olduğu için ıslanmıştım.

Lanet olsun. Olamaz. Bu olamazdı. Hiç mantıklı değildi. Daha önce hiç kimse beni bu kadar tahrik etmemişti ve o bana acı bile vermemişti. Genelde sadece biri bana tokat attığında ya da morarttığında orgazm olabiliyordum.

Beni tahrik ederken geçmişimi düşünüp düşünmediğini merak ettim, eğer düşünüyorsa da umursuyor mu diye merak ettim. Olanları çok yakından incelememe izin veremedim.

Son on yılımı o Rus kampında olanları inkar ederek geçirmiştim. Öyle ki, maruz kaldığım istismarın hiçbirini hatırlamıyordum. Anılar bulanıktı, zihnimin kenarında, kendimi onlardan korumak için inşa ettiğim yüksek ve sağlam bir duvarın hemen ötesinde duruyorlardı.

Sanki küçük yabancı otlar gibiydiler, içeri girip şu anda bakımını yaptığım güzel bahçeyi kirletmek için çaresizce çabalıyorlardı. Güller ve zambakların, bakımlı çalıların yanında düzgünce büyüdüğü bahçe. Alışveriş çılgınlıkları ve yat tatilleri hakkındaki düşünceler, ve sadece bakmaya cesaret edip asla dokunmayan hayranlar hakkındaki düşünceler.

Unutmayı başarmıştım.

Yaşamak için.

Hayatta kalmak için.

Ama bunun bir bedeli vardı. Biriyle yatağa girdiğimde bedenimi ruhumdan ayırma sanatında ustalaşmıştım. Asla göz teması kurmazdım, asla tamamen gevşemezdim; karşılaşmayı her zaman yüzeysel düzeyde tutardım. Zevk almak için yeterli, ama duygularımı arkasına barikat kurduğum zihinsel güvenlik duvarını aşmak için yetersiz.

Achilles arkamdan amımı ne kadar çok okşarsa, o kadar ıslanıyordum, ta ki kendimi makyaj masasına meme uçlarımı sürterken bulana kadar,

görüşüm şehvetle bulanıklaştıkça.

Tanrım, benim neyim vardı?

Cevap çok fazla ve bunu çok iyi biliyorsun.

Onun sikini içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Amım ıslak, utanç verici sesler çıkarmaya başladığında, Achilles sikini girişimden klitorisime doğru yönlendirmeye karar verdi ve ıslaklığı etrafa yaydı. Tüm çabalarımın rağmen, küçük bir inilti çıkardım ve hemen dudaklarımı ısırarak onu bastırdım. Alaycı bir kıkırdama eşliğinde, parçalanmış altı pak kaslarının kıcımlarına karşı titrediğini hissettim.

"Hoşuna gitti, ha?" diye mırıldandı. "Seni iyilik karşılığında siken erkekler için her zaman ıslanıyor musun?"

"Ben..." Yalan söylemeye başladım, ama o arkamdan iki kalın parmağını içime soktu, sikini bir anlığına aramıza sokup kalçama vurdu. İçim onun parmaklarına açgözlülükle sıkıştı, onu içime kabul etti, onu tahrikimle kapladı. İşaret ve orta parmaklarını içimde açarak beni rahatsız edici ve acı verici derecede lezzetli bir sınıra kadar gerdi. Bir inilti daha kaçtı ağızımdan, bu sefer daha yüksek sesli ve bir titreme eşliğinde. *Siktir.*

Bir başka alaycı kahkaha.

"Burada silah yok. Bir sonraki deliğe bakalım."

Parmaklarını içimden çıkardı ve onları temizlemek için emdiğinde ağızından çıkan sesi duydum. Bacaklarımın arasında yeni bir sıcaklık dalgası yayıldı. Dizlerinin üzerine çöküp beni arkadan yalamasını istedim.

Aynada, işaret parmağına tükürdüğünü gördüm. Parmağını sıkı deliğime soktu, tükürüğünü deliğin kenarlarına yayarak bölgeyi kayganlaştırdıktan sonra içeri itti. Kalçalarım bu saldırıya sıkıca sarıldı, ağızımdan bir başka zevk inlemesi döküldü. Bu hem aşağılayıcı hem de inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

Parmağını içimde biraz oynattı. "Hmm. Burada da yok. Nerede o, Küçük Alev?"

"Bir torba sık yala," diye mermer yüzeye doğru inledim. Yavaşça kıcımdan çekildi, kaslarımın parmağının etrafında

ve parmağını sıkıp kalması için yalvarmasına izin verdi.

Ardından eli belimden yukarı doğru kayarak sütyenime doğru ilerledi.

Mütevazı göğüslerimi basit bir pamuklu sütyen örtüyordu.

Avucunu sütyenimin kumaşının üzerinden kaydırdı, göğsümü avuçladı ve sertleşene kadar meme ucumla oynadı. Tüm vücudum titriyordu, işgal edilmeyi yalvarıyordu. Elini sütyenin kenarı boyunca gezdirdi. Parmakları, içine sıkıştırılmış küçük bir cihazın üzerinde durdu.

Kahretsin.

"Mini çift taraflı sabit bıçak mı?" diye sordu kayıtsız bir sesle.

"Urban Edge," diye düzelttim, o da onu sütyenimden dikkatlice çıkarıp şortunun cebine koydu.

"Sevimli." Penisini kavradı ve başını tekrar açıklığıma sürttü.

Zihnim ve bedenim birbirine karşı isyan ediyordu. Bu duruma kendim girmiş olsam da, bana yaptıklarından dolayı öfkeden midem bulanıyordu. Ama bedenim canlandı, daha önce hiç hissetmediğim duyularla dolup taşıyordu.

Ve artık ne arzuyu ne de aşağılanmayı daha fazla kaldıramadığım için, "Beni sikecek misin, yoksa biraz kestirebilir miyim?" diye bağırdım.

Bu sözlerim üzerine, hiç uyarıda bulunmadan tek seferde içime kadar girdi.

O kocaman biriydi ve çok acı vericiydi. Buna hazırlanacak vaktim yoktu. Onu içime almaya çalışırken kıvranıp durdum, bacaklarımdaki yanma hissi giderek şiddetlendi.

Çünkü tabii ki o piç kurusu muhteşem bir penise sahip olmak zorundaydı.

Testisleri uyluklarımda arkasına çarpıyordu. Ağzından çok hafif bir inilti kaçtı; bu, zevk aldığıının tek işaretiydi. Normal bir insan gibi belimi kavramak yerine, uzun saçlarımı yumruğuna doladı ve dudakları kulak kepçeme degecek şekilde çekip durdu.

"On beş lanet yıl sürdü," diye homurdandı, içimden çekilip tekrar bana çarptı. "Ama sonunda onu kırdım."

hakimiyetini göstermek için tasarlanmış sert vuruşlar. Bana her girdiğinde, klitorisim makyaj masasının kapı koluna çarpıyordu ve kendimi ona sürtünürken buluyordum.

Kaslarım titriyordu. Bacaklarımın arasında bir ağrı büyüdü, serbest bırakılmak için yalvarıyordu; boşalacaktım. Beni intikam için ele geçirmiş bir adamın elinde boşalacaktım. Bu beni şaşırttı çünkü genelde o noktaya gelmek için partnerimin bana vurması gerekirdi.

İkimiz de o kadar berbat durumdaydık ki, bir çift olarak başaramamış olmamız şaşırtıcıydı.

Achilles saçımı çekerek boynumu uzattı. "Mahvetmeye çalıştığın adam tarafından sikilirken kendini izle," diye boğuk bir sesle tısladı. "Şimdi kim mahvoldu?"

Bana sertçe girmesini izleyebilmek için kapüşonlu sweatshirt'ünün eteğini göğsünün ortasında tuttu. "İşte bu manzaraya bak," diye homurdandı. "Artık o kadar da hırçın değilsin, değil mi?"

"Sen bir pisliksin," diye tısladım.

"Sana inanacağım." Sesinde bir gülümseme duydum, dövmesinin altındaki karın kasları şişkin bir altı pak haline gelmişti. "Sonuçta, bu konuda uzman sensin."

Daha sert, daha hızlı itti, beni tekrar tekrar tezgaha çarptırdı. Bundan nefret etmek istedim. *Ondan* nefret etmek istedim. Ama ikisini de yapamadım.

Küstahça bir cevap bulmaya çalıştım, ama tek yapabildiğim canımı kurtarmak için çaresizce onun aletini sıkmaktı.

Neredeyse olacaktım.

Çok yakındım.

Ağzım açık kaldı ve o aniden çekildiğinde orgazmın vücudumdaki her kasımı ve hücremi sardı. Sıcak, yapışkan sperm uyluklarımın arkasına fışkırdı. Sonra beni aşağı itti, dizlerim sertçe yere çarptı ve sikini pompalayarak saçlarıma boşaldı.

Lanet olası piç. Onu bitirecektim.

"Ne oluyor lan?" Hızla ayağa kalkıp göğsüne ittim. Benden yana doğru bir adım attı, musluğu açtı ve hala sert olan sikini suyun altına soktu,

temizledi.

"Sen ne tür bir hayvansın?" Ellerimi musluğun altına tutarak, saçımı temizlemek için biraz su topladım.

"Dokunma," diye kuru bir cevap verdi ve şortunu tekrar giyindi. "Saçlarının her yerine bulaşmış, kurumuş benimle ortalıkta dolaşmanı istiyorum. Kim orospu olduğunu hatırlatmak için."

"Ben boşalmadım."

"Evet." Kurnaz bir sırıtışla dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu tesadüf değildi."

"Beni cezalandırıyor musun?" diye öfkeyle sordum.

"Hey, az önce sikimi amına soktum. İkimizi de cezalandırıyorum."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bu durumdan tek parça halinde kurtulmak istiyorsam, kendimi kaybetmemeli ve dilimi ısırمامalıydım. Achilles bir psikopattı. Gerçek bir psikopat. Ve kardeşimden farklı olarak, onu rahatsız eden birini öldürmeden önce iki kez düşünmezdi.

Başımı sallayarak iç çamaşırımı yukarı çektim ve elbisemi aşağı indirdim. Kendimi düzgün göstermeye çalışmadım. Anlamı yoktu. Oraya, iyice sikilmiş gibi ve herkesin bilmesini hiç umursamıyormuş gibi görünerek çıkacaktım.

Tuvaletten çıkıp oturma alanına geri döndük. Uçağın benim tarafına doğru ilerlerken, Achilles koltuğuna geri döndü ve bacağını tokatladı. "Kucağıma gel, Piccola Fiamma."

O pislik, bu anlaşmanın her saniyesinden sonuna kadar yararlanmaya niyetliydi. Ama geri adım atmak için çok geçti, özellikle de özgürlüğümün bedelini ödemeye başlamışken.

Onun bacağına oturdum ve Nico ile Fabio'nun bana attığı meraklı bakışları görmezden gelerek telefonumda gezinmeye başladım. Neyse ki Jeremie hâlâ burnunu telefonuna gömmüş, kendi işine bakıyordu.

Yine de diğerlerinin yalvaran bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

“Söyleyecek bir şeyi olan var mı?” Achilles, her bir askerine öfkeli bir bakışla dik dik bakarak homurdandı. Beni neredeyse koruyacakmışçasına kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne çarptı. “Çünkü o boş kafalarınızda neler döndüğünü duymayı çok isterim.”

"Hayır," "Üzgünüm, Patron" diye hep bir ağızdan söylediler. Jeremie cevap vermedi. O, bu saçmalıkların üstünde duruyor gibiydi. Tam anlamıyla gerçek bir Rasputin.

"Güzel," dedi Achilles yavaşça, avucunu uyluklarıma dayayarak. "Şimdi gözlerinizi oyup çıkarmadan önce başka tarafa bakın."

Askerler kendilerini meşgul ettiler; biri kitap okudu, diğeri ise bileğindeki Rolex'ini yeniden yerleştirdi.

"Lanet olsun, Jer." Achilles ağzına bir sakız attı, bana hiç teklif etmedi. "Instagram'da kimin seksi fotoğraflarına bakıyorsun?"

Jeremie hemen telefonunu ekranı aşağıya çevirdi, ama Fabio yine de bir göz atmaya başardı. "Kim olursa olsun, İtalyan'a benziyor," diye homurdandı.

Achilles ciddiyetle başını salladı. “O zaman onun iyiliği için, hızlı bir sikişten fazlasını planlamadığını umuyorum. Alex onu Vegas’a geri istiyor.”

Jeremie, onu rahatsız ettiğimiz için hepimizi öldürmek istediğini ima eden bir ifadeyle başını kaldırdı; bakışları o kadar yoğun ve kötülük doluydu ki, sanki bir savaş ilanı gibiydi.

Achilles yanıliyordu. Kim olursa olsun, onu elinde tutacaktı. Bütün dünya bunun bedelini ödemek zorunda kalsa bile.

DOKUZUNCU BÖLÜM

TIERNEY

Napoli'nin dışındaki küçük, özel bir havaalanına indik. Kendimi utangaç ve fazlasıyla kullanılmış hissederek, Achilles'in eserini gizlemek için saçımı bir toka ile topladım. Tuvalette ne yaptığımızı herkese ilan etmeye gerek yoktu. Artık reddedilen orgazmı ve utanç duygusunu sindirecek zamanım olduğu için, onun yavaş ve şiddetli bir şekilde öldürülmesini planlıyordum.

Ama onu öldürmek yeterli olmazdı. Çok hızlı ve kişisel olmayan bir şey olurdu. İlk ihanetimle onu incittiğimi mi sanıyordu? O zaman kemerini bağlasa iyi olur, çünkü ona çok daha kötüsünü hazırlamıştım.

Bana yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Bana yaptığı *her şeyin* bedelini.

Özel bir hostes merdiveni indirdi ve biz de bunaltıcı sıcaklığın içine çıktık. Siyah bir Cadillac'ın şoförü pistte bekliyordu ve Achilles'i ve beni birkaç mil uzaklıktaki bir hangara götürdü. Askerleri geride kalarak kargoyla ilgilendiler.

Cadillac'ın arka koltuğundaki yerimden, hangarın içinde park etmiş iki şık, siyah SUV gördüm. İki Camorra üyesi araçlara yaslanmış duruyordu. İkisi de orta yaşlı, son derece şık giyinmişlerdi ve göğüslerinde büyük altın haç kolyeler takılıydı.

Normalde yerinde duramayan biri değildim, ama birbirlerini öldürmek için bir bahane arayan iki Camorra ailesinin tam ortasında kalmak, hayatımın hayali sayılmazdı.

Achilles bacaklarının arasındaki sırt çantasının fermuarını açtı ve bir silah çıkardı. Namluyu kontrol etti, doldurdu ve horozu kaldırdı. "Burada kal."

"Sanki gidecek başka bir yerim varmış gibi..."

Cümleyi bitirecek vaktim olmadı. O çoktan arabadan çıkmış ve kapıyı yüzüme çarpmıştı.

Oturup bekleyecek biri olmadığı için, arabanın içinden gelen otomatik kilit sesini duymadan kapı koluna uzandım. Dikiz aynasından sürücüye kızgın bir bakış attım. Omuz silkti. "Sadece emirleri uyguluyorum," dedi İngilizce.

Dikkatimi Achilles ve adamlara yönelttim. Onlara ulaştı, silahı ellerini rahatça soktuğu kapüşonlu ceketinin cebinde gizliydi. Birkaç söz alışverişi oldu. Achilles mesafeli ve sıkılmış görünüyordu, oysa adamlar kaşlarını çatıp şaşkın bakışlar atıyorlardı. İtalyanca bilgim en iyi ihtimalle asgari düzeyde olsa da, konuşmayı duymak umuduyla camı indirdim.

"*C'è stato un cambio di programma,*" dedi Achilles.

Planlarda değişiklik.

Adamlar, benim anlayamadığım öfkeli sözlerle karşılık verdiler, ama aralarında geçen küfürlerin bir kısmını tanıdım. Sonra içlerinden biri, "*Siamo qui per prendere la rossa.*" diye tükürdü.

Rossa. Kızıl saçlı. *Ben.*

Kalbim durdu. Onlar Ferrante'lerin değil, Coppola'nın adamlarıydı. Ve beni almaya gelmişlerdi. Koltuğa çöktüm, kendimi olabildiğince görünmez kılmaya çalıştım. Öfkeli, sinirli adamlar başlarını uzatıp arabada beni görebilmek için gözlerini dört açtılar.

Başka bir silah bulmak için o pisliğin sırt çantasına uzandım, ama içinde hiçbir şey yoktu. *Kahretsin.* Dövüş sanatlarında oldukça iyi eğitimliydim. İşler ters giderse muhtemelen onlarla başa çıkabilirdim. Ama bana silah çekerse, işim biterdi.

Achilles konuşurken sesi sakindi, bu da onları daha da kızdırmış gibiydi. Askerlerden biri — daha iri olan, kaslı olan — ona agresif bir şekilde itti. Onu bir milimetre bile kıpırdatmaya yetmeyecek, ama onu kızdırmaya yetecek kadar. Achilles silahını çekti ve iki kurşunu

. İkinci adam silahını çekmeye çalıştı, ama Achilles daha hızlıydı ve onu boğazından iki kez vurdu. İkisi de yere yığıldı.

Ne oluyor lan?

Ne halt ediyordu bu adam? *Siktir*. Bu adam, Kırmızı Düğün'ü canlandırmadan 24 saat geçiremez miydi?

Aşil'in askerleri hangarın açık kapısından ortaya çıktılar. Hiçbir şey olmamış gibi iki cesedi hallederek, tek kelime etmeden işlerine koyuldular. Jeremie diz çöküp sessizce mermi kovanlarını topladı. Nico, telefonunu kulağına dayayarak emirler yağdırırken, ayakkabısının ucuyla bir kan lekesini sildi. Sonunda, Majesteleri yolcu kapısına doğru süzülerek yaklaştı ve kapıyı bir çırpıda açtı.

"Çık." Achilles silahı beline soktu.

Ben olduğum yerde kaldım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hafta sonu seks maceramıza başlamak için ne güzel bir yol."

"Stefano'yla olan evliliğinden kurtulmak istediğini sanıyordum." Kolumu yakaladı ve beni koltuğumdan çekip çıkardı. "Bu arada, rica ederim."

Onun don ile farklı bir anlaşma yapmasını istiyordum. Katliam yapıp herkes için her şeyi daha da kötü hale getirmesini değil. Vello bunu öğrendiğinde çılgına dönecekti.

"Bu, İttifak'taki işleri daha da berbat etmez mi?" Ayağa kalktım ve elbisemi bacaklarımın üzerinde düzelttim.

"Bu kadar endişeli görünme. Kanımın akmasını izlemek en sevdiğin hobidir."

Achilles bana sırtını döndü ve park edilmiş bir yük kamyonuna doğru yürüdü. Rampaya çıktı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Evinde bulunan siyah Ducati'nin aynısı, bize dönük olarak orada park edilmişti. Yerden iki kask aldı ve birini taktı. Motora bindi, motoru çalıştırdı ve kısa mesafeyi kat ederek bana doğru geldi. Bana ulaştığında, siyah kaskı kafama taktı ve çenemin altındaki kayışları

Saç tokam yere düştü, o eğilip onu aldı ve elbisenin eteğine tutturdu. Bu küçük hareket, kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oldu. Bu, eski Achilles'in yapacağı türden bir şeydi.

Sessiz bir emirle arkasındaki yeri işaret etti. Bacaklarımın arası acıyarak ve zonklayarak bisiklete bindim; bu, beni uçakta alırken ne kadar sert davrandığını hatırlattı.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu Jeremie; solmak üzere olduğu dumanlardan korunmak için kafataslı bandanasını burnuna kadar çekmişti. Kanlı betonun üzerine şimdiden deterjan döküyordu. Başka bir asker ise elektrikli basınçlı yıkama makinesini tekerlekli arabayla getiriyordu.

"Otele. Onu bırakıp, sonra ilk toplantımız için şehir merkezine gideceğiz. Yakınlarda kal." Achilles kaskının vizörünü indirdi. "O benim görüş alanımdan çıktığında, her an altı adamın onun katında devriye gezmesini istiyorum, hem de lanet olasıca silahlı olarak."

"Tamam." Jeremie boş deterjan tankını duvara fırlattı ve cebinden mavi bir Bic çıkardı. "O iyi ellerde olacak."

"Benden başka kimse ona dokunamaz," diye homurdandı Achilles. "Bu sadece bir deyim, Scarface."

"Onun hakkında konuşurken *'figür'* kelimesini kullanmanı da sevmiyorum."

Bu ahmak, beni başka bir adama teslim edebileceğini nasıl düşündü, bu FBI'ın araştırması gereken bir konuydu. Manikürcümü öldürmeden manikür yaptırmama izin vermesine şaşırmıştım.

Yola çıktık; ben Achilles'in gövdesine arkadan sarılmıştım. Motosikletin yapısı gereği, onun biraz üzerinde, neredeyse üstüne oturmuş durumdaydım ve sırtındaki ve karnındaki her bir kası hissedebiliyordum. Şehrin dar arnavut kaldırımllı sokaklarında dolanırken, kokusu yazın, kumsalın ve ağız sulandıran yemeklerin baş döndürücü kokularıyla karışarak içime işledi. Kalçalarım

istem dışı olarak ona sarıldı, vücudunun sıcaklığının ve sağlamlığının tadını çıkarıyordu ve her trafik ışığına geldiğimizde Achilles bir elini gaz kolundan çekip, dizimin arkasındaki hassas noktayı rahatça okşuyordu.

Bir süre sürdük, o şehrin küçük yan sokaklarına ve gizli yollarına giriyordu. Bizi takip eden Coppola adamlarının izini kaybettirdiğini hissediyordum. Öyleyse, başarmıştı çünkü şehirden uzaklaşan ve dağa doğru kıvrılan bir otoyola girdiğinde, yolda tek başımızaydık.

Şehri gören bir uçurumun tepesine park etti. Motoru durdurdu, kaskını çıkarmadı ya da baktığı her şeyi yansıtan koyu renkli vizörünü açmadı.

“Beni uçurumdan aşağı atacak mısın?” Kaskımı çıkarmak için uzandım ve onu kolumla belim arasına sıkıştırdım. “Çünkü bu, seninle bir daha yatmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa, ben buna kesinlikle varım.” Motordan indi, arkasını döndü ve tekrar motosiklete bindi, böylece yüz yüze geldik. Elbisenin üzerinden kıcıımı kavradı ve beni aşağı kaydırды, böylece kucağına oturdum.

Taş gibi sertleşmişti. Kalın penisi külotuma bastırıyordu.

"Neden yaptın bunu?" Ses tonu beni şaşırttı. Yumuşaktı ama yine de ölümcül. Eskiden sevdiğim eski Achilles'in bir başka izi.

"Neyi yaptım?" Şakacı bir şekilde parmağımın üzerine bir tutam saçımı doladım.

"Ne yaptığımı biliyorsun."

Biliyordum. Davranışımı hiçbir şeyin haklı çıkaramayacağını bilsem de, ona kendimi sayısız kez açıklamaya çalışmışım. On yıldan fazla zaman geçmişti ama hala başıma gelen tek iyi şeyi mahvettiğim için yas tutuyordum.

Varlığımın her yılı, her günü, her anında ona yaptıklarımın pişmanlık duyuyordum.

Ama sırf yapabileceği için beni sertçe becerdikten ve saçımın içine boşaldıktan sonra ona bunu söylemek, benim yeteneklerimin ötesindeydi. Onu ihanet etmenin beni ne kadar mahvettiğini bilmesinin ona vereceği tatmini ona vermek istemedim

Omuz silktim. "Seni istemedim, ama sen bunu anlamadın."

Yalan söylemek boğazımı yakıyordu. Onu incittiğimi biliyordum. Üstelik, bunu sormasının tek nedeninin, yüzünü ve yüzündeki ifadeyi görememem olduğunu biliyordum.

"Hiç umursadın mı lan?" Sesi kalınlaşmıştı, kask ve düşünmek istemediğim başka bir şey yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Hayır," dedim soğuk bir sesle, son birkaç yıldır onun bana verdiği acıyı ona da yaşatmak için o kelimeyi tükürdüm. "Pek sayılmaz. Başlangıçta yalnızdım ve sen hoş bir oyalamaydın. Ama sonra? Sen bir yük oldun. Senden kurtulmam gerekiyordu. Ama sen çok ısrarcıydın." Gözlerimi devirdim.

Yine anlam yüklü bir sessizlik, bıçakla kesilebilecek kadar gergin bir sessizlik.

"Eh. Umduğun kadar iyi sonuçlanmadı, değil mi?" dedi, açık bacaklarımın arasına elini sokup iç çamaşırlarımı bir tarafa çekerek. "Sikimi çıkar."

Etrafıma tedirgin bir şekilde baktım. "Burada mı?"

"Yalnızız. Olmasak bile, koruyacak bir itibarın yok ki."

Cevap vermek, zaten felaket olan durumumu daha da kötüleştirecekti. En iyisi şimdi dediğini yapıp intikamımı sonra almaktı. Elimi onun şişkin şortunun içine sokup bel bandını aşağı çektim. Penis dışarı fırladı, kapüşonlu sweatshirt'üne sperm damladı.

"Okşa." Elimi tuttu ve hareketlerimi penisinin uzunluğu boyunca yönlendirdi.

Onu nemlendirmek için meydan okurcasına penisine tükürdüm, tükürüğe biraz balgam da karıştırdım.

O da buna karşılık güldü ve parmaklarımı penisinin üzerine sıkıca tuttu. "Yaramaz."

Siyah vizörünün yansımasında kendime somurtarak baktım ve onu mastürbasyon yaparken onun da bana baktığını biliyordum. Kollarını yanlarına indirdi ve ben tek elimle kapüşonlu sweatshirt'ünü yukarı iterek

mükemmel vücudunu süsleyen zehirli yılan, iskelet ve örümcek ağı dövmelerini izledim. Arzu damarlarımda kükredi. Kafamdaki diğer tüm düşünceleri susturdu. Onu çok istiyordum ve onu elde etmenin tek yolunun, olanlar için beni cezalandırması olması umurumda değildi.

"Biliyor musun, yirmi beş yaşındayken o küçük psikoloğuna bir uğramıştım," dedi, ses tonu alaycı ve eğlenceli bir havadaydı; ben ise onu tatmin ediyordum. Elimde penisi kalınlaşıp uzadıkça omurgam kaskatı kesildi. "Ona senin neyin var diye sordum—hayır, durma. *Devam et.*"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Başaramadım.

"İyi denemeydi." Onun sikini daha hızlı okşamaya başladım, sanki o lanet olası vücudundan koparmak istercesine. "Terapistler hastalarıyla ilgili bilgileri paylaşmazlar."

"Görünüşe göre kasıklarına silah doğrultulduğunda paylaşırlar," dedi Achilles sohbet eder gibi. "Kötü bir ruh hali ve dolu bir şarjörle ne kadar ikna edici olabildiğim şaşırtıcı. Bana ne söylediğini bilmek ister misin?"

Hayır, istemiyordum. Aslında, bir terapistten teşhis almak için hiç o kadar uzun süre kalmamıştım. Hangi psikiyatristten bahsettiğini bile bilmiyordum, o kadar çok psikiyatriste gitmiştim ki.

"Özellikle değil," dedim, ona daha sert ve daha hızlı pompalarken, aniden boşalmasını ve beni rahat bırakmasını istedim.

"Dedi ki, bir çocuk küçük yaşta büyük bir travma yaşarsa, genellikle zihinsel ve duygusal olarak o yaşta takılıp kalır. *Gelişim durması*. Duygusal olgunluğunu on dört ile on beş yaş arasında bir yere koydu. Kampta başına gelenleri kabullenip sorunlarını çözene kadar bu şekilde kalacağını söyledi."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bana zayıf bir anımda görünmesini istemedim, bu yüzden burnumdan nefes alıp bunu atlatmaya çalıştım ve onu daha hızlı mastürbasyon yapmaya devam ettim.

Siktir, boşal artık.

"Oh, güzel. Artık senin için hazırım." Elimi sikinden çekip attı, sonra uyluklarımın arkasını kavradı. "Üstüme çık."

Bana söylediklerinden sonra

söyledikten sonra onunla yatmamı mı sağlayacaktı?

Neden olmasın? Az önce ona, senin için hiçbir şey ifade etmediği için onu aldattığını söyledin.

Dizlerimi yukarı kaldırıp üzerine çıktım. Parmak uçlarıyla klitorisimi okşadı. Tüm vücudumda bir titreme yayıldı. Penisini içime kayd, ıslak girişim onu hevesle, açgözlülükle kabul etti; o da kendini sonuna kadar içime gömdü. Bu pozisyon uçaktakinden çok daha iyiydi çünkü artık hiç kıpırdamadan, oraya kadar kıvrılmış G-noktamı vuruyordu. Onun etrafında titriyordum, damarlarımdan bir sıcaklık dalgası akıyordu.

Bundan zevk almayın. Neyin var senin? Az önce eski terapistinizle ilgili ciddi bir gizlilik ihlali yaptığını itiraf etti.

Belimi kavradı ve kendini yeniden ayarladı, kalçalarını yukarı kaldırarak içimdeki hassas noktaya tekrar dokundu. Vücudumda bir zevk dalgası daha yayıldı ve ben inledim.

"Ne kadar berbat." Başparmağını yanağıma sürerek kıkırdadı. "Sen de her zaman benim kadar hastaydın. Sür beni, Tierney."

Yaptım. Artık hoşuma gitmediğini numara yapmaya bile zahmet etmedim. Benden nefret eden baş düşmanım ile sevişiyordum ve o beni mahvetsede bile her saniyesinden zevk alıyordum. Çünkü haklıydı. Berbat bir durumdaydım ve hep öyle olacaktım. Bir zamanlar birbirimizi düzeltmeye çalışmıştık ve bakın bizi nereye getirdi.

Kalçalarımı her salladığımda, içime daha derine giriyor, G noktama çarpıyordu. Hızı ve hareketi ben kontrol ediyordum, yani artık kontrol bendeydi ve o istese de istemese de durumdan zevk alıyordum. Bir elimi boynuna doladım, diğer elimle karın kaslarını okşarken üstünde hareket ediyordum. Aramızda güçlü ve şiddetli bir nefret yayılıyordu. Sevişiyorduk, ama kavga ediyor da olabilirdik.

Suçlu bir coşkuyla onu sürüyordum, iç kaslarım onun etrafında kasılmaya başladı, ondan zevkimi sonuna kadar alıyordum. Hissedebiliyordum ki

orgazmın ilk dalgası üzerime çöküyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye inledim, klitorisimi onun karın kaslarına sürterek, sikine tekrar çöktüm.

"Ben seni daha çok nefret ediyorum, bebeğim."

Belimden tuttu, beni havaya kaldırdı ve Ducati'nin önüne dizlerimin üzerine çöktürdü. Dizlerim yere güm diye çarptı.

"Hayır, bu sefer de gelemezsin." Parlak penis başını dudaklarımın arasına itti. Öfkeyle dişlerimi sıkıca birbirine vurdum. Achilles bir hırıltı çıkardı, penisini eline alıp onunla yanağıma tokat attı. Acıtmadı ama beni çileden çıkardı ve şaşkınlıkla gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissettim.

"Ağzını açsan iyi olur, tatlım. Beni reddedersen, hangi deliğe gireceğimi kim bilir."

Tanrım, buradan çıkar çıkmaz o piçi paramparça edecektim. Hayatımın geri kalanını Camorra'dan saklanarak geçirmek zorunda kalsam bile umurumda değildi. Ama şu anda, tam da bu anda, başka seçeneğim yoktu.

Ağzımı açtım, o kendini sonuna kadar içime sokarken, onun penisinde tahrik olduğumu hissettim. Penisinin kalınlığı boğazımı tıkadı, ucu boğazımın arkasını sıyırdı. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Bu sadece öğürme refleksimden kaynaklanmıyordu. Aşağılanma hissi beni boğuyordu ve bundan nefret etmediğim için kendimden nefret ediyordum. Bana yaptıklarından hâlâ tahrik olduğum için.

"Hamish bana aşağılanma fetişin olduğunu söylemişti." Kafamın arkasını tırmaladı ve yüzümü şiddetle sikmeye başladı. "Hani, onu öldürmeden önce."

Sıcak menisinin boğazımdan aşağı kayışını hissettim ve onun sikini ısırarak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Saçımı avuçlayarak beni sabit tuttu ve ağzımın içine boşaldı.

"Oh, *siktir*," diye homurdandı, gözlerini kapatarak. "Bil ki, eğer beni ısırarak kalkışırsan, boynunu kırıp seni uçurumdan aşağı atarım."

İçimde yaralı bir hayvan gibi çılgılık attım. Igor Rasputin'den daha fazla nefret edebileceğimi sanmazdım, ama Achilles

ona çok yaklaştı.

İşini bitirdikten sonra saçımı bıraktı. Geriye doğru düştüm, kığım yere çarptı. Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu ve artık sadece kızgın ve utanmış değildim, sersemlemiştim.

Ayağa kalkıp arkamı döndüm ve ayaklarımla yere vurarak, geldiğimiz yoldan uçurumdan aşağı indim.

"Tierney," diye bağırdı Achilles. "Buraya gel. *Hemen*."

"*Siktir git, pislik*, derdim ama seni sikmek istemiyorum. Stefano Coppola'ya satılma pahasına bile olsa."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sesi rüzgârla birlikte uçurumda yankılandı.

"Coppola'ya giden yolu kendim bulurum. Siktir git ve beni rahat bırak." Her adımında dişlerim takırdayacak kadar sert bastım, ama durmadım. Arkamda motorun çalışmaya başladığını duydum ve tahmin ettiğim gibi, zikzaklar çizerek önüme çıktı, lastiklerin çığlığıyla durdu ve yolumu kesti. Onu görmek bile çığlık atmak istememe neden oldu.

"Motosiklete bin," diye hırladı.

"Beni rahat bırak."

"Senin neyin var?" diye homurdandı, elleri gidonu sıkıca kavradı.

"*Neyim var?*" parmağımla göğsümü işaret ettim. "Bu hafta sonu sana beni çöp gibi davranma hakkı vermez. Evdeyken senden yeterince bunu gördüm. Anlıyorum. Sana haksızlık ettim. Sen bunu hiç unutmadın. Kimse seni benimle iletişimde kalmaya zorlamadı. Büyü artık. Zihinsel yaşımdan mı bahsediyorsun? Seninki on bir yaşını bile geçmiyor. Tek yaptığın beni ezmek ve küçümsemek, ve seviştığımızda bile boşalmama izin vermiyorsun!"

"Aşağılanmayı sevdiğini sanıyordum." Yüzündeki şaşkınlık neredeyse komik bir hal almıştı.

"Rıza ile!" diye bağırdım. "İzinsiz birinin yüzünü sikemezsin. Senin neyin var be?" Avuç içlerimle gözyaşlarımı silerken başımı salladım. "Bana iyilik yaptığını mı sandın?"

Yüzü taş gibi sertleşti ve hiçbir şey söylemedi. "Sen berbat bir sevişiyorsun."

Boğazı yutkunmak için hareket etti. "Bunu istediğini sanmıştım."

Sesinde duyduğum titreme beni neredeyse sakinleştirdi. *Neredeyse.*

Cehalet, istismarın mazereti olamazdı.

"Olanlar için beni affedecek misin?" Bu soru boğazımı yakıp geçti.

"Bilmiyorum."

Aramızdaki hava yoğun bir şekilde titreşiyordu ve ciğerlerim içlerindeki az miktardaki havayı sıkıştırıyordu. Artık onun yanında durmaya dayanamıyordum. Bir parçam onun beni hemen öldürmesini istiyordu. Beni bitirmesini. Zaten yaşamak için pek bir şey kalmamıştı.

Başımı salladım. "Çekil."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bir dahaki sefere gelmene izin vereceğim." "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Olacak, ve daha iyi yapacağım." Bir an durdu, sözlerini tartarak. "Ve ben..." Boğazını temizledi. "Terapistlerinle yaptığım konuşmalardan bir daha bahsetmeyeceğim."

"Terapistler mi?" diye bağırdım. "*Çoğul* mu?"

Yine bir sessizlik oldu. Yıllar boyunca beni takip etmek için başka neler yapmıştı? Beni takip ettiğini biliyordum. Bana dokunan adamları öldürmüştü. Tıbbi kayıtlarıma erişmişti. Hayatımda bana ait olan, onun yıkıcı elinin dokunmadığı tek bir şey var mıydı?

"Vay canına," diye soludum, içimden mizahsız bir kahkaha kaçtı. "Bütün bu izleme işleri varken, sütüm bittiğinde bana bir karton süt bile alamadın. Ne kaba."

"Sen süt içmezsin," dedi yumuşak bir sesle. "Mideni bozar. Sen o sperm gibi görünen badem sütü içersin."

Bir an onu boğmak isterken, bir an sonra ona sarılmak istemem normal miydi? Sanmıyordum. Ama bu adamda, sanki sadece benim bildiğim, son derece savunmasız bir yanı vardı.

"Bundan sonra bir şey yapmadan önce izin isteyeceğim..."—

boğazını temizledi—"herhangi bir şey yapmadan önce."

"Gelmek istemediğimi mi sandın?" Gözlerimi kısarak baktım.

O ise slaytlarına dalmış bakıyordu. "Evet."

"Aslında hayır. Gelmeyi severim. Hem de çok. Emredilmeyi ve şaplak atılmayı severim, ama bazı kesin sınırlarım var." Derin bir nefes aldım. Bütün hafta sonu onu becermek zorunda kaldığıma göre, ona söylemek en iyisiydi. "Tükürmek yok, bana fahişe demek yok, edging yok." İlk iki madde bana gulag'ı hatırlattı. Üçüncüsü ise bunun bir sonucuydu. Yiyecek, barınak veya zevkten mahrum kalmayı sevmezdim. "Her zaman boşalmamı sağlamalısın."

"Tamam."

"Ama... Bana zarar verebilirsin."

"Canını yakmak mı?" Beni dikkatle incelediğini, o dahi zihninde bir şeyler kurduğunu biliyordum. "Nasıl canını yakayım?"

"Sen..." Dudaklarımı yaladım. "Bana vurabilirsin."

Konuşmadan önce aramızda bir an sessizlik oldu.

"Hayır, yapamam."

"Evet, yapabilirsin..."

"Yapamam," dedi, sözümü keserek. "Sana zarar vermek. Öyle değil." Durakladı. "Ve eğlenmek için buna da ihtiyacın yok. Seni izledim. Birlikte olduğumuz iki seferde de neredeyse boşalacaktın."

Haklıydı. Bunu düşünmemiştim. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Ama bir yandan da, içimden bir ses bunu bilmek istemiyordu. Seks, orgazmların karşılıklı paylaşımıydı, ne daha fazlası, ne de daha azı. Duyguların yeri yoktu. Lise aşkımla bile.

"Ve bir güvenlik kelimesi belirlememizi istiyorum," dedim.

O başını salladı. "Bir güvenlik kelimesi seçeceğiz. Ben yapmayacağım..."

"Ve bir daha bana asla fahişe deme." Nefes nefese sözünü kestim. "Tanıştığım her seks işçisi, senin o zavallı kızıncıdan bin kat daha saygın ve değerli."

Kaskın arkasında tehlikeli bir dalgalanma oldu. Kimse bu adama benim gibi konuşmazdı. Muhtemelen başımı bu

"Bak, motosiklete bin. Ben de sesimi alçaltacağım."

"Hayır. İyi seks en azından olması gereken. Hâlâ kızgınlım."

O inledi, başını geriye attı, kasklı başını salladı. "Seni harekete geçirmek için ne yapmam gerektiğini söyle, çünkü Sangué Blu'nun Roma'yı fethetmeye yetecek kadar asker ve silahla buraya doğru yola çıkmadığının garantisi yok."

Bu, onunla daha katlanılabilir bir hafta sonu geçirmek için yaptığım en yakın pazarlıktı. İkimiz de o motosiklete bineceğimi biliyorduk. İyi ya da kötü, beni hapseden kişi özgürlüğüme giden tek biletimdi.

"Burada olduğum sürece, yorgun düşene kadar alışveriş yapmak istiyorum. Masrafları sen karşılayacaksın. Sen işlerini hallederken beni otelde tıkalıp kalmaya zorlayamazsın." Kollarımı kavuşturdum. "Ve bana kötü davranmayı kesmeni istiyorum. Geçmişimizden bahsetmeyi bırak. Ve orgazm olmama engel olmayı bırak."

"Tamam, tamam, tamam," dedi. "Güvenlik kelimemiz ne?"

Sorusu beni şaşırttı. Normalde sıkıcı ve önemsiz bir kelime seçerdim. *Muz* ya da *domates* gibi. Yatak odasında müstehcen konuşmaların bir parçası olarak kullanılmayacak bir şey. Ama güvenli kelimemizi seçmek için uzun süre düşünmeme gerek kalmadı.

"İki kelimedenden oluşuyor." Dudaklarımı yaladım.

Kaskın arkasından onun bakışlarını hissedebiliyordum, kararlı ve ölümcül. "Ford Prefect."

İki kelime, aramızda bir kılıç gibi havada asılı kaldı.

"Geçmişimiz hakkında konuşmamamız gerektiğini söylediğini sanıyordum

" dedi. Sesi tarafsız ve ölçülüydü.

"Bu bizim geçmişimiz değil," dedim. "Bir kitap karakteri."

"Ford Prefect." Kaskımı yakaladı ve göğüs kafesime sertçe vurdu. "Anladım."

Öfkeyle kaskı kaptım ve arkasına atladım. Görünüşe göre konuşma henüz bitmemişti çünkü bana dönmek için kendini çevirdi.

"Bu kadar çabuk bir daha seninle yatmayacağım." Kaskı kafama geçirdim ve tokayı taktım. "Seks arasında üç saatlik

kuralı uyguluyorum. Sen idrar yolu enfeksiyonuna değmezsin."

"Seni bir daha sikmeyeceğim," dedi ve bir an sonra ekledi, "En azından şimdilik."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Sana bakmak suç mu?"

"Hayır, ama suç olsaydı bile yine de yapardın."

Kafasını kapatan kaska açıkça nefret dolu bir bakış attım, kafam karıştı ve ne yapacağımı bilemiyordum. Gizli bakışları altında kendimi çıplak ve savunmasız hissettim, çünkü beni herkesten çok daha iyi okuyabildiğini biliyordum.

Sonunda, sessizliği bozarak şöyle dedim: "Eğer ben bu kadar berbat bir insansam ve sen benden uzak duramıyorsan, bu seni ne yapar, Achilles?"

"Ah, bu çok kolay." Başparmağı, boynumun yan tarafında atan nabzımı okşadı. "Sana bağımlı olan ve her zaman da öyle kalacak olan lanet olası bir aptal."

"Aşık bir bağımlı gibi davranmıyorsun."

"Sana bağımlı olmak *istediğimi* hiç söylemedim." Başını salladı. "Seni sistemimden tamamen silmekten başka bir şey istemem. Sen bir hastalıksın, Tierney. İnsanlar metamfetamine de bağımlıdır. Bu, onların için iyi olduğu anlamına gelmez."

"Bana karşı en ufak bir şefkatin varsa, beni incitmeyi bırak," dedim sessizce.

"Yapamam," diye itiraf etti. Onun lehine söylemek gerekirse, sesi pişmanlık doluydu. Neredeyse kederli. "Sen beni incitiyorsun. Sadece o zaman değil. Bugün. Yarın. Her gün. Varlığın bile nefes almamı zorlaştırıyor. Beni seçmediğin gerçeğiyle her gün yaşamak zorundayım. Ve buna dayanamıyorum." Vizörünü kaldırdı ve sonunda gözlerini görebildim. Gözleri kırmızı, kan çanağı gibiydi. "Senden vazgeçemem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve bu ikimizi de mahvediyor. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve eve döndüğümüzde siktir olup git."

ONUNCU BÖLÜM

TIERNEY

Kaldığımız sahil oteli, Camorra askerleri tarafından devriye geziliyordu. Sanırım babasına haber vermemek için beni Ferrante ailesinin evine götürmek istemiyordu. Gerçi Don Vello'nun, işlerin planın dışına çıktığını ve o değerli anlaşmasının suya düştüğünü çoktan bildiğinden emindim.

Otelin içini ve dışını gözetleyen bir düzine kadar askerin hepsi silahlıydı, bu yüzden Achilles beni yalnız bıraktığında onlardan kaçmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum. Neden ölmek istemediğimi tam olarak bilmiyordum. Yaşamak için özel bir nedenim de yoktu. Belki de bana zarar veren herkese "*siktir git*" demek için hayatta kalmak istiyordum.

Uçurumdaki kavgamızın şokunu hâlâ atlatamamıştım, bu yüzden en üst kattaki başkanlık süitine vardığımızda, hızla tam donanımlı mutfaka doğru yürüdüm ve kendime bir içki hazırladım. Buzlu brendi seçtim ve tek dikişte içtim.

Süitte özellikle dikkat çeken bir şey yoktu. Daha lüks otel odalarında kalmıştım, ama burası pahalı otel zincirleriyle rekabet etmeye çalışmayan bir yerin o gizemli cazibesine sahip gibiydi.

Achilles'e sırtımı dönmüş, elimde hala boş bardağımla mermer mutfak tezgahına bakıyordum.

Uzun uçuşun yorgunluğunu atmak için duşa girmem gerektiğini düşünüyordum. Belki biraz da kestirebilirim. Uçakta kaç saat uyuduğumun önemi yoktu, uzun bir yolculuğun ardından iyi bir yataktan daha iyi bir şey olamazdı.

Achilles yanımda belirdi, parmaklarımın arasından bardağı kaptı ve beni şaşırtarak tekrar doldurup bana geri verdi. "İç."

Omurgam gerildi, ama hayatımda bir kez olsun

. Bir içki daha muhtemelen bana iyi gelirdi. Şüpheyile ona bakarak cömert bir yudum aldım.

"Hepsini." Parmaklarını bardağın dibine koydu ve tekrar dudaklarıma doğru eğdi. Hepsini yuttum. Bardağı alıp tezgaha koydu, sonra belimden yakaladı ve beni mermer tezgahın üzerine kaldırdı. Bu temasa şaşırarak bir çığlık attım.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye homurdandım. "Gelmen için şiddete gerek olmadığını ."

Elbisemi yukarı kaldırıp çıplak uyluklarımı ortaya çıkardıktan sonra, dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımin arasına yerleşti. Sert, sıcak avuç içleri dizlerimi ayırdı, uyluklarımin arkası serin yüzeyde sürtündü. Sarhoşluk, yorgunluk ve şehvetin baş döndürücü, hoş bir hissi kafamın içinde dönüyordu. Benimle seks yapmak için beni sarhoş etmişti. İyi bir adam değildi. Yine de, bir rahibe kadar ayık olsaydım da buna rıza göstereceğimi biliyordum.

Avucunu külotumun içine kaydırđı, kumaşı gerdi ve kenara itti. Sırtımı eğdim ve dokunuşunun sıcaklığını biraz daha aradım. Parmağını yarıklarımın üzerinde gezdirdi, dikkatle ona bakıyordu; belki de brendinin etkisiydi, ama gerçekten yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Artık böyle bir bedensel tepki verebileceğimi sanmıyordum.

"Merak ediyordum," diye mırıldandı, gözleri amıma sabitlenmiş halde, "acaba her yerin kızıl mı..."

Onu izlerken nefesim titreyerek ciğerlerimde takıldı. "Öyleyim."

"Görüyorum."

Buna ne anlam yüklediğini sormamaya karar verdim. Umursamamalıydım. Ama o yine de konuştu.

"Ne büyük bir lanet olmalı, tatlım. Böylesine ilahi bir yaratık olmak, bu kadar baştan çıkarıcı olmak, ama yine de hiçbir şey hissedememek."

Göğsüme saplanan o görünmez okla, başı bacaklarımin arasına kayboldu ve bana uzun, tatmin edici bir

yaladı. Parmaklarım hemen saçlarına dolandı, ben de sırtımı kavisledim, başımı geriye attım ve inledim.

"Sana oral seks yapacağım tek zaman bu, Küçük Alev." O benim amımı yalayıp ısıırken, sözleri vücudumun içinde yankılandı. "Sadece bir şeyi vurgulamak için."

Nefes nefese, başının bacaklarımın arasında hareket etmesini izledim, içimdeki sıcak ağzının ve ıslak dilinin hissini hissettim, vücudumdaki her bir lif canlandı. Klitorisimi emdi, dilinin ucuyla etrafında daireler çizdi, çaresizlik içinde kalçalarımı öne doğru ittiğimde içime girmek için iki parmağını da ekledi.

Gelmek istemiyordum. Ona haklı olduğunu göstermek istemiyordum. Ondan önce kimsenin başaramadığını başardığını – bana acı çektirmeksizin beni doruğa ulaştırdığını. Ama bedenim bana izin sormadı. Titreyip sarsıldı, orgazm yine de üzerime çökünce kaslarım bir yay gibi gerildi. Bu his beni tedirgin etti, vücudumu baştan aşağı sardı. O coşkudan inemedi, beni uyluklarımın arkasından yakalayıp kaldırdı ve yuvarlak bir yemek masasına itti. Karnım masanın yüzeyine yapıştı. Şortunu çıkardı ve penisini kullanarak arkamdan beni tahrik etmeye başladı.

"Yap şunu," diye homurdandım. Bu çaresizlik içindeki halimi tanıyamıyordum.

İçime girdi ve ben çığlık attım, keskin his ilk birkaç saniye nefesimi kesti. Kaslarımın gevşemesi için bana bir saniye zaman tanıdı, sonra hareket etmeye başladı.

Yine bedenime mantıklı davranmaya çalıştım.

Sadece penetrasyonla boşalamazsın. Senin onu sana şaplak atmasına ihtiyacın var. Seni tokatlamasına. Belki biraz boğazını sıkmasına. Sen böyle yaratılmışsın.

"Toch beni," diye homurdandım.

"Hayır." Sesi yumuşaktı. Ölçülüydü.

Tırnaklarım ahşap masayı tırmaladı. "Sana rica etmiyorum, sana emrediyorum."

"Burada emir verecek biri varsa, o da sensin." Hızını artırdı, bana zarar vermeden daha sert bir şekilde içime giriyordu.

Lanet olsun.

"Bu çok sıkıcı," dedim.

Hızını biraz daha artırdı, artık o kadar sert sikiyordu ki her itişte masa hareket ediyordu, ben de onunla birlikte. "Bunu amına söyle. Etrafında kasılmalarla sikimi boğmaya çalışıyor."

Orgazm olmaya o kadar yakındım ki, korkutucuydu. Bu nasıl olmuştu? Bu ne tür bir hileydi?

"Bunu hemen kes."

"Bir güvenlik kelimen var." Bana tekrar sertçe girdi. "Kullan onu."

Ama kullanmak istemedim. Sadece onun kazandığını bilmesini istemedim.

"Ugh." Alnımı masaya vurdum, bunun olmasına izin verdim — vücudumun bu zevki almasına ve onu kendine ait kılmasına izin verdim, sonuçları da umurumda değildi.

İkinci orgazm da ilki kadar sarsıcıydı, sinir sistemimi sararken dişlerimi takırdatıyordu. Benden çekildiğinde, ayakta durmakta zorlandım.

Birkaç saniye sonra sendeleyerek ayağa kalktım, sisli bir bakışla etrafımı inceledim.

"Siktir." Alçak sesle güldü, cebinde sigara paketini aradı. "Umarım omurgan kararlılığından daha sağlamdır, çünkü seni kırıp boşaltmam tam beş saniye sürdü. Ne kadar kolay." Başını salladı, alaycı bir gülümsemeye sigarasını yaktı.

Onun hiçbir şeyi umursamadan balkonun açık kapılarına doğru yavaşça yürüdüğünü izledim ve pencerelerin de açık olduğunu geç fark ettim. İnsanlar bizi görmüş olabilirdi. Dikkatsiz davranıyordum, ona hiçbir zorluk çıkarmıyordum. Onun içime girip, ondan önceki hiçbir erkeğin başaramadığını başardığını bana kanıtlamasına izin vermiştim.

“O kadar kendini beğenmiş görünme,” diye cevap verdim.
“Geri döndüğünde baban muhtemelen seni öldürecek.”

"Oh, sen o kadar önemli değilsin." Güneşin altındaki bir sandalyeye oturdu, başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı.
"Ama çaresizlik sana yakışıyor, Piccola Fiamma."

Bir şeyler ters gidiyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Duşa sürünerek gittim, musluğu açtım ve suyu çok sıcak ayarladım. Aklıma gelene kadar tam on dakika boyunca duşun altında durdum.

Bacaklarımın arasına uzandım, özenle tıraşlanmış yarıklarımı okşadım, sonra dikkatlice parmağımı içeri sokup ağrıyan içimi kontrol ettim. Şüphem doğrulandı.

Achilles orgazm olmamıştı.

Bana zevk verdi — ikimizin cinsel ilişkilerinde benden çalınan iki orgazm — ve tatminsiz bir şekilde ayrıldı.

Bir erkeğin benden bir şey almak yerine bana bir şey verdiği ilk seferdi bu.

Ve bu, kendimi paramparça etmek istememe neden oldu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

"Selam, Scarface." Jeremie yanımdaki koltuğa çöktü.

"Naber, Votka Nefesi," diye cevap verdim.

"Yine baban arıyor." Titreyen telefonumu masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı.

Şaşırtıcı bir gelişme değildi. Arayacaktı, değil mi? Stefano'nun iki askerini öldürmüş, geliniyle kaçmıştım ve şu anda o ve Sangué Blu'nun toplantıda kararlaştırdıkları her bir sınırı yeniden yapılandırıyor, klanlarımızın tüm sözlerini bozuyordum. Sangué Blu mahallelerine dalmış, onun satıcılarının çalıştığı bölgeleri ele geçirmiş ve benim bölgemde Stefano'ya koruma parası ödemeye cüret eden her piçi silah zoruyla tehdit etmiştim.

Son yirmi dört saati Camorra'ya Ferrantes'lerin tüm Napoli'yi yönettiğini hatırlatarak geçirdim. İstisna yoktu. Napoli'de işleri yoluna koyma konusunda iyi ilerleme kaydediyordum, ama aklım işimde değildi. En azından tam olarak değil. Bunun yerine, zümrüt gözlü, kalın sesli, uzun bacaklı bir kızıl saçlı kadına takılmıştım; o kadın, on iki saatten az bir sürede kredi kartımdan altmış bin avroyu harcamayı başarmıştı.

Ben burada kaderi kıskırtıp onun özgürlüğü için savaşlar başlatırken, Tierney intikam için para harcıyordu. Dün gece, satın aldığı 3 bin avroluk La Prairie göz kremi ayaklarına bolca sürerek gösteriş yaptı ve üzerimde yürümek yüzünden ayaklarında su toplandığını söyledi. Hafta sonu anlaşmamızın ateşini söndürmesine izin vermedi; aksine, uçurumdaki tartışmamızdan sonra daha da küstah ve zehirliydi, hatta hiçbir şey söylemeden silahlarımdan birini çalmasına bile izin verdim.

Ona bir tabancayı, tüm askerlerime

Onu sikmek için, alışveriş merkezi, restoran, otelimiz... nerede olursa olsun, tam üç saatte bir onu ziyaret ettiğimden emin oldum. Zor kazanılmış amcıklarımın hiçbirini kaçırmayacaktım, özellikle de bu kadar iyi olduğunda. Hatta her üç saatte bir, gece yarısı onu uyandırıp emziriyordum. Uyku zayıflar içindi ve ben New York'a dönene kadar bekleyebilirdi.

Otele geldiğimizden sonraki ilk iki seferde, orgazm olmaya bile zahmet etmedim. Onu tatmin etmeye o kadar odaklanmıştım ki kendimi tamamen unuttum. Sadece sonrasında söylediğim boktan yalanlar sayesinde gururumu biraz geri kazanabildim. Umarım boşalmadığımı fark etmemiştir.

Ne demem gerekiyordu ki? *"Hey, Tierney, seni orgazma ulaştıramadığım için üzgünüm. Bir dahaki sefere sen bana baktığın anda pantolonuma boşalmamaya çalışacağım, tamam mı?"*

Evet, ilk birkaç seferinde, yatak odasındaki yetersizliği örtbas etmek için onun aşağılanma fantezisini bahane olarak kullandım. Suçluyum.

Onu defalarca orgazma ulaştırdım. Bir daha ona oral seks yapmaya kadar gitmedim – beni düzenli olarak dizlerimin üstünde görmesini istemedim – ama ben boşalmadan önce onun bir kedi gibi mırıldandığından ve memnun bir gülümsemeyle mırıldandığından emin oldum.

"Bırak," dedim Jeremie'ye, kafedeki koltuğumdan kalkıp cüzdanımı cebime tıkarırken. Arama sesli mesaja düştü. "Tierney nerede?"

"Via Toledo." Nico sigarasını kaldırıma attı.

Telefonumu alıp cebime attım. "Ona on beş dakika sonra orada olacağımı ve soyunma odasında dizlerinin üstünde beni beklemesini yaz."

Birlikte olmadığımız zamanlarda onunla doğrudan iletişim kurmazdım. Bunun için onun numarasını engellememi kaldırmam gerekirdi ve sikim onun içinde kaç kez girip çıkarsa çıksın, o yolu seçmeyecektim.

"Şimdi kardeşin beni arıyor." Jeremie kahve dükkanından çıkıp Porsche'ne doğru ilerlerken

kaşını kaldırdı.

Konuşma insanlardan insanlardan ben engellediğim Ama
o o yeni son gelişmeydi. Hafta
sonu boyunca tüm ailemi engellemiştim.

"Hangisi?"

"Luca."

"Enzo *beni* arıyor," dedi Fabio. "İşler sarpa sardı. Sen halletmelisin."

Ve öyle de yapacaktım. Eve döner dönmez her şeyle
yüzleşecektim. Ama şimdilik, kendimi ona
kaptıracaktım.

Yirmi dakika sonra ana caddedeki butiğe girdiğimde, o dizlerinin üstünde ya da soyunma odasında beni beklemiyordu. Onun bu kadar meydan okuyan tavırlarına rağmen aynı kıtada olması bile beni şaşırtmıştı. Üzerinde, onu bu kıyafetle gören mağazadaki herkesi ve sırf eğlence olsun diye tasarımcısını bile öldürmek istememe neden olan siyah bir korse mini elbise vardı.

"Oh, güzel. Ayak işlerimi yapan çocuk geldi." Kızıl bir sırıtışla iki payetli elbiseyi elime tutuşturdu. Mağazadaki herkes şok içinde bakıyordu, benim Don Vello'nun oğlu olduğumu ve pis bir orospu çocuğu olduğumu çok iyi biliyorlardı. "Koyu yeşil mi, mor mu?"

O, lanet olası bir çöp torbasının içinde bile güzel dururdu, ama bunu yüksek sesle itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim.

"Tatlım, seni görmek istediğim tek yer tabutun içidir."

"Hmm." Sivri, siyah tırnağını göğsümde gezdirdi. "Bana takıntılı olduğunu itiraf etmen, şakanın etkisini biraz azaltıyor."

Odadaki tek şaka, büyük laflar edip dururken hala düzenli olarak onun pisliğini temizleyen bendim.

"İkisini de al," dedim kuru bir sesle, onu muhtemelen bu elbiselerle asla göremeyeceğim gerçeğini vicdanımın derinliklerine itmeye çalışarak. Çok, çok derinliklerine. Bundan sonra uzaklaşacak ve yeryüzünden silinecekti. Bundan şahsen emin olacaktım. Onun güvenliği için... ve benimkisi için.

"Madem ısrar ediyorsun." Üçüncü bir elbiseyi ellerime attı ve soluk renkli elbiselerle dolu askıdan dördüncüsünü aldı.

O akıllı ağzını kapatmak için içine bir şey tıkamanın zamanı gelmişti ve organlarımdan biri bu görevi seve seve üstlenmeye hazırdı. Elbiseleri yanımdan geçen bir satış elemanının kollarına attım ve İtalyanca olarak bu çirkin şeyleri kasada bekletmesini söyledim, Tierney'i tek kelime etmeden soyunma odalarına doğru itekledim.

Ona kızgın değildim. O sadece en iyi yaptığı şeyi yapıyordu —ayakları üzerinde yürüyen bir seks sembolü gibi görünmek ve insanları kızdırmak için bir ergen gibi davranmak. Yasak bir amcığı tatmak için Camorra'nın tüm operasyonunu mahvettiğim için kendime kızgındım.

Şimdi, bu, seçim şansım olsa yine aynısını yapmayacağım anlamına gelmez, ama bir erkek işlediği günahı kabul edip yine de bunu yapabilir.

"Üç saat oldu mu?" Tierney, korkup sinmeyi reddederek mırıldandı. İri cüssem onu yavaşça bir giyinme odasına itti.

"Ve iki dakika otuz yedi saniye," diye onayladım, fermuarımı çekip ondan uzaklaştığım her seferinde geri sayımın başladığı telefon ekranımı ona gösterdim.

Boğuk bir kahkaha attı. "Sen acınası birisin."

"Biliyorum." Hey, en azından kendimin farkındaydım. "Ve umursamıyor musun?" Kaşını kaldırdı ve bir adım daha geri attı.

"Bunu durduracak kadar değil, hayır." Aramızdaki mesafeyi kapattım. Sırtı soyunma odasının kapısına çarptı. "Beni dizlerinin üstünde beklemeni söylemiştim."

"Öyle mi dedin?" Gömleğimin yakasını tuttu ve kışkırtıcı bir gülümsemeyle beni kendine doğru çekti. "Erkeklerin benimle konuşma seslerini duymamaya çalışıyorum."

Başka hiçbir kadın bana Tierney'nin yaptığı gibi sorun çıkarmamıştı.

başka hiçbir kadın bana karşı gelmemiş, benimle kavga etmemiş, beni rahatlık alanımdan çıkarmamıştı. Ve başka hiçbir kadın da bunu yapmayacaktı. Gelecekteki karımın, kim olursa olsun, beni ölümüne sıkacağı gerçeğiyle barışmam gerekecekti. Ve ona her daldığımda, Tierney Callaghan'ı düşünecektim. Öldüğüm güne kadar.

Kolumu onun omzunun üzerinden uzatıp kapıyı iterek açtım. O geriye doğru yığıldı; ben de düşmeden önce onu belinden yakaladım ve aynı anda arkamdan kapıyı kilitledim. Nefes nefese kalmış bir halde avuç içlerini göğsüme bastırdı. "İyi refleksler."

"Beni öldürmeye çalıştığın zaman bunu düşünmeliydin."

"Denediği için bir kızı suçlayamazsın." Omzunu kaldırdı, sırtını duvara dayadı ve bacaklarını bükerek sertleşmiş aletime doğru eğildi.

"Elbisenin fiyatı ne kadar?" Parmaklarımı göğüslerinin arasındaki kadife kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Sekiz bin avro." Gülümsemesi dolu bir silah gibiydi. "Neden? Küçük oyunumuzdan pişman olmaya mı başladın..."

Kumaşı yumruğumda topladım ve tek hamlede vücudundan yırttım. O ince şey ayaklarının dibine düştüğünde şoktan nefesini tuttu. "Dizlerinin üzerine çök."

O da itaat etti. İtaatkar olduğu için değil, o ve benim sikim aynı odada olduğunda tüm gücün kendisinde olduğunu bildiği için.

Tierney kömür rengi pantolonumun fermuarını açtı, sikim bir kutudan fırlayan oyuncak gibi dışarı çıktığında alaycı bir şekilde güldü, ön sıvımın bir damlası yarıktan parıldıyordu. Tabanından tuttu ve beni ağzına aldı, sıcak, tatlı dilini başımın etrafında döndürdü, ucumu bir yarık haline getirip ön sıvımı yaladı, acımasızca benimle dalga geçti.

Bu kadının acımasızca yapmadığı bir şey var mıydı? Sanmıyordum.

Testislerimi avuçladı — sivri tırnaklarıyla onları kazıyarak, yarı alaycı, yarı tehditkar bir şekilde, dilini penisimin alt tarafına yapııştırıp her tarafını kaydırdı

aşağı doğru ilerledi, ta ki taşaklarımı yalayana kadar. Yumruğumu sıktım ve hafif bir iniltiyle onu duvara vurdum.

Tabii ki sik emmekte iyiydi. Tabii ki. Yaptığım hatayı anlamaya başlamıştım. Beni öldürmeye çalıştığı için ondan ayrılmak benim açımdan orantısız bir aşırı tepkiydi.

Yani, bu gerçekten haklı bir sebep miydi? Bunu sadece bir kez yapmıştı.

Herkes ikinci bir şansı hak eder.

Eğer ona bir şans daha verirsen, seni öldürür ve muhtemelen derinden kendine yeni bir Birkin çanta yapar.

Bu küçük anı yolculuğu, kasıklarındaki ateşi söndürdü. Sikimin tiksinti içinde büzülmesine yetecek kadar değil — bu, bu kadın söz konusu olduğunda sahip olmadığım bir mantık düzeyi gerektirirdi — ama beni sinirlendirecek kadar yeterliydi.

"Yeter," diye homurdandım, başını aşağı eğip tüm uzunluğumu ağzına soktum, boğulmasına ve öğürmesine neden oldum, böylece dükkândaki herkes ne yaptığımızı bilsin diye. "Şimdi, asla olamayacağın uslu kız gibi al şunu."

Rahatsızlığına rağmen sırttı, kırmızı çerçeveli zümrüt rengi gözleri meydan okurcasına benimkilerle çarpıştı. Dizlerinin üstünde olsa bile, o bir savaşçıydı. Her zaman güzeldi ama özellikle ağladığında.

Tierney başını ileri geri sallayarak sikimi sonuna kadar emdi ve ben birkaç saniyeden fazla dayanamayacağımı biliyordum. Şüphesiz, onunla alay etmesi için daha fazla malzeme.

Hâlâ, ondan akan tek bir gözyaşının beni sokaklarda koşturup, yüzleri yeniden şekillendirip, her şeyi ateşe vermeme neden olduğu günleri hatırlıyordum.

Bir parçam o günleri özlüyordu. Bir şeye, *birine* değer vermek, gündüz işim sağda solda insanları öldürmek olduğu için ruh sağlığıma kesinlikle yardımcı oluyordu.

Yüzünü sikerken, gerilmiş dudaklarının arasından sikimi öfkeyle sokarken, boğazının kenarlarının daraldığını hissettim; öğürme refleksi beni ağzından dışarı atmaya çalışıyordu.

Seks yaparken nasıl göründüğünü biliyor mu diye merak ettim

Gözlerinin ne kadar cansızlaştığını. Yüz ifadesinin ne kadar duygusuz olduğunu. Onu ne kadar ılık attırırsam attırayım, onu yatak üzerinde ne kadar iyi sikersem sikeyim, birlikteyken yüzünde içsel bir boşluk vardı ve bu bana seviştığımızı, aşk yapmadığımızı hatırlatıyordu.

Bu yolculuğun sona ermesine sadece yirmi dört saat kalmıştı ve vedalaşmadan önce yapmak istediğim bir şey daha vardı.

Ona kaybettiği her şeyi hatırlatmak ve onu sadece sikimden çok daha fazlasıyla boğmak istedim — pişmanlıkla. Eğer o kadar acımasız ve aptal olmasaydı olabilecek her şey için.

Çünkü ben onun vücudundan çok daha fazlasını istiyordum. Her zaman istemiştim.

Onun kalbinin her parçasını ve ruhunun son kırıntısını bile istiyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Çok fazla içmiştim.

Bu söz, yaklaşık üç kadeh şarap önce doğruydu.

Peki ya şimdi? Şimdi resmen sarhoştum.

Bütün hafta sonu harika idare etmiştim, sanki işimmiş gibi Achilles'i beceriyordum ve ayın çalışanı ödülünü kazanmak için yarışıyordum. Her şeyi hafif, rahat ve zehirli tutmuştum. Uçurumun kenarındaki çöküşümü zihnimdeki bir çekmeceye itmiştim, hiç hatırlayamadığım tüm alışveriş sitesi şifrelerini de orada saklıyordum, sanki hiç olmamış gibi davranıyordum.

Normalde, kontrolümü kaybetmemek için tek içki kuralına uyardım. Ama bu gece sıvı cesarete ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevu gibi görünen şeyden uzaklaşmaya çalışıyordum.

Bu hastalıklı bir şaka mıydı? Achilles'i tanıyorsam, bu onun yapabileceği tek espriydi.

Napoli'deki son gecemizde, beni yıldızların altında bir akşam yemeğine çıkarmaya karar vermişti. Deniz kenarındaki restoran, açık hava masaları, rahat bir ortam, lezzetli makarna ve muhteşem şarap sunuyordu. Dalgaların kıyıya vuruşunun sesi beni rahatlatıyordu ve arka arkaya gelen orgazmlar, yoğun bir alışveriş maratonu ve doyurucu yemekler sayesinde vücudum gevşemişti.

Yatak odası konusunda tam olarak neyi kaçırdığımı bana gösteren bir hafta sonunun ardından, şimdi de birinci sınıf bir partner olabileceğini kanıtlamaya kararlıydı. İyi bir seks nadir bulunan bir şeydi. İyi bir koca adayı mı? Efsanevi bir yaratık. Yine de bir şekilde, o ikisi de oldu.

Bütün akşam boyunca dikkatli, yumuşak sesli ve hoş bir ruh hali içindeydi. Huysuz, zehirli halinden tam bir 180 derece dönüş.

Nötr konularda bağ kurduk: yemek, tatil yerleri, Red Sox'a karşı ortak nefretimiz.

Şimdi sadece bana bakıyordu. Sessizce. Mutlu bir şekilde. Sanki bir koca karısını izler gibi, hem sıcak hem de tanıdık bir şekilde.

Fazla memnun görünüyordu. Fazla tatlı.

Bunun bir akıl oyunu olduğunu biliyordum. Beni tedirgin etmek için bir yoldu. Sadece niyetini bilmiyordum.

"Ee." Bu rahatsız edici sessizliği bozdum, tırnaklarımla şarap kadehimin kenarını tıklatarak, içindeki kırmızı sıvının dönüp dans etmesini sağladım. "Senin takipçi eğilimlerinden bahsedelim."

Ortak nefretimize bir can simidi gibi sarıldım. Nefret seksleri bana tanıdık bir alandı. Samimi konuşmalar... pek değil. Ve özellikle yarın sabah beni hayatından kovmaya niyetli birinin önünde gardımı indirmek istemiyordum.

"Takip etme eğilimim yok," dedi Achilles sakın bir sesle. "Sadece seni takip ediyorum. Bu bir eğilim değil. Sen bir istisnasın."

Göğsümde yayılan sıcaklığı görmezden geldim. Takip etmek sağlıklı bir flört şekli *değildi*. Bunu ben bile biliyordum. Bacak bacak üstüne attım. "Her neyse. Beni ne sıklıkla kontrol ediyorsun?"

"Fiziksel olarak mı, uzaktan mı?"

Yudumladığım şarabı boğazımda kalmış, peçeteye öksürerek tükürdüm. "Beni uzaktan nasıl kontrol ediyorsun?"

"Refakatçilerin aracılığıyla." Beni inceleyerek uzun bir süre bekledi. "Ve dairene kurduğum kamera aracılığıyla."

"Dairemde kamera mı *var*?"

"Bir de telefonuna yerleştirdiğim izleme cihazı var; bu sayede telefona tam erişimim var." Yumuşak paketinden bir sigara çıkardı, bir nefes çekerek yaktı ve duman bulutunun arkasına saklandı. "Bu arada aklıma geldi. Lütfen Hamish'e mesaj atmayı keser misin? Başkasının aletini yaladıktan saniyeler sonra bunu yapmak hiç hoş değil. Bende kompleks yaratacaksın."

Göğsümdeki o lezzetli sıcaklık hızla öfkenin cehennemine dönüştü ve zehir gibi damarlarıma yayıldı. Öfkem sadece ona değil, kendime de yönelmişti. Kendimi bundan daha akıllı sanıyordum. Dizüstü bilgisayarımın kamerasına siyah bant yapıştırmıştım, VPN kullanıyordum ve dairemde dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etmek için her ay kontrol ediyordum.

Achilles yüzümdeki utanç ifadesini okudu ve sırıttı. "Milyon yıl geçse de bulamazdın. Kamerayı yerleştirdiğim yer konusunda çok hassas ve stratejik davrandım."

"Peki o nerede?"

"Lila'nın sana Noel hediyesi olarak verdiği diriliş tablosunun gözünde." Achilles göz kırptı ve parmağıyla bana silah işareti yaptı. "İsa her zaman seni izliyor."

O tabloyu *sevmiyordum* bile. Sadece yengem için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için asmıştım.

"Cehenneme gideceksin."

"Sen olsan da olmasan da oraya gidecektim."

"Sırf bunun için bile göğsüne bir bıçak saplamalıyım."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, sen çok daha kötüsünü yaptın." Yan tarafa doğru nefes vererek, şarabından yavaşça bir yudum aldı. İlk ve tek kadehi. "Soruna cevap vermek gerekirse, günde birkaç kez seni kontrol ediyorum. Güvende olduğunu bilmek istiyorum. Eve ne zaman geldiğini bilmek istiyorum. Ve..."

"Ve?" diye sordum, başımı yana eğerek.

"Kabus görmediğini kontrol etmek için."

"Görmüyorum. Yani... artık görmüyorum," diye mırıldandım. Yine şu aptal, *aptal* sempati duygusu. Bütün hafta sonu ona karşı yüzeysel davranarak çok iyi idare etmişim. Ve şimdi *bu*.

"Hayır." Şarap şişesini alıp kadehimi doldurdu. "Ama bunun sebebi, olanları inkar etmen. Yeni evine yerleştiğinde iyi bir terapist bul. Tanrı bilir, buna ihtiyacın var."

"Vay canına, bu da benim parlak kurşun geçirmez yeleği giymiş şövalyem değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup arkama yaslandım. "Umursuyormuş gibi davranma." Alaycı tavrım benim kalkanımdı. Beni gerçek

konuşmalardan koruyordu; bu konuşmalar dürüstlüğe yol açabilir, bu da —Tanrı korusun— savunmasızlığa neden olabilirdi.

Sigara izmaritini söndürdü, küllüğe somurtarak baktı. “Senin mutluluğunu umursamıyor olsaydım, şimdiye kadar benimle evlenmiş, sağda solda çocuk doğuruyor olurdun. Seni kurtardım.”

“Sana yaptıklarımın sonra benimle evlenir misin?”

“Hiç tereddüt etmeden.” Ruhu kadar karanlık bakışları, masanın karşısından benimkilerle buluştu. “Her günün sonunda sikimi yalamak ve bana akşam yemeği hazırlamaktan daha çok canını sıkacak bir şey olamaz.”

Haklıydı. Beni kendisiyle evlendirirse, onu zehirleyeceğimden emindim.

“Beni neredeyse bir yabancıyla evlenmeye zorladın,” diye suçladım. “Bu nasıl daha iyi olabilir ki?”

“Değil.” Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, parmağını çenesine sürtüyordu. “Sana zarar vermek istedim, beni seçmediğin için seni cezalandırmak istedim. Stefano seni kafese kapatırsa, her gün buna şahit olmak zorunda kalmadığım sürece, senin mutsuz olduğunu bilerek kendimle yaşayabilirdim.”

Boğazımı bilmediğim bir duygu tıkadı. Halimize duyduğum yoğun bir üzüntü.

“Damadın sen olduğunu tahmin etmiştim.” Gözlerim yine yaşlarla dolarken gülümsedim. *Lanet olsun.* Son on yılımı etrafımdaki her şeye karşı duyarsız geçirdim. O aptal bir hafta sonu içinde nasıl bu kadar çok şeyi tersine çevirebildi?

Achilles de gülümsedi. “Korkunç bir çift olurduk.” “Felaketin reçetesi.” Katıldım. “Harley ve Joker.”

O başını salladı. “Sen bir yardımcı değilsin, Piccola Fiamma. Sen ana karakterisin. Her zaman öyleydin.”

Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü ve Achilles uzanıp işaret parmağıyla onu sildi. Milyonuncu kez, o kader gününde olanlarla ilgili gerçeği ona söyleyemediğim için kendimden nefret ettim.

Onu sevmediğimden değildi. Onu çok fazla seviyordum.

Onun hak ettiği mutluluğu yakalamanın tek yolunun

benden kurtulmak olduğunu biliyordum. Ben kusurluydum. Kırılmıştım. Bu yüzden onun yerine karar verdim.

Ve son on bir yılımı, bu kararı verdiğim için kendimden nefret etmekten, bunun için beni cezalandırdığı için ondan nefret etmeye kadar geçirdim.

"Zamanlayıcın nasıl gidiyor?" Boğazımı temizledim ve başka yere baktım. Achilles, kimsenin yüzüne çok uzun süre bakmasına izin vermezdi. Yara izlerini sevmezdi ve yeğenleri Nero ve Ciro'yu korkutacağından endişelenerek, onlarla aynı odada bulunmamak için bilinçli bir çaba gösterirdi.

"Bu sefer takmadım. Gerçek bir randevumuz olsun istedim. Son tarih olmadan."

"Neden bunu yapıyorsun?"

"Esas olarak sana işkence etmek için. İşe yarıyor mu?"

"Evet," diye itiraf ettim. Achilles'in bu yönünü görmek canımı yakıyordu. Rahat ve neredeyse dostça davranıyordu. Onu, gençlik yıllarımızda ona yaptıklarımın intikamı olarak tüm flörtlerimi mahveden ve hayatımı izleyen pislik olarak düşünmek daha kolaydı. Şimdi ise, onun soğukkanlı bir katilden ibaret olmadığını hatırlatıyordu bana. "Beni eve götürebilir misin?"

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

Restorandan normal, birbirine aşık bir çift gibi çıktık.

Olabileceğimiz çift gibi.

Otele dönüş yolu on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ve ben yürüyerek gitmemizde ısrar ettim. Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu ve temiz havanın beni ayılttığını umuyordum.

Achilles, üç inçlik topuklu ayakkabılarım ve yarım şişe şarabın etkisiyle yavaşlayan adımlarıma centilmençe uyum sağladı. Bu kadar uysal olması beni sinirlendirdi.

Üç Camorra askeri bizi takip ediyor, sessizce etrafı gözetliyordu.

Bu, birlikte geçireceğimiz son birkaç saatti. Bu geceden sonra, tüm hayatımı geride bırakarak ayrılmak ve temelli taşınmak zorundaydım. Bunun üzerinde anlaşımtık, ama yine de kendimi ailem, arkadaşlarım ve sosyal çevrem olmadan hayal etmekte zorlanıyordum.

Presidential sitimize vardığımızda, zihnim on dakika öncesinden daha net değildi. Arkamızdan kapıyı kapattı ve ben bu fırsatı değerlendirip üzerine atıldım, onu kendime doğru çekerek birbirimize yapıştık.

"Beni bir fahişe gibi sik. Hak ettiğim bu." Bacaklarımı kaldırıp onun ince beline doladım ve onu daha da yakına çektim. Giysilerimizin arasından onun penisi aramızda nabız gibi atıyordu.

Bu benim çıkış yolumdu. İçimde uyandırdığı tüm bu sinir bozucu duygulardan kurtulmamın tek yolu buydu.

"Bana karşı koyabiliyormuş gibi davranman çok tatlı." Bir eliyle çenemi kavradı, diğer eliyle de penisini benim merkezime sürtüyordu. Tüylerim diken diken oldu. "Bir kedicik kaplanla boğuşmaya çalışır gibi."

Onunla yarı yolda buluştum, kalçalarımı iterek, birbirimizi çıldırtacak kadar yavaşça, duvarın önünde lezzetli bir şekilde kuru sevişmeye başladık. Bir kolumu boynuna doladım, diğer elimle ise heykel gibi göğsünü okşadım.

"Dikkatli ol, Achilles. Bu kedicik pençeleri var. Yara izi bırakabilirler."

"Her zaman yaparsın, tatlım." Ağzı boynumun yan tarafına yapıştı, düz ve beyaz dişleri hassas tenime batıyordu. "Ve ben bunları bir onur nişanı gibi taşıyacağım."

Boynumu yalayıp yedi, sıcak dilini nabzımın üzerinde gezdirdi, yumuşakça ısırdı; ben de giysilerimizin üzerinden ona biniyordum, tırnaklarımı sırtında gezdirip izler bırakıyordum.

Dilimi dışarı çıkardım, ucuyla sakallı çenesini izledim. Aramıza uzandım, tek elimle kemerini çözdüm.

şimdiye kadar beni ya arkadan ya da prezervatifle almıştı. Yüzünü görmeme asla izin vermezdi ve hiç

öpüşmemiştik. Sınırları belliydi, ama ben onları toza dönüştürmek istiyordum. Onunla ilgili artık kesin sınırlarım olduğundan emin değildim.

Penisi siyah boxer şortundan dışarı fırladı. Avucumu ağır şaftın üzerinde gezdirdim, başparmağımla bir damla ön sıvıyı alıp ovuşturdum. İnledi, nane kokulu nefesi yüzüme yayıldı. Dilim yukarı doğru ilerledi, alt dudağının kenarını takip etti. Ağzı, Tanrım, *ağzı*. Tadı nasıl olduğunu sadece bulanık bir anı olarak hatırlıyordum, ama lezzetliydi, şimdiye kadar kurduğum her karanlık fantezi gibi. Ağız sulandıran ve yasak, ruhumun en ahlaksız köşelerinden ortaya çıkmış.

Donakaldı ve benden uzaklaştı. "S... Ford Prefect," diye boğuk bir sesle söyledi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIERNEY

Sözler patladı ve aramızdaki boşluğu duman bulutuyla doldurdu.

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. O kelimeleri kullanmasını beklemiyordum. Onlar *beni* korumak içindi, onu değil. Uzaklaşarak, titrek bir şekilde alt dudağımı yaladım.

“Sen... Ben... yanlış bir şey mi yaptım?”

“Öpüşmek yok.” Burun delikleri genişledi.

“Ben... yapamam.” Başımı salladım, boğazımı yuttum. “Tamam. Peki.”

Belimi yakaladı ve beni hızla döndürdü, böylece karnım kapıya yapıştı. Elbisemi yukarı kaldırdı, bacaklarımın arasına uzandı ve iki parmağını içeri sokarak içimdeki ıslaklığı yaydı. Sırılsıklam ve ona hazırdım, sadece onun beni içine çekebileceği karanlık bir büyüünün eşiğindeydim.

Achilles o uçurumda verdiği her sözü tuttu. Klitorisimi okşadı, elinin içini benim aralığımıza bastırarak gerginlik yarattı. Onun dokunuşuna doğru kıvrıldım, başımı geriye attım, kirpiklerimin ucuna gözyaşları yapıştı. Sevişmesi vahşi, yoğun ve kaotik görünüyordu, ama benden ipuçları aldığını, nefesim yavaşladığında ve sığılaştığında nasıl geri çekildiğini fark ettim. Nefesim kesildiğinde ve dokunuşunun altında nabzım hızlandığında nasıl ileri doğru bastırdığını ve bana daha fazlasını verdiğini fark ettim.

Şiddete ihtiyacın yok. Acıya

ihtiyacın yok.

Tek ihtiyacın olan, o anda sana zevk vermek için tüm varlığını adayan biri.

Beni arkadan girmeden önce ilk orgazmıma ulaştırdı.

Bir izin verilmeyen inilti düşü ağzımdan
ağzımdan ağzımdan ağzımdan O

belimden tuttu ve içimdeyken geriye doğru bir adım attı; beni odanın karşısındaki televizyon sehпасına doğru sürükleyerek, ona tamamen eğilebilmemi sağladı. Sonra hızlı ve derin bir şekilde içime girip çıkmaya başladı. İkinci orgazmım o kadar şiddetliydi ki, onun içimden çıkıp arkamda avucunun içine boşaldığını neredeyse fark etmedim. Achilles inledi, banyoya doğru büyük adımlarla yürüdü ve birkaç dakika sonra pantolonunun fermuarını kusursuzca çekmiş ve elinde iki şişe suyla geri döndü. Bana birini uzattı. "Her şey yolunda mı?"

Elbisemi belime indirdim ve şişeyi ondan aldım. "Evet."

Tanrım, neden hissediyordum... neden *hissediordum*? İnanır mısınız, tüm duygular arasında en çok da hüzün. Ama onu tekrar öpmek istedim. Dudaklarının benimkilerde olmasını istedim. İstediginde yumuşak olabileceğini hatırladıktan sonra, onun affını istedim.

"Tierney."

"Hmm?"

"Bana bak."

Gözlerimi devirerek şişenin kapağını açtım, bir yudum aldım, ona sırtımı dönüp yatak odasına doğru havalı havalı yürüdüm. "Achilles, bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok..."

Omzumu tuttu ve beni döndürdü, nefes nefeseydi. Şimdi yüzüme bakıyordu, yüzümde açıkça okunan duyguları saklamıyordu. İlk ayrıldığımızdan beri yüzünde hiçbir duygu görmemiştim ve bunun üzerimde yarattığı etkiyi unutmuştum.

"Üzgünsün," diye

homurdandı. Burnumdan

soludum. "Hayır."

"Neden?" İnkârımı görmezden geldi.

Çünkü beni öpmedin. Çünkü bana acı vermeden orgazma ulaştırıyorsun, ki bu daha önce hiç olmamıştı. Çünkü bu hafta sonu boyunca kendimi, dikişinden çekilen gevşek bir iplik gibi hissediyorum, unutulmaya doğru çözülüyorum ve sen beni parçalamayı bıraktığında, çıplak, savunmasız ve yıkılmış halde kalacağım. Çünkü kafam karışık, olmamam gerekse de. Sen hala, bana aşık olduğunu itiraf etmeden önce beni öldürecek olan aynı adamsın.

bana aşık olduğunu itiraf etmeden önce beni öldürecek olan adam.

"Neden?" diye tekrarladı, pürüzlü elleriyle yüzümü kavrayarak alnını alnıma bastırdı. Onu içime çektim. Yüzüne bıraktığım o yara izlerine baktım. Ve ona gerçeği söyledim.

"Çünkü beni affetmediğin için seni suçlayamam. Ben de kendimi affetmedim ki—"

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ensemini kavradı ve yüzlerimizi birbirine yapıştırdı. Şaşkınlıktan çığlık attım. On bir yıllık açlık, çaresizlik ve hayal kırıklığı bu öpücüğe aktı; bu öpücük, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir sevişmeden daha vahşi bir şekilde başladı. Dişlerimiz birbirine çarptı, bu sırada alt dudağı yırtıldı ve yırtılan deriden kan sızdı. İnleyerek kanı yaladım, parmaklarım onun oniks rengi saçlarına dolandı ve onu kendime doğru çektim. Dili, ağzımın içini acımasızca okşadı, her köşesini tatmin edici bir şekilde yaladı. Sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi öpüştük, yıllardır içimizde biriktirdiğimiz her duyguyu o öpücüğe döktük. Vücudumu onunkiye sürttüm, ağzımı diline yapıştırdım ve sanki onun penisiymiş gibi emdim.

Hala bu nefes kesici öpücüğün içinde, yatak odasına sendeleyerek girdik.

Alt dudağını bir patlama sesiyle bıraktım, kanının tuzlu tadı duyularımı doldurdu ve beni bir sersemliğe sürükledi. "Beni sik," diye emrettim.

O zaten sertleşmişti ve beni yatağa yatırarak, sert vücudunu bana bastırdı. "Sadece öpüşmeyi kesmezsen." Dudaklarını bir kez daha benimkilere yapıştırdı.

"Senden nefret ediyorum," diye inledim ağzına. Kendime bir hatırlatma, ona değil.

"Ben de senden nefret ediyorum." Bana sertçe girdi, derinlere, tam G noktamı vuran bir açıyla. "Bazen o kadar çok ki canım acıyor."

Yine de öpüşmeyi bir kez bile kesmedik. Ben boşaldığımda da, o boşaldığında da.

Üç saat sonra, seks kokan çarşafların üzerinde bitkin bir halde yatıyorduk

· “Tierney?” Sesi, sanki orası onun yeriymişçesine karanlığın içlerine dolandı.

"Evet?"

"Seni affediyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRT YAŞ

İlk başta, çocuk her hafta geliyordu.

Sonra, iki günde bir.

Sonunda, her gece gelmeye başladı.

Kızın, onun orada olmaması gerektiğini biliyordu çünkü metro kokuyordu: dizel, fren tozu, paket yemek ve ter.

Kendisini Achilles olarak tanıttı. Adını Rusça bir kağıda yazdı, kız da onu bir dilekmiş gibi yastığının altına sakladı.

Kız, adının Tierney olduğunu söyledi. O, bunu yazmasına gerek duymadı. Kızın her bir zerresi, kemiklerine işlenmiş bir yara izi gibi hafızasına kazınmıştı.

Ona hediyeler getirdi. İtalyan hamur işleri ve en sevdiği şarkıları yazdığı CD'ler. Narin kızıl saçları için saten saç lastikleri ve iki kalın cep kitabı: Oxford Rusça-İngilizce Sözlük, biri onun, biri de onun için.

Sözlüğü karıştırdılar ve birbirlerine söylemek istedikleri kelimeleri işaret ettiler. Birbirlerini tanımak, bir elmayı yavaşça soymak, kabuğunu tek bir şerit halinde sıyırmak gibiydi.

Yavaş. Dikkatli. Garip bir şekilde tatmin edici.

Diğerinin ne söyleyeceğini öğrenmenin heyecan verici beklentisi, sayfaları dikkatlice çevirme, göğüslerinde kalplerinin takla atması, Tierney'nin yatak odasının dışındaki dünyayı unutturdu onlara.

Onun soğukkanlı bir katil, kızın ise babası ve ağabeyinin yaklaşmaya çekindikleri tuhaf, kırık bir kız olduğu bir dünya.

Bir gün, kız bir dizi kelimeyi işaret etti. "Hâlâ

İngilizce konuşmadığım için çok üzgünüm."

O, ona kaşlarını çatarak baktı, başını salladı ve kendi kelimelerini bulmak için sözlüğü karıştırdı.

"Sesini duymak için sonsuza kadar beklerim."

Birbirlerine gülümsediler ve kız, ayak parmaklarının ucuna kadar kızardığını hissetti. O da içindeki bir şeyin kıpırdadığını ve yer değiştirdiğini hissetti; sanki nefes alması daha kolay hale gelecek şekilde yeniden düzenlendi.

Çapraz bacaklı otururken dizleri birbirine değdi ve aniden onu öpmek istedi. Öpücük öpücük. Veda edip gecenin karanlığına kaybolmadan önce şakağına kondurduğu o sessiz öpücüklerden değil.

Bir rüya gördü, aptalca bir rüyaydı ama elinde değildi. Bu kızın her sabah ona kahve yapacağını hayal etti. Annesi her sabah babasına kahve yapardı. Ve her ne kadar anne babası arasında sevgi kalmamış olsa da, Chiara buharlı bir fincan kahveyi Vello'nun önüne koyduğunda ve o da sanki bir el sıkışma, bir kucaklaşma, ya da her ne olursa olsun bunu birlikte atlatacaklarına dair bir beyanmış gibi ciddiyetle başını sallayarak bu jesti kabul ettiğinde, her sabah sessiz, samimi ve dostane bir an yaşanırdı.

Neredeyse on beş yaşındaydılar, ama Tierney'nin buna henüz hazır olmadığından endişeleniyordu. Bratva'nın ikizleri tuttuğu çalışma kampında ona ne yaptıklarına dair her türlü söylenti dolaşıyordu. Achilles bunları yayan herkese yumruk attığından emin olmuştu, ama yine de bu söylentiler zihninin bir köşesinde kemirip duruyordu.

Ayrıca, nasıl öpüşüleceğini bilmiyordu. Nasıl öldürüleceğini biliyordu, evet. Nasıl öpüşüleceğini bilmiyordu, hayır. Bilseniz bile, ya onun tek istediği arkadaşlıksa?

Daha fazla kelimeyi işaret ederek, ona dokunmak için içindeki yabancı, her şeyi tüketen dürtüyü bastırdı.

"Tüm o muhteşem düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Kız elini onun dizine koydu ve saf bir zevk dalgası bacağından doğrudan penisine doğru yayıldı. Penisi pantolonunun içinde büyüdü ve sertleşti ve o mahvolmuştu, mahvolmuştu, mahvolmuştu çünkü ellerini uzun süre kendine saklayabilmesinin imkânı yoktu, ama kendi sikini kesmek zorunda kalsa bile tek gerçek arkadaşını kaybetmeyecekti.

"Onları paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

Birkaç ay sonra, morluklar ve kanlar içindeyken penceresinden içeri sürünerek girdi. Dudağı yarılmış, gözü şişmiş ve yüzünün sağ tarafında baştan sona bir yırtık vardı. Elleri o kadar şiddetle titriyordu ki, onları kontrol edemiyordu. Kız hiçbir soru sormadı. Sadece, o banyo tezgahına otururken, bacaklarının arasında durup yüzündeki yaralara ılık, ıslak bir bezle dokundu. Kan akması durana kadar bunu tekrar tekrar yaptı.

Kumaş açık yaraya her dokunduğunda Achilles inliyordu. Normalde kendini bu kadar açık bir şekilde savunmasız göstermezdi, ama içten içe, kızın onun yaralı olması nedeniyle onu küçümsemeyeceğini biliyordu. Tıpkı o kabuslar yüzünden kızın uykusunda çırpınıp çığlık attığında onun gözünde değerinin azalmadığı gibi.

"Bu gece korkunç bir şey yaptım," dedi boğuk bir sesle. Kız şiddetle başını salladı.

"Umurumda değil."

"Her gece korkunç şeyler yapıyorum," diye kendini düzeltti. Kız ona anlayışla baktı.

"Öldürdüğüm adamın yüzüne bakarken, hâlâ atan bir insan kalbi yedim. Hepsi babamı etkilemek içindi."

İnisiyasyon.

Kızın midesi bulandı.

"Ben... ben sanki..." diye söze başladı, sonra üzerine kusmaya başladı. Akşam yemeğini ikisinin de kıyafetlerine kustu. Dehşet içinde ona baktı. Kız da sakin ve soğukkanlı bir şekilde ona baktı. Adamın başını okşadı. Adam inanamayan bir şekilde inledi. "Özür... özür dilerim."

"Şşş. İyi misin, Achilles?"

Eğer kendini arındırmak için üzerine kusması gerekiyorsa, bunu memnuniyetle kabul ederdi.

Hatta, içindeki şeytanları susturmak için onu öldürmesi gerekiyorsa, seve seve kurban olurdu.

Onun için her şeyi yapardı.

Hatta, onsuz daha iyi bir hayat sürecekti onu bırak

“Chelovek.” Tierney, gözünün altındaki çatlamış cildi öptü, başparmağıyla saç çizgisini nazikçe okşadı. Baştan ayağa bir zevk dalgası onu sardı, omurgasının dibinde bir baskı hissetti. Vücudu onun kusmuğuyla kaplıydı ve hiç bu kadar güzel görünmemişti çünkü umursamıyordu bile.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu boğuk bir sesle. Tanışalı sadece birkaç ay olmuştu, ama Tierney'nin İngilizce bilgisi her geçen gün geliyordu.

Tierney bacaklarının arasından çıktı ve sözlüğü ona uzattı, sayfaları çevirip çevirip parmağıyla çevirinin olduğu yere dokundu. İnsan.

Ona insan demişti.

Kimse ona böyle dememişti.

Herkes onun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Ailesi. Okul arkadaşları. Camorra. Zorunluluktan dolayı bir canavar olmuştu, ama o çalınmış aralıklar, Tierney ile geçirdiği normal anlar için yaşıyordu, o zamanlar sadece bir gençti.

"Beni insan mı sanıyorsun?"

Kız elini onun yanağına koydu. Alnını öptü. O kızardı.

"Babam... Acımasızlığımın iyi bir şey olduğunu söylüyor. Bu yüzden bir sonraki don olacağımı söylüyor. Yeraltı dünyasının en önemli adamı olacağım." Onu etkilemek için çaresizdi.

Pembe bezi ılık su dolu kovaya batırdı, sıktı ve tekrar yarasına götürdü. Adam kadının bileğini tuttu. Kadın dondu, kocaman yeşil gözleri yüzünün tamamını kapladı.

"Her zaman benim olacağına söz ver," diye talepte bulundu, sesinde birlikte olduklarında ona o kadar kolay gelen yumuşaklık yoktu. "Sen olmadan bu hayatta hayatta kalamam."

Kız başını salladı. Adamın tam olarak ne istediğini anlamamıştı. Ama ona bunu vermek istiyordu.

Çünkü o, dünyada onun yaşadıklarını anlayan tek kişi gibi görünüyordu.

"Benim." O yapıştırdı alnını alnını kendi , nefes nefese, kokusunu içine çekerek. "Sadece benim."

Birkaç ay sonra Achilles bir kitap getirdi: Galaksi Rehberi.

"Komik bir kitap, okumaya devam etmek isteyeceksin," diye açıkladı ve her zamanki gibi yatağında onun yanına oturdu. Kız okuma ve yazmada zorlanıyordu ve o, bunu açıkça belli etmeden ona yardım etmek istiyordu.

Hâlâ öpüşmemişlerdi, ama hayallerinde bundan çok daha fazlasını yapıyorlardı.

Tierney'nin İngilizceye hakimiyeti artarken, çocukça süslemelerden kurtulup Golden Goose spor ayakkabılar, kaşmir kısa üstler ve tasarımcı markalı taytlara geçiş yaparken bile, Achilles onun kendisine ait olduğundan hiç şüphe duymuyordu.

Tierney ona sadıktı. Onu şiddetle, sahiplenici bir şekilde seviyordu; gözleri, birlikte olduklarında onun hissettiği aynı ölümcül coşkuyla parlıyordu.

"Popcorn getireceğim." Ona dirsek attı, sırtarak.

"Biraz da kola getir. Ah, lanet olsun, bir de tatlı bir şey.

Çikolata olabilir."

Gülümsemesi o kadar genişti ki, yüzünü neredeyse ikiye bölecekti.

"Neden bu kadar mutlusun?" Adam güldü. Bu bağımlılık yapıcıydı.

Gülmek. Gülümsemek. Rahat olmak.

"Çünkü söylediğin her kelimeyi anladım." "Öyle mi?"

"Evet." Kız gülümsedi.

"Peki, bakalım bunu da anlayabilecek misin..." Dudaklarını yaladı. "Bir gün sen benim çocuklarımla annesi olacaksın,

Tierney."

Gölümsemesi bir anda kayboldu ve mutfağa koştı, ama adam onun kızardığını sandı.

Belki de hazır değildi...? Tabii ki değildi. Lanet olsun, daha on altı yaşında bile değildi!

Aferin sana, pislik. Bu gidişle onu kaçıracaksın.

Kız, içine Reese's mini fıstık ezmesi çikolatalar ve Hershey's Kisses atılmış bir kase patlamış mısırla geri döndü. Çikolatalar patlamış mısırın üzerinde eriyerek, yapışkan kümeler oluşturdu. Ona kitabı yüksek sesle okudu. Bazı şakaları ve kelimeleri açıklamak zorunda kaldı. Çoğunu anladı. Tahmin ettiği gibi, kuru mizahı sevdi. Seriyi o kadar hızlı bitirdiler ki, o hafta neredeyse hiç uyumadılar.

Son kitabı bitirdiklerinde, ona serideki en sevdiği karakterin kim olduğunu sordu.

"Ford Prefect," dedi kız hiç tereddüt etmeden. "O havalı, partileri seviyor ve hayatta kalmayı biliyor. Onun gibi olmak istiyorum."

Tierney Callaghan'ın başka biri olmak isteyeceğini hayal edemiyordu. O, hayatta bir kez karşılaşılacak bir deneyimdi. O kadar eşsiz, o kadar cesurdu ki, onu düşünmek bile onu dizlerinin üzerine çökertiyordu.

"Sen daha iyisin," diye patladı.

Kız, uzun kirpikleriyle ona anlamlı bir bakış attı. Kardeşi Luca'nın, bir kızı öpmek istediğinde dikkat etmesi gerektiğini söylediği türden bir bakış.

Sonra onu kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğini hatırladı.

Ve cinayetlerle dolu, psikopatça, berbat hayatında ilk kez, cesareti kırıldı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Tierney'i becermek bir hataydı.

Onun için tüm kurallarımı çiğnemek mi? Bir felaket.

Onu affetmek mi? İkimiz için de yapabileceğim en kötü şeydi. Çünkü nefret, bizi birbirimizden uzak tutan bir tasmaydı. Bunun çok, çok kötü bir fikir olduğunu bize hatırlatan şeydi.

Berbat durumdaydım. Dağınıktım. Takım elbiseli lanet bir felakettim.

Dur, hayır. Takım elbise bile giymiyordum. Ne giyiyordum ben? Siyah kot pantolon ve Tierney'nin alışveriş çılgınlığından birinde bana aldığı, koltuk altları yırtık bir tasarımcı gömleği. Gömlek neon yeşiliydi. Gözlerimi öne çıkardığını söylemişti.

Gözlerim koyu kahverengi.

Ne *halt* ediyordum ben?

Ne olursa olsun, bunu bir an önce düzeltmem gerekiyordu. Bütün hafta sonumuzu, özellikle de dün geceyi silmem gerekiyordu.

Peki, elimizde ne vardı? Bir bakalım. Öncelikle, tüm terapistleriyle konuştuğumu (muhtemelen onun konuştuğundan daha fazla) açıklayarak ikimizi de küçük düşürdüm. Sonra, hoşuna gideceğini umarak ona sikimle tokat attım. Spoiler uyarısı: hoşuna gitmedi. Sonra, ona takıntımı itiraf ettim ve üç saatlik aralıklarla onu tavşan gibi sikmeye başladım. Aileme danışmadan Sanguine Blu ile bir savaş başlatmışım. Camorra İttifakı'nın sınırlarını yeniden çizmişim. Don Ferrante'nin emirlerine karşı gelerek klanımı ihanet etmişim. Don'un oğlu olmasaydım, ölümle cezalandırılacak bir suçtu bu.

Tüm bunlar düzeltilebilirdi. *Belki*. Bir şekilde. Ama bir hata düzeltilemezdi: onu öpmek.

Dudaklarının benimkilere değdiğini hissetmek, tadını hatırlamak ve ona yeniden aşık olmak.

Kötü bir ruh hali ve baş ağrısıyla uyandım. Tierney bana karşı nazik davranmaya çalıştı, ama şu ana kadar ona pek bir fırsat vermemiştim.

New York'a giden uçuşun tamamını ona soğuk davranarak geçirdim. Birkaç saatlik sessiz muameleden sonra, sonunda durumu kavradı ve kendi dünyasına çekildi, moda dergilerini karıştırıp telefonuyla uğraşmaya başladı. Bu iyi bir gelişmeydi, çünkü kendi kafamın mahremiyetinde bir sinir krizi geçirmeme olanak sağladı.

Ailem son kırk sekiz saattir bana ulaşmaya çalışıyor ve şiddetli bir ölümle tehdit ediyordu. Onlarla yüzleşmekten endişelenmiyordum. Artık onu gözetim altında tutamayacağımdan endişeleniyordum. Hayatımın geri kalanını, ne yediğini, kabus görüp görmediğini ve yatakta ona saldırganlık gösteren birini öldürmem gerekip gerekmediğini bilmeden geçireceğimden endişeleniyordum.

Eğer Stefano'yla evlenseydi, en azından ona göz kulak olabilirdim. Evet, Stefano onu becerebilirdi, ama ben de onu Napoli'de görebilirdim. İyi olup olmadığını kontrol edebilirdim. Yemek yiyip yemediğini. Mutlu olup olmadığını.

Uçak indiğinde, Tierney güneş gözlüklerini burnuna itti, bacaklarını açtı, ayağa kalktı ve telefonunu karıştırmaya başladı, muhtemelen Uber çağırmak için. Onunla birkaç dakika daha geçirme arzusu — *tek başıma*, askerlerim olmadan — beynimdeki mantığın son izlerini de yok etti.

Ayağa kalktım ve el çantasını kaptım. Valizler geride kaldı. Artık temelli ayrıldığına göre onlara ihtiyacı yoktu.

"Seni eve götüreceğim," diye homurdandım.

"Teşekkürler, seninle bir saniye daha geçirmektense kırık camların üzerinde sürünmeyi tercih ederim." Neşeyle gülümsedi, beni itip geçerek merdivenlerden aşağı indi.

"Sormuyordum." Asfaltta duran Porsche Cayenne'e doğru yürüdüm. Motor zaten çalışıyordu ve askerlerimden birinin içeride taze demlenmiş kahve hazırladığından emindim.

"Ciddi misin?" diye arkamdan seslendi. Onu görmezden geldim.

Çantasını rehin aldığı mı görünce, bir Karen ordusunu bile geride bırakacak kadar homurdanarak arabamın yolcu koltuğuna kaydı. "Davranışın çok tuhaf."

Haklı bir değerlendirme. Ama tepki gerektirecek bir şey değildi.

"Biliyor musun..." Emniyet kemerini taktı ve benden çantasını geri aldı. "Eğer bu bir yardım çağrısıysa, sesini biraz daha yükseltmen gerekecek çünkü kimse umursamıyor gibi görünüyor."

Sabahın ortasında New York trafiğine daldık.

"Artık bir şey söyler misin?" diye inledi. "Muhtemelen birbirimizi son kez görüyoruz."

Başım çok ağrıyordu.

Siktir, siktir, siktir.

O gidemezdi.

Gitmek

zorundaydı.

Eğer kalırsa, onu koruyamazdım. Ne Vello'dan, ne Sanguie Blu'dan, ne de kendimden. Nefret duvarlarını yeniden örmemiz gerekiyordu. Hayatta kalabilmemiz için tek şansımız buydu.

"Gitmek istemiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu, vücudu hâlâ pencerede, benden insan olarak mümkün olan en uzak mesafede.

Ama gitmek zorundasın.

Ve onu buna nasıl ikna edeceğimi çok iyi biliyordum.

Ona benden ne kadar nefret ettiğini hatırlatarak.

ON ALTI. BÖLÜM

TIERNEY

"Gitmek istemiyorum."

Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, onları tekrar ağzıma tıkmak istedim.

O, sözlerimi hak etmiyordu ve kesinlikle benim kırılganlığımı hak etmiyordu. Dün gece, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi beni öpmüştü. Bugün ise bana bakmak bile istemiyordu. Bu ani değişiklik beni çılgılık atmak istememe neden oldu.

Üstelik, bunun pek bir önemi yoktu. İlişkimizde kontrol her zaman Achilles'teydi. O bir şeye karar verirse, ben de ona uymak zorundaydım. Başarısızlık ölümle cezalandırılırdı.

Achilles sözlerimi duymazdan geldi, torpido gözüne uzanıp onu açtı. Güneş gözlüğü kılıfını çıkardı, gözlüğünü aldı ve taktı.

"Sahte bir pasaport, birkaç kullan-at telefon ve üç ay yetecek kadar nakit paranın olduğundan emin ol," dedi soğukkanlılıkla.

"Benim için endişelenme. Nereye gidersem gideyim, bana ulaşamazsın." Ona küstahça bir bakış attım.

"Bu galakside seni bulamayacağım kadar uzak bir yer yok, Piccola Fiamma." Gaz pedalına bastı, bileği direksiyonun üstüne uzanmış, bana rahatsız edici derecede seksi gelen bir duruş sergiledi. "Ama Coppola intikam almaya çalışacaktır."

"Bana karşı mı? Neden?"

"Çünkü ne olduğunu biliyor ve muhtemelen seninle ilgilendiğim gibi yanlış bir sonuca varmıştır."

"Ben artık büyüdüm." Güneş gözlüklerimi burnuma taktım.

"Yine de bir kızsın." Sinyalini verdi ve Hunts Point mahalleme doğru döndü. "Bu yetişkinlerin oyunu. Söyleneni yap, Tierney."

Hiçbir mantıklı nedeni olmadan dayanılmaz davranıyordu. Dün her şey yolundaydı. Hatta bir şekilde iyileştirici bile olmuştu. Bana

aramızda olanları affettiğini söylemişti. Elbette, bunu benim ne kadar üzgün olduğumu gördüğü için yaptığından emindim. Ama neden şu anda böyle davranıyordu?

"Dün gece ile bugün arasında seni bu kadar çekilmez yapan bir şey mi oldu?"

"Evet." Alaycı bir şekilde sırttı ve beni baştan aşağı alaycı bir bakışla süzdü. "Ayıldım."

Yüzüm kızardı ve pencereme döndüm.

İki dakika daha ve sen onun arabasından ineceksin, o da hayatından çıkacak.

Bu iki yüzlü pisliğin sıcak-soğuk oyunlarına lanet olsun. Onu bir daha asla görmeyeceğim için mutluydum.

"Ne, cevap yok mu?" diye alay etti.

Sesimin titremeyeceğinden emin olamadığım için cevap vermedim.

Birkaç dakika sonra, binamın önüne park etti. Emniyet kemerini çözdüm ve ayaklarımın arasından çantamı aldım.

"Seni bıraktığım için rica ederim," diye cüretkarca konuştu. Ama o anda kendime gelmişim.

"Ne cömertsin." Ona kayıtsız bir gülümseme attım, arabadan atladım ve kapıyı çarptım. Açık pencereye dirseğimi dayadım.

"Keşke senin diğer özelliklerin için de aynısını söyleyebilseydim." Çenemi aşağı eğip güneş gözlüğümün camından ona baktım ve ona uzun, anlamlı bir bakış attım.

"Daha vedalaşmadan sikimi düşünüyorsun." Sırt üstü uzandı; gömleğinin altından bile muhteşem karın kasları belirgindi.

"Senin için çok sevindim."

"Umarım seni bir daha asla görmem."

"Hayatının geri kalanında gözlerini her kapattığında ve amına her dokunduğunda beni göreceksin."

"Sadece bana talihsiz bir hatıra bırakırsan." Kahkahayı patlattım. Aslında cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan korkmuyordum. Achilles, steril olacak kadar hijyenikti.

"Merak etme, tatlım. Hamile kalmaman için o amının içine değil, her yere boşaldım."

Güneş gözlüklerini biraz indirip bana göz kırptı. “Kızıl saçlı bir piç kurusu doğurma riskini göze alamazdım.”

Sözleri, yüzüme tokat atılmasından daha kötü geldi. Çünkü hayatımda verdiğim her kötü karar bir şekilde buna geri dönüyordu: Onun çocuklarını doğuramazdım.

Kontrolümü ve kalan son soğukkanlılığımı da kaybederek, arabanın onun tarafına koştum ve yüzüne tükürdüm. Tükürüğüm tam yanağına isabet etti. Bana buz gibi baktı ama silmedi.

“Zahmet etmemeliydin,” diye tısladım, vücudumdaki her kemik öfkeden titriyordu. “Hamile kalamam, Achilles. Rahmim yok.”

On beş yıldır ondan sakladığım sırrı ona bırakarak, arkamı döndüm ve öfkeyle uzaklaştım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Sür, orospu çocuğu. Arkana bakma.

Gaza bastım ve kendimi dikiz aynasına bakmamak için zorladım.

Nefes alamıyordum.

“Hamile kalamıyorum, Achilles. Rahmim yok.”

Her şey yerine oturdu.

Seni aptal, sikik pislik, tüm işaretleri nasıl gözden kaçırabildin?

Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca — ve sonrasında, onu takip ettiğim zamanlarda — Tierney hiçbir zaman adet gören biri gibi davranmamıştı. Hiç tampon stoklamamış, hiç kramp çekmemiş, hiç rahatsızlık, ağrı ya da ruh hali değişimi yaşamamıştı. Bunu onun kişiliğine bağlamıştım — kaygısız, sert, dokunulmaz.

Ne zaman ve nasıl olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Biliyordum.

Onun büyüdüğü o lanet Sibirya kampında.

Ona son bir kez daha acı çektirmek, son sözü söylemek istemiştim.

Onsuz da yaşayabileceğimi ona göstermek istiyordum.

En kötüsü neydi? Yapamayacağım belliydi. Ama geri dönüp pislik gibi davrandığım için özür dilemek, onun en son ihtiyacı olan şeydi. Ona özgürlük sözü vermiştim ve gerçek şu ki, bunu hak etmişti.

Dün gece ona söylediklerimde ciddiydim: Yaptığı şey için onu affetmiştim.

Ama ben, buna verdiğim tepki için kendimi affetmemiştim

O bunu daha iyisini benden benden ister
ya da olsa bunu

bunu kendisi için seçip seçmeyeceği ise başka bir hikaye.

I-495 otoyolundan Long Island'a girip

sonuçla yüzleşmek üzereyken tek tesellim, sonunda ikimizin de hak ettiğimizi bulmuş olmamızıdı.

O özgürlüğünü elde etti.

Ve ben de saf, katıksız bir cehennem hayatı kazandım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

İki saat sonra, sehpanın kenarına oturmuş, çekiçle parçaladığım alçıpan duvarı ve söküp yere fırlattığım, artık pek de gizli sayılmayacak kamerayı izliyordum. Cihazı İsa tablosundan sökmeden önce Achilles'e orta parmak göstermiştim.

Umarım görmüştür.

Kapaklı telefonu uyluğuma vurarak, cihazı hayatım pahasına yumruğumda sıktım. Tam da böyle bir durum için, dairemın altındaki aile işletmesi olan Fermanagh's pub'ın mutfağında saklıyordum. Fermanagh's'ta dinleme cihazı, gizli kamera ya da Camorra'ya ait herhangi bir cihaz yoktu.

Aklım, yapmak üzere olduğum şeyi yapmamamı söylüyordu. Gururum ise aklıma "siktir git" dedi.

Telefonu açtım ve her ihtimale karşı aylar önce ezberlediğim numarayı tuşladım. Telefonu kulağıma dayadım. Hat bağlanırken dinledim.

Toot too—

"Rothwell." Kısa, samimi bir ses duyuldu.

Derin bir nefes aldım, parmaklarımı avucumun içine kıvırdım ve derimden kan fışkırana kadar bastırdım. "Ben Tierney."

Federal ajan memnuniyetle homurdandı. Ferrantes'lere karşı büyük bir kin besliyordu. Onları alt etmek kariyer hedefiniydi ve o, işini çok iyi yapan biriydi.

"Çiçeklerle ilgili," dedim yavaşça.

"Beni nereden arıyorsun?" diye sordu sakın bir sesle.

"Tek kullanımlık bir telefondan."

"Bir arkadaşını ara ve her zamanki manikür salonunda buluşmanızı söyle. Bir saat sonra onunla oraya git. Ben arkada bekleyeceğim."

Kimsenin onunla buluştuğumdan şüphelenmemesini sağlamak istiyordu. Hiç şüphesiz soruşturmasını korumak için, beni değil. Rothwell hakkında bildiğim kadarıyla, o şimdiye kadar tanıştığım tüm gangsterlerin toplamından daha acımasızdı.

"Faturaların bulunduğu bir USB getiriyorum." Telefonu kapattım, kanepenin üzerine attım ve gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda, buraya bir daha asla dönmeyeceğimi bilerek etrafıma son bir kez baktım.

Kendime geldikten sonra gerçek telefonumu aldım ve arkadaşım Jessa'ya mesaj atarak manikür-pedikür için bana katılmasını istedim.

Tabii ki, cevabı hemen geldi. Kahve alayım. İtalyan düğünün hakkında hikayeni duymak için sabırsızlanıyorum!

İtalyan düğün
hafta sonu her şeyi değiştirdi. En çok da beni.

Bir sonraki telefon görüşmem, Tiernan'ın hizmetinde olan bir yeraltı dünyası aracısı olan Sam Brennan'a oldu.

"Evet?"

"Sam." Ayağa kalktım ve giyinme odama doğru yürüdüm, bir spor çantası çıkardım. "İsviçre'de misin yoksa Amerika'da mı?" Zamanını ikisi arasında bölüştürüyordu.

"Boston." Bu kelimeyi telaffuz edişi, orasının memleketi olduğuna dair hiçbir şüpheyi yer bırakmadı. "Neye ihtiyacın var?"

"Sahte bir
pasaport." "İyi bir
tane mi?"

"Evet. Uluslararası uçuşlarda kontrolü geçmesi gerekiyor. Belki birkaç kez. Ve geçeceği her türlü resmi sistemde." Çantanın fermuarını açıp ihtiyacım olan kıyafetleri içine attım. Basit şeyler seçtim, göze çarpan hiçbir şey yoktu. Kaçarken rahat olabilecek şeyler.

"Ne kadar sürede?" diye
sordu. Burnumdan soludum.

"Dün."

"Tamam."

"Ve... Sam?"

Cevap vermedi. Sadece sessiz kaldı. Yutkundum. "Lütfen bunu benim için yaptığını veya yeni adımı kimseye söyleme."

"Ben Ferrantes'lar için çalışmıyorum." Hızlıca hesap yaptı, sesi kuru ve garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Ben bağımsız bir yükleniciyim. Bu nedenle, sadece tek bir kişiye sadakatim var: kendime. Yaklaşık iki saat sonra bir kontörlü telefonda beni ara." Telefonu kapattı.

Bir sonraki adımım, fiziksel olarak çekebileceğim kadar nakit para çekmekti, ama bunu duş aldıktan sonra yapacaktım.

Yeni hayatıma başlamadan önce Achilles'i üzerimden silip atmam gerekiyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

TIERNEY

Bakımı zor bir baş belası olarak ün salmış olsam da, ben hâlâ modern bir gulagda büyümüş aynı kızdım. Duş alıp dişlerimi fırçalamam beş dakikadan az sürdü. Bir çift kot pantolon, spor ayakkabı ve siyah bir üst giydim, sonra bir beyzbol şapkası takıp aşağı inerken bankamı aradım ve çoğu insanın çekebileceği maksimum miktar olan 10.000 dolar nakit çekeceğimi bildirdim. Elbette bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı, ama nasıl elde edeceğimi iyi biliyordum.

Bankadayken, veznedara kalan paramı — 30.000 dolar ve biraz bozuk para — Tiernan'ın hesabına aktarmasını istedim. Kardeşimin elinde bol miktarda nakit vardı ve ben iyilik istemekten pek hoşlanmasam da, bu bir borç olarak bile sayılmayacaktı çünkü ondan isteyeceğim toplam tutar zaten hesabına yatırılmıştı.

Her zamanki gibi kontrol delisi olan kardeşim, ben bankadan tamamen çıkıp caddenin karşısındaki manikür salonuna doğru yönelmeden önce telefonumun ekranında adını gösterdi. Parmağımı ekran boyunca kaydırdım ve AirPods'larımı kulaklarıma taktım.

"Bu sefer kendini neye bulaştırdın?" diye selamladı, sesinden öfkeli olmaktan çok yorgun olduğu belliydi.

Adil olmak gerekirse, aslında planın dışına çıkmıştım. Üç gün önce, en iyi mafya karısı hayatımı yaşamaya gittiğimi düşünerek beni özel bir havaalanında bırakmıştı. Şu anda Napoli'de, malikanem için yeni perdeler seçiyor olmam gerekiyordu.

"Beni içine soktuğun felaketi ortadan kaldırdım," dedim pişmanlık duymadan. "Artık bekar bir kadıyım."

Ardından gelen sessizlik, beni Coppola'ya teslim etmekle hata yaptığını kabul ettiğini gösterdi. "Tier—" diye başladı. "Samimi bir sohbet için vaktim yok. Otuz bin dolara ihtiyacım var

, ama sanırım bunu zaten anlamışsındır.”

“Neden *Amerika*’dasın, Tierney?”

“Planlar değişti. Achilles, taşınacağıma ve herkesi rahat bırakacağıma söz veririm beni serbest bırakmaya karar verdi.”

“Peki ya Coppola?”

“Bilmiyorum, umurumda da değil.” Rulo halindeki parayı belime sıkıştırdım. “O Achilles’in sorunu, benim değil.”

“Onun fikrini değiştirmesi için ne yaptın?” Tiernan’ın sesindeki sertlik, bunu zaten bildiğini ve bu yüzden ikimizi de öldürmekten çekinmeyeceğini gösteriyordu.

“Sen kanı kaynayan bir erkeksin. Eminim bunu kendin de anlayacaksın.”

O inledi. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Para ve biraz lanet olası öz saygı dışında?”

“Hayır, her şeyi hallettim.”

Telefonda benden ayrıntıları sormamanın daha akıllıca olacağını bilen Tiernan, bunun yerine, “Parayı otuz dakika içinde hazırlayacağım. Evimde buluşalım.” dedi.

“Bana birkaç saat ver.”

“Babamı arayıp veda etmesini söyleyeceğim.”

Gözlerimi devirdim, alaycı bir cevap vermekten kendimi alıkoydum. Tyrone, Tiernan ve benim hiçbir zaman anlaşamadığımız tek kişiydi. Bizi dünyaya getirmiş olsa da, ona hiç yakın hissetmemiştim. Tier ve ben on dört yaşında kamptan kaçıp babamızı bulduktan sonra, Tyrone, baş düşmanı Igor’un bizi kaçırıp, otuz sekiz haftalık hamile olan rahmetli annemin karnını deştiğinde bizim öldüğümüzü sandığını açıkladı. Ama Tyrone’un bebeklerinin kaçırıldığını bildiği halde —ölü ya da diri— bizi bulmak için dünyayı alt üst etmemesini hep tuhaf bulmuştum.

Ve sözde kardeşim Fintan’ın geçen yıl bize ihanet etmesi ve bunun sonucunda Tiernan’ın onu korkunç bir şekilde katletmesi göz önüne alındığında, kardeşimin Callaghanlara olan takıntısını anlayamıyordum. Bana kalırsa, Tiernan benim tek kan bağı olan ailemdi.

“Altıya kadar oraya varmaya çalışacağım,” dedim.

"Lila çok üzülecek."

"Ben yerleşince beni ziyarete gelirsın." Karşı caddede Jessa'yı görünce telefonu kapattım. Salonun dışında beni bekliyordu, elinde iki buzlu kahve tutuyordu ve telefonda tiz bir sesle dedikodu yapıyordu. Ona geniş bir gülümsemeyle el salladım. "Şımartılmaya hazır mısın?"

"Kızım, *her zaman.*" *Gösteri zamanı.*

YİRMİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

"Hayal kırıklığı." Babam bastonunu kaldırdı ve diz kapağıma parçalamak için kullandı. Dudaklarımı sıkıca kapattım, burun deliklerim genişledi, inlemekten bile kaçındım. Fabio bir tarafımdan, Nico diğer tarafımdan beni tutarken Don Vello beni fena halde dövüyordu. Yirmi dakika geçmişti ve şu ana kadar, yarı ölü bir adam için oldukça iyi bir iş çıkarıyordu.

"*Giuda!*" Sonra bastonu karın kaslarıma indi. Yüzümün her yeri şişmiş, kanıyor ve yaralıydı; üstelik tüm bunlar bittiğinde kendi lanet sırtımı nasıl dikeceğimi de bulmam gerekiyordu. "*Traditore.*" Babam yüzüme balgam tükürdü. "Kafana bir kurşun sıkıp bu işten kurtulmalıyım. Bir imparatorluğu bir *kadın* uğruna feda etmek. Seni zavallı pislik."

"Yap şunu," diye hırladım, ağzımın kenarından kan sızıyordu. Başım kemiksiz bir şekilde yana yığıldı. "Kim bilir, ben yapardım."

Büyürken babam bizi nadiren döverdi. Yumruğuna yabancı değildik, ama bunu hak etmek için gerçekten büyük bir hata yapmamız gerekiyordu. En son onun öfkesini hissetmeyeli on beş yıl olmuştu.

O huysuz bir *pislikti*, zerre kadar merhameti olmayan biriydi ve küçük kız kardeşim Lila'yı yumruklarından korumasının tek nedeni, ona dokunursa onu öldüreceğimizi bilmesiydi.

"Yanlış olduğunu biliyordun, neden yaptın?" diye yüzüme bağırırdı. Ya da en azından bağırmaya çalıştı. Zayıftı ve her geçen gün daha da güçsüzleşiyordu.

Yaptıklarımı haklı çıkarmak imkansız olsa da, Long Island'daki malikanemize giderken arabada bu konuyu biraz düşündüm. *Ama "Baba, ben ergenliğimden beri bu amcılığı istiyordum"* demek pek mantıklı gelmedi, ben de yarı gerçeği söylemeye karar verdim. Aslında, çeyrek gerçeği.

Aslında, sekizde birinden bile azı doğruydu. Yine de tam bir yalan değildi.

"Boktan bir anlaşma yaptın. Sen çöpe düştüğünde benim de uymak zorunda kalacağım bir anlaşma," dedim sıkılmış bir ses tonuyla. "Stefano çaldığı yerleri hak etmiyor, tedarikimizde indirim almayı hak etmiyor ve kızıl saçlı kızı da hak etmiyor. Mesele o değildi. Ama tam şeffaflık adına söylemek gerekirse, Coppola'nın karısıyla yatmak hiç de zor olmadı." Omuzlarımı silktilim. "Fırsatım olsa yine yapardım."

Tabii bu dayaklardan sonra sikim hala çalışırsa.

Tierney'nin şu anda buradan çok, çok uzakta olmasını umuyordum. Bir uçakta, şampanya yudumlarken, yeni ve heyecan verici hayatını planlarken. O muhteşem kafasında bir oyun planı ördüğünü umuyordum. Tiernan'ı tanırıyorsa, yeniden başlamak için ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlamak için ceplerini nakit para ve birkaç sahte kimlikle doldurmuştur. Birinci sınıfta yakışıklı bir beyefendiyle tanışmasını ummaktan vazgeçtim. Aynı yöne giden, onu her hafta akşam yemeğine çıkaran ve onu öptüğü için çıldırmayacak bir adam.

Evet, onun mutlu olmasını istiyordum... ama *o kadar* da değil. Onun için hala tek erkek bendim.

Belki lezbiyen bir ilişkisi olsaydı... Hayır. Unut gitsin. Kızlar da olmaz.

Neyse, nerede kalmıştım? Ah, evet. Babam tarafından fena halde dayak yiyordum.

"Camorra için neyin doğru neyin yanlış olduğuna sen karar veremezsin." Dizini testislerime sertçe vurdu ve sonunda dizlerimin üzerine çöktüm, ama yine de ses çıkarmadım. "Buna ben karar veririm."

"İmparatorluklar her zaman çöker, ihtiyar," diye tısladım. "Pompeii'ye bak. Hepimizin birlikte kurduğumuz krallığı senin batırmana izin vereceğimi mi sandın?"

Askerler hâlâ ellerimi arkamda tutuyorlardı. Yere kan tükürdüm. O kadar çoktuydu ki dilimle yalamak zorunda kaldım.

dişlerimin üstünden geçirdim, hâlâ yerinde olduklarından emin olmak için. "Seni aptal, bu imparatorluğu ben *kurdum*."

"Benim ve kardeşlerimin sırtında," diye öfkeyle karşılık verdim. "Bizim de söz hakkımız var."

"Stefano öfkeli. Bütün askerlerini topladı ve bize saldırı planlıyor. Büyük bir şey."

Vello bir tekme daha attı, bu sefer göğüs kafeme, vücudumdaki her kemiği sarsarak. Bu beni inletti, ki bu da ona tatmin vermiş olmalıydı çünkü sonunda içini çekti ve maun yazı masasından silahını aldı, kapağını açıp şarjörü taktı.

"Nico, Fabio, bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Sorun değil efendim," dedi Nico arkamdan mırıldanarak. "Bundan kimseye tek kelime etmeyeceğiz."

"Biliyorum. Çünkü yolculuğunuz burada sona eriyor." Babam beni tutan askerleri öldürürken, susturuculu silahın patlama seslerini duydum. Askerler, gürültülü bir sesle iki yanıma düştüler. "Birine burayı temizlet ve Nico ile Fabio'nun Napoli'de isyan çıkardığını duyur." Babam silahını kılıfına soktu.

Onaylamak için homurdandım.

İleri adım attı ve bana elini uzattı. Sessizce kabullenerek eline baktım.

"Kızıl saçlıyı kafandan silmek için onunla yattın mı?" "Evet," diye yalan söyledim ve elini tuttum.

Beni ayağa kaldırdı.

"Güzel. Güzel." Yara izleriyle dolu yanağımı okşadı. "Şu anda nerede?"

"Akıllıysa, çok uzakta," ağzımda bir kova kan varmış gibi hissederek mırıldandım.

Yarı kapalı gözlerimden, bana gülümsediğini gördüm, psikopatlığı tüm çıplaklığıyla ortadaydı. "Peki, ne kadar akıllı olduğunu birazdan göreceğiz, değil mi evlat?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Özel Ajan Thomas N. Rothwell, ucuz bir Formica tezgahın üzerindeki eski bir mikrodalgaya yaslanmış, ayak bileklerini ve kollarını çaprazlamış, stoik bir acımasızlığın resmini çiziyordu.

Orada tamamen yersiz görünüyordu, ama aynı zamanda son derece rahattı.

Adamın düzgün kesilmiş simsiyah saçları ve kalın çerçeveli Clark Kent gözlükleriyle çerçevelenmiş koyu mavi gözleri vardı. Hollywood'un kalp hırsızlarının ancak hayal edebileceği bir çene hattına ve bir Yunan tanrısının vücuduna sahipti.

Rothwell, kadınları aptallaştırıp erkekleri tehdit altında hissettirecek türden bir yakışıklıydı. Yıllar boyunca onu yatağıma çekmeye çalışmışım — o, Achilles'in öldürmek için o kadar aptal olmayacağını bildiğim birkaç erkekten biriydi — ama o, tek ve gerçek aşkı olan işine sadık görünüyordu.

Bana doğru bakışını kaydırıp telefonunu cebine sokarak varlığını fark etti ve koyu renkli kaşını kaldırdı.

"Thomas N. Rothwell." Kovboy gibi beyzbol şapkamı eğerek onun yönüne doğru havalı bir şekilde yürürken, dudaklarımda adını tadıyordum. "Oldukça uzun bir isim. *N* harfi ne anlama geliyor?"

"Seni ilgilendirmez." Kusursuzca ütülenmiş gömleğinden sarkan tüyleri silkeledi. Yanılmıyorsam beyaz yakalı bir Gieves & Hawkes'ti ve lüks markalar konusunda asla yanılmazdım. Gömleği, özel dikim Dior chino pantolon ve Jimmy Choo deri oxford ayakkabılarla eşleştirmişti. Bu parçaların hiçbirinde görünür bir logo yoktu. Eski para sahiplerinin belirgin işareti.

"Söyleyin bana, Bay Rothwell." Alaycı bir şekilde tırnağımlı kaslı göğüs kaslarının ortasından geçirdim. "Federal Soruşturma Bürosu, benim kaçırdığım bir bütçe revizyonu mu açıkladı? En son baktığımda, FBI ajanları—sizin gibi kıdemli olanlar bile

gibi üst düzey olanlar bile—ofiste geçirecekleri bir gün için yetmiş iki bin dolarlık bir kıyafeti karşılayamazlardı.” Siyah tırnağım, belirgin şekilde şekillendirilmiş karın kaslarını takip ederek, yine logosu olmayan ince Hermes kemerinde durdu. “Hadi, seksen iki bin diyelim.” Ona flörtöz bir göz kırptım.

Yüzündeki tek bir kas bile seğirmeden elimi itti. “Önceki cevabıma bak.”

“Hatırlatır mısın?” “Seni ilgilendirmez.” Ah, adam gerçekten de ustaydı.

Ama ben daha iyiydim. Ve bu tanrının unuttuğu yerden ayrılmadan önce düşüncelerimi net bir şekilde ifade etmem gerekiyordu.

“Biliyorsun, senin hakkında araştırma yaptım. Tanrı korusun, ticari sırları yanlış ellere teslim edip kazara kendi aileme zarar vereyim.”

Bana, tüylerimi diken diken eden, ürkütücü derecede sakın bir ifadeyle baktı. Ne öğrendiğimi sorarak beni memnun etmeyi reddetti. İyi ki de öyle yaptı, çünkü onu merakta bırakmaya niyetim yoktu.

“MIT’den bilgisayar bilimi lisans derecesi ve Cornell’den hukuk yüksek lisans derecesi, seni J. Edgar Hoover Binası’na giden hızlı yola soktu. FBI için biçilmiş kaftandın. Sanki onları sen aramışsın gibi. On iki yıldır FBI’da çalışıyorsun ve oradan ayrılmanın tek yolu tabutun içinde.”

Cevap yok. Beni dünkü mikrodalgada ısıtılmış akşam yemeği kadar çekici bulan bir adamın ilgisiz bakışları. Devam ettim.

“Alanında en iyisisin ve Don Vello’yu hapse atmak terfi için altın biletin olacak. Üst Düzey Yönetici Hizmeti, değil mi? Bunu çok istiyorsun. Günde yirmi beş saat çalışıyorsun. Karın yok. Kız arkadaşın da yok. Ayrıca — lütfen gücenme — çok az arkadaşın var, varsa bile. Büyükanneni seviyorsun, bunu kabul ediyorum. Ama Jean Rothwell dışında, vasiyetinde adını yazdığın tek kişi, zaten ölmüş.” Somurtkan

dudaklarıma dokundum, kaşlarımı çattım. “Tüm bu motivasyon ve hırsın nereden geldiğini merak ettiriyor.”

Etkilenmemiş bir şekilde bana sertçe baktı. “Bitti mi?”

“Neredeyse,” dedim neşeyle. “Sana Ferrante’lerin kafalarını vermek konusunda *çok* hevesliyim, ama birkaç engelim var.”

“Söyle bakalım.”

“Vello, Achilles ve Luca’yı alabilirsin. Ama Enzo, Lila ve Tiernan’ı rahat bırakacaksın.” Kuma bir çizgi çizdim. “Hatta, bunların hiçbirinin kardeşimin ailesine zarar vermeyeceğine dair yazılı bir taahhüt istiyorum.”

“İrlandalılar ya da kadınla ilgilenmiyorum.” Sert adam kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onların güvende olacağını garanti edebilirim. Ama Enzo kardeşleriyle birlikte batacak. O infazcı, Tierney. Elllerinde çok kan var.”

Manikür salonunun mutfağındaki küçük kare pencereye gözlerimi kısarak baktım ve tsk tsk diye ses çıkardım. “O zaman korkarım sana yardımcı olamayacağım.”

“Elbette yardım edebilirsin.” Tom tezgahıdan ayrıldı, ellerini ön ceplerine soktu. Kişisel alanıma girdi, pişmanlık duymayan erkeksi kokusu—miskli deri, burbon ve temiz, ferah bir koku—duyularımı istila etti. “Seni intikam güdüsü yönlendiriyor ve yıllardır Achilles’in günahlarının bedelini ödemesini istiyorsun. Bunu gerçekleştirebilirim.” Sesi alçaldı, derimin altına işledi ve vicdanımın derinliklerine kazındı. “Bana Ferrantes’ler hakkında bilgi ver, ben de sana onun kafasını vereyim. Tam dokunulmazlık, yeni bir kimlik ve 24 saat güvenlik alacaksın.”

“Planında tek bir sorun var,” dedim. “Aydınlat beni.”

“Aileme olan sevgim, düşmanlarıma olan nefretimden her zaman daha ağır basmıştır.”

“Enzo senin ailen değil.”

“O Lila’nın ailesi. Lila onu seviyor. Ben de Lila’yı seviyorum. Eğer Enzo’yu bu anlaşmanın dışında tutamazsan, şu anda bu kapıdan çıkıp gidiyorum.” Başparmağımı dükkânın ön tarafına doğru salladım.

Tom çenesini tuttu. Temiz, kare şeklinde tırnakları vardı. Ama onun o düzgün ve kibar görünüşüne kanmayacağımı çok iyi biliyordum. Altında bir canavar yatıyordu. Karanlıkta beslenen, sessiz ve ürkütücü biri. "Bana iki dakika ver."

Arka kapıyı açıp bir telefon görüşmesi yapmak için ortadan kayboldu. Telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim. Aklım Achilles'e kaydı. Napoli'de yaptığı numaradan sonra, onun günü de benimki kadar, hatta belki daha da kaotik geçmişti. Ve ben yufka yürekli bir aptal olduğum için, göğsümü bir suçluluk duygusu sardı.

Seni sikiyle boğdu. Sikiyle tokatladı.

Tamam, ama aslında o şeyleri *sevmiştim*. Sadece onları düşünmek bile bacaklarımın boşluğa sıkışmasına ve tekrarını hayal etmeme neden oluyordu.

Doğrusu, Ajan Rothwell ile bu noktaya gelmeme neden olan, birlikte geçirdiğimiz hafta sonu değildi. Evet, beni kırk sekiz saat boyunca seks oyuncağı olarak kullandı, ama anlaşılmayı ben başlattım ve yirmi orgazmın ardından, istekli bir kurbandan fazlasıydım. Hayır. Achilles ve babasını federallere satmamı sağlayan şey, hayatımın son on yılı ve onun bunu bana karşı bir silah olarak kullanmasıydı — takip etmek, sevgililerimi öldürmek ve benim adıma tüm kararları vermek.

Tom kapıyı tekrar iterek açtı ve küçük odayı güneş ışığıyla doldurdu. Arkasında kapıyı kapattı. "Sence Enzo, dokunulmazlık karşılığında ailesine sırtını döner mi?"

"İmkanı yok." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"O zaman yapabileceğim en iyi şey, onları yakalamaya geldiğimizde görmezden gelip kaçmasına izin vermek."

"Peşlerine düşecek misin?" Gözlerimi kısarak onu inceledim.

"İlk üç dört gün için değil." Tom, telefonunu milyonuncu kez kontrol ettikten sonra cebine koydu. "Onları oyalayabilirim, ama durduramam. Dediğim gibi..." Tom, sanki ben huysuz bir çocukmuşum gibi yavaşça yakındı, "Ferrante Junior'ın sabıka kaydı bir Dostoyevski kitabından daha uzun. O bir katil. Artık kardeşinin ve karısının

, artık işimize dönsek mi?”

İtiraf etme zamanı gelmişti. Ben, Ferrante'lerin dev güvenlik duvarındaki çatlaktım. Ama her şeyi boğmak için bir barajda tek bir delik yeterdi. Ferrante'ler ile Callaghan'lar arasındaki ittifak oldukça yeniydi, ama ben yıllardır işlerini takip ediyordum. Operasyonlarıyla ilgili her kirli sırrı biliyordum ve bunları destekleyecek kanıtlarım vardı.

"Birkaç saat içinde ülkeden ayrılıyorum." Beyzbol şapkamı çıkarıp arka cebime tıktırdım. "O yüzden USB yetmek zorunda."

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez. Neye ihtiyacın varsa, gece yarısından önce halletmen gerekecek. Bu arada aklıma geldi de— halletmem gereken birkaç işim var. Gitsem iyi olacak."

FBI'nın elinde benimle ilgili hiçbir kanıt olmadığı için beni durduramazdı. Onların gözünde tertemizdim, yani sahip olduğum her türlü bilgiyi gönüllü olarak verecektim.

"Başın belada mı?" diye sordu.

"Ben baş belasıyım, Ajan Rothwell." Kulaklarımdan kulaklarıma kadar sııttım. "Benim için endişelenme."

Yüzümü baştan aşağı süzdü, cebinden bir kartvizit ve kalem çıkarıp bir şeyler not aldı. "Buradan iki blok ötede güvenli bir daire var. Seyahat ayarlamalarını hallettikten sonra orada buluşalım. Kanıtlarla birlikte ifade ve kayıtlara ihtiyacımız var. Bu konuşmanın hiç gerçekleşmediğini söylememe gerek yok herhalde."

Ona selam verdim.

"Ah, bir şey daha var, Tierney."

"Evet?"

"USB." Avucunu açtı. Arka cebimi karıştırıp, USB'yi eline koydum. İçinde, yıllar boyunca Ferrantes'lerin yaptıkları yanlışların kanıtlarıyla doluydu. Tabii ki, Enzo ve Tiernan'ın yaptığı her türlü kötü eylemi hariç tutmuştum.

"Doğruca daireye," diye hatırlattı Tom. "Emredersiniz efendim." Yarı dönerek salona geri dönmek üzereydim.

Parlak siyah tırnaklarıma bir göz attı. "Kısa, renksiz tırnaklar tercih et. Daha az dikkat çekerler. Bir de saç rengin değiştir, yoksa seni iki saniye içinde bulurlar."

Ona teşekkür edecek vaktim olmadan ortadan kayboldu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

AKİLLES

“Buna değer miydi?”

Luca banyoma girdi ve omzunu kapı çerçevesine dayadı. Kendimi toparlamak için kullandığım cerrahi zımbayı bırakırken, makyaj aynasındaki yansımamda bakışlarımız buluştu.

İnleyerek lavaboya kan tükürdüm. “Kesinlikle.”

“Öyle düşündüğüne sevindim.” Sigara ağzına takıp, rahat bir tavırla yaktı. “Çünkü o seni federallere sattı.”

Babamın kırk dakikalık aralıksız dayaklarının başaramadığını, bu altı kelime başardı. Lavabonun kenarlarına sıkıca tutundum, lanet olası dizlerimin üzerine çöküp ağlamamak için kendimi zorladım.

Acı, derinin çok ötesine uzanıyordu. Tüm organlarımı delip geçerek ruhumun derinliklerine kazındı. Tıpkı on sekiz yaşındayken yüzümdeki bandajları çıkardıklarında annemin “*Artık yaptıklarının canavarlığına yakışır bir yüzü var*” diye mırıldandığını duyduğum zamanki gibi.

Sanki yer ayaklarımın altından çekiliyormuş gibi hissettiren bu derin, bedensel kırılma.

Sonra öfke geldi. Kızgınlık. Doyumsuz bir intikam arzusu.

Onun kim olduğunu tam olarak biliyordum.

Ve onlara ne anlattığını sadece tahmin edebiliyordum.

En kötüsü de, onu suçlayamıyordum bile. Son on bir yılımı, kendi hayatımla barışmak için onun hayatını mahvetmekle geçirmiştım. Artık Amerikan topraklarında olmadığına göre, iyiliğime karşılık verebilecek kadar güvende hissediyordu.

Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin, salak, sesi kafamın içinde alaycı bir şekilde yankılandı.

“Kaynak?” Cerrahi zımbayı yakaladım ve onu kullanarak

açık yaralarımı kapattım. Vücudumda eti yastıklayacak yağ kalmadığı için acı lanet gibi yakıyordu.

"Tyrone." Luca dumanı gökyüzüne üfledi. "Baba, İrlandalılar Bratva ile işbirliğine girdiğinden beri, onlara göz kulak olması için ona el altından para ödüyor. Tiernan'a güvenmiyor."

Güvenmemesi de gerekirdi. Tiernan'ın sadakati sadece ve sadece kız kardeşime aitti, onu —pek de yakın olmayan bir şekilde— Bratva'nın pakhan'ı ve çocukluk arkadaşı Tierney ile Alex izliyordu.

Ama lanet olsun, Tyrone'un yaptığı çok alçakçaydı.

Dur, kızı beni hapse atmak üzereyken ben neden Tyrone'a kızıyordum ki?

"Tyrone nasıl öğrendi?"

"Tiernan'ın evine dinleme cihazı yerleştirdim." Luca, kanımın oluşturduğu birikintiyi atlatarak geçti. "Tiernan'a bundan bahsetme. O hâlâ bir yabancı," diye uyardı.

Askerlerimizin aksine, Luca ve Enzo hafta sonu Napoli'de Tierney ile neler olduğunu tam olarak biliyorlardı. Şimdi ise bana lanet olası bir kağıt pipet bile emanet edilemeyeceğini düşünüyorlardı.

"Onlara ne kadar para verdi?" Tezgâhtan antibiyotik merhemi alıp yaralı bölgelerime sürdüm, sonra bir bandaj aldım.

Luca, kırık halimi izlerken gözlerinde daha önce hiç görmediğim saf bir kötülük parladı. Biz, don pozisyonu için mücadele eden iki rekabetçi kardeşiz. Enzo, ciddi bir şekilde devralmaya hiç gerçek bir ilgi göstermedi.

Luca şimdiye kadar iyi bir sportmenlik sergilemişti. Artık değil.

"Kanıtların bulunduğu bir USB. Ne olduğu kim bilir. Ayrıntı vermedi."

Siktir. Bu kötüydü. Ama belki de *o kadar da* kötü değildi?

SSA Rothwell'in bizi köşeye sıkıştırmak için rastgele ekran görüntülerinden çok daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Tanıkların ifade vermesi gerekiyordu ve tek kaynağı artık başka bir kıtadaydı. Ayrıca, tüm üst düzey federal yargıçlar bizim tarafımızdaydı.

“Peki Tiernan?” Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. “Kız kardeşinin yarattığı son karışıklığı düzeltmeye çalışıyor.” Luca, ellerimin bandajları sarmak için çok fazla titrediğini görünce kapı pervazından uzaklaştı. Sessizce bandaj rulosunu benden aldı ve karnıma sardı. Ağzındaki sigara ile konuşurken gözlerini bandajlardan ayırmadı. “Bürodaki arkadaşı, Ajan Rothwell’in Tierney bize ihanet edene kadar onu rahat bırakmayacağını söylemiş.”

"Bizimle iade anlaşması olmayan bir ülkeye kaçtığını düşünürsek, bunu yapmak biraz zor," diye mırıldandım.

Onun dünyanın öbür ucunda olmasına sevindim çünkü bundan sonra olacaklar hiç de hoş olmayacaktı. Ne onun için, ne de bizim için.

“Hâlâ New York’ta,” dedi Luca.

“Ne?” diye bağırdım, karın kaslarım kasıldı ve dikişlerimden biri yırtıldı. Kan, tam da o anda akmaya başladı. “Neden lan?”

“FED’e ifade vermek istiyor.” Luca saatine baktı. “Tiernan onu evinde alıkoyuyor, telefonda babamla af için pazarlık yapıyor. Eğer şimdi buradan çıkarsan, muhtemelen onu yakalayabilirsin.”

“Onu yakalarsam, onu öldürürüm.”

O beni daha önce de ihanet etmişti, on sekiz yaşındayken, ve onu affetmem bu kadar uzun sürdü.

Ama bugün yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim.

"Onu alıp babamızın evine götürmezsen, Camorra götürür," dedi soğukkanlılıkla. "Onun, bir kadın haini gibi muamele görmesine hazır mısın?"

Gömleğimi giymeden kapıdan çıkmıştım bile.

Dairemden Tiernan ve Lila’nın banliyödeki malikanesine gitmek bir saat sürerdi.

Otuz üç dakika sürdü.

Küçük kız kardeşim kapıyı açtı, yoluma atladı ve girişi kapattı. İyi gününde bile elli kilo bile etmezdi. Ona dokunmama bile gerek yoktu. Onu yolumdan neredeyse üfleyerek uzaklaştırabilirdim. Ve şu anda? Bunu yapmak için can atıyordum.

"Achilles," dedi, sesi tatlı ve nefes nefese, kulağıma yabancı geliyordu. Yüzümdeki yaraları görünce nefesini tuttu. "Ne oldu..."

"Çekil."

Bu sözler, yüzündeki endişeyi silip süpürdü. "Hatırlıyor musun, bir iyiliğe ihtiyacım olursa sana her zaman güvenebileceğimi söylemiştin?"

"Hayır."

"Ben hatırlıyorum ve sana yalvarıyorum..."

"Bak, bütün aileni hapse atmaya çalışan o sürtüğe olan sadakatini takdir ediyorum. Ama hemen kışını kaldırmazsan..."

"Lütfen bu cümleyi bitir." Tiernan koridordan ortaya çıktı, benimle karısı arasına kayarak, iri cüssesiyle karısını korudu. "Bir süredir gözlerini yüzünden sökmek için can atıyordum."

"Ne oldu sana?" Lila, Tiernan'ın omzunun arkasından başını eğdi. "Berbat görünüyorsun."

"Her zamanki yakışıklı yüzümün aksine mi?" diye alaycı bir sesle sordum. "Dinleyin, ya ikiniz yolumdan çekilirsiniz ya da takviye çağırırım. Camorra'nın ispiyoncularla nasıl başa çıktığını ikimiz de biliyoruz." Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Bu hafta sonu kız kardeşine nazik davrandım. Ama askerlerim onu parça parça ederdi."

"Kahretsin. Bu bana bir şeyi hatırlattı." Tiernan parmaklarını şıklattı ve iyi huylu bir gülümsemeyle beni işaret etti. "Sana bunu vermeyi unutmuşum."

Yumruğunu savurdu ve burnuma sersemletici bir yumruk indirdi. Kıkırdaklarımın yerinden çıktığını duydum. Burun deliklerimden kan fışkırdı.

Ama bunu hak etmiştim.

Acıdan kendime gelmem birkaç saniye sürdü. Ve

sonra Tiernan'ın omzunun arkasından onu gördüm. Alev kırmızısı saçların bir parıltısı. Kalbim bir anda durdu. Onu bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Onu boğup öldürme isteği vücudumdaki her sinir ucunu titretmişti.

Onunla kız kardeşimin nasıl en iyi arkadaş olduklarını hiç anlamıyordum. Lila, fırfırlı elbiseler giyen, tatlı mizaçlı ve pembe renge açıklanamayan bir sevgi besleyen, yufka yürekli bir romantikti. Tierney ise, tüm varlığını isyan etmeye ve yok etmeye adanmış, yarı dryad, yarı tanrıça olan pis bir sirendi.

"Kimse kimseye bir şey vermeyecek. Ayrı arabalarla babanın evine gidip bu meseleyi halledeceğiz." Tiernan askıdan ceketini aldı. Imma, onun hizmetçisi ve benim çocukluk dadım, devasa evin derinliklerinden çıkıp elini Lila'nın omzuna koydu.

"*Vieni con me, bambina mia.*" Hizmetçi, kız kardeşimi kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı. Lila, Imma'nın dokunuşunu itti. Kocasına döndü. Bu açıdan, altın rengi buklelerinin altında saklanan işitme cihazını görebiliyordum. Kocasının yüzünü avuçladı. "Eğer ona bir saç teline bile dokunduklarını duyarsam, Tanrı'ya yemin ederim Tiernan, seni yine vuracağım ve bu sefer iskelemeyeceğim."

"Biliyorum." Adam eğilip kadının dudaklarına öpücük kondurdu. Kadının yüzünden saçlarını çekip kenara itti. Yeni morluklarımın acıttığını bilmesem, gözlerimi devirirdim. "Sana söz veriyorum *Gealach*, bu olaydan tek bir çizik bile almadan çıkacak."

"Şimdi de ona ayın üstünü vaat et. Onu gerçekleştirmek daha kolay olur," diye alay ettim.

Bu kadını öldürecektim ve bunu herkesin gözü önünde yapacaktım.

"Onu getirin," diye bağırdı Tiernan arkasından. İki İrlandalı asker Tierney'i kapıya doğru götürdü. Kollarını geriye doğru tuttular ve benim ilk tepkim ikisine de atlayıp boyunlarını kırmaktı. Sonra onun kim olduğunu ve bana ne yaptığını hatırladım.

"Beni özledin mi?" Tierney bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

Burnumdaki kanı sildim ve ona her zamanki umursamaz ifademi takındım. Sözlü atışma bekliyorsa yanılıyordu; o gemi, o beni sırtımdan bıçakladığında çoktan yola çıkmıştı. Ayaklarının dibine tükürdüm. Buna karşılık, o çırpınarak onu tutanların kollarından kurtulmaya ve bana saldırmaya çalıştı.

Askerler onu geri çekip, tekmeleyip bağırان Tiernan'ın Mercedes'ine sürüklediler.

Onlar kafasını içeri itmeden önce, arkasından seslenmeyi başardım: "Saçlarına dikkat edin. Hâlâ benim benimle dolu."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIERNEY

"Kuyruğunu kıstır, çeneni kapat ve konuşmayı bana bırak."

Ferrantes'lerin malikanesine sessiz bir yolculuktan sonra Tiernan nihayet ağzını açtı. Arabaya biner binmez bana sert bir şekilde azarlayacağını düşünmüştüm, ama tek kelime etmedi, bu da beni tedirgin etti.

İkizim arabadan indi, arabayı dolaştı ve beni vahşi bir hayvanmışım gibi ensemden yakaladı, beni dolambaçlı yoldan geçerek büyük çift kapıya doğru yönlendirdi.

Kahve içerken Ajan Rothwell ile konuştuğumu itiraf ettiğimde, kardeşim çılgına döndü. Bu tepkiyi bekliyordum ama beni doğrudan Ferrantes'lere teslim edeceğini tahmin etmemiştim. İtirafımdan birkaç dakika sonra, Tiernan Don Vello'dan bir telefon aldı ve kafamın bir tepside sunulmasını talep etti.

Biri ispiyonlamıştı ve ben kim olduğumu bilmiyordum.

Tiernan'la bu konuyu arka bahçesinde baş başa konuşmuş olmamız ve bunu kimseye anlatmamış olmam, Tom Rothwell'in Vello'dan maaş alan kirli bir federal ajan olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Bu pek mantıklı gelmiyordu, ama başka kim olabilirdi ki?

"Zaten Camorra'nın affına ne ihtiyacım var ki?" diye , Tiernan'ın boynumdaki elini silkmeye çalışarak. O ise buna karşılık beni daha sıkı kavradı, malikaneye girdi ve beni Vello'nun ofisine çıkan kavisli merdivenlerden yukarı çıkardı.

"Eğer affedilmezsen, hayatının geri kalanını kaçarak geçireceksin. Vello seni yakalayacak, hapishaneden bile olsa." Tiernan son basamakta bana pek de hoş olmayan bir şekilde itti. "Ve bunu yaptığında, ölüm tatlı, ulaşılamaz bir fantezi olacak."

İçimden bir ürperti geçti. Tiernan, Vello'nun

kapısını tekmeledi ve beni kolumdan tutup aslanın inine sürükledi.

Buraya daha önce de gelmişim, Tiernan'ın Lila ile evliliğini müzakere ettiği sırada. Ofis, tıpkı sahibi gibi, geniş ve heybetliydi. Ağır maun masa, kadife döşemeli kanepeler ve altın kaplama ayna odaya dramatik bir hava katıyordu; hepsi Ferrante ailesinin resimleriyle çevriliydi. Şiddet, zulüm ve geleneğin mirası.

Yaldızlı, el oyması taşların bulunduğu bir satranç tahtasının arkasında Don Vello Ferrante oturuyordu.

Sağında Luca ve Enzo duruyordu. Solunda ise, artık yoldan çıkmış oğlu Achilles vardı. Neredeyse ölümüne dövülmüş gibi görünüyordu.

Korku omurgamda dolaşıyordu. Düşman topraklarının derinliklerindeydim ve güvenebileceğim tek kişi kardeşimdi.

Rothwell'e gitmek, düşüncesizce yapılmış bir hataydı. Artık bunu görebiliyordum. Achilles'in hayatını mahvetmek istemiştin, ama bunun bedelini kendi hayatımla ödeyebilirdim. Üstelik, onu Rothwell'e teslim etmek, düşündüğüm kadar iyi hissettirmemişti. Evet, bir yanımda bana yaşattığı her şey için Achilles'ten nefret ediyordun, ama diğer yanımda onu bana ilk dünyayı sarsan öpücüğü veren çocuk olarak sonsuza dek hatırlayacaktın.

"Tiernan," dedi Vello, bana bakmadan. "Otur."

Kardeşim Vello'nun karşısındaki koltuğa oturdu ve beni yanındaki koltuğa oturttu.

Hayatımda ilk kez, istememe rağmen kendimi susarken buldum.

"Sana saygı duyuyorum, Tiernan." Vello, ağrı kesici gibi görünen şeylerden korkunç bir miktarı ağzına attı ve bir bardak burbonla yuttu. "Kızıma iyi bir kocasın, kendi alanında başarılısın ve çoğunlukla işime karışmıyorsun. Ancak kız kardeşin başka bir hikaye. Bizi büyük bir sıkıntıya ve muhtemel hapis cezasına sürüklediğini düşünürsek, onun buradan ceset torbasının içinde çıkmasına izin veremem."

Korku, karnımı sıkı bir düğüm haline getirdi. Buraya

, Tiernan'ın her şeyi yoluna koyacağına güvenerek gelmişim. İkiz kardeşim her zaman akıllı, zeki ve hesaplı olanıydı. Ama ya bu sefer hesaplaması yanlışsa? Ya bunlar Dünya gezegenindeki son anlarımsa?

Ona yaptıklarımın sonra Achilles'in bu şerefi seve seve üstleneceğini biliyordum. Yüzündeki yaralara bakılırsa, birlikte geçirdiğimiz hafta sonu ona tahttan çok daha pahalıya mal olmuş.

"Bu yersiz histeri yakışık almıyor." Tiernan bacak bacak üstüne attı, öne doğru eğilerek Vello'nun puro kutusunu açtı ve bir tane aldı. "Kimse hapse girmeyecek ve kimse buradan ceset torbasında çıkmayacak." Anlamalı bir duraklama yaptı, puro kesiciyi alıp ucunu kesti. "Tabii adamlarından biri kız kardeşime dokunmazsa, o durumda onları öldürmekten başka seçeneğim kalmaz."

Vello gözlerini kısarak baktı. Kardeşim devam etti. "Tierney, Rothwell'e içinde neredeyse hiçbir şey olmayan bir USB verdi. Kız kardeşin onunla buluşmak için güvenli eve gitmeyecek. Bağlamından kopuk, uydurulmuş ya da uydurulmamış olabilecek mesajlarla Rothwell hiçbir şey yapamaz. Rothwell'in elinde, dün sabahkinden daha fazla delil yok."

"Onun Rothwell'e gitmeyeceğini nereden bileceğiz?" Vello bakışlarını bana çevirip hırladı.

"Ben ona kefil olurum. Onu havaalanına bizzat ben götürürüm."

Yüzümü ifadesiz tuttum, Achilles'in acımasız bakışlarının sıcaklığı yanağımda bir delik açacak gibiydi.

"Geri dönüp ortalığı birbirine katmayacağına güvenmiyorum," dedi Luca, sesini uzatarak.

"Gelmez." Tiernan, sırf kıskırtmak için ortalığı kokutarak purosunu içti. "Bir anlaşmaya vardık. Tierney, kardeşin onu hafta sonu boyunca *fahişesi* yaptıktan sonra haklı olarak üzgündü." Bu kelime cildimi yakıp damgaladı. "Sırf bu yüzden bile, savaş başlatmadığım için şanslısın. Her neyse, artık bunu atlattı ve hayatına devam etmeye hazır."

"Sadece gerçeği ortaya koymak için söyleyeyim, kız kardeşin kendini ayaklarıma attı ve onu sikmem için yalvardı," dedi Achilles sakın bir sesle, konuşurken gözlerini benden hiç ayırmadan. "Öyle değil mi, Tierney?"

Dişlerimi sıkıp, zehirli bir sözü yuttum. Şimdi karşılık vermenin sırası değildi. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Onunla doğrudan konuşma hakkını kaybettin," dedi Tiernan kayınbiraderine. Suçluluk duygusu içimi kapladı. Napoli'ye gitmeden önce çok yakındılar. "Bu konuşma süresince, söylediğin ve yaptığın her şey benim aracılığımla olacak. Anlaşıldı mı?"

Achilles alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onu sonsuza kadar koruyamazsın. Er ya da geç, gardını indireceksin ve biri onu yakalayacak."

Tiernan, Vello'ya döndü. "Burada zaman kaybediyoruz. Rothwell onu ele geçirmeden uçağa binmesi gerekiyor. Onu karargahlarına sürükleyip konuşturmak için elindeki her türlü yasal boşluğu kullanacaktır."

Vello başını salladı. "Üzgünüm evlat. Onun serbestçe gitmesine izin veremem. O bir hain."

"İşte olacaklar." Tiernan bacaklarını açtı ve puroyu küllüğe söndürdü. "Kız kardeşimi affetmezsen, bu kıtadaki tüm İrlandalı ve Bratva askerlerini toplayıp Doğu Kıyısı'ndaki her bir Camorra bölgesini ele geçireceğim. Artık Alex ve ben iş birliği içindeyiz, hem imkânlarım hem de insan gücüm var. Bana bir de motivasyon verme."

Tiernan ve Vello birbirlerine dik dik baktılar. Odadaki sessizlik, dolu bir silah gibi gergin bir hava yaratıyordu.

"Buna cesaret edemezsin," diye tısladı

Vello sonunda. "*Dene de görelim.*"

Görünüşe göre Vello bunu yapmak istemiyordu. İlk önce gözlerini kırptı, bakışları bana doğru kaydı, ağzı açıkça tiksinti dolu bir ifadeyle büküldü. "Sanırım bunu bir ders haline getirebiliriz."

Bana öğrenmeye değer bir şey öğretebileceğinden şüpheliydim ama

ağzımı kapalı tuttum. Kardeşim benim için çok şey riske atıyordu ve bu ilk kez olmuyordu.

"Aklında ne var?" diye sordu Tiernan.

"Diz çöküp yüzüğü öpmeli." Vello bastonunu kullanarak koltuğundan kalktı. "Gitmeden önce Camorra'ya sadakat yemini etmeli."

Alaycı bir kahkaha attım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Tiernan başını salladı.

"Bu adil." Kafamı ona çevirdim. "Ne?"

"Dediğini yap." Tiernan ayağa kalktı.

Vello masasının etrafından dolaşıp önümde masaya yaslandı. "Diz çok," diye emretti.

"Baba neyse oğul da öyle, ha?" diye alaycı bir şekilde söyledim. "Hayır."

"Görüyorum ki bugün şiddeti seçmişsin," dedi Enzo yumuşak bir sesle. "Belki bir daha düşünmelisin? Kafan benim yerimde yuvarlanmak için fazla güzel."

"Ben her gün şiddeti seçerim." Umursamazca omuz silktilim. "Ve buradaki bu pisliğe boyun eğmektense ölmeyi tercih ederim."

"Tierney," diye bağırdı kardeşim. "Bitir şunu."

Sessizlik, bir saniye sonra acı verecek yumruklar gibi tenimde yankılandı. Odadaki cansız gözlere tek tek baktım. Beni gerçekten bunu yapmaya zorlayacaklardı.

Çığlığı boğazımda tutarak, kendimi Vello'nun kasık hizasına gelene kadar koltuğumda aşağı kaymaya zorladım. Her bir santimim öfke ve aşağılanma ile titriyordu. Öyle öfkeliydim ki nefes alamıyordum.

"Yüzüğü öpün Bayan Callaghan, o zaman her şey affedilecek." Elini yüzüme doğru uzattı. Küçük parmağında yıpranmış bir yüzük vardı, üzerinde soluk İtalyanca bir yazı kazınmıştı.

Dizlerim yumuşak halıya sürtündü ve gulag'dan anılar zihnimin ön saflarına akın etti. Kafamın içinde artan basınçla kulaklarım uğuldadı.

Dizini bük. Ağzını aç.

Sikimi çıkar.

Evet, doğru, İrlandalı sürtük. Hepsini.

Soğuk bronz yüzük dudaklarıma çarptı, beni teşvik ediyordu. Kafamdaki gürültü şiddetlendi ve içinde yaşayan küçük kız — Rusya'da geride bıraktığım kız — çığlık attı.

Ağzımı açtım ve parmağını ısırıp kopardım, o lanet yüzükle birlikte.

"Lanet olası orospu çocuğu!" Vello bir çığlık atarak bileğini tuttu ve elini geriye çekiverdi. Yere sendeleyerek düştü, acı içinde kıvranıyordu; kendi ilacının tadına bakmış zehirli bir yılan gibiydi. Parmağı elinden sarkıyordu. Yüzüne kanını tükürdüm ve ayağa kalktım.

Geriye doğru sendeleyerek, nefes nefese, sırtım kardeşimin göğsüne çarptı. Beni arkasına itti, tabancasını çoktan çekmiş ve kayınbiraderlerine nişan almıştı.

"Çekil." Luca silahını kardeşime doğrulttu, gözleri ateş püskürüyordu. "Bu, onun kurtuluş şansını ikinci kez mahvetti. Lanet yolumdan çekil, yoksa seni de onunla birlikte götürürüm."

"Devam et." Tiernan kıpırdamadı. Bu beni gerçekten şaşırttı ve gözyaşlarımı yuttum. İkiz kardeşimin karısına deli gibi aşık olduğunu biliyordum. Oğluyla olan yeni hayatını çok seviyordu ve hatta Ferrantes'lerle bir kardeşlik bağı kurmuştu. Sadakati beni suskun bıraktı. "Vaftiz oğlunu yetim bırak."

Enzo, Vello'yu ayağa kaldırdı ve tıbbi müdahale için dışarıya çıkarırken babasının kolunu omzuna attı. Kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştı. Vello'nun kanının tadı dilimde ağır bir yük oluşturunuyordu.

"O bir hain," dedi Luca.

"O benim *kardeşim*," diye hatırlattı Tiernan.

Achilles odanın köşesinde duruyordu. Öfkesi sakın ve ağırbaşlıydı. Silahı emniyeti açık haldeydi ama namlusu yere doğruydu. "Onu bırak," dedi kardeşine.

"Neden bahsediyorsun?" Luca ona ters bir bakış attı.

"O seni *hapse* gönderecek."

"Onu. Bırak." Her kelime ölümcül, sessiz ve ölümcül bir kararlılıkla söylenmişti. Achilles yavaşça kardeşine döndü ve silahın namlusunu onun kafasına doğrulttu. Emniyeti açtı.

"Yapmayacaksın," diye hırladı Luca.

"Bir saniye bile sürmez." Achilles'in sesi kötülükle doluydu.

"*Siktir.*" Luca silahını indirdi ve keskin bir nefes verdi. "Babam seni öldürecek."

"Onunla ben hallederim." Achilles, hala Luca'yı silahla tehdit ederken dikkatini Tiernan'a çevirdi. "Callaghan, merhametli ruh halim bozulmadan önce o orospu kız kardeşini buradan götür. Onu havaalanına bırak ve çok, çok uzağa gittiğinden emin ol. Ve sen"—bakışları bana takıldı—"seni bir daha gördüğümde, seni öldürürüm. Bir daha seni görmediğimden emin ol."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACHILLES

“Kahretsin, ne ısırik ama.” Enzo protein içeceğinden bir yudum aldı. “O ağzı sikine yaklaştırmama şaşırdım dostum.”

“Neyse ki tetanos aşımı güncel,” diye mırıldandım, ailemin oturma odasında volta atarak, aile doktoru tarafından dikiş atıldıktan sonra babamın geri gelmesini bekliyordum.

“Evet, ne şanslısın.” Enzo iğrenç bir geçirti çıkardı.

“Kardeşim, o protein geçirtileri öldürücü. Bizim yanımızda bu shake'leri içmeyi bırak,” diye homurdandı Luca.

“Elimde değil, tamam mı? Protein hedefime ulaşmam lazım ve bu da her üç saatte bir shake içmek demek. Bu vücut kendiliğinden oluşmuyor.” Enzo, itiraf etmeliyim ki gerçekten de harika olan vücudunu işaret etti. “Ne yersen osun.”

“Eğer bu doğru olsaydı, sen bir torba penis olurdun,” dedi Jeremie, her zamanki gibi parmakları ekran üzerinde uçarken gözleri telefonuna sabitlenmiş halde.

“Jeremie,” diye bağırdı Luca. “Defol bu odadan ve bir daha Ferrante'lere böyle konuşma.”

Jeremie hiçbirimize bakmadan itaat etti, Luca'nın boktan tavrını umursamadan omuz silkti. Enzo, Luca'ya kaşlarını kaldırdı. “Birinin keyfi yok galiba.”

“Sana böyle konuşmasına izin vermemelisin,” dedi Luca, tam da babam oturma odasına girerken. Sol eli sıkıca sarılmıştı. Küçük parmağı yoktu. Doktor onu kesmek zorunda kalmıştı. Sonunda, Tierney'nin yıllar önce bana öğrettiği dersi öğrenmişti: O, kanatlarını kırmaya çalışan herkese karşı gelmek için doğmuş, zaptedilemez bir güçtü. Ona karşı sadece saygı duyuyordum. Tanıdığım tüm mafya üyelerinin toplamından daha fazla cesarete ve ateşe sahipti.

Babam yumuşak koltuğa oturunca oda sessizliğe büründü. Enzo ayağa kalktı, babam için bir sigara yaktı ve ona uzattı.

Babam gözlerini kapatıp uzun bir nefes çekti. "Onun icabına bakması için bir suikastçı gönderiyorum."

"Paralı bir tetikçi mi?" Enzo cep bıçağını havada çevirdi. "*Kaba*. Neden bizden biri olmasın?"

"New York'ta sana ihtiyaç var. Luca, kardeşinin yarattığı Sangué Blu karmaşasını düzeltmek zorunda ve Achilles bu kadını cehenneme kadar takip edeceğini açıkça belirtti." Babam sigarasını başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirerek boşluğa dalmış bir şekilde bakıyordu.

"Achilles'in tek yapması gereken onu oraya götürmek," dedi Luca yavaşça. "Ama onu öldüren kişi o olmalı, çünkü tüm bu karışıklığı yaratan o."

"O kadar basit değil. O aileden," diye konuşmaya ben de katıldım.

"Spermlerin onun içinde kurumadan önce seni federallere teslim eden bir aile üyesi," diye karşılık verdi Vello.

"Lila bundan hoşlanmayacak. Ve Tiernan muhtemelen Napoli'de bizi bekleyen savaştan daha büyük bir savaş başlatacak," diye sakın bir şekilde karşılık verdim. Zaten işler yeterince karmaşıktı, bir de federallerle yatmış, öldürülen bir sosyetik kadını bu karışımaya eklemeye gerek yoktu.

"Her savaşın kayıpları vardır," dedi Luca duygusuz bir sesle. "Tiernan bunu biliyor."

"Lila federallere gitseydi, onun Lila'yı öldürmesine izin verir miydin?"

Enzo gözle görülür şekilde titredi. "Ona yaklaşan herkesi öldürürdüm."

"Tierney, Lila değil. Kız kardeşimiz kendi işine bakar," diye karşılık verdi Luca. "Ve Tiernan'ın bir sorunu varsa, bunu benimle halledebilir."

Çenemi okşadım, bu konuyu kafamda her açıdan tartıyordum. Genelde kanlı işlerden hoşlanırdım. Öldürmek, kafamın içindeki gürültüyü sustururdu. Ancak Tierney, bambaşka bir meseleydi. Ama işte tam da bu yüzden bu işi kabul etmem gerekiyordu.

Taç için duyduğum arzudan daha güçlü olan tek şeyi öldürmem gerekiyordu; dünya hakimiyetine giden yolumda engel olabilecek tek kişiyi ortadan kaldırmam gerekiyordu.

O benim Achilles topuğumdu.

Ama onun beni diz çöktürmesine izin vermeyecektim. Bir daha olmazdı. “Onu ortadan kaldırarak FBI’nın şüphelerini çekmeyeceğimizi nereden bileceğiz

Onu öldürmek, şu anda Rothwell’i durduran tüm ön bürokratik engelleri ortadan kaldıracaktır. Bilgisayarlarımıza, telefonlarımıza ve belgelerimize erişim sağlayacaktır. Arama emirleri çıkarılacaktır. Belki birkaç tutuklama bile olabilir.”

“Onu denizaşırı bir yerde ortadan kaldıracağız,” dedi babam kararlı bir şekilde. “Ceset yoksa suç da yok.”

“Hala onu uzak bir yere hapsedmenin daha az baş ağrıtıcı olacağını düşünüyorum,” diye itiraz ettim.

“Onu dışarı çıkarmak istemiyorsan, ben çıkarırım.” Luca kol düğmelerini açıp kollarını sıvadı. “Napoli birkaç gün bekleyebilir. Coppola bir yere kaçacak değil ya.”

“Neden onu dışarı çıkarmak istemeyeyim ki?” diye homurdandım.

“Oh, sanırım hepimiz bu sorunun cevabını biliyoruz.” Enzo dilini yanağının kenarına sürtüp yumruğunu kıvrarak oral seks taklidi yaptı.

“Ya onu insancıl bir şekilde öldürürsün, ya da bunu yapması için Tristan Hale’i gönderirim.” Babam bana döndü. “O bunu bir şov haline getirir. Onun tarzını bilirsin.”

Hale, kiralık bir suikastçıydı. Özel bir yüklenici. Ve çok sapkın bir orospu çocuğu. Hayır, teşekkürler.

“Ben yaparım,” dedim düz bir sesle. Siktir et. Daha kötüsünü ve çok daha azı için yapmıştım.

Tierney Callaghan benim ölmemi istiyordu. Ben onu istiyordum, *nokta*.

Görünüşe göre ikimiz de istediğimizi elde edemeyecektik.

“Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma,” diye uyardı babam. “Duydun mu?”

"Gür ve net."

"Bu son şansın, Achilles. Eğer bu sefer onu öldürmezsen..." Babam bana duygusuz bir bakış attı. "İkinizi de kendi ellerimle öldürürüm."

Ona inandım. Bu sefer başaramazsam, Camorra'nın üstesinden gelemeyeceği bir yük olacaktım.

Ailemin evinden çıkarken telefonumu çıkardım ve onun numarasını engellememi kaldırdım. On bir yıl önce bana gönderdiği son mesaj hemen ekrana geldi.

Tierney: Lütfen, bir açıklamama izin verir misin? Sana yalvarıyorum.

Uçağa binmeden önce akıllı telefonunu atacağını biliyordum, tıpkı şu anda her ihtimale karşı tüm verilerini indirdiğini bildiğim gibi. Tierney zeki, tecrübeli bir mafya prensesiydi. Onu yakalayacağımdan hiç şüphem yoktu — tıpkı onun bunu zorlaştıracığını bildiğim gibi.

Achilles: Sana 24 saatlik bir avantaj veriyorum, sonra peşine düşeceğim.

Ekranı iki mavi çizgi süslüyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Tierney: Neden beni başından beri serbest bıraktın ki?

Achilles: Kimse seni öldürmeyi benden daha fazla hak etmiyor. Bunu şansa bırakmayacaktım.

Gerçek şu ki, Vello'nun ona bir şans daha vereceğini düşünmüştüm. Vermedi. Şimdi onu kedi-fare oyunumuzdan elemek zorundaydım. Önemli değil. Zaten her şey çok karmaşık hale geliyordu.

Tierney: Demek benimle ilgilenmekle görevlendirildin. Achilles: Evet.

Achilles: Nispeten acısız olacak.

Tierney: Bana Tristan Hale'i gönderecekti, değil mi? Achilles: Evet.

Bir süre yazıyordu ama hiçbir şey gelmedi.

Ekran karardı, sonra telefonum tekrar yanıp söndü.

Tierney: Teşekkür ederim. Ve eğer sen beni öldürmeden önce seni yakalayabilirsem, ben de acısız olmasını sağlayacağıma söz veriyorum.

Boğazım düğümlenirken son mesajını okudum. Demek işler bu noktaya gelmişti. Sonunda birimiz diğerini öldürecekti.

Achilles: En iyi olan kazansın.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SONRA

Görünüşe göre bir gecede balonun en gözde kızı haline gelmişti.

Lisesinin en popüler kızı. Takımdaki en seksi ponpon kız. Onu gölgelerden izlemek — birlikte geçirdikleri zamanın kendisine yetmediğini fark ettikten sonra sık sık yaptığı bir şeydi — onu hem gururlandırıyor hem de sahiplenme duygusuyla vahşileştiriyordu.

Artık aksanı o kadar kusursuz bir Amerikan aksanıydı ki, daha önce bu ülkenin dışına adım attığını kimse tahmin edemezdi. Tam anlamıyla çiçek açmıştı ve o, onu gizleyen dikenlerin altında kim ve ne olduğunu nihayet görebiliyordu.

Tierney Callaghan esprili, şık ve gizemliydi, ama aynı zamanda iyi kalpliydi.

Sessiz çocukların adına zorbalara karşı durduğunu, başkalarının öğle yemeklerini gizlice ödediğini ve görüşü ana akımdan farklı olsa bile her zaman aklındakini söylediğini izlemişti.

Erkekler ona hayran kalmış, ona bir şans vermesi için yalvarıyordu.

O ise hepsini reddediyordu.

"Bir erkek arkadaşım var," diye gururla ilan ederdi her seferinde zavallı bir herif ona yaklaşmak için cesaretini topladığında. "Long Island'da yaşıyor. Onunla uğraşmak istemezsin."

Achilles, onu öpmek için hala çok korkak olmasına rağmen, o erkek arkadaş olduğunu biliyordu. Yine de diğer her şeyi yaptılar. Onu sinemaya götürdü, her gece odasına gizlice girdi, ona çiçekler ve hediyeler aldı ve saatlerce dertlerini dinledi. O da onun ödevlerini yaptı. Yaralarını dikti ve öperek iyileştirdi. Yaptıkları için onu asla yargılamadı ya da azarlamadı.

O dokunulmazdı. Tanrıça seviyesindeydi. Ve onun

koruması altında.

Bir gece, sarhoş olduğu bir ev partisine davet edildi. İlk kez alkol içiyordu. Sadece iki Solo bardağıydı, ama bu onun midelerini endişe ve koruma içgüdüsüyle bulandırdı.

O, bakımlı çalıların arkasından pencereden, kızın neon kırmızısı sıvıyı yudumlarken onu izledi, gerektiğinde atılmaya hazırды. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Kızın eğlenmesine izin verecek, ama bu süreçte onu güvende tutacaktı.

Sonunda, saat on birde, ev sahibi başının belaya girmek istemediğini söyleyerek herkesi eve gönderdi. Tierney, çok yüksek topuklu ayakkabılarıyla güzel kolonyal evden sendeleyerek çıktı ve apartman bloğunun yönüne doğru zikzaklar çizerek gecenin karanlığına daldı.

O, dört beş adım geride kaldı, ellerini bomber ceketinin ceplerine soktu ve kimliğini gizlemek için başını eğdi. Bütün gece mesajlaşmışlardı ve Tierney, Tiernan'ın onu almaya geleceğini söz vermişti ama tabii ki, Tierney Tierney olduğu için kardeşini rahatsız etmek istemiyordu.

Ama bu onun için sorun değildi. O pisliğe, Tierney'nin değerli hayatını, kendisi kadar emanet etmezdi.

Kızın aniden arkasını dönüp kollarını havaya kaldırdığı sırada, neredeyse binasına varmışlardı. "Neden beni öpmüyorsun?"

Kendine gelip, kızın onu takip ettiğini bildiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Ve onu rahatsız eden şeyin, onu takip etmesi değil, onu hala öpmemiş olmasıydı.

Tierney elini beline koydu. "Ee?"

"Ben... ben... ah." Çok güzel konuşuyorsun, Achilles. Harika lanet iş çıkardın.

Lütfen münazara kulübüne katıl, seni söz ustası, diye düşündü. "Ve bana söyleme bunun bana." Parmaklarını onun yüzüne doğrulttu ve bir adım daha yaklaştı. "Çünkü sana her dokunduğumda pantolonunun nasıl kabardığını görüyorum." Duraklama. "Ki bu ÇOK sık oluyor." Bir duraklama daha. "Tanrım, sosyal ipuçlarını anlamakta gerçekten çok kötüsün, değil mi?"

Yerin yarılmasını ve kendisini yutmasını diledi. “S-seni takip ettiğimi ne zamandır biliyordun?” diye kekeledi.

“Seninle tanıştığım ilk günden beri mi?” İnanamıyormuş gibi burnunu çekmekten kendini alıkoydu. Gözlerindeki sıcaklık, aylar ve yıllar boyunca ona karşı biriktirdiği tüm öfkeyi bir anda yok etti. “Sandığın kadar gizli davranmıyorsun, ama konuyu saptırma.”

Bunu aklının ucundan bile geçmezdi. Ona gerçeği söyleyeceğine çoktan karar vermişti. Onu çok saygı duyuyor ve sevdiği için ona asla yalan söyleyemezdi.

“Ben... ben arkadaş olmak istediğini sanmıştım.”

“İstediğim en son şey bu!” diye haykırdı. “Birlikte olmamızı istiyorum. Ruhunun ve bedeninin her bir parçasını tüketmek istiyorum. İstediğim şey bu.”

“S—sen öylesin. Yani, sen öylesin,” diye boğuk bir sesle çıkardı. “Sadece beni reddedeceğinden korktum.”

“Neden seni reddedeyim ki?” diye öfkeyle bağırdı, ceketinin yakasını tutup onu sallamak istedi. “Boş zamanımın her anını seninle geçiriyorum ve sana erkek arkadaşım diyorum. Daha ne istiyorsun?”

“Seni... seni kaybedemem.” Bu düşünce bile omurgasından şiddetli bir titreme geçirdi. O, bir hoşlanma ya da lise aşkı ya da o tür saçmalıklar değildi. O, onun hayatıydı. Bu kadar basit. Gününün tek iyi yanı.

“Ailelerimiz asla bir araya gelmemize izin vermeyecekleri için mi?” Elini onun yanağına koydu ve yüzünü kendine doğru çevirerek ona baktı. “Baban beni asla kabul etmeyeceği için mi?”

“H-hayır. Bunların hiçbiri umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey sensin.”

“Ben de sadece seni önemsiyorum.”

Yüzü kızarmıştı. Doğal koyu ten rengi bile kızın ona yaptıklarının etkisini gizleyemiyordu.

Ama sonuçta, kız ondan daha cesurdu çünkü aralarındaki tüm mesafeyi ortadan kaldırmak için gerekli adımı atmıştı.

Vücutları çarpıştı, tek bir çerçeveye dönüştü. Parmaklarını, onun saçlarında gezdirdi; o, onun başka bir kız bulduğunda çocuklarının miras almasını dilediği, nefis bir kestane kahvesi tonundaydı

—tam bir kız—bulup evlenip çocuk sahibi olduğunda, çocuklarının miras almasını dilediği o lezzetli kestane rengi saçlarını parmaklarıyla taradı. Onu sonsuza kadar elde edemezdi. Ama bu gece ona sahip olabilirdi. Ve bu gece ona yetmek zorundaydı.

Adam, kadının vücuduna yaslanarak titredi ve kadın, onun bir gün başka biriyle evleneceğini bilerek ölmek, ölmek, ölmek istedi.

Bunu tekrar yaptı, sanki yeni bir sihir keşfetmiş gibi onun üzerindeki gücünü test etti, bu sefer parmaklarını adamın yüzünün yanından gezdirdi. Bir titreme daha adamın vücudunu sarsarak onu geriye sendeletti.

“Chelovek.” Burnunun ucunu onun burnuna değdirdi, elleri ile yanaklarını kavradı ve kokusunu içine çekti. Yüzündeki ifade, kalbini milyonlarca parçaya ayırdı. Paniklemiş, neredeyse acı çekiyor gibi görünüyordu. Bunun ona dokunduğu için mi, yoksa dokunulduğu için mi olduğunu merak etti. Her ikisinden de biraz olduğunu tahmin etti. İnsan sevgisine açtı. Gözlerini kapattı ve kendini zorlayarak uzaklaştı. “Öpüşmek istemiyorsan, öpüşmek zorunda değiliz. Sadece şaka yapıyordum,” diye fısıldadı, yüzünü okşayarak. Garip bir hisse kapıldı, sanki kalbi şişiyormuş, göğüs kafesinin sığdırabileceğinden çok daha büyük hale geliyormuş gibi. “Şey, yarı şaka. Seninle öpüşmeyi çok isterdim, Achilles, ama bekleyebilirim. İkimiz de çok şey yaşadık ve ben asla...” Yutkundu. “Asla istemediğin bir şeyi yapmak zorunda olduğunu hissetmeni istemem. Yarın seni ararım.” Yanağına nazıkçe öpücük kondurdu ve gergin bir gülümseme attı, maskesinin arkasına saklandığı yüzü ortaya çıktı.

Dünyaya karşı taktığı maskenin arkasına bakmayı kimse başaramamıştı. Achilles dışında kimse. O, onu gerçekte olduğu gibi görüyordu. Ve yine de onu seviyordu.

O, kelimelere dökemeyeceği bir şey için çaresizce yalvarırcasına ona baktı. Kız arkasını dönüp uzaklaştı. Dizleri titriyordu.

Yürümeye devam et, dedi kendi kendine. Ona biraz mesafe bırak.

Bu, onun belinden tutup onu deli gibi öpeceği kısımdı. Her Hallmark filmini gölgede bırakacak, tutkulu, her şeyi yutan bir öpücük.

Ama öyle olmadı.

Gerçekte, binasına giden merdivenlerin ilk basamağını, sonra ikinci, sonra üçüncü basamağı çıktı. Dördüncü basamağa geldiğinde, yüksek bir gümbürtü duydu. Arkasını döndü. Achilles ayaklarının dibinde, yüzüstü kaldırımında yatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu nefes nefese.

"Seni öpmeye çalıştım, ama sen çok hızlı döndün ve..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

O ayağa kalkarken, kız hızla aşağı koştı ve dizlerinin üzerine çöktü. Başları birbirine çarptı. Kız güldü. O derin bir nefes aldı. Sonra ikisi de dizlerinin üzerindeyken dudaklarını kızın dudaklarına değdirdi.

Bu ilk öpücükleriydi ve bu yüzden biraz beceriksizce başladı. Baskı önce çok yumuşaktı, sonra çok sert oldu. Ağızlarını açtıklarında dişleri çarpıştı ve birbirlerinin dudaklarına sırttılar. Onu ilk tadan kızdı, ama o kızı tattığı anda, kızın etrafında sıkı sıkıya tuttuğu canavar zincirlerini kırdı. Adam kızın ensesini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Heyecanı pantolonunun içinden zonkluyordu ve kız, tamamen içgüdüsel olarak ona sürtündü, o sefil bir inilti çıkardığında sırtarak. Dilini kızın ağzında gezdirdi ve kız, ellerini onun omuzlarına doladı, ağzına inleyerek.

"Bu iyi mi?" Öpüşmeyi bir saniye kesip, bakışlarını aralarındaki boşluğa indirdi; kız, sanki ikisini de ateşe vermek istercesine cinsel organını penisine sürtüyordu.

"Evet," diye nefes nefese cevapladı kız.

"Tanrım, evet." Dudakları yeniden birleşti.

Tierney, sonunda onun tarafından öpülmenin verdiği mutluluğu, bacaklarının arasında hızla yayılan, acil bir ateş topu gibi bir gerginliğe bıraktı. Gidermesi gereken, lezzetli ve sıcak bir baskı. Dudakları

yara olana, ağızları kuruyana ve nefesleri biraz ekşiyene kadar öpüştüler ve birbirlerine sürtündüler.

Achilles ilk ayağa kalktı ve nazik elleriyle onu da ayağa kaldırdı. Elinin sırtını öptü ve sırttı. "Benimle evlenir misin?"

"Şimdi mi?" Kız kıkırdadı, ama içinden alevi sönmüştü. Don Vello'nun en sevdiği oğlu için büyük planları olduğunu duymuştu. Achilles'in yeraltı dünyasının kraliyet ailesinden biriyle evlenmesini istiyordu. Outfit veya Bratva gibi büyük bir örgütün üyesi biriyle.

"Şu anda değil, ama on sekiz yaşına girer girmez," dedi.

"Ama baban..."

"O sorun olmaz," dedi, sözünü keserek. "Onunla ben hallederim. Zaten soy ağacından çok varisleri önemsiyor. Bir yolunu bulurum."

Ona veremeyeceği bir şey daha vardı. Ferrante mirasını devam ettirecek varisler.

"Kimse senin benim kız arkadaşım olduğuna inanmayacak." Bunu lanet olası çatıların üstünden haykırmak istiyordu. "Ben okulda tuhaf bir yalnızım, sen ise popüler kızsın."

"O zaman biraz kanıt ne dersin?" Bordo rujunu çıkarıp dolgun dudaklarına sürdü ve ağızını açarak boynunun yanına bir öpücük kondurdu. "Al. Beni hatırlaman için bir şey."

"Bu bir veda gibi geliyor," diye suçlayıcı bir sesle söyledi.

Kız başını salladı. "Sevdiğimiz birini en son ne zaman göreceğimizi nadiren biliriz. O yüzden her veda ettiğimizde seni mutlu ettiğimden emin olmak istiyorum."

"Beni mutlu etmek mi istiyorsun?"

Kız başını salladı. "Her şeyden çok." "O zaman bana bir şey söz ver."

Kız ona umutla baktı.

"Birbirimize her zaman dürüst olacağımıza."

"Her zaman." Sözünü tutamayacağını zaten biliyordu. Neden evlenemeyeceklerini ona söyleyemezdi. Utanç onu öldürüyordu.

"Gerçek mi?" diye sordu Achilles.

"Gerçek." Sesi titriyordu.

"Sen hayatımdaki tek iyi şeysin."

Onun kapısından ayrıldıktan sonra gittiği yer, caddenin aşağısındaki bir dövme salonuydu. Boynuna onun öpücüğünü dövme yaptırdı; bu, ona ait olduğunu ve her zaman ait kalacağını hatırlatacaktı.

On altı yaşındayken bu onun ilk dövmesiydi ve henüz bilmiyordu ama sonraki on yılı vücudunun her santimini dövmeyle kaplayarak, bir daha asla gelmeyecek bir heyecanın peşinde koşarak geçirecekti.

Eve dönerken, onu her zaman rahatsız eden o küçük şüpheyi bir kenara itti.

Gülümsediğinde gözlerinin hiç gülümsememesi.

Ve kimse izlemediğinden emin olur olmaz kahkahasının sönüyor gibi görünmesi.

O gelecekte bahsettiğinde, kızın zihninde onun ulaşamayacağı bir yere çekilip gitmesi.

Ve onun sonsuza kadar tutunmak istediği bir şey için, kendisinin çok geçici olduğunu hissetmesi.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

TIERNEY

Long Island'dan Washington'a giderken yolun yarısında telefonumu çöpe attım. Tiernan beni JFK'ye bıraktı, ama oradan uçağa binmemenin daha akıllıca olacağını biliyordum.

Achilles, her yerde herkesi bulabilirdi. O, ödül avcılarını utandırırđı. Onu iş başında görmüştüm. Onu iyi tanırıysam —ki tanırıyordum—üç eyalet bölgesindeki her uluslararası havalimanına, kimlerin gelip gittiğini izlemesi için çoktan birkaç asker görevlendirmişti. İçgüdülerim, ayrılışımı birkaç saat ertelememi ve beklenmedik sapmalarla izlerimi silmemi söylüyordu. En yakın arkadaşım, namı diğer First Lady, Francesca Rossi-Keaton'ı ziyaret etmek tam da doktorun önerdiği şeydi.

Washington'da başkanlık korumalı lüks bir dairesi vardı, tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi. Bu bana rotamı yeniden hesaplamak, seçeneklerimi değerlendirmek ve Achilles'in radarında olmayan bir havalimanından uçmak için birkaç saat kazandıracaktı.

"Bu sefer ne tür bir belaya bulaştın?" Beyaz Saray çok kalabalık olduğunda kullandığı gökdelenin çatı katındaki dairesine vardığımda kapıyı açtı. Onu iterek geçtim ve sırt çantamı deri kanepeye attım. Camorra'nın peşimde olduğunu fark ettiğimde spor çantamı atmak zorunda kalmıştım. Bagaj ne kadar azsa o kadar iyi.

"Aşağıdaki marketten birkaç şeye ihtiyacım var. Koruma ekibinden biri gidip alabilir mi?"

"Sanırım..." Başını yana eğdi, yüzünde endişe belirmişti. Frankie ile Başkan Keaton'ın üç çocuğu vardı, oysa o benim yaşımdaydı. Erken yaşta başlamışlardı. Aslında, o başlamıştı. O ise ondan çok daha yaşlıydı.

Benim çekici bir kadın olduğumu biliyordum, ama Frankie?

Frankie bir Disney prensesi gibi görünüyordu.

"Neler oluyor?" Parlak mavi gözleri yüzünü kapladı, kıvrıkcık, uzun, koyu saçlarına uyan koyu kirpiklerle çerçevelenmişti.

"Ortadan kaybolmam lazım," dedim kısaca ve bunun nereye varacağını bildiğim için ekledim, "Ve hayır, Wolfe bu durumdan kurtulmama yardım edemez. Sadece senin yardımına ihtiyacım var."

O başını salladı. "Tamam, ne istersen."

Onun korumalarından birini aşağıya saç boyası —siyah—büyük, ucuz güneş gözlüğü ve makas alması için aşağıya gönderdim. Makası havaalanı güvenliğinden geçiremezdim, ama her an yanımda bir silah olması gerekiyordu.

Francesca saçlarıma boyayı sürdü ve ben beklerken dolabını karıştırıp siyah, sıradan kıyafetler seçip sırt çantama tıktırdım. Sonra şekilsiz bir pantolon ve ona uyan uzun kollu bir gömlek giydim. Frankie lavaboda saçımı yıkadı, şakaklarımdaki boya kalıntılarını ovuşturarak temizledi. Banyo aynasına tekrar baktığımda Morticia Addams'a benziyordum. Çok garipti. Saçlarım kişiliğimin bir parçasıydı. Daha önce hiç rengini değiştirmedim. Ama başka seçeneğim yoktu.

"Beni korkutuyorsun." Frankie, benim için mikrodalgada ısıttığı bir tabak lazanyanın önünde, açık mutfakta otururken elini ağzına götürdü. Ben de onu bir çırpıda yedim. "En azından sana biraz para vereyim."

"Taşıyabileceğimden fazla param var." Ona minnettar bir gülümseme attım. "Varış noktasına ulaştığımda sana haber verip iyi olduğumu bildiririm."

"Bu Ferrantes'lerle mi ilgili?" diye sordu, narin kaşlarını çatarak. "Ailem mafya üyesidir. Tek bir kelimeyle her şeyi halledebilirim..."

"Hayır, hayır." Elimi onun elinin üzerine koydum. Ferrantes'lerle uğraşmaktan bıktım. Achilles peşimden gelirse onu öldürürdüm. Ama artık Camorra'ya karşı intikam peşinde değildim. "Endişelenecek bir şey yok. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Geceyi Frankie'nin Washington'daki dairesinde geçirdim, haritalara bakıp yeni pasaportumla nereye gidebileceğimi araştırdım. Sam Brennan'ın bağlantıları sayesinde artık Louise Fisher'dım, yirmi dört yaşında, Connecticut doğumlu bir Amerikalı, sıkıcı pazarlama işinden bir süreliğine uzaklaşmış bir kadın.

İrlanda seçenekler arasından çıkmıştı. Achilles'in beni aramaya ilk bakacağı yer orası olurdu ve beni bulabileceği kadar küçüktü. Tiernan Tayland fikrini beğendi; büyük, uzak ve içinde kaybolabileceğin adalarla dolu bir yerdi. Ancak içgüdülerim, Tiernan'ın önerdiği hiçbir yere gitmememi söylüyordu. Kardeşime hayatım pahasına güvenirdim, ama çevresindeki bir şey ya da *biri* bilgi sızdırıyordu. Ne de olsa Vello, bir şekilde federallere gittiğimi öğrenmişti.

Hayır. Nereye gideceğimi bilen tek kişi ben olmalıydım.

Sabahın üçünde, seçeneğimi Avrupa anakarasındaki bir yere indirdim. Araba kiralayıp ülkeler arasında serbestçe dolaşabilir, böylece her zaman bir adım önde olabilirdim.

Sabah saat dört buçuk civarında, ilk olarak İtalya'ya gitmeye karar verdim. Bariz nedenlerden ötürü, İtalya Achilles'in benim oraya gideceğime en son inanacağı yerdi; sonuçta orası onun kendi bölgesi. Ve Napoli'nin yakınına bile yaklaşmayacaktım. Orada çok fazla Camorra üyesi vardı. Peki ya Kuzey İtalya? O başka bir hikâyeydi. Bakışlarımı odanın karşısındaki büyük saatine çevirdim. On iki saat geçmişti, Achilles beni avlamaya başlamadan önce on iki saat daha vardı. Bana bir avantaj tanıdığı için minnettardım ama aynı zamanda beni hafife aldığı, kolayca bulunabileceğimi varsaydığı için ondan nefret ediyordum. Emin olduğum tek bir şey vardı: başımızdan geçen onca şeyden sonra bile, sözünü tutacağını ve sürem dolana kadar beni aramayacağını biliyordum.

Frankie'nin dizüstü bilgisayarını açtım ve Dulles Uluslararası Havalimanı'ndan İtalya'ya giden uçuşları kontrol ettim. Dört saat sonra bir uçuş vardı. Louise'in bilgilerini girip Frankie'nin güvenli

kredi limitinden ödeme yaptım.

Sonra yeni bir e-posta açtım ve bir numaralı hayranıma sevimli bir mesaj gönderdim.

İki buçuk saat sonra, Louise sırt çantası, beyzbol şapkası ve yepyeni siyah saçlarıyla havaalanında duruyordu ve İtalya'nın Venedik kentine giden uçağa bindi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Tierney'in yirmi dört saatinin son saniyeleri akıp giderken saate bakakaldım, sonra koltuğumdan kalktım. Dairem muhtemelen hâlâ Hamish'in cesedinin kokusuyla doluydu, ama duyularım artık tek bir amaca odaklanmıştı: o küçük alevi söndürmek.

Telefonumu açıp e-posta uygulamama giriş yaptım ve mesajını tekrar okudum.

Gönderen: _

catchmeifyoucan1999@gmail.com Alıcı:

aferrante@ferrantecorp.com

Konu: Hatırlıyor musun...

Bana İngilizce öğrettiğin zamanları hatırlıyor musun, Chelovek? Sana hiç söylemedim, ama bana öğrettiğin en sevdiğim kelime "incandescent" idi. Yoğun ısıyla parıldayan. Bana seni hatırlatıyordu. Ve sanırım, belki de sana da beni hatırlatıyordu. Küçük Alev

Telefonumu cebime koydum, dudaklarımın köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ölümcül oyunumuzda kendisinin kedi, benim ise fare olduğumu mu düşünüyordu? Onu bu kadar da küçümsemezdim. Tierney her zaman tahmin edilemez bir yaratık olmuştu. Bu, dikkatimi ölümcül bir şekilde üzerinde tutmasının nedenlerinden biriydi.

Şimdi onu bulmam gerekiyordu.

Onun ihtiyacı olan şey, federal ajanların tuzağı değil, sağlam bir sahte pasaporttu; bu yüzden bunu düzenleyecek kişinin Sam Brennan olduğunu biliyordum. O bu işin en iyisiydi ve ülkede otomatik sahtecilik tespit sistemlerini kusursuzca atlatacak türden kimlik belgelerini taklit edebilen tek kişiydi. Amerika Birleşik Devletleri'nden çıkıp ülkeler arasında seyahat edebilmesi için bu türden bir sürü belgeye ihtiyacı olacaktı. Aynı şekilde, o İrlandalı piç kurusunun da çıkmaz sokak olduğunu biliyordum. Boston'un

nl aracısı, bedeli ne olursa olsun bir mterisini bana satmazdı.

Ayrıca Tierney'nin bir arabanın bagajında sınırları geçmeye kalkışmayacağına da güveniyordum. Yakalanma riskini göze alması pek olası değildi.

Dikkatsizlik onun doğasında yoktu.

Bu da işi bana bıraktı. Neyse ki, ben zorluklardan asla kaçmam.

Ve nereden aramaya başlayacağımı da biliyordum.

"Onu bulmanın daha iyi bir yolu olmadığına emin misin, patron?"  saat sonra, geçici bilgisayar laboratuvarımda askerim Carmine sızlanmaya başladı. "Bu veritabanında yirmi bin kadar kadın var."

"Yirmi  bin," diye düzelttim. "Ve tek duyduğum, daha hızlı çalışman gerektiğı."

Ailemin oturma odasına otuz dizüstü bilgisayar kurdum, her birine bir asker görevlendirdim ve Jeremie de tüm operasyonu denetledi.

Genel kanının aksine, Jeremie'yi iyi bir asker ya da dürüst bir adam olduğı için sevmiyordum. O ikisi de değildi; tank büyüklüğündeki bu Rus, böbrek taşı kadar itaatkrdı.

Bakın, Jeremie'nin kardeşı Alex, onu teminat olarak aldığımdan bir ay bile geçmeden bizi onu Vegas'a geri göndermemiz için dırdır etmeye başladığında, bu aceleyi neden yaptığını merak etmiştim. Jeremie dvmede iyiydi, ama Alex'in maaşlı kadrosundaki diğerk her pislik de yleydi. Jeremie'nin, Alex'in ihtiyaç duyduğu eşsiz bir beceriye sahip olduğunu çabucak anlamıştım: *bilgisayar korsanlığı*.

Jeremie, Luca'nın güvenlik sistemine sızıp ve yatak odasındaki kameradan kırk dakikalık görüntüyü sildiğı gece, her şey yerine oturdu.

Jeremie bir hacker'dı.
Hem de çok iyi bir
hacker.

*Teşekkürler Luca, muhtemelen karısının yatağında
metresleriyle sevişen boktan bir koca olduğun için.*

Jeremie, tek tek havayollarının siber güvenlik yazılımlarını
atlatma yeteneğine sahipti, ama daha da önemlisi, seyahat
verilerini gerçek zamanlı olarak alan devlet kurumlarına
erişebiliyordu. Bu, Tierney'in bulanık CCTV görüntülerini aramak
için ülke çapında boşuna bir arayışa çıkmama gerek olmadığı
anlamına geliyordu—sadece hangi takma adı kullandığını
öğrenip nereye gittiğini görebilirdim.

“Jeremie, ne kadar ilerledik?” Rus'un sırtına bir şaplak attım.
Buz gibi gözleri, sanki elim pislikmiş gibi elime takıldı. Onu
kızdırmak için elimi orada tuttum. Dikkatini tekrar dizüstü
bilgisayara verdi. “Yüzde otuz iki ilerledik. Şu ana kadar
eşleşme yok.”

Eğer Tierney'nin havaalanı güvenliğini geçebilecek bir
pasaportu varsa, bu tek bir anlama geliyordu: kimlik hırsızlığı.
Pasaport, gerçek bir kişiye ait olan mevcut bir pasaportu taklit
ediyor olmalıydı. Muhtemelen, bir güvenlik ihlalinin kurbanı
olmuş, on sekiz ile otuz iki yaşları arasında, üç eyalet
bölgesinde yaşayan ve beyaz bir kadın.

Bu tanıma uyan yirmi üç bin kişi vardı.
Hepsini tek tek inceledik.

Askerlerim benim küçük aşkımla benzeyen yüzleri tek tek
incelerken, odadaki her dizüstü bilgisayarın yan tarafına
Tierney'in bir fotoğrafı yapıştırılmıştı.

"Sam'in bilgisayarını hacklesek daha kolay olurdu," diye
mırıldandım, askerlerimin kambur omuzlarını ve konsantre
bakışlarını incelerken, son birkaç gün içinde güvenliği ihlal
edilen her aptalın pasaportunu tek tek incelediler. Brennan
şüphesiz yeni bir kurban seçecekti. Şüphe uyandırmayacak
kadar Tierney'in tarifine uyan birini.

"Sam'in bilgisayar son derece güvenli." Jeremie bilgisayarında
tıklamalar yaparak fotoğrafları gözden geçiriyordu.

"Ayrıca, bunun neresi eğlenceli ki?"

Dik durdum, ekranlara bakarken kalabalığın arasından geçtim.

Bir buçuk saat sonra, aradığımızı bulduk. Askerlerimden biri heyecanla başını kaldırdı. "Sanırım onu buldum!"

Jeremie ve ben ona doğru ağır adımlarla yürüdük. Önümüzdeki ekranda, Connecticutlı, taze yüzlü bir kadın olan Louise Fisher bize bakıyordu. Koyu saçlıydı ama bunun dışında Tierney'e çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu: aynı yeşil, yukarı doğru kıvrık gözler; aynı geniş, zarif ağız ve kartal burun, üstelik bir süper modelin kemik yapısı. Hatta burun köprüsünde de benzer bir çil izi vardı.

Vay canına! "Ne düşünüyorsun?" Jeremie'ye dirsek attım.

"Ne mi düşünüyorum?" Kolunun altından dizüstü bilgisayarı alıp en yakın kanepeye koydu, parmakları ışık hızında hareket ederek yüzlerce açık sekmeyi ve çalışan sistemi simge durumuna küçülttü. "Çantayı toplamam lazım çünkü Venedik'e uçuyorsun."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Sabahın erken saatlerinde Venedik Marco Polo Havalimanı'na indim ve taksiyle şehre gittim, ücreti nakit ödedim. Kalabalıkta kaybolmam ve Louise'in kimliğini mümkün olduğunca az kullanmam, hatta hiç kullanmamam gerekiyordu.

Radarın altında uçmak operasyonum için çok önemliydi. Elimde sadece bir sahte kimlik vardı ve Louise Fisher'ın kimliği açığa çıkarsa, işim biterdi. O da açığa çıkardı. Mesele sadece ne zaman olacaktıydı. Bu yüzden İtalya'da uzun süre kalmayacaktım. Ne kadar çok ülke atlarsam, geride o kadar az iz bırakırdım.

Uçuşum boyunca şehirdeki en küçük, en şüpheli otelleri araştırmıştım. Louise'in kimlik gerektiren bir yere giriş yapmasını istemiyordum. Uçuşumun son durağı, Mestre yakınlarındaki anakarada bulunan küçük bir moteldi. Aslında tam olarak bir motel sayılmazdı. Gerçekte, daha çok bir genelevdi. Beni ağırlamak için gecelik altmış avrodan fazla para istemeyen bir yer.

Koridorun lekeli kahverengi halılı zemini üzerinde son kapıya doğru ilerlerken gerginlik içimi kemiriyordu. Kapı o kadar dayanıksız görünüyordu ki, muhtemelen tek başıma tekmelerek yıkabilirdim. Sinirlerimi yutmaya çalışarak anahtar anahtar deliğinde salladım ve o eski kilidi çevirmeye uğraştım. Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı. İçeri girdim ve arkamdan kapıyı kilitledim.

Hava durgundu; sigara, ucuz parfüm ve ter kokusu boğazımı kapladı. Koyu renkli bir yorgan, çift kişilik yatağı örtüyordu. Geri kalan kısımda sağımda küçük bir banyo, iki lekeli koltuk ve ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir pencerenin altında küçük, yuvarlak bir masa vardı. Eski yatak yaylarının gıcırdaması ve heyecanlı inlemeler duvarların arasından sızıyordu.

Başımı sallayarak,

şaşırtıcı derecede çirkin sarı bir perdeyle kaplı olan pencereye doğru yürüdüm ve kumaşı bir santim çekip dışarıya baktım.

Dar, yeşilimsi bir kanal ve yanımızdaki turuncu bina bana bakıyordu. Bir balkon odama doğrudan bakıyordu. İşler kötüye giderse, muhtemelen balkona atlayıp kilidi açabilirdim. Ben o küçük pencereden zar zor sığabilirdim, ama Aşil kadar iri bir adam sığamazdı.

Kedi-fare oyunumuza başladığımızdan beri ilk kez, kalp atışlarım makul bir hıza düştü.

Yatağın kenarına oturdum, cep telefonumu açıp açtım. Ekranda bir kısa mesaj belirdi.

Beni ara.

Arayan Tiernan'dı. Kalbim yine sıkıştı. *Kahretsin.*

Telefonu kulağıma dayayarak numarasını aradım. Hemen cevap verdi.

"İtalya'da mısın?"

Gözlerimi kapattım, kendimi kaybetmemeye çalışıyordum. Bunu bilmemesi gerekiyordu.

Eh, çok uzun sürmedi.

"Evet," diye boğuk bir sesle söyledim. "Beni buldu mu?"

"Söylentiler öyle," dedi Tiernan tsklayarak. "Özel uçağıyla Venedik'e gitmiş."

"Bunu nasıl öğrendin?" Achilles söylemiş olamazdı, çünkü Tiernan'ın beni uyaracağını biliyordu. Yine de, o piçin burnu bir tazi gibiydi.

"Jeremie, Lyosha'ya söyledi." Ve Lyosha da Tiernan'a söyledi. Pakhan, İrlandalı arkadaşına her zaman sadık kalmıştı.

Yıllardır uyumamış gibi hissederek yüzümü ovuşturdum. "Tamam. Demek seyahat ettiğim adı öğrenmiş. Ama buraya geldiğimden beri her şeyi nakit ödüyorum ve kimlik göstermeden bir otele yerleştim."

"Fazla rahatlama," diye emretti Tiernan. "Silahlan

ve oradan çık. Doğuya doğru devam et. Sınırları geçmeye devam et. Jeremie, Achilles senden haber almasını istediğinde ona karşı gelmez, ama Avrupa'daki her devlet veri tabanına girip bilgi toplayamaz."

Bir elimle başımı tuttum, Tom Rothwell'e geri dönüp FBI'ın korumasını kabul etmeli miydim diye düşündüm. Kontrolü bırakmak benim tarzım değildi, ama Achilles acımasız bir düşmandı ve kolayca atlabileceğim biri değildi. Bildiğim kadarıyla, tam olarak nereye giriş yaptığımı biliyordu ve şehrin diğer ucundan bana doğru geliyordu.

"Tamam, kapatmam gerek." Yutkundum.

"Sana para havale etmemi ister misin?" diye sordu Tiernan. Sesi sakın ve soğukkanlıydı, sanki kız kardeşinin hayatı tehlikede değilmiş gibi. Onu sadece bir kez çöküşte görmüştüm ve o da Lila yüzünden olmuştu.

"Hayır, şimdilik bir şey yok. Lila ve Nero'ya selam söyle."

"Kendine dikkat et."

Telefonu kapattım ve banyoya gidip yüzüme soğuk su döktüm. Uykum yoktu, her an öldürülebileceğimi bilmenin yarattığı dehşetle tamamen uyanıktım, ama net düşünmem gerekiyordu.

Achilles yakındaydı. Ama *ne kadar* yakın olduğunu bilmek, sonraki adımlarımı belirleyecekti.

Sırt çantamı alıp aşağı indim ve güneşin parladığı Venedik'e daldım.

Keşif. Çevremdeki durumu anlamam ve ona göre bir strateji belirlemem gerekiyordu.

Motelimden iki durak uzaklıktaki Santa Lucia'ya giden otobüse bindim ve Ponte della Liberta'yı geçtim.

Hedefime vardığımda, turist kalabalığına karışarak dükkanlarla dolu bir sokağa doğru ilerledim ve sonunda bir internet kafe buldum. Dikkat çekmemeye çalışarak en son masaya geçtim. Bilgisayar çok eskiydi ve acımasızca yavaştı; ayrıca tüm arayüz İtalyanca'ydı. Yine de bir uçuş takip sitesi aracılığıyla Ferrantes'in özel uçağının uçuş programını kontrol etmeyi başardım. Siteye göre, uçağı havada

saat daha havada kalacaktı.

Rahatlamaktan bedenim gevşedi. Hâlâ vaktim vardı. Fazla değildi ama bana ulaşma yoluna birkaç engel çıkarmak için yeterliydi.

Tiernan yanılmıştı. Achilles Ferrante'den kaçamazdım. O çok zeki, çok sabırlı ve çok sistemli biriydi. Yapabileceğim tek şey onu öldürmektir. Hayatımın geri kalanını yine de Camorra'dan saklanarak geçirecektim, ama beni onun kadar iyi tanıyan başka kimse yoktu. Başka hiç kimse beni bulamazdı.

Yeni e-posta hesabıma giriş yaptım, IP adresimden beni takip edebileceğini çok iyi biliyordum, ama aynı zamanda uçağı inene kadar bu konuda yapabileceğı hiçbir şey olmadığını da biliyordum.

Gönderen: _

catchmeifyoucan1999@gmail.com Alıcı:

aferrante@ferrantecorp.com

Konu: Merhaba, pislik.

Çok beklemem gerekmedi.

Gönderen: aferrante@ferrantecorp.com

Alıcı: catchmeifyoucan1999@gmail.com

Merhaba, Louise.

Pes etme isteğim çok güçlü olmasına rağmen, klavyenin üzerine bayılmamak için tüm cesaretimi topladım. Er ya da geç adrenalin düşüşü beni vuracaktı. En son ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyordum ve bir dahaki sefere ne zaman uyuyacağımı da bilmiyordum. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdim?

Peki ya bir düello? diye teklif ettim.

Silahım yoktu, ama başka bir silahla ona pusu kurabilirdim. Akıllı davranırsam tabii.

Tabii. Seninle düello yaparım. Ne zaman ve nerede?

Dudaklarımı yaladım ve kafeden kimse girip çıkmadığından emin olmak için boynumu uzattım.

San Marco Meydanı. Saat 15:30.

Burası hem ana caddelere hem de özel ara sokaklara açılan kalabalık bir yerdi. Sonsuz fırsatlar.

Randevu ayarlandı.

E-postamdan çıkış yaptım, tarayıcıdaki geçmişi sildim ve internet kafeden çıktım. Ardından taksi ve otobüs durağına geri döndüm, anakaraya geçtim ve İtalya'da Home Depot'a en yakın yer olan Leroy Merlin'e girdim; orada üç İsviçre çakısı, küçük keskin makas ve bir kablo bağı aldım. Oradan Piazzale Roma'ya gittim ve bölgeyi ve olası kaçış rotalarını yürüyerek inceledim.

Bir kafeye uğradım ve arka arkaya iki espresso içtim. Tuvalette işimi bitirdikten sonra, caddenin karşısındaki bir hediyelik eşya dükkanına gidip Venedik maskelerine göz attım. Kağıt hamurundan yapılmış, yüzün tamamını kapatan bir *piuma volto intero* seçtim. Beyazdı, altın rengi bir göz maskesi ve onu çevreleyen tüyler vardı.

Saati kontrol etmek için bileğimi salladım ve saatin neredeyse üç olduğunu gördüm. Dükkandan sessizce çıkıp meydanın ortasına doğru yürüdüm. Beni görmesini istiyordum.

Ben yemdim ve onun yemi yutması gerekiyordu.

Ne yazık ki, benim saf zehir olduğumu öğrenmek üzereydi.

Turizm sezonu tam zirvedeydi ve San Marco Meydanı, Venedik maskeleri takmış sokak sanatçılarıyla ağzına kadar doluydu. Öyle ki, benim taktığım maske kimsenin dikkatini çekmedi ve bana daha fazla anonimlik sağladı.

Achilles buraya gelecekti. Ve geldiğinde, onu bir yere çekip işini bitirecektim.

Sonra buradan çok uzağa kaçacaktım. Ve bir daha asla İtalya'ya ayak basmayacaktım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ACHILLES

Anakaradaki özel havaalanında bir şoför beni bekliyordu. Tierney'nin, ulaşımı çok zor olan karmaşık bir yer seçmesi tam ona göre bir şeydi. Şoför, su taksilerinin bulunduğu en yakın noktaya kadar beni götürdü ve ben de bir su taksisine binip San Marco Meydanı'na gittim.

Piazza San Marco'ya vardığımda bir hediyelik eşya dükkanına girip bir maske aldım. O da aynısını yapmazsa hayal kırıklığına uğrardım. Tierney, baskı altında olsa bile son derece zekiydi. Turistik mekan, CCTV kameralarıyla donatılmıştı ve ikimiz de ciddi bir suç işleme niyetindeydik.

Bordo ve altın rengi bir soytarı maskesi seçtim. Onun Joker ve Harley referansına bir saygı duruşu. Kim olduğumu bilmesini umursamıyordum. Muhtemelen işleri hızlandıracaktı ve zaten Napoli'de bana ihtiyaç vardı. Coppola ile olan karmaşa kendi kendine çözülmeyecekti.

İtalya'da geçirdiği birkaç saat içinde bir silah bulabileceğine pek inanmıyordum, ama beni başka bir yolla öldürmeye çalışacağını da göz ardı etmiyordum. Ondan önce davranmış olurdum, ama bundan hiç memnun olmazdım.

Aslında, kendimi asla affetmezdim. Ama ya onun hayatı ya da benimki, ve o defalarca beni öldürmek istediğini belirtmişken onu bağışlamak aptallık olurdu.

Maskeyi takıp dükkandan çıkıp açık alana doğru yürüdüm.

Telefonum çalmaya başladı. Ekranda babamın adı yanıp söndü. Maskenin arkasından sakın bir şekilde etrafıma bakarak telefonu açtım.

"İrlandalı sürtüğü buldun mu?"

Bu hakaret üzerine çenemdeki bir kas seğirdi, ama öfkemi yuttum. "Evet."

"Güzel. Çünkü Jeremie'yi Vegas'a geri gönderiyoruz." "Bu transferi kim onayladı?" Kesinlikle ben değildim ve Jeremie doğrudan benim astımdı.

"Alex, ve ben pakhan'la boğuşacak ne zamanım ne de isteğim var. Coppola'yla başımız yeterince dertte."

"Peki Jeremie kabul etti mi?" Meydanın ortasına doğru ilerleyerek, herkesin görebileceği bir yere geçtim. Tierney bir hata yapacaktı. Akıllı olmadığı için değil, eğitilmiş bir suikastçi olmadığı için. Bu oyunu daha önce yüzlerce kez oynamıştım.

"Jeremie, Rasputinlerin sorunu ve bu konuda ne diyeceği umurumda bile değil," dedi babam.

"Karşılığında bize ne veriyor?" diye sordum.

"Kız kardeşi, Katya." Bir an durdu, gelmeyen bir tepki bekledi. "Yirmi yaşında. Duyduğuma göre çok güzelmiş."

Homurdandım, gözlerim San Marco Bazilikası'nın kemerinin altında duran uzun bacaklı bir kadına odaklandı. Gözlerim bağlı olsa bile, o kalçayı, o bacakları, o duruşu uzaydan bile tanırdım.

"Onunla evlenmeni istiyorum, Achilles," dedi babam telefonda. "Rus kızıyla. Tierney'i öldür, Katya'yı karın yap ve tahtı ele geçir. Söylediğimi yaparsan hepsine sahip olabilirsin —"

Telefonu kapattım ve cebime koydum.

Tierney Venedik maskesi takmıştı ve tepeden tırnağa silahlıydı. Daracık kıyafetlerinin altından iki İsviçre çakısı ve küçük bir makas gördüm.

Akıllı kız.

Onu öldürmek zorunda kalmam çok yazık oldu, ama kural kuraldır. Camorra'yla uğraşıp da hayatta kalıp bunu anlatamazsın.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokup, silahımı cebimde hazırladım ve ona doğru yavaşça yürüdüm. Benim olduğumu fark ettiği anı büyük bir zevkle izledim. Sanki kaçmak üzere olan küçük, ürkek bir tavşan gibi gerginleşmesini. Güneye doğru döndü ve meydandan hızlı adımlarla uzaklaştı. Aramızdaki mesafeyi kapattım

ama adımlarımı yavaş tuttum.

Omzunun üzerinden bakma hatasına düşmedi. Bu, sahip olmadığı zamana mal olacaktı. Kararlı bir şekilde ilerlemeye devam etti ve bir yerleşim sokağına girdiğimizde hızını artırdı.

Ona yaklaşıyordum ve o da bunu biliyordu çünkü çok geçmeden hızlı yürüyüşü koşuya dönüştü. Küçük düellomuzdan önce bu sokakları incelemiş olmalıydı çünkü ilerledikçe küçük, dar yollar boşalıyor, kıvrılıp dolanarak turuncu çatılı binaların oluşturduğu kümelere dönüşüyordu.

Bir başka keskin dönüş. Bu sefer, onu takip eder etmez yol iki karanlık sokağa ayrıldı. Her ikisi de çıkmaz sokaktı; biri bir garaja, diğeri ise bir restoranın arka tarafına benziyordu. Hangi seçeneği seçtiğimin pek önemi olmadığını bilerek durakladım. Bir şekilde eline bir silah geçmedikçe, buradan canlı çıkamazdı.

Restoranın arka tarafını seçtim. Muhtemelen çöp konteynerinin arkasına saklanmıştı. Silahımı çıkardım ve botumun içinden susturucuyu aldım. Silaha vidaladım. Gölgelemin içine adım atarak, silahımı önde tutarak çöp konteynerinin arkasına doğru ilerledim. Arkamdan boğazımı saran keskin, nefes almamı zorlaştıran bir acı, beni geriye doğru savurdu.

Orospu çocuğu. Çöp kutusuna saklanmış ve şimdi beni bir... kablo bağıyla mı boğuyordu?

En azından kaliteli bir tane almış. Malzeme derimi yırtıp kemiğime kadar ulaşacak gibi görünüyordu. Kendimi özel hissettim. En iyisini seçmişti. *Benim* için.

Nefes almamı engelledi, kablo bağına derime daha derine batırarak, kopana ve kanayana kadar. Başka herhangi bir kişi bu durumda çoktan ölmüş olurdu.

Vurgu "*başka*" kelimesinde.

Boğazımdan kabloyu çekip çıkarmaya çalışmak yerine, çömelip ayaklarımı yukarı iterek tüm ağırlığını sırtımdan attım. Tierney ara sokağın karşısına uçtu, sırtı duvara çarptı. O fırsat bulamadan ona ulaştım

Hızla ayağa fırladım, yüzündeki maskeyi yırtarak çıkardım ve o hâlâ dizlerinin üzerindeyken silahımı ona doğrulttum.

"Artık bu şekilde buluşmamalıyız." Bana sırtarak baktı ve dilini çıkarıp ağzının köşesindeki kanı yaladı. İstem dışı olarak dudaklarımın seğirdiğini fark ettim. Ölümle yüz yüze gelmiş olsa bile harika bir mizah anlayışı vardı.

"Silahsız bir düelloya gelmenin iyi bir fikir olduğunu kim söyledi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Lütfen, vaaz verme. Hadi bitirelim şunu." Gözlerini devirdi ve yana doğru kan tükürdü. Onu üstümden attığımda kendini ısırmış olmalıydı.

"Kalk." Boş elimle boğazından yakaladım ve onu ayağa kaldırdım. Ön kollarımı omuzlarının iki yanına koyarak onu duvara sıkıştırdım. "Silahlarını yere at. Hepsini."

Sırt çantasını bir kenara attı, ceplerini boşalttı. Küçük bir makas ve bir İsviçre çakısı düştü.

"Ve belindeki diğer İsviçre çakısını da," dedim. İnleyerek, dediğimi yaptı.

Tanrım, o kadar güzeldi ki. O meşhur kızıl saçları olmasa bile. Yüzünü özlemiştim. Kırk sekiz saattir görmemiştim ve bunun çok uzun bir süre olduğunu fark ettim. Şimdi hayatımın geri kalanını onu görmeden geçirmek... akıl almaz bir şey.

"Biliyorsun, ne kadar mantıksız bir sebepten olursa olsun, yine de nispeten acısız bir ölümünü istiyorum, o yüzden kafana bir kurşun sıkacağım. Düz ve basit."

Çenesini öne doğru uzattı. "Ah. Beni şımartıyorsun, Ferrante." "Arkanı dön."

Bakmadığı bir anda onu öldürmek daha iyiydi. Hayatını sonlandırmadan önceki son nanosaniyede gözlerine bakmaya dayanabileceğimi sanmıyordum. Beni mezara ve ötesine kadar takip ederlerdi.

"Bir saniye." Elini uzatıp siyah gömleğimin yakasını yakaladı ve yumruğunda bükmeye başladı. "Önce şunu yapmama izin ver." Maskemı fırlattı.

bu kadar kendini beğenmişsin?"

"Beni herhangi bir yerimden bıçaklayabilirdin ama kalbi hedef almadın. Bu bir aşk ilanı mı, bebeğim?"

Elimdeki silaha uzandı. Silahı almasını engellemek için yana doğru döndüm, sonra bıçağın hala uyluğumda saplı olduğu halde geri adım attım.

Beni alt edemeyeceğini anlayınca arkasını döndü ve koşmaya başladı. Eğlenerek iç geçirdim, silahı kafasının arkasına doğrulttum.

Çek şunu, orospu çocuğu.

İşaret parmağım tetiğe yeniden yerleşti. Bana bir dakika önce bile bıçakladığını kendime hatırlattım. Beni öldürmeye çalıştı — şimdi iki kez — ve beni federallere sattı.

Çek şunu. Lanet olası. Tetiği.

Adrenalin ve yorgunluk onu alt etti, sendeledi ve zorlukla ilerledi; köşeyi döndüğünde sendeledi ve düştü, çaresiz bir çığlık atarak yere yuvarlandı.

Silahı indirdim ve topallayarak ona doğru yürüdüm. Beni görünce gözleri dehşetle parladı. Ön kollarının üzerinde benden uzaklaştı, zavallı, savunmasız bir yaratık gibi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Vurmak istiyorsan vur, sakın..."

"Bacağına ne oldu?"

Bakışları yüzümden ayağına kaydı. Yutkundu. "Sanırım... sanırım bileğimi burktum."

"Nerede kalıyorsun?"

Yüzü sertleşti. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi..."

"İstersem seni şu anda infaz edebilirim. Nerede kalıyorsun, Tierney?"

Tereddüt etti, kirpikleri titriyordu, panik ve çaresizlik arasında kalmıştı.

"Bu lanet yüzyılda, lütfen." Bacağım beni öldürüyordu.

Bana adresini verdi. Orayı biliyordum. Buradan on dakika uzaklıkta bir genelev. Sağ bacağıma diz çöktüm, onu ve aptal sırt çantasını kucağıma aldım

kollarını sallayarak o yöne doğru topallıyordu. Kaldığımız yerde bir su taksisine binecektik, yani güpegündüz birinin şakağına silah dayamak üzereydim. Harika. Bu kadın hayatımı tam da fırtınanın gözüne sürükleme konusunda gerçekten de bir yetenek sahibiymiş.

"N... ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor sence?" Ama sorusu haklıydı. Onu kurtarmakla hiçbir ilgim yoktu. Bir ara sokakta kanlar içinde yatıyor olmalıydı.

"Uyluklarında bir bıçak var."

"Fark ettim."

Kollarını boynuma doladı ve ben onu öpme dürtüsüyle mücadele ederek, bunun yerine bacağımdaki acıya odaklandım.

"Beni öldürmeye geldin," diye hatırlattı.

"Biliyorum."

"O zaman neden bunu yapıyorsun?"

Çünkü kendi saçmalıklarımın baktım. Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim. Ve umurumda değil. Bunun karşılıklı olmaması ve asla olmayacak olması umurumda değil.

"Kapa çeneni de bırak da düşüneyim." Sesim kuru ve soğuktu. "Eğer uslu bir kız olup beni öldürmeye çalışmayı bırakırsan, seni tekrar baştan çıkarmana izin veririm."

OTUZUNCU BÖLÜM

ACHILLES

Genelevde kalmanın iyi yanı, vücuduma saplanmış lanet olası bir bıçakla, fena halde hırpalanmış Tierney'i oraya taşıdığım da kimsenin soru sormamasıydı.

Resepsiyonda durup, görevliye birkaç yüz euroluk banknot fırlattım ve odamıza buz torbaları, ilk yardım çantası, bir sürü sıcak havlu, antibiyotik, dikiş seti ve basınçlı bandaj getirilmesini istedim. "Grappa da olsun." Son talimatımı homurdandım. Acıyı dindirecek bir şey olmadan o bıçağı çıkaracak değildim tabii ki. "Her şeyi bir saat içinde getirirseniz iki katını öderim." Paranın üzerine parmaklarımı vurdum. Hemen işe koyuldular.

Tierney'nin odasına girer girmez onu yatağa yatırdım ve yaralı bileğini yukarı kaldırıp soğuk, nemli bir havluyla sardım. Burkulmuş gibi görünmüyordu, sadece biraz şişmişti.

Otuz dakika sonra, tezgahtar her şeyi getirerek geldi. Önce Tierney'in ayak bileğine buz uyguladım ve ağzına birkaç Tachipirine attım, grappa ile yutmasını sağladım. Berbat bir haldeydi; göz alıcı halinden çok uzaktaydı.

"En son ne zaman uyudun?" "Napoli'de."

O zaman dört gün önce. Gücü tükenmek üzereydi.

"Uyu."

"İhtiyacım yok..."

"Bir kez olsun çeneni kapat ve sana söyleneni yap. O güzel ağzın az kalsın hayatına mal olacaktı."

O itiraz etti, ama ben emekli ve banyoya banyoya içine kendimi kilitledim.

Grappa ve ilk yardım çantasıyla birlikte

yüzümü kapattım ve bir iniltiyi bastırdım. Onu öldürmeyecektim, bu da onu saklamam gerektiği anlamına geliyordu. Bununla başa çıkacaktım. Ama önce, o bıçağı uylukumdan çıkarmam gerekiyordu.

Çakıyla pantolonumu yırttım ve yarayı inceledim. Derin bir yara ama çoğunlukla kas dokusunu etkilemişti. İsviçre çakısının sapını kavradım ve içkiden bir yudum aldım. Sinirleri ya da önemli damarları kesip kesmediğini bilmenin bir yolu yoktu. Kan kaybından ölmek de bir ihtimaldi. Şansımı denemek zorundaydım. Havluları ve dezenfektan spreyi alıp işe koyuldum.

Üç inçlik bıçağı uyluklarımdan yavaşça çıkarırken, yıllar önce Tierney'nin yatak odasının kapısını açıp içeri girerek kendimi gönüllü olarak onun ağına kaptırdığım o geceyi pişman olup olmadığımı kendime sordum.

Cevap hayırdı.

Bundan tek bir lanet parça bile pişman değildim.

Önümüzdeki birkaç dakika içinde ölsem bile. En azından ona sarılabilmiştim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ON YEDİ YAŞ

Çoğu ayı sevmezdi, ama Aralık en kötüsüydü.

Her şeyden önce, Noel'i ailesiyle geçirmek zorundaydı. Annesi, sanki yemek masasında birini öldürecekmiş gibi ona bakardı. Sanki o bir insan değilmiş gibi. Aslında bu onun kendi hatasıydı, çünkü babasının tüm beklentilerini aşmış ve kusursuz bir ölüm makinesine dönüşmüştü.

Tek istediği sevmekti ve yeterince düşman öldürür ve yeterince tehlikeli görevleri yerine getirirse babasının sevgisini kazanacağını umacak kadar aptaldı.

İkincisi ve daha da Önemlisi, Tierney'nin Aralık ayından nefret ettiğini biliyordu.

Kız arkadaşı partilerde aşırıya kaçıyor, çok fazla içiyordu; o da onu bir partiden ya da buluşmadan eve sürükleyip getirdiğinde, kız o kadar sarhoş olmuştu ki, ona dudaklarından masum bir öpücük vermekten ötesini yapamıyordu.

Yanlış bir şey mi yapıyordu? Kahretsin, keşke ona neyin canını sıktığını söyleseydi, o da sorunu çözerdi. Bir yolunu bulurdu. Her şeyi düzeltmek için hayatını buna adamak zorunda kalsa bile.

Hâlâ seks yapmamışlardı. Kız arkadaşının ilk adımı atmasını beklemiş, ona bir sabun köpüğü kadar nazik davranmıştı. Daha fazla zamana ihtiyacı varsa, ona o zamanı verecekti. Kahretsin, onu mutlu edecekse, izlemek zorunda kalsa bile, en iyi arkadaşına bekaretini vermesine izin verecekti.

Neyse ki hiç arkadaşı yoktu.

Tierney iyi ve anlayışlı bir kız arkadaştı. İlişkilerini gizli tutmuşlardı çünkü babasının onunla çıkmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Kız bu konuda ona hiç sataşmadı, nereye gittiğini hiç sormadı,

günlerce ortadan kaybolduğunda hiç şikayet etmedi, çünkü babası ondan birini öldürmesini, cesedi eyalet sınırlarının ötesine atmasını ya da kaçak uyuşturucu sevkiyatlarını halletmesini istiyordu.

Yaralandığında yaralarını sarardı, her zaman kollarını açıp onu kucaklamaya hazırdı ve saatlerce onu dinleyerek duygularını anlamasına yardımcı olurdu.

İşin boktan yanı, kızın onun için bir nevi anne figürü haline gelmesiydi. Yaralarını öperdi. Parmaklarını saçlarına geçirirdi. Ona sandviçler yapardı. Ayakkabılarındaki o sinir bozucu kan lekelerini temizlerdi. O öldürdükten sonra onu karanlık düşüncelerinden çıkarır, ikisinin de sevdiği bir kitabı alır ve en sevdiği sahneleri yüksek sesle okurdu.

O, bir kız arkadaşından çok daha fazlası haline gelmişti ve o çok korkuyordu, çünkü ne zaman gelecekte bahsetse, o konuyu değiştiriyordu.

On yedi yaşına bastığı gece, kızın yatağında uzanmışlardı. Adam onu sıkıca sarıp şakaklarını öpüyor, geleceği düşünüyordu.

"Doğum gününden nefret ediyorum." O gece kızın gözyaşları erkeğin gömleğini ıslattı. Aralık, Bratva'nın pakhanı Igor'un annesinin karnını deşip ikizleri çıkardığı ve onu ölüme terk ettikten sonra kaçırdığı aydı. "Bana daha doğmadan kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor."

"Gelecek yıl bunu senin için değiştireceğim," diye söz verdi, saçlarını okşayarak.

"Nasıl?" diye mırıldandı kız, dudaklarını onun boynundaki öpücüğünün izine bastırarak.

"Doğum günü hediyen bir nişan yüzüğü olacak ve kendi ailemizi kuracağız. Çocuklarımıza ve sana bunun asla olmasını izin vermeyeceğim."

Kollarında donakaldı. Hava durdu.

"Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda ederim," diye temin etti, zengin kırmızı şarap rengindeki güzel saçlarını okşayarak. "Babam da razı olacak. Göreceksin. Bana bıçak ve silah konusunda en iyisi olduğumu düşünüyor, bu yüzden çok sayıda varisim olmasını istiyor. Senin benim için tek kişi olduğunu gördüğünde, fikrini değiştirecektir."

"Bu bu önemli önemli önemli O boşalttı
boğazını boğazını temizledi. "Mirasçılar mı?"
Adam burun kıırdı. "Bu hepsi tek konuşuyor
konuşuyor. Bana ona ona
"Duyduğuma göre, Outfit'ten biriyle evlenmeni istiyor."
"Endişelenme. Bu konuda ona karşı çıkacağım. Seni korumak için
parçalarım, Tier." "Achilles..." Kollarında
kıvrandı. "Evet?"
"Bu hayatta benden daha önemli şeyler var, biliyorsun."
Bu, hayatında duyduğu en aptalca şeydi ve midesini o kadar
bulandırdı ki, insan kalbi yediği geceden iki kat daha şiddetli bir
şekilde kustu.
Çünkü Tierney'nin kalbini kırmak üzere olduğunu hissediyordu.

Bugün Tierney'nin on sekizinci doğum günüydü ve avuç içleri
terliydi.

Sonuçlarına katlanmak zorundaydı: babasına, Camorra'nın bu
günlerde ittifak kurmak için ihtiyaç duyduğu her kim olursa olsun,
onlarla bağları güçlendirmek için görücü usulü evliliğe
girmeyeceğini söylemek zorundaydı. Bu onu büyük bir acıya
sürükleyebilirdi, ama onu kaybetmekten daha acı verici hiçbir şey
olamazdı.

Nişan yüzüğü olarak bir yakut seçti. Ona Tierney'nin saçlarını
hatırlatıyordu, ama daha çok onun yılmaz ruhunu.

Arabasına bindi ve banliyödeki yeni evine doğru yola çıktı,
babasının ve kardeşlerinin orada olmadığını çok iyi biliyordu.
Tyrone ve Fintan İrlanda'da ailelerini ziyaret ediyorlardı.
Tierney'nin varlığını büyük ölçüde görmezden geliyorlardı.
Sadece Tiernan umursuyordu ve kendi çarpık tarzında kız
kardeşini sevse de, pasta ve lanet olası bira ponguyla kutlama
yapacak türden biri değildi.

Tiernan sokaklarda dolaşıyor, Arnavutları

. Achilles'in yaşındaydı ve ondan iki kat daha şiddetli ve acımasızdı.

Achilles ailesi ve onuru için öldürürdü. Peki ya Tiernan? O öldürmeyi çok sevdiği için öldürürdü.

Kız tek başına olduğu için, erkenden gelmeye karar vermişti. Onun orada tek başına oturduğunu düşünmek bile içini burkuyordu.

Köşeyi dönüp onun sokağına girdiğinde, Callaghan'ların açık pencerelerinde dans eden alevleri fark etti.

Hayır. Pencereler değil. Pencere. Tierney'ninki.

Ani bir frenle durdu, sürücü kapısını açıp sokağa doğru koşmaya başladı. Ateş, perdeleri ve duvarın kenarlarını çoktan yutmuştu.

Kahretsin. Tierney orada, yatak odasında olacaktı.

Kapıyı o kadar sert tekmeledi ki menteşelerinden çıktı. Ağzını ve burnunu gömleğine gömerek içeri daldı. Birinci kat dumanlı ve kavurucu sıcaktı ama henüz yangın yoktu. Akli başına geldi ve mutfak musluğuna koştu, ceketini yırttı ve tekrar giymeden önce suya batırdı. Sonra merdivenleri üçer üçer atlayarak doğrudan Tierney'nin odasına yöneldi.

Yangının arkasında Igor'un olduğunu biliyordu. Pakhan. O lanet olası canavar, ikizlerin doğum gününde işi bitirmeye gelmişti.

Achilles onu öldürecekti.

Yeni don olarak yapacağı ilk şey bu olacaktı.

Bratva'ya savaş ilan edecek ve kız arkadaşına yaptıkları için onları yok edecekti. Hayır, müstakbel karısına yaptıkları için.

Yangın onun odasından çıkıyor gibi görünüyordu. Eğer kız hâlâ içerideyse, ona ulaşmak için yangının içinden geçmesi gerekecekti.

Tereddüt etmedi.

Yüzünü ön koluyla koruyarak içeri daldı. Ateş, sanki canlı, nefes alan bir varlıkmişçasına üzerine atıldı ve kuduz bir hayvan gibi sıırıslam ceketini ısırdı. Yüzü, kulakları, elleri... Açıkta kalan her yerinden vücuduna şiddetli bir acı dalgası yayıldı. Alevler onu damgaladı, sivri dişler gibi etine izler kazıdı.

Yaralı halini de sevecek miydi? İçinde olduğu kadar dışta da çirkin olan onu?

Cevap önemsizdi. Çünkü o yine de onu sevecekti ve ona hiçbir şey olmasına asla izin vermeyecekti.

Onu yatağın köşesinde, duvara dönük, sırtı ona dönük bir şekilde kıvrılmış halde buldu. Alevler ona dokunmamıştı. Sanki onun da aynı elementlerden oluştuğunu biliyorlardı. Onu kucakladı, elleri o kadar titriyordu ki, onları zar zor hissedebiliyordu, ve iki parmağını boğazının yanına koydu.

Nabızı atıyordu.

Zayıftı, ama vardı.

Ciğerlerinde kalan az miktardaki temiz hava, rahatlamayla birlikte dışarı çıktı. Islak ceketini çıkarıp onu tamamen örttü. Sonra onu kucağına aldı, göğsüne bastırdı ve kapıya döndü, ancak alevlerin ötesini göremezdi.

Dışarı çıkmak için oradan geçmesi gerekiyordu.

Ciğerlerini dumanla doldurarak ilerledi ve ateşe doğru koştu.

Onun için canlı canlı yanıyordu ve umurunda bile değildi. Tüm varlığı tek bir şeye odaklanmıştı: onu kurtarmak.

Ayaklarının altında toza dönüşen merdivenlerden aşağı koşarken, sıcağa yenik düşen merdivenler, derisinin buruşup kenarlarından kıvrıldığını hissetti; bu, onu uzun zaman önce dönüştüğü canavara benzetiyordu.

Koku dayanılmazdı. Sanki bir kasap dükkanının arka tarafındaymış gibi.

Yüzü. Mahvolmuştu. Aynaya bakmadan da bunu biliyordu. Ama onu neredeyse öldürecek olan ciğerleriydi. O kadar yanıyordu ki, içlerindeki duman o kadar yoğundu ki, kapıdan geçebileceğini sanmıyordu.

Yap şunu. Kendin için değil. Onun için.

Çocuklarını korumak için Herkül gibi bir güç bulan ebeveynlerin olduğunu duymuştu ama buna saçmalık demişti. Artık buna inanıyordu. Muhtemelen çok fazla duman solumuştu. İyileşemeyecek kadar derin yanıklar almıştı. Ama acıyı ve

rahatsızlığı aşmıştı. Bir doğa gücü gibi, onu daha sıkı kucakladı, vücudunu ısıdan ve alevlerden korudu; Tanrı korusun, tertemiz cildinde en ufak bir leke bile olmasın. Merdivenlerden aşağı inip kapıdan dışarı çıktı, orada dolu taneleriyle kaplı ön bahçeye yığıldı, vücudundaki alevleri söndürmek için ileri geri yuvarlandı.

Kız çimlerin üzerinde onun yanına uzandı ve o ona bağırmaya devam etti. “Bebeğim. Lütfen. Lütfen! Hayatta olduğunu göster bana.”

Ağzından çıkan bozuk ses, ses değil, tamamen kirli dumandı. “Gerçek mi? Gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek bu—ölsem bile...hatta—” Tekrar öksürdü, ciğerleri pes ediyordu. Hayır. Söyleyecekti, söylemek zorundaydı. Belki duyabilirdi. “Buna değdi. Sen buna değdin, Tierney. Her şeye.”

O kadar hareketsiz ve solgundu ki, ciğerlerini vücudundan söküp ona vermek için hazırды. Sonra göğsü sıkıştı ve çaresizce nefes aldı.

Ancak o zaman bayılmaya izin verdi ve yaralarına yenik düştü; itfaiye araçlarının ve ambulansın dönen kırmızı ışıkları göz kapaklarının arkasında dans ediyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Karanlık bir odada uyandım, sanki bir itfaiye aracı üzerimden geçmiş gibi hissediyordum.

Kaslarım gergindi, kemiklerim ağırlaşmıştı ve ayak bileğimin sanki kendi nabızı varmış gibi zonkladığından emindim.

Eski klima bayat havayı tükürdü; sigara ve küf kokusu o kadar keskin ki boğazımın arkasına kadar vurdu. Hareketsiz kaldım, son yirmi dört saati kafamda bir araya getirmeye çalışıyordum.

Venedik'teki motel odamdaydım. Bacağımı incitmiştim ama kırık yoktu. Derin bir uykuya dalmıştım; dışarıdaki karanlığa bakılırsa en az on saat uyumuş olmalıyım. Achilles beni bulmuş, tedavi etmiş ve hayatımı bağışlamıştı. *Şimdilik*. Beni buraya getirmişti ama kaçmama izin vermiyordu. Planlarının ne olduğunu bilmiyordum ve oturup bunu öğrenmeye çalışmak tam bir aptallık olurdu.

Dikkatlice, yatakta yana doğru yuvarlandım. Devasa bir erkeğin silueti beni karşıladı. *Achilles*. Göğsünün düzenli bir ritimle inip kalkmasına bakılırsa, deliksiz uyuyordu.

Şimdi onu daha ölü ve daha az uyuyan hale getirelim.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Ayağa kalkıp odada dolaşarak silah arayamazdım. Bu onu uyandırırdı. Sanırım parmak uçlarında dışarı çıkabilirdim. Ama üç saniye içinde yüzde yüz peşimden gelirdi. Hayır. Onu öldürmem ve bu işi bitirmem gerekiyordu. Bu şansı kaçırırsam, bir daha böyle bir fırsat olmazdı.

Belki de beni bırakmayı düşünmüştü. Ama hâlâ burada olması benim için iyiye işaret değildi. Hayat bana, kimsenin iyiliğine güvenmenin aptalca bir fikir olduğunu öğretmişti.

Sırt üstü uzanmış, tavana bakarken odadaki

odadaki olası silahları zihnimde saydım. Sokakta tüm hançerlerimi elimden almıştı, ama Glock'unu beline sıkıştırmış uyuduğunu biliyordum. Ayrıca çok iyi bir hırsız olduğumu da biliyordum. Hayatının ilk on dört yılını nohutun karneyle dağıtıldığı bir çalışma kampında geçirmek insana bunu yapar.

Ses çıkarmamak için nefesimi tutarak yavaşça beline uzandım. Parmaklarım silahının arka kayışını kavradı. Uykusunda hareket ederken silah yukarı kaymış olmalıydı, çünkü silahın yarısı dışarı çıkmış, yatağın üzerinde duruyordu. Boğazımdan rahat bir nefes çıktı. Silahı yavaşça tamamen dışarı çıkarırken, her an gözlerini açmasını bekleyerek yüzüne baktım. Ama sonra metal silahın ağırlığı avucumun içinde tam olarak hissedildi ve gözleri hâlâ kapalıydı.

Lanet olsun. Tamam. *Uff.*

Susturucu takılı değildi. İdeal bir durum değildi, ama bir şekilde halledecektim. Yatak yaylarının gıcırdamasına dikkat ederek temkinli bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. Silahı iki eliyle sıkıca kavrayan, uyuyan silüetine baktım. Kafasına nişan alarak emniyeti kaldırdım. Havada bir tık sesi yankılandı.

Yap şunu, aptal. Senin neyin var? Kendini kurtar.

Boğazımın arkası mide bulantısıyla doldu. Neyi bekliyordum ki? Neden o lanet tetiği çekemiyordum?

"Yap şunu."

Bu sözler beni gerçeğe döndürdü. Achilles'in yılan gibi bakışları karanlıkta benimkilere kilitlendi. Avını takip eden bir gece avcısı.

Silahı hâlâ ona doğrultmuş halde, zorlukla yutkundum.

"Hadi," diye ikna etmeye çalıştı, sesi kadifeye sarılmış çelik gibiydi. "Bu ikimizin de sorununu çözecek."

Hayır. En acil sorunumu çözmezdi: Hâlâ senin psikopat kıcına aşık olmam.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuverdi. Silahı indirdim ve başımı omuzlarımin arasına gömdüm.

Bunu yapamazdım.

O, sırtı başlığa değecek şekilde yukarı kaydı ve silahı nazikçe elimden aldı. Emniyet kilidini açtığını duydum. O sesin kesinliği beni onun göğsüne yığılmaya itti. Ve o anda gözyaşlarım akmaya başladı, yüzümden yaşlar süzölüyordu. Hıçkırıyordum, boğuluyordum, nefes almaya çalışıyordum.

"Neden birbirimizi öldüremiyoruz?" Yumruklarımla göğsüne vurdum.

"Nedenini biliyorsun."

Çünkü en güzel anılarımdın hepsi onunla birlikteydi.

"Hayır, hayır!" Başımı salladım. "Hayatımı mahvettin."

"Öyle." Sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. "Ama intikam almayı bıraktım."

Onun koyu renkli Henley tişörtünü tırmaladım, onu son bir kez daha öldürmeye çalışmakla, bağımlılık yaratan dokunuşunda boğulmak arasında gidip geldim. Sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı... beni saran tüm duygularla aramda bir tampon.

Elim gömleğinin altına kaydı. Sıcak ten ve oyulmuş karın kasları. O basit dokunuş, omurgamdan aşağı acı verici bir arzu dalgası gönderdi. Sonuçları umurumda değildi, onu içimde istiyordum. Kucağına tırmandım, boynundaki bir damara yapışıp açgözlülükle emmeye başladım.

"Cazzo," diye inledi. "Dikkat et."

Aşağı baktım. Kahretsin. Yanlışlıkla bıçak yarasına dokunmuşum, yara açılmıştı. Etrafındaki bandaj kanla kaplanmıştı, değıştirilmesi gerekiyordu. Üzerinde pantolon yoktu. Sadece külot. "Oh, özür dilerim."

"Beni bıçakladığın için mi, yoksa bıçak yarasına dizini vurduğun için mi?" Sesindeki gülümseme beni eritti.

"Hmm, ikisi için mi?"

Çenemi kavradı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Dillerimiz birbirine dolandı ve dizlerimi yatağın her iki yanına dayadım, ereksiyonuna bastırdım. Büyük savaşçı Achilles Ferrante'den çıkardığım sesleri çok seviyordum. Kıyafetlerimizin üzerinden amım onun sikine her sürtündüğünde, çaresiz, zar zor kontrol edilen zevk inlemeleri.

"Ayak bileğın nasıl?" diye fısıldadı öpüşürken.

"Daha iyi," diye yalan söyledim, bunu durdurmak istemiyordum.

"Güzel." Beni sertçe itti. Yatağın kendi tarafımda zıpladım ve dirseklerimin üzerine düştüm. Üzerime çıktı ve külotumu aşağı çekti. Ayak bileğime bakarken bir ara pantolonumu çıkarmış olmalıydı. "Gençliğimizden beri bunu yapmak istiyordum." Başparmaklarıyla bacaklarımı ayırdı, burnunun ucunu aşağıdan yukarıya doğru yarık boyunca gezdirdi, ta ki dudakları klitorisimi kavrayana kadar. Bir yastık kapıp yüzüme bastırdım, çığlığımı bastırırken sırtımı kavisledim.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye yastığa mırıldandım.

"Seni orgazma ulaştırmaktan başka hiçbir şeye odaklanmıyordum," diye itiraf etti.

Bu çekiciydi. Dürüstlüğü. Çocukça tavırları. Utanmadan kendini açabilme yeteneği.

Dilinin ucunu klitorisimde dolaştırdı, orta parmağını içime soktu ve benim tamamen ıslanmış olduğumu fark etti. Hem parmağının üzerinde zıplamak hem de o karıncalanan, giderek artan zevkten kaçmak isteğiyle kıvrandım.

"Siktir, tadın çok güzel." Bir parmak daha ekledi, sonra üçüncü parmağını da, klitorisimi emip ısırırken beni sikiyordu. Onun yavaş, alaycı itişlerine çılgın bir coşkuyla karşılık verdim, kalçalarımı salladım, tüm vücudum daha fazlasını istiyordu. Adam, Michelangelo'nun çıplak adam heykelleri yaptığı gibi amımı yalıyordu, mükemmelliğin başyapıt seviyesine ulaşmıştı.

"Tanrım, ben..." İnlemeye başladım.

"Mmm. Amcık mükemmel." Belimden tuttu ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Yüzüme bastırdığım yastık yere düştü. "Şimdi diğer deliğini tadalım."

Achilles başparmağıyla kalçalarımı ayırdı ve içine daldı, sıcak dilini kenarlarında dolaştırdıktan sonra, yarısına kadar içine girene kadar dilini soktu.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı.

Parmakları hâlâ içimdeydi, artık daha hızlı girip çıkıyordu ve içim o kadar doluydu ki, zevk ve acı

mükemmel bir fırtınada birbirine karışmıştı. İnemelerimi bastırmak için yüzümü yatağa gömdüm, kığım onun yüzüne doğru itiyordu, daha fazlasını istiyordu. Parmakları içimde daha derine, daha hızlı giriyordu, sert parmak eklemleri klitorisime sürtünüyordu. Patlayacaktım.

Amım, çaresizce parmaklarını sıktı. Orgazmım vücudumda orman yangını gibi yayıldı. Titremeler omurgamdan yukarı aşağı yayıldı.

“Sıra bende.” Kığımın yan tarafını hafifçe ısırdı ve sıradan bir tokat attı. Dizlerim büküldü ve yorgun bir iniltiyle yüzüstü yatağa düştüm. Bacaklarım ve kollarım aşırı pişmiş makarna gibi hissettiriyordu. Ama Achilles hiç umursamadı, dizlerinin üzerinde vücudumun yukarısına doğru kayd, şişmiş penisinin başı bacaklarımın arasına yerleşti. “Şimdi seni güzelce sikeceğim.” Nefesi boynumun yanından kayd, eli omzumun üzerinden kayarak boğazımın önünü sıktı. “Ve eğer uslu bir kız olursan, nefes almana bile izin veririm.”

Belimden bir çekişle beni dört ayak üstüne diz çöktürdü. Ne olduğunu anlayamadan içime girdi, bir bacağını yatağın üzerine koyarak arkamdan bana sertçe vurmaya başladı. İnemelerimiz odayı doldurdu, duvarları ıslattı.

“Şşş, şimdi. Kimse sana bundan zevk alabileceğini söylemedi. Her ses çıkardığında, biraz daha sert sıkacağım,” diye kulağıma fısıldadı.

Sonunda bana istediğim şeyi veriyordu — şiddet, aşağılama, ahlaksızlık — ve bunun nedenini tam olarak biliyordum. Çünkü bana, beni sert bir şekilde boşaltmak için tüm bunlara ihtiyacı olmadığını hatırlatmak istiyordu.

Boğazımdaki baskı çok hoş, bağımlılık yapıcıydı ve beni orgazmın eşiğine daha hızlı sürükledi.

Sıcak ve ıslak bir şey arkamdan uyluklarımın arkasına yapıştı. Bakmama gerek yoktu, bıçak yarasının tamamen açıldığını ve kanın fışkırdığını biliyordum. O da fark etti. Kırmızı kan çarşafın ve

vücudumuza sızdı, tenimi ıslattı, amıma girdi. Yine de durmadı, sadece beni daha sert sikti, ne zaman gevezelik etsem nefes almamı engelledi, sakinleştiğimde tekrar nefes almama izin verdi.

Onun kanıyla yıkanmıştık, iki deli gibi sikişiyorduk ve ben bunun hiç bitmemesini istiyordum.

Kıçımı havaya kaldırdım ve bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, bu sürtünmenin tadını çıkarıyordum. Beni altüst etti, ikimizin de içinde bulunduğu karmaşayı unutturdu. Ben sperm damlatıyordum, o kan damlatıyordu ve çarşaf lar pembeyle kırmızının karıştığı bir karmaşaya dönmüştü.

"Ben... ben boşalmak zorundayım," boğazımı sık an elinden kurtulmaya çalışırken boğuk bir sesle söyledim. Elimde değildi.

"Kimin için boşalacaksın, Piccola Fiamma?"

"Senin için."

"Peki kime aitsin?"

"S... sana." Zevkten gelen bir iniltiyi daha bastırmaya çalıştım, vücudum tüylerim diken diken olmuş ve orgazm öncesi titremelerle karıncalanıyordu. "Sana aitim, Achilles."

Bu doğruyd u. Ne kadar iç karartıcı olsa da, başka birini asla isteyemezdim. Ne de olsa, tüm bunlar bittikten sonra erkeklerden uzak durmaya karar vermiş tim.

"Tabii ki bana aitsin." Eli boğazımdan klitorisime kaydı, sıcak ağız boğazımın yanını kaplarken, benimle oynarken oraya öpücükler yağdırdı. "Ve bunu asla unutma."

Derin bir nefes aldım, vücudumda bir zevk patlaması yaşandı. Dizlerim büküldü ve karnım üstüne yatağa düştüm.

Achilles içime boşaldı, muhtemelen hamile kalamayacağımı söylediğim son vedalaşma konuşmamızı hatırlıyordu.

"Benim." Üzerime yığıldı, beni yatağa bastırdı.

"Senin," diye fısıldadım. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Çünkü bu, birbirimizden

ayrılabilirceğimiz tek yol gibi görünüyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ACHILLES

“Giysileri nereden buldun?”

Tierney, duştan yeni çıkmış, nemli saçlarını havluyla ovuşturarak yanımdaki harap koltuğa çöktü. Ben pantolon, özel dikim siyah bir gömlek ve kanat uçlu ayakkabılarımı giymiştim. Uyluk yarama yeni bandaj sarılmıştı, ama çarşaflar hâlâ sanki aralarında beş kişilik bir aileyi katletmişiz gibi görünüyordu.

Bir sigara yakıp, alevi korumak için elimi çanak yapıp ona uzattım. O da eğilip sigarayı dişleriyle tuttu, derin bir nefes çekerek yanakları çöktü. Kendime bir tane daha yaktım. “Şoförüm kıyafetlerimi getirdi.”

Yüzü düştü. “Bu, kaldığım yeri bildiği anlamına gelir.” Ayağa kalktı, kollarını kendine doladı ve küçük pencereye doğru büyük adımlarla yürüdü.

Kafası karışmıştı. Bulunmaktan korkuyor ve ona ne yapacağımdan endişe duyuyordu. Her şeyi göz önünde bulundurunca onu suçlayamazdım.

“Neden burada olduğumu bilmiyor,” dedim, “ve ikimiz de başkalarının bunu öğrenmesine yetecek kadar uzun süre burada kalmayacağız.”

“Baban nasıl?” “Onun parmağını aldın.”

Sigara dumanını ciğerlerine çekerek kendi kendine başını salladı. “Güzel.” Gülümsememi yoğun bir duman bulutuyla gizledim.

Bugün yine o şeyi yaptı. Napoli’de yaptığı aynı saçmalık, sevişirken gözleri donuklaşıyordu. Her seks yaptığında başka bir yere kaçması gerçekten çok yazık. Eğer o anda tamamen orada olsaydı, bundan çok daha fazla zevk alırdı.

“Beni öldürecek misin?” Soruyu sorarken bana dönme zahmetine bile girmedim

bana dönme zahmetine girmedi.

"Sanırım ikimiz de cevabı biliyoruz." Bir nefes daha çektim.

"Eğer öldürmezsen baban seni öldürür."

"Ölümden korkuyor olsaydım, başka bir meslek seçerdim.

Otur. Bir çözüm bulalım."

Arkasını döndü ve karşımdaki koltuğa oturdu. Onu izlerken parmaklarımla kol dayama yerine vurdum. "Ne kadar paran var?"

"Yetmiş bin dolara biraz eksik."

"Planımı uygularsan sana bir milyon veririm."

Kaşları havaya kalktı. "Peki planın nedir?"

"Önümüzdeki hafta içinde üç sınırı geçip Prag'a yerleşeceksin ve bir daha Amerika'ya adımını atmayacaksın."

Dudaklarını yaladı, ellerine bakarak. "Neden Prag?"

"Sana temiz bir pasaport ayarlayabilecek birini tanıyorum. Banka hesabı açabilirsin. Bir daire kiralayabilirsin. Yeni bir hayata başlayabilirsin."

"Peki babana ne diyeceksin?"

"Seni öldürdüğümü," dedim açıkça. "Yeryüzünden ortadan kaybolman ve bir yıl boyunca kardeşinle hiç iletişime geçmemen gerekecek."

Amerika'ya ayak basar basmaz, kızına yaptıkları yüzünden o orospu çocuğu Tyrone'u kendi ellerimle öldürecektim. Ama o durumda bile, İrlandalı ve Rus operasyonlarında onu ele verebilecek başka köstebekler olmadığından emin olmam gerekirdi. Bütün kurnazlığına rağmen, Tiernan şüpheli salaklara gerçekten düşkündü. Sorumsuz babası ile Rus pakhan arasında, şüpheli tiplerle takılıyordu.

"Bütün bir yıl mı? Neden?"

Çünkü kendi baban seni kurtların önüne attı ve ben senin güvende olacağından emin olmalıyım.

Ama ona bunu söylemek sadece daha fazla keder ve endişeye neden olurdu. Yeterince acı çekmişti.

"Kendi işlerimi halletmem gerekiyor," dedim belirsiz bir şekilde.

Parmağını alt dudağına sürttü. "Beni gerçekten öldürmeyecek misin?"

"İnan bana, kimse benim kadar şaşırmış olamaz. Yıllardır bunu yapmak istiyordum."

En azından teoride. O güzel boynunu, bayılana kadar sıkmak istiyordum. Parmaklarımın altında nabzının zayıfladığını sayısız kez hayal etmişim. Ama işin aslı, iş ciddiye binince, bunu yapamıyordum. Ve bunun için bolca fırsatım olmuştu.

"Peki beni rahat bırakacak mısın?"

Sigaramı söndürdüm, kalın dumanı burun deliklerimden soludum. "Evet."

Artık o sıradan sözlü atışmaların, odanın bir ucundan diğerine atılan öfkeli bakışların olmayacağı aklıma geldi. Onun benden nefret ediyormuş gibi davranması. Benim de bu durumun beni öldürmediğini göstermeye çalışmam. İşte bu kadardı. Onu hayatta tutmak istiyorsam, bu bizim son etkileşimimiz olacaktı.

Bunu düşünürken dudaklarına dokundu. "Neden üç ülke?"

"Tampon bölge. Ne kadar çok yer değiştirirsen, izini sürmek o kadar zorlaşır."

"Emin misin? Tiernan, Jeremie'nin çılgın bir hacker olduğunu söyledi. Ya eğer..."

Onu kesip sözünü bitirdim. "Seni arayan Jeremie olmayacak. O Vegas'a geri dönüyor."

"Öyle mi?" Tierney'nin kaşları havaya kalktı. "Alex bunu nasıl başardı?"

"Onu küçük kız kardeşi ile takas etti."

Kaşlarını çattı. "Camorra yirmi yaşındaki bir kadını ne yapsın ki..." Kafasındaki sorunun cevabını bulunca yüzündeki ifade yumuşadı. "Ah."

"Oh." Ona hüzünlü bir gülümseme attım.

"Kiminle evlenecek?" Yüzü bembeyazdı. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Luca'dan sonra evlenecek sıradaki kişi bendim. Ve ben don olmak istiyordum. O da olayı çözmüştü.

"Saygılarımla."

Ayrıldığıımızdan beri ilk kez, lanet olası ruhumun dokusuna sahip olan kadında kıskançlığın acı verici bir sızı yarattığını gördüm.

Yıllarca onun önünde kadınları sergilemek, yattığım her kadını yüzüne sallayarak onu alay etmek, sırf bu noktaya gelebilmek için.

"Sanırım tebriklerimi sunmam gerekiyor." Kendini toparlamaya çalıştı ve titrek bir gülümseme takındı.

"Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Sanki benim için başka biri olacakmış gibi davranma."

Ağzını açtı, sonra vazgeçip kapattı. Ne söylemek isterse istesin, büyük resimde hiçbir önemi yoktu.

Hayatında ilk kez, büyük Tierney Callaghan nutku tutulmuştu. Ne yazık ki, onun sözlerini hiç bu kadar çok istememiştim.

Ayağa kalktım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum, bunun için çok geç kalmış olmanın ne kadar yazık olduğunu düşünerek.

"Planımı izle." Emir keskin ve soğuktu. "Yoksa ikimiz de ölürüz."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TIERNEY

Motelden dışarı çıkarken mide bulantısını bastırmak için iki şişe suyu bir dikişte içtim. Yaralı ayak bileğim de dahil olmak üzere baştan ayağa uyuşmuştum.

Achilles evleniyordu. Bunun olacağı hiç aklıma gelmemişti. Teknik olarak, evlenmemesi için hiçbir neden yoktu; muhteşem bir vücudu, kabarık bir banka hesabı ve kadınların iç çamaşırlarını düşürmesine neden olan o karanlık, kaynayan enerjisi vardı. Neden olmasın ki?

Şey... çünkü o Achilles'ti. *Benim* Achilles'im. İyi ya da kötü, onun için harita hazırlayan tek kadın bendim.

Beni buradan alıp güvenli bir yere götürmek için Achilles her şeyi ayarlamıştı: haritalar, ulaşım, başka bir sahte pasaport, gitmem gereken rotalar. Kesinlikle olduğumdan daha minnettar olmalıydım, ama onun yüzü olmayan Katya Rasputin'i becerdiğini düşünmeden edemiyordum.

Yakında Katya Ferrante olacak. Igor'un kızı.

Kardeşlerinin gönderildiği Sibiry'a kampına gönderilmediği için hiç tanışmadığım kız.

Boğazıma yeni bir öfke dalgası yükseldi, dışarı dökülmek üzereydi.

Kiralama şirketine yürüdüğümü hiç hatırlamıyordum, bu yüzden herhangi bir evrak doldurmak zorunda kalmamam iyi olmuştu. Achilles, arabayı sınırın ötesine bırakıp bir sonraki yolculuğumun ücretini nakit olarak ödememi söyledi. Belki de yaşıma yakışır biri olmaya başlamıştım, çünkü ilk kez onun sözünü dinlemeye karar verdim.

Bana verdikleri araba beyaz bir Dacia Sandero'ydu.

Avrupa'nın en popüler arabalarından biriydi, dolayısıyla hiç dikkat çekmiyordu. Teşekkürlerimi mırıldanarak sürücü koltuğuna oturdum ve sırt çantamdan Achilles'in verdiği haritaları çıkardım. Doğuya, Slovenya'ya gidiyordum. Adresi GPS cihazına girdim ve yolculuğuma başladım. Slovenya'dan sonraki durağım Avusturya'nın Viyana şehriydi, oradan da nihayet Prag'a varacaktım.

Bu bana kendi düşüncelerimde demlenmek için biraz zaman verdi. Hayatta kalmakla çok meşgul olduğum için zihnimin kenarına itmeyi başardığım düşünceler.

Yola çıkmalı bir saat olmuştu ki, artık dayanamıyordum. Achilles en az bir yıl boyunca Tiernan'la iletişime geçmememi söylemişti, ama duygularım mantığımı bastırdı.

Tek kullanımlık telefonumu çıkardım ve Tiernan'ı aradım. Lanet olası telefonun hoparlör seçeneği yoktu, bu yüzden kulağıma dayamak zorunda kaldım. İlk çaldığında cevap verdi.

"Lanet olsun," diye tükürdü. "Deliye dönmüştüm. Nerelerdeydin?"

"Achilles beni buldu."

"Tahmin etmiştim."

"Ve..." Derin bir nefes aldım. "Beni bıraktı."

Dudaklarını şapırdatarak, "O orospu çocuğunun en azından yapabileceği şey buydu..." dedi.

"Sana hayatta olduğumu kimseye söyleyemezsin," sözünü kestim. "Etrafında bir köstebek var."

"Kimse bilmeyecek," diye kabul etti. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Lila'ya söyleyecekti. Ama benim için sorun değildi, çünkü Lila ispiyonlayacak son kişiydi.

"Tek istediğim, sana iyi olduğumu haber vermek ve Achilles geri dönüp beni öldürdüğünü söylediğinde onu öldürmemeni sağlamaktı."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Telefonu kapatmalısın. Ne kadar uzun konuşursak, o kadar büyük olasılıkla—"

"Bekle," diye patladım.

"Evet?"

"Katya Rasputin..." sözümü

yarım bıraktım. "Onun neyi var?"

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

Kıskandığımı ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim. Ama kıskanıyordum. Achilles'in o kadına bir bebek yapması, onun doğumunu izlemesi, kalbindeki o azıcık sevgiyi o bebeğe dökmesi düşüncesi beni hasta ediyor ve kıskançlıktan çılgına çeviriyordu. Derimi parçalıyordu. Dayanamıyordum.

"Fazla bir şey yok." Tiernan'ın sesinde sıkılmış bir ton vardı. "On dokuz, belki yirmi yaşında. New England'da bir üniversiteye gidiyor. Kendine saklanan bir kız."

"Güzel mi?" Sesim alışılmadık derecede boğuktu.

"Benden ne bileyim ki?"

"Onunla pek çok kez karşılaştın."

"Karım olmayan kadınlara bakmam," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Sonra, aciliyetimi hissederek, derin bir nefes verdi. "Ama sanırım çok da çirkin değil. Övülecek bir yanı yok ama iğrenç de değil. O Lila değil." Sesindeki acınası özlem karşısında gözlerimi devirdim. "Ve... O da sen değilsin, kardeşim," diye bitirdi.

"Bunu söyleyecektin, değil mi?" Gözlerim yaşlarla doldu. "Her bakımdan dürüst bir orospuyum."

"Öylesin."

"Kapatmamız gerekmeden önce..." "Achilles onunla evlenecek."

Anlamalı bir sessizlik oldu. "Öyle duydum."

"Sence onu mutlu edecek mi?"

Onun mutlu olmasını istiyordum, ama başka bir kadınla mutlu olmasını istemiyordum. Bu, sanki karnım aç kurtlar tarafından parçalanıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Achilles'in senden başka kimseyle mutlu olabileceğini sanmıyorum."

Bunu bana olan sadakatinden mi söyledi, yoksa içten mi söyledi, önemi yoktu. O anda tam da duymaya ihtiyacım olan şey buydu.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp, duyabilmesi için zorla bir gülümseme takındım. "Seni seviyorum, Tiernan."

"Kendine iyi bak." Bu bir dilek değil, bir emirdi. "Ve bir şeye ihtiyacın olursa

, ara." Telefonu
kapattı.

Ljubljana'ya gitmek dört saatimi aldı. Düz bir yoldu, tuvalet molası vermedim. On dört yaşında çalışma kampından kaçtığımızda Tiernan'la hissettiğimiz aynı aciliyetle sürdüm. Sanki kığım yanıyormuş gibi.

Ljubljana'ya varır varmaz, nihayet Achilles'in yaklaşan düşününe takıntılı olmak dışında bir şey yaptım; o da kendi ağırlığım kadar işemektir. Bir benzin istasyonunda durur durmaz, sürücü koltuğundan fırladım, tuvalete koştum ve hayatımı işedim. Uyluklarımın etrafında toplanmış külotuma baktığımda, kumaşta Achilles'in menisinin beyaz lekelerini fark ettim. Bu ve uyluklarımın arasındaki sönük, gergin ağı, bana altı saat önce bile birbirimizi deli gibi becerdiğimizi hatırlattı.

Oysa nişanlı olduğunu *biliyordu*. Ben onunla yatağa atlamadan önce bir şey söyleyebilirdi.

Bu, durumu değiştirir miydi?

Dürüst olmak gerekirse? Hayır.

Bu gerçek bir evlilik değildi ve onlar gerçek bir çift değildi. Ve belki de bu takıntı karşılıklıydı, çünkü içimden bir ses, şartlar ne olursa olsun, fırsatını bulsam her zaman Achilles'in üzerine atlayacağımı söylüyordu.

Bu, diğer kadınları anlamamı sağladı. Hiçbir şey almamaktansa bir şey almayı tercih eden, bu yüzden kalpleri kırılabilir ve onurları yok olsa bile.

Aman Tanrım, benim neyim vardı böyle? O haklıydı. Bir daire kiralayıp araba aldıktan sonra yapacağım ilk şey bir terapistle gitmektir. Belki iki tane. Belki altı tane.

Tuvaletten çıkıp, markette su, enerji barı ve sakız aldım. Arabayı geride bırakıp dışarı çıktım,

Bu istasyonda kimsenin beni bulamayacağını çok iyi biliyordum, çünkü bir beyzbol şapkası ve Achilles'ten çaldığım kocaman siyah kapüşonlu sweatshirt'ün altında saklanıyordum. Hala onun kokusu geliyordu ve bu kokuyu idareli kullanmam gerekirken israf ettiğim için kendime kızıyordum. Bir dahaki sefere ihtiyacım olduğunda diye sırt çantamda saklamıştım.

En yakın ana caddeye doğru yürüdüm, bir otobüse atladım ve nehir kenarında kalabalık bir bit pazarı görene kadar inmedim. Orada, şapka ve pantolon askısı takmış yaşlı bir adama yaklaştım. Boş bir tezgâhta oturmuş, eski görünümlü kitapları ve plakları satmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

"Ne tür bir arabanız var?" diye İngilizce sordum.

Kitaplarından başını kaldırmadı, küçük masanın üzerinde kitapları yeniden düzenliyordu. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sizden iki katı fiyata alırım."

Bu onun dikkatini çekti. Gözleri birden yukarı kayarak benimkilerle buluştu. "Renault Clio."

"Kaç
yaşında?"

"Beş
yaşında."

Başımı salladım. "Bu ne kadar eder, on altı bin avro mu?" Uydurma bir tahminde bulundum, ama piyasa fiyatının üç katını ödemek beni pek endişelendirmiyordu. Para sorun değildi. Achilles ve Tiernan sayesinde bolca param olacaktı.

"Öyle bir şey." Gözleri merakla üzerimde dolaştı. "Senden otuz iki bin avroya alırım. Nakit." Elimi Elimi uzattım.

Etrafımıza baktı, muhtemelen bunun bir şaka olup olmadığını merak ediyordu. "Eşyalarımı burada bırakamam. Ben... Evraklar..."

"Gerek yok." Başımı salladım. "Parayı al, arabayı ver ve soru sorma."

Bana inanamayan gözlerle baktı, sonra başını salladı. "Evet. Bu anlaşmanı kabul ediyorum, tuhaf kız."

Bir saat sonra, bir yabancıнын arabasıyla Avusturya'ya doğru gidiyordum.

Viyana'ya varana kadar dört buçuk saat daha sürdü ve

oraya vardığımda, devam edemeyecek kadar yorgundum. Yemek yemek, içmek, tuvalete gitmek, duş almak ve iyi bir gece uykusu çekmek istiyordum. Artık Achilles'in peşimde olmadığını, saklanmama yardım etmek için aktif olarak insanların izimi kaybetmesini sağladığını bildiğim için, tüm bunları yapabiliirdim. Teorik olarak.

Uygulamada, Venedik'teki o sefil motelden çok farklı olan Hietzing'deki bir otele giriş yaptığımda, tek yapabildiğim işleri mekanik bir şekilde yerine getirmektir. Banyo. Duş. Oda servisi. Ne yediğimin farkına bile varmadan, tabak yarısı boşalana ve midem pes edene kadar robot gibi yemeğimi çiğnedim. Sonra yatakta bir top gibi kıvrılıp sessizce ağladım; hayatımın aşkının başka biriyle evlenmek üzere olduğunu farkına varmanın sarsıcı etkisiyle.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Onu son bir kez daha takip edecektim.

Ne diyebilirim ki? Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmaz.

Sadece Prag'a sağ salım vardığından emin olmak için. Bu en fazla iki, üç gün sürerdi. Programımı bozacak bir şey değildi.

Onu hayatta tutarak bu noktaya kadar gelmişim; her gün ısrarla basıp durduğu devasa, kırmızı intihar düğmesini düşünürsek, bu hiç de kolay bir iş değildi. Acele etmeme gerek yoktu. New York ve Napoli'deki sorunlarım hiçbir yere kaçmayacaktı.

Babam kazanmıştı. Onu öldürmemiş olsam da, Tierney bu dünya için ölmüştü. Gözden uzak ama aklımdan asla çıkmazdı. Katya denen bu kadın her kimse onunla evlenecektim ve Ferrante mirası bir gün daha yaşayacaktı.

Nedense, babama o değerli, savaşçı torunlarını vermek, gençlik yıllarımdaki kadar çekici gelmiyordu. Tamamen yabancı birini hamile bırakma isteğim azdı ve varsayımsal çocuklarımın geleceğini Camorra'ya teslim etmek, şartlanmış bir herif olmama rağmen bile berbat bir fikir gibi görünüyordu.

Tierney, onun için kiraladığım arabayla yola çıktı. Ben de kendime küçük bir Fiat kiraladım ve hemen arkasından gittim. Beyzbol şapkası ve koyu renkli, uzun kollu bir gömlek giymiştim. Beni aramayacağı için beni fark etmeyecekti.

Ve bu sefer, onun yerleştiğini gördüğümde, arkanı dönüp *gidecektim*.

Slovenya'ya doğru yola çıktık ve o ilk arabasını benzin istasyonunda bıraktığında, otobüse binmesini sabırla bekledikten sonra otobüsü takip ettim. Ardından, o bit pazarında bir satıcıyla pazarlık yaparken caddenin karşısında bekledim;

Slovenya'dan Avusturya'ya doğru dört buçuk saatlik yolculuğuna katıldım.

Onu kaybedeceğimden endişelenmiyordum, çünkü sırt çantasının altına bir takip cihazı yerleştirmiştım, ama daha önce hiç bir hedefi kaçırmamıştım ve kesinlikle onu kaybetmeyi planlamıyordum.

Slovenya'dan Avusturya'ya giderken babam aradı. Telefonu hoparlöre alıp yolcu koltuğuna attım, gözlerim yoldan ayrılmadı.

"Bitti mi?" diye sordu. Sohbet yok. Doğrudan konuya girdi.

"Evet."

"Emin misin?"

"Birini öldürdüğümden emin miyim diye mi soruyorsun?" Ses tonu öldürebilseydi, o *stronzo* sonunda ölmüş olurdu.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, evlat. Bu gerekli bir kötülüktü." Hiç de üzgün değildi, o yüzden bu sözünü görmezden geldim.

Devam etti. "İyi haber şu ki, artık eve dönebilirsin ve Katya ile evliliğin için hazırlıklara başlayabiliriz."

"Önce Coppola meselesini halletmek için Napoli'ye gidiyorum."

Bu bir yalan değildi. *Gerçekten* Napoli'ye gidip Sangue Blu'yla hesaplaşmayı planlıyordum. Özellikle de o, genç yaşlı demeden askerlerimizi katledip asit havuzlarına iterek misilleme yapıyordu.

Bunu yapacaktım. Tierney Prag'a güzelce yerleşip yerleştikten sonra.

Onun zaman çizelgesine uymaya çalışıyordum ama o iyi ilerleme kaydediyordu. "Coppola'yla ilgilenmesi için Luca'yı görevlendirdim."

"Coppola benim meselem. Ve onu sınırlarımızdan çıkarmak için yeterli kozumuz olduğunu düşünüyorum."

"Ona bir gelin ve altı asker kaybettirdiğini düşünürsek, seni oraya göndermek siyasi bir hata olur."

"Sakin ol, adamı öldürmeyeceğim." *En azından ilk başta.*

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Konuşmak."

Sinirlendi. "Bu işin üzerinde çok şey var. Kendi yarattığın bu karışıklığı temizleyecek misin?"

“Son dolarını bile buna yatırabilirsin.”

Hattın diğer ucunda bir an sessizlik oldu, sonra boğazını temizledi. “Kesinlikle öldü, değil mi?”

"Ne ima ediyorsun sen, ihtiyar?"

“*Bene, bene.* Benim ateşli oğlum. Bu öfkenle nasıl bu kadar iyi bir savaşçı oldun, hiç anlamayacağım.”

Babamın sözüne inanmasını umarak telefonu kapattım.

O yeni pasaporta ihtiyaç duyuyordu ve bir süre ortalıkta görünmemesi gerekiyordu. Yoksa ikimiz de ölürdük.

Gece yarısı buçukta Viyana’daki lüks bir otele giriş yaptı, sırt çantası ve otuz dolarlık kıyafetiyle gösterişli lobiye rahatça girdi.

Sessiz direnci ve mantıklı tavırlarıyla onun gücüne hayran kaldım. Acı çektiğini biliyordum, ama bunu iyi saklıyordu. İyi bir yemek yiyebileceği, uyuyabileceği ve konforlu bir yer seçtiği için mutluydum.

O asansörlerden birinin içine girer girmez resepsiyon görevlisine yaklaştım ve onun odasının yanındaki odayı istedim. Aşırı bir rüşvet ve üstü kapalı bir ölüm tehdidinden sonra, komşu süitin dijital anahtarını elime geçirdim. Tierney’in aksine, ben uyumayacaktım. Uyanık kalacak ve onun için başka kimsenin gelmediğinden emin olacaktım.

Sabah saat yedide, odama bitişik odanın kapısının açıldığını duydum ve dizüstü bilgisayarımı çantama geri koydum. Bir sonraki boş asansörü kullanarak onu aşağıya kadar takip ettim. Otelin pahalı dükkanından bir paket kahve ve sade bir kruvasan alıp, dijital anahtarını ödeme kutusuna atıp arabasına bindiğini izledim. Ben de aynısını yaptım ve ikimiz de Prag’a doğru yola çıktık.

Eski Şehir'e vardık ve Tierney onu gönderdiğim kafeye girdi. Şu ana kadar her şeyi talimatlarıma göre yapmıştı; bu, ikimizi de hayatta tutma konusunda ciddi olduğunun iyi bir göstergesiydi.

Pencereden, eski dostum Jakub'un ona yeni bir pasaport verdiğini izledim. Hoş bir sohbet ettiler. Onlar için hoştu, benim için değil. Ona gülümsediği için boğazına bir bıçak saplamak istedim.

"Kadınım la flört etmeyi kes," diye tıslamak istedim.

Onun eşcinsel olması ve Steve adında bir adamla mutlu bir evliliği olması umurumda mıydı? Hayır. Hiç umurumda değildi.

Oradan Tierney yeni bir banka hesabı açmaya gitti. Ben HSBC şubesinin dışında bekledim, kapıya gözümü dikip güvercinlere ekmek kırıntıları attım. Sonunda bankadan çıktı ve caddenin karşısındaki emlak ofisine doğru yürüdü; bu da ona verdiğim bir başka irtibat kişisiydi.

İşte burada yollarınız ayrılıyor. Onun yeni dairesine girdiğini görüyorsunuz ve oradan ayrılıyorsunuz.

Ona, onun yerleşmesini istediğim daireyle ilgili net talimatlar verdim: yüksek güvenli, 7/24 gözetimli, ama suçluların izlerini örtbas edecek kadar insan trafiği olan devasa bir gökdelen değil. Hatta fazladan çaba gösterip, uygun gördüğüm mülklerin bir listesini bile verdim.

O kiralık arabasına bindikten sonra emlak ofisinden onu takip ettiğim yolculuk boyunca kalbim ağzıma gelmişti. Onun için işaretlediğim binalardan birinin önünde durduğunda rahat bir nefes aldım. Sekiz katlı. Yirmi daire. Yüksek güvenli.

Tierney ve şüpheli görünümlü emlakçı araçlarından indiler, ben de park ettim ama motoru kapatmadım. Emlakçı ona bir şey söyledi, koluna dokundu — TEKRAR EDİYORUM, KOLUNA DOKUNDU — sonra bir anahtar demetini avucuna bıraktı ve başparmağını omzunun arkasına doğru salladı. Bunun üzerine arkasını dönüp uzaklaştı.

Dur.

Ne oluyor lan?

Neden onunla birlikte içeri girmedi?

Büyük olasılıkla, cevabı başka bir mülkü göstermesi, bir şey alması ya da — Tanrım, bilmiyorum — tuvalete gitmesi ve kısa süre sonra geri dönmesi gerektiği idi.

Ama bunun bir tuzak olma ihtimali de vardı.

Onunla ilgili hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım.

Motoru kapatıp arabadan indim ve onu takip ederek binaya girdim.

Şanslıydım ki merdivenleri kullanmaya karar verdi. Asansörü kullanmış olsaydı, her katı tek tek aramak zorunda kalacaktım ve bu da bana değerli zaman kaybettirecekti.

Onun peşinden gittim; o ikinci kata ulaşır kapılardan birine anahtarı soktuğunda merdivenlerin kenarında durdum.

Kapıyı açık bırak, bebeğim. O emlakçı pisliğini bekliyorsun, unuttun mu?

Kapıyı itip açtı ve içeri girdi, kapıyı aralık bıraktı.

Teşekkürler. Siktir.

Merdiven korkuluğuna tutunarak onu içeriye takip ettim. Bu noktada, kendimi tanıtmam gerektiğini biliyordum. Kızacaktı ama umarım anlayış gösterirdi. Hey, ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum.

Mobilyasız, güneşli ve ferah daireye adım attım. Pencereler açıktı ve yaz esintisi içeriye giriyordu. Tierney bana sırtını dönmüş, Old Town Bridge Tower'a bakıyordu. Artık siyah olan saçları rüzgarda dans ediyordu. Çiçeksi, temiz kokusu burnuma geldi ve dizlerim titredi.

Her şey yolunda görünüyordu. Yine de kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Bir adım daha attım.

Ne diyeceğim lan?

Merhaba, Küçük Alev, seni bir daha asla görmeyeceğim diye büyük bir yaygara kopardığımı biliyorum... Eh, sürpriz!

Ya da: "Merhaba Tierney. Seni burada görmek ne güzel. Hızlı bir sevişmeye ne dersin?"

Aniden arkasını döndü. Gözlerimiz buluştu.

Korkmuş görünüyordu.

Neden korkmasın ki? Onu öldürmek için Avrupa'ya gönderilmiştin, aptal.

"Achilles..." Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Ona zarar vermek için değil, başkalarının zarar vermesini engellemek için burada olduğumu söylemek için ağzımı açtım.

Ama bunu söyleyemeden, susturucu tarafından boğulan sessiz ve ölümcül bir kurşun sesi havayı yırttı.

Tierney'nin vücudu yere yığıldı. Zümrüt yeşili gözleri hâlâ kocaman açılmış, dehşetle bana bakarken, kafasının arkasından kan sızıyordu.

NE OLUYOR LAN?

Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir.

Ona doğru koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle onun gevşek başını tuttum. Kan parmaklarımın arasından sızarak yere damladı.

"Hayır!" diye haykırdım. "Küçük Alev... hayır... Yapam... yapamam... Kalmalısın. Ne istersen yaparım... Söz veriyorum... sadece... lütfen... Sensiz bunu yapamam."

Alnımı onun alnına dayadım, göğsümden vahşi bir çığlık kopardı. Bir elimle telefonumu çıkardım ve 112 acil yardım hattını aradım. Diğer elimle ise kan kaybını durdurmaya çalışarak başındaki yarayı sıkıca tuttum. Lanet olsun, lanet olsun, nefes alamıyordum. O yanımda olmazsa nefes almanın bir anlamı yoktu zaten.

Ama onu kurtarabilme ihtimalim varsa...

Siktir. Onu kaybedemezdim.

"O öldü," diye robotik bir ses başımın üstünden homurdandı. Yukarı baktım.

Kırmızı temizlik

maskesi. Ses

sönümleyici.

Baştan ayağa savaş teçhizatı.

Tristan Hale, elinde bir silahla karşımda duruyordu.

O orospu çocuğu az önce Tierney'i öldürmüştü.

Benim Tierney'imi.

Hayatımın aşkı.

Bu dünyada kalan süresi ciddi şekilde azaldı. Koşmaya başlasa iyi olur.

İKİNCİ BÖLÜM

KOVALAMA

OTUZ ALTI. BÖLÜM

SONRA

Damarlarında tüpler varken hastanede uyandı.

Sersemlemiş, ağrılar içinde ve ciğerleri kurşunla dolmuş gibi hissediyordu.

Anılar zihninin Ön saflarına hücum etti. Alkol.

Umutsuzluk. Yangın. Achilles.

Tek istediği şey, onun mutlu olması ve başarılı olmasıydı. Ve bir şekilde, bunu bile başaramamıştı çünkü, onun karar vermekte zorlanmayacağı bir şekilde hayatından çıkmak yerine, onu incitmişti. Belki de onu öldürmüştü.

Ya o ölseydi?

Ya ona kalıcı bir hasar vermişse?

Damarlarından iğneleri ve tüpleri çıkardı. Titrek dizleriyle ayağa kalkıp, kapıya doğru sendeledi. Görüşü bulanıktı ve eşyalara çarpıyordu.

"Onu... onu görmem lazım," diye hıçkırdı, yalnız olmasına rağmen. "Onun... iyi olduğundan emin olmalıyım."

Koridora çıkınca, kendini desteklemek için omzunu duvara dayadı.

O onu kurtarmıştı.

İntihar etmeye çalışmış, odasını ateşe vermişti ve o onu kurtarmıştı.

Aptal! Onu kendisinden kurtarması gerekiyordu. Kısır bir eşle ve sırrını öğrendiklerinde ona sonsuza dek kin besleyecek bir aileden kurtarması gerekiyordu.

"Hey. Sakin ol, kaplan." Tiernan koridorun diğer tarafından ona doğru koştu ve elleriyle onu sakinleştirdi. "Yatağa gitmen lazım."

"Onu... onu... görmem lazım. Beni ona götür."

"Kimi göreceksin?"

Diğer herkes gibi, Tiernan da Achilles ile olan ilişkisini bilmiyordu. Bunu o sağlamıştı. Achilles'in ailesiyle başının belaya girmesini istemiyordu.

"Ach... Achilles," diye öksürdü. "Beni kurtardı. Burada olmalı."

Ağzını açıp itiraz etmek üzereydi, ama kızın yüzündeki ifade ona, kızın geri adım atmayacağını söyledi. "Git dinlen. Onu senin için bulacağım."

Achilles koridorun hemen sonunda tedavi ediliyordu. O ve Tiernan, iki Camorra askerinin nöbet tuttuğu odasının önünde durdular.

"Onu içeri alın." Kardeşi çenesini kız kardeşine doğru uzattı. "Görünüşe göre o kız arkadaşı," diye sinirli bir şekilde mırıldandı.

"Lanet olası papa olsa bile umurumda değil," dedi askerlerden biri alaycı bir şekilde. "Don Vello izin vermedikçe ziyaretçi kabul etmiyoruz."

Tiernan'ın yüzü asıldı. "Eğer bir daha kendimi tekrar etmek zorunda kalırsam, nefes borunu lanet olası bir şey olarak kullanacağım dersem ne olur?"

"Onu içeri alın," diye emretti Luca karanlık odadan. Ayağa kalktı ve onlara doğru süzülerek geldi. "Ama önce, seninle konuşmak istiyorum."

Kapıya ulaştı, başını eğip kulağına fısıldadı. "İkimiz kalalım."

"Tiernan, git," diye tersledi Tierney.

Kardeşinin göz kapaklarının ardında, en ufak bir tahrikte kan dökeceğine dair bir vaat vardı. "Peki, ama unutma, ben hemen köşedeyim, Ferrante. Ve seni ve aile ağacındaki herkesi yok etmek için tetiği çekmeye çok hevesliyim."

"Bunun farkındayım."

O gitti. Luca hâlâ yolunu kesmiş, girişi engelliyordu. Devasa, yakışıklı ve şık giyinmişti. Ama o kadar soğuk ve cansızdı ki, ona bir köpekbalığına hatırlatıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Sadece nezaketen sorduğunu biliyordu.

"Daha iyi günlerim de oldu."

Luca'nın soğuk bakışları yüzünde dolaştı ve omurgasından aşağıya doğru bir buz

omurgasından aşağı bir buz parçası gibi indi. O ve Achilles'in birlikte olduğunu bilmemesi gerekiyordu, ama artık bir fikri olduğunu tahmin ediyordu.

"O... o iyi mi?"

"Uyanık, eğer sorduğun buysa." "Onu görebilir miyim?"

"Görebilirsin, hem de göreceksin. Çünkü oraya girdiğinde, istesen de istemesen de bu küçük ilişkinizi bitireceksin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Elbette bunun mantıklı bir şey olduğunu biliyordu. Achilles'in daha iyisini hak ettiğini de. Ama onun kendisi için yaptıklarına bakınca, ona bunu yapmayı hayal etmek zordu.

"A-ama biz birbirimizi seviyoruz..."

"Orada dur." Luca ağır elini omzuna koydu. "Sen akıllı bir kızsın. Bu ilişkinin uzun sürmeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Don Vello buna izin vermez. Achilles için büyük planları var. Bana bunu bitirdiğini söylemem için gönderdi. Yani bitti. Ya sen bitirirsin, ya da ben seni bitiririm. Şimdi, hangisi olacak?"

Kızın boş, acımasız gözlerine baktı ve onun gözünü bile kırpmadan onu öldüreceğini biliyordu. Luca Ferrante, Achilles kadar acımasızdı, ama Achilles'in aksine, ona karşı hiçbir zaman insanlık ya da duygu belirtisi göstermemişti.

Ve yanılmıyordu. Başından beri kaderleri belliydi. Yeraltı dünyasının Romeo ve Juliet'i.

"Bu kararı ona bırakacağım." Çenesini öne çıkardı. "Eğer seni seçerse, seni kendi ellerimle öldürürüm," dedi Luca. "Ve o sırada

"Sen kendi hayatına zerre kadar önem vermiyorsun, ama o veriyor. Bu onu hiçbir şeyin yapamayacağı kadar derinden incitir. Sana iyice düşünmeni tavsiye ederim."

Kız ağlamasını zorlukla bastırarak başını salladı.

"Onunla ayrılacağım." "Aferin sana."

"Onu incitmek istemedim, biliyorsun."

"Tatlım." Luca elini kızın yanağına koydu ve ona acıyarak baktı. "Umurumda değil."

Oda içinde sendeleyerek yürürken başı dönmeye başladı.

Görüşü beyaz ve lekeli hale geldi ve bayılmamak için yatağının önündeki bir sandalyeye yığıldı.

Gözlerini kırıştırarak odaklanmaya çalıştı. Yavaş yavaş görüşü geri geldi, ama keşke gelmeseydi.

Achilles artık utangaç bir tavır ve dipsiz kahverengi gözlere sahip, yakışıklı, kaslı bir delikanlı değildi.

Görünüşü... korkunçtu.

Yüzünün bir kısmı bandajlarla örtülüydü, ama görünen kısımlar kırmızı, şişmiş yara izleriyle doluydu.

Uyanık ve tetikteydi, ona karşı tepkisini sessizce inceliyordu. Ağlamak, af dilemek, kaçmak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Sadece elini tutup dudaklarına götürdü. Onu incitmekten korktuğu için nazikçe öptü.

"İyi misin?" Sesi kısık çıkıyordu.

Bu, gözyaşlarının akmaya başlaması için yeterliydi. Son ana kadar onun için endişelenmek tam da ona yakışır bir davranıştı.

"Evet. Sen iyi misin?"

Deforme olmuş dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Tahmin et bakalım."

O, ilişkisini bitirecekti. Onu kendisinden kurtarmak için. Ve ikisini de Don Vello'dan kurtarmak için. Luca, onun aileye asla kabul edilmeyeceğini açıkça belirtmişti.

"Yangını ben çıkardım." Çenesi titriyordu. "Ben... ben ölmek istedim." "Beni terk etmek mi istedin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kız hiçbir şey söylemedi.

"Bunun beni öldüreceğini bildiğin halde mi?"

Sessizlik.

"İntihar edenlerin bencil olduğunu söylerler."

Bunu daha önce de duymuştu ve hiç de aynı fikirde değildi. Eğer fedakarlık, hayatının geri kalanında her yılın her gününün her dakikasının her saniyesinde acı çekmek anlamına geliyorsa, o zaman belki de fedakarlık abartılı bir kavramdı. Kendinden başka kimseye zarar vermek istememişti.

"Ben... babanın beni asla kabul etmeyeceğini biliyordum..." "Bu benim endişeleneceğim bir şey, senin değil."

Dudaklarını büzerek çıplak ayaklarına baktı. "Ailene birlikte olduğumuzu bile söylemedin, Achilles."

"Seni kurtaracağımı biliyordun." Onun sözlerini görmezden geldi. "Evet."

"Ve yine de yaptın."

Onun çok geç kalacağını düşünmüştü. Oysa saatler önce gelmişti.

Onu bu durumdan kurtarmak için her şeyi çok dikkatli planladığını sanmıştı... "Evet. Ama Achilles..."

"Bırakın bir tahmin edeyim, bunun bunu bana bana ne endişelendiğini endişelendiğini söylemek yerine, her zamanki gibi kendini yarı ölü hale getirecek kadar içtin, sonra da benimle KONUŞMAK yerine kendini öldürmeye çalıştın."

O irkildi. Adam haklıydı. Ama birini sevmek onun için hâlâ yeni bir şeydi. Daha önce hiç sevmemişti.

"Sana iyilik yaptığımı sanıyordum," diye fısıldadı. O alaycı bir şekilde burnunu çektirdi. "Nasıl görünüyorum ?" "N—ne?"

"Nasıl. Görünüyorsun?" Her kelimeyi tek tek telaffuz etti.

"Sen..." Ondan gözlerini kaçırdı, tiksindiği için değil, yüzü ona yaptıklarını hatırlattığı için. "Hayatımın aşkı gibi görünüyorsun."

"GERÇEK," diye bağırdı.

"İyi görünmüyorsun," diye itiraf etti. Ona bir kez daha bakmaya cesaret ettiğinde, ifadesindeki sarsılmaz acımasızlığı gördü. Bugüne kadar ona hariç herkese gösterdiği acımasızlığı. "Kötü... kötü görünüyorsun."

"Komik." Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni son gördüğün zamanki kadar muhteşem görünüyorsun. Belki biraz solgun olsan da."

Utançtan başını eğdi. Ona sadece gerçeği söylemek istiyordu. Onunla evlenmeye yazgılı kadın olamadığı için ölmek istediğini. Vello düğünün gerçekleşmesine asla izin vermezdi. Ve izin verse bile, Achilles kendini ihanete uğramış hissederci. Çocuğu yoktu. Varis yok. Achilles'in çocuğu olmazsa, asla don olamazdı. Ve bu, onun tek hayaliydi. Bu, onun rüyasıydı.

Belki de yine de onunla kalırdı. O iyi bir adamdı. Ama bir metresi olurdu. Ona

. Ve o çocuklar, Camorra düğünlerinde ve cenazelerinde kadının bacaklarının arasında koşturacak, kadına onun yeterince iyi olmadığını sürekli hatırlatacaktı.

Ama artık her neyse artık çok geçti. Eğer Achilles'ten ayrılmazsa Luca dünyayı paramparça edecekti. Bunu açıkça belirtmişti.

"Neden beni neredeyse öldürdüğünü söyle," diye sordu.

"Ben..." Ona gerçeği söyle. Sibirya'da ne kadar çok şey kaybettiğini anlat. Ona içini dök. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" O kadar şok olmuştu ki, sesi fısıltı gibi çıktı.

"Sanırım ben..." Her kelimeyi sanki zehirmiş gibi ağzından çıkardı. "Sanırım senden bir şekilde kurtulmam gerekiyordu ve bu da diğerleri kadar iyi bir yoldu."

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Çok yapışkan olmuştun." Kendini zorlayarak omuz silkti. "Ve beni kurtaracağını biliyordum. Bir nevi umuyordum ki..." Söyle. Söyle ve bu işi bitir. "Bir nevi beni kurtarıırken öleceğini umuyordum."

Adam gözlerini kapattı. "Biz bittik."

Bu onu o kadar çok incitti ki nefes alamadı. O sözleri iliklerine kadar hissetti. Onu yakıp kavuruyorlardı. Sandalyede kıvranmaya başladı.

"Çok üzgünüm..."

"Sakin," diye tersledi. "Acınmanı istemiyorum."

"Achill—"

"Kendini o kadar kötü hissetme, Piccola Fiamma," diye fısıldadı. "Buradan çıktığımda, senin hayatını da mahvedeceğim. Böylece ödeşmiş olacağız. Şimdi, gerçeği söyleyecek misin?"

"Gerçek" diye fısıldayacak cesareti buldu.

"Seni her zaman seveceğim, ama hayatımın her anını, başka hiç kimsenin seni sevmemesini sağlamak için harcayacağım."

Ve bu sözlerle, onu sevgisiz bir hayata mahkum etti, kimsenin onun yerini almasına izin vermedi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Bip. Bip. Bip. Bip.

Düzenli ritim kafatasımı vuruyordu. Acı.

Çok acı çekiyordum. Ve

üşüyordum.

Kemiklerime kadar. Hava

kuruydu. Elektrikli. Hareketsiz.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama göz kapaklarım çok ağırdı.

Bip. Bip. Bip. Bip.

Neredeydim? Güvende miydim? Evimde miydim? Bunun bir önemi var mıydı ki?

Bip. Bip. Bip. Bip.

Yine bilincimi kaybettim, karanlığın beni tamamen yutmasına izin verdim.

Bazen gözlerim kapalıyken bile sesler duyuyordum. Sesler her zaman yukarıdan geliyor gibi geliyordu ve ben su altındaymışım gibi hissediyordum. Kendi kulaklarıma güvenmiyordum, özellikle de bir gece odamın kapısının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda. Atmosferde bir değişiklik hissettim, sıcaklık düştü, sanki gececi bir hayvan benim alanıma girmiş gibi.

Sonra çenemin üzerinden soğuk, nasırlı parmak eklemlerinin dokunuşu ve su altında ya da tozun içinde, her zaman, her yerde tanıyabileceğim bir ses. Ölü ya da diri. Bana daha sesini duyurmadan önce tanıdığım bir ses—çok çirkin şeyler yapan güzel bir canavarın sesi.

"Hayatta kalmalısın, Piccola Fiamma, böylece söz verdiğin gibi beni öldürebilirsin." Sözler yumuşak, telaşsız bir şekilde söylendi. "Sözünü tutmanı bekliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma, Küçük Alev. Diğer tarafta bekliyorum."

Bu bir yalandı.

Bir başa çıkma mekanizması.

Kalbim kendini toparlamaya çalışıyordu.

Morfin yüzündendi. İlaçlar. Geçici deliliğim. Kendimi tekrar uykuya zorladım.

Saatler, belki de günler sonra, tekrar uyandım.

Bu sefer gözlerimi açmayı başardım. Her şey hâlâ çok acıtıyordu ama soyut, tarif edilemez bir şekilde. Muhtemelen bir fili öldürecek kadar ağrı kesici vermişlerdi bana.

Etrafa bakındığımda, yumuşak mavi tonlarda boyanmış sıradan bir hastane odası gördüm. Başımı kaldırmak kesinlikle yasaktı. Böyle bir aptallığı denemeye bile kalkışmayacaktım. Kafatasım baş ağrısı ve yaklaşık beş kilo ağırlığındaki bandajların ağırlığı altında eziliyordu. Göz bebeklerim ağrıyana kadar bakışlarımı kaydırdım, işaretleri aradım, İngilizce mi İtalyanca mı olduklarını görmek için.

Hatırladığım son şey, İtalya'da Achilles ile bir motel odasında olduğumdu. Beni bırakacağını söylemişti.

Yalan söylemişti.

Yani, açıkçası, yoksa burada olmazdım, değil mi?

Onun yalanlarının verdiği acının, bedenimdeki acıdan neden daha büyük olduğunu bilmiyordum, ama bir şekilde öyleydi. Belki de ne kadar dibe batmış olursak olalım, daha önce birbirimize hiç yalan söylememiştik.

Luca'nın seni öldürmekle tehdit ettiği o zaman hariç.

Gözlerim sonunda duvara monte edilmiş televizyonun altındaki bir tabelaya takıldı,

ama yazıları okuyabilmem için çok uzaktaydı. İngilizce olduğunu *sandım*, ama bu hiç mantıklı gelmedi. Başıma gelen her ne olduysa İtalya'da olmuştu. Öyleyse neden başka bir yerde olacaktım ki?

Kapı gıcırdayarak açıldı, ama çeneme ve alnıma bastıran kocaman bandajla artık devasa hale gelmiş kafam hala yastığa çakılıydı ve kim olduğunu göremiyordum.

Lütfen o olmasın...

Lila'nın Barbie bebek gibi yüzü gözümün önüne geldi; endişeyle bana bakıyordu. Beni uyanık görünce sarı kaşları çatıldı.

"Tier!" Yatağımın kenarına koştu ve battaniyenin üzerinden koluma teselli edici bir şekilde elini koydu. Sanırım beni Gennaro'ya yaptığı gibi sarmıştı, sanki insan bir burritoymuşum gibi. Artık daha fazla şeyi fark edebildiğim için, kompresyon çorapları giydiğimi ve yüzümün temizlenmiş gibi hissettirdiğini fark ettim.

"Merhaba," dedim, sesim sanki bin yaşında gibi çıkıyordu.

"Tatlım, uyanmışsın." Yüzümü okşamaya devam ediyordu , gözlerinden o kadar çok sıcaklık yayıyordu ki. "Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat," diye inledim. "Neredeyim?"

"Hastanede."

"Evet, ama... nerede?" diye sordum. "Avrupa mı? Amerika mı?"

"New York," dedi, kapının yanındaki bir sandalyeyi çekip yanıma oturdu. "İki haftadır baygın durumdaydın."

İnledim. "Bana ne oldu?" "Kafana bir kurşun."

Lila'nın lafını esirgemeyeceğine güvenebilirdim. Konuşma konusunda acemiydi ve genellikle sosyal görgü kurallarını hiçe sayarak açık sözlü konuşurdu. Bu, yıllarca ailesi tarafından korunduktan sonra nihayet annesinin gölgesinden çıkıp normal bir insan gibi yaşamaya başlamasının bir parçasıydı.

"Tamam, acaba..." Göz kapaklarımda arkasında baş ağrısı şiddetlenirken yüzümü buruşturdum. "Bana başıma ne

bana ne olduğunu özetleyebilir misin?”

“Avrupa’da vuruldun. Katil kafana nişan almıştı ama mermi sadece kafatasının arkasını kırmış. Beynine dokunmamış. Bazı testler yapılırken iki gün boyunca tıbbi komada kaldın. Tiernan, burada sana bakabilmemiz için New York’a getirilmeni ayarladı. Kendini kaybolmuş hissediyor musun? Görüşün bozuk mu? Kafan karışık mı?”

“Sanmıyorum.” Kaşlarımı çattım. Bu basit hareket, alnım ikiye bölünecekmiş gibi acı verdi. “Beni tıbbi komadan ne zaman çıkardılar?”

“İki gün önce. Biraz zaman aldı, ama sanırım çok uzun birkaç hafta geçirdin.” Lila sevgiyle kolumu okşadı, ama ben pek bir şey hissetmedim. “Hâlâ beyin hasarı ve kanamalar konusunda endişeliler. Hiçbir şey hatırlıyor musun?”

“Achilles’in peşimden geldiğini hatırlıyorum. Beni öldürmekle görevlendirilmişti.”

Lila başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Aklıma bir şey gelince kaşlarımı çattım. “Hey, baban nasıl oldu da Amerika Birleşik Devletleri’ne dönmeme izin verdi? Sürgün edildiğimi sanıyordum.”

Lila’nın gözleri aniden parladı. “Ah, tabii ya. Sen bilmiyorsun.”

“Neyi bilmem?”

“Artık sana rahatsızlık vermeyecek,” diye söze başladı, ama daha fazlasını duyamadan bedenim çöktü ve yeniden uykuya daldım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Sonraki dört gün boyunca tek yaptığım şey, bilincimi kaybetmek ve geri kazanmaktı.

Bana inanılmaz bir hızla ağrı kesici enjekte ettiler. Anlaşılan kafatasını kırmak şaka değilmiş. Lila bana olanları anlatırken biraz nazik davranmış olabilir. Çünkü mermi beyne ulaşmamış olsa da, kafamın arkasında kocaman bir çukur bırakmış ve üzerinde çalışmam gereken bazı denge ve baş dönmesi sorunlarına yol açmıştı.

Beni tedavi eden doktorlar doğrudan Tiernan veya Lila ile konuşuyorlardı. Benim hiçbir söz hakkım yoktu. Hayatımda ilk kez kendi savaşımı kendim vermiyordum ve Tiernan ile Lila'ya güvenmeme rağmen, bu durumda olmaktan hiç hoşlanmıyordum.

İki İrlandalı asker, odamın önünde sürekli nöbet tutuyordu.

Tiernan'a Vello'yu sorduğumda, patronun artık sorun olmayacağını belirsiz bir şekilde garanti etti, ama ne o ne de Lila, onun kininden vazgeçmesine neyin sebep olduğunu tam olarak söylemedi. Bu beni endişelendirdi. Vello, intikam peşini bırakıp başka işlere yönelecek türden bir adam değildi.

"Tek bilmen gereken, güvende olduğun," dedi kardeşim. "O aptal Achilles'in peşine düşmesine asla izin vermemeliydim. Fırsatım varken kafasına bir kurşun sıkmalıydım."

Bunu, tetiği çekenin o olduğu konusunda bir teyit olarak kabul ettim.

Bilincime daha fazla bilgi sızdıkça hafızamdaki boşluklar giderek daralıyordu.

Achilles beni haritalar, sahte bir pasaport ve Prag için bir stratejiyle yola çıkarmıştı.

Bana yardım etmeye çalıştığına inanarak, onun titiz planını izledim. İlk kez bir başkasına güvenmişim ve bu, muhteşem bir şekilde geri tepti.

Bana Prag'da kiralamamı söylediği dairede beni köşeye sıkıştırdı ve öldürdü.

"Şu anda nerede?" diye sordum.

"Achilles mi?" Tiernan bileğini çevirip saatine baktı. "Burada, New York'ta."

Bana yaptıklarından sonra Tiernan'ın onu hayatta bırakmasına biraz şaşırmıştım. Ama tabii, Achilles onun kayınbiraderiydi. Yine de... Böylesine ağır bir suçu affetmek Tiernan'ın yapacağı bir şey değildi. O pek de merhametli bir tip sayılmazdı.

"Anlıyorum." Konuyu derinlemesine araştırmak için çok yorgundum, bu yüzden konuyu tamamen değiştirdim. "Peki Tyrone?" diye sordum. "Neden beni henüz ziyaret etmedi?"

Babam genellikle aziz rolüne bürünen ilk kişiydi. Onun bu maskaralığına inanmazdım ama çabalarını takdir ederdim. Neredeyse herkes onun akli başında, iyi niyetli bir adam olduğuna inanırdı. Sadece ben, çocuklarının hiçbirini umursamadığını biliyordum. Örnek olarak, Fintan birdenbire ortadan kaybolduğunda, tek bir gözyaşı bile dökmemişti. Tyrone, kendi itibarı ve imajından başka hiçbir şeyi ve kimseyi umursamıyordu.

Ben hastanedeyken beni bir kez bile ziyaret etmemesi, en azından şaşırtıcıydı.

"Tyrone..." Tiernan sözünü yarım bıraktı. "O... uzakta."

"Nereye gitti?" Gözlerimi kısarak baktım. "Sanki anne ve babası tarafından çiftliğe gönderilmiş yaşlı bir hamstermiş gibi konuşuyorsun."

"Neredeyse öyle. Ferrantes'lerin bodrumunda zincirlenmiş durumda."

İlk başta, bilgiyi sindirmek için sadece gözlerimi kırptım. Tiernan'ın şaka yaptığını düşünürdüm, ama kardeşimde mizah duygusu ya da öyle yorumlanabilecek herhangi bir özellik olmadığını biliyordum.

"Ne?"

"O işkence bodrumunda," dedi Tiernan sertçe, sinirlenerek çenesini seğirterek. "Ve öngörülebilir

orada kalacak.”

Bu sözler beni dik oturtmaya yetti. Ve acıdan bayılmama yetti. Bu bir mecaz değildi. Gerçekten de yastığın üzerine bayıldım.

Ancak birkaç saat sonra hayatımın en korkunç sürpriziyle uyandım.

Gözlerimi açtığımda odada sessiz, uğursuz bir varlık vardı.

Doktorlardan ya da hemşirelerden biri değildi. Onlar her zaman gürültülü ve dikkatsizce hareket eder, eşyalara çarparak, uyanıp uyanmadığımı görmek için ortalığı velveleye verirlerdi.

Sadece dik otururken bayıldığım için vücuduma hâlâ çok kızgındım. Görünüşe göre, bazı denge sorunlarım vardı. Fizik tedavi benim için gerçek bir zorluk olacaktı. Egzersiz yapmada kötüydüm, talimatları takip etmede ise daha da kötüydüm.

Lila, evlerinde benim için bir oda hazırladıklarını çoktan söylemişti. Bölgedeki fizyoterapistlerle görüşmeler yapmıştı ve arka bahçesinde iş terapisi için özel ekipman sipariş etmişti. Onlara yük olmak fikrinden kesinlikle *nefret ediyordum*. Nero'dan sonra ikinci bebek olmak fikrinden. Sibirya'da yetim kaldığım günlerden beri kimseye ihtiyacım olmamıştı.

Ama... başka seçeneğim de yoktu.

En kötüsü de, umurumda olmamasıydı — nereye gittiğim de, iyileşip iyileşmeyeceğim de. Aslında, kendime geldiğimden beri hiçbir şey umurumda değildi.

Komadan uyandığım andan itibaren, temel bir şey değişmişti.

Uyandığımda her şeyi hatırlıyordum.

Her şeyi.

Sibirya'da yaşadığım tüm o berbat olayları zihnimin derinliklerine gömmüştüm

kafamın sıkı hayatım hayatım benim benzer bir
şeye şeye yüzeye taşan bir lağım gibi fışkırmış olsaydı.

Tecavüzler.

İstismar.

Açlık. Acı.

Umutsuzluk — ve insanlığın bu kadar alçaldığına dair
kemiklerime işleyen keskin his — hayatın artık yaşamaya
değmediğini gösteriyordu. Kaçtığım her şey beni yakalamıştı ve
artık saklanacak hiçbir yerim yoktu. Yatağa mahkum olmuştum,
hatırlamaya zorlanıyordum.

Unutmak istediğim tüm anlar.

Partilerde, sahte arkadaşlarda ve çılgın alışveriş turlarında
boğduğum tüm travmalar.

İyileşmek istemiyordum. Gözlerimi kapatıp bir daha asla
uyanmamak istiyordum.

Diğer kişi ışığı açtı ve yanıma yaklaştı. “Lila,” diye inledim,
gözlerimi kırıpıştırarak dünyayı netleştirmeye çalışarak. “Ne
kadar
bayılıp kaldım...”

Gözlerimi açar açmaz cümlelerin geri kalanı dilimin ucunda
kayboldu.

Karşımda oturan Achilles Ferrante'ydi.

Devasa boyutlarda, öfkeli bir canavar. Heybetli, korkutucu ve
gözleri ölüydü.

Bakışlarımız çarpıştı. Kalbim boğazıma kadar çıktı ve
vücudumdaki kalan tüm ağrı ve sızı kayboldu. Ciğerlerim
yanıyordu.

Bu olamazdı.

Nefes... alamıyorum.

O seni öldürmeye geldi.

*Ve yataklara mahkum olduğumu düşünürsek, bu sefer
başarmak üzere.*

Ölmek artık beni korkutmuyordu. Ama kendi şartlarımla ölmek
istiyordum.

Yine de ben bendim. Bu yüzden gülümseyerek ölmeye karar
verdim.

"Ne, çiçek yok mu?" diye mırıldanmaya çalıştım, ama sesim

kaba ve yanlış çıktı. "Neyse. Mezarımın üzerine çiçek koymaya zahmet etme. Yapacağım ilk iş, seni erken mezara sokmak için peşini bırakmamak olacak."

"Buraya işi bitirmeye gelmedim." Sesi dayanılmaz derecede yumuşaktı ve bu beni kızdırdı çünkü içimde dokunmaya hakkı olmayan bir yere ulaştı.

"Yapmalısın." En havalı sosyetik gülümsememi takındım. "Çünkü ayağa kalktığımda, seni kesinlikle öldüreceğim."

Kaşları çatıldı, yüzünde endişe ve şaşkınlık birbiriyle yarışlıyordu. "Tierney..."

"Defol."

Yerinden kıpırdamadı, oniks gözlerinde bir savaş sürüyordu. Muhtemelen daha önce hiçbir yerden kovulmamıştı. Kovulmuş olsa bile, oyalanıp kendini savunmaya çalışan türden bir adam değildi. Bu, beni öldürmek için burada olduğu şüphesini pekiştirdi.

Tekrar bayılmamak için kendimi zorlayarak dik oturdum. Panik düğmesini aradım; böylece beni öldürse bile en azından yakalanır ve ait olduğu yerde, hapishanede kalan günlerini geçirirdi.

Zaten güvenliği nasıl geçmişti? Kapımdaki İrlandalı askerleri nasıl geçmişti? Bazı şeyler mantıklı gelmiyordu ama zihnim o kadar karışmıştı ki, hepsini bir araya getirmeye çalışmak başımı ağrıtiyordu.

Achilles'in gözleri hareketlerimi takip etti ve yüzü, bir şey aniden kafasına dank etmiş gibi aydınlandı. "Hayır."

"Hayır, ne? Sana bir şey sormadım," zayıf, acınası bir kahkaha atmaya çalıştım.

"Seni vuran ben değildim."

"Beni rahat bırak," diye tersledim. "Her şeyi hatırlıyorum."

"Belli ki hatırlamıyorsun," diye inatla homurdandı. "Bana anlat." Ama yine, sesindeki sertlik gitmiş, yerine göğsümü sıkıştıran bir yumuşaklık gelmişti. Bu bana *benim* Achilles'imi hatırlattı.

O kadar çok ve derinden sevdiğim ki, her şeyi göze almaya hazırdım

Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda ederdim. "Git," dedim.

"Hayır, anlat," diye ısrar etti, sesinde çaresizlik vardı. "Ne olduğunu anlat. Bana tekrar anlat."

Bu şarkıyı ve dansı yapana kadar gitmeyecekti. Neyse ki, ben de ondan daha fazla hatırlamak istiyordum.

"Prag'a vardık..." Dudaklarımı yaladım, kafamın içindeki filmi geriye sardım

. "Senin söylediğin gibi yeni isimle bir banka hesabı açtım. Sonra caddenin karşısına geçip bir emlakçıyla buluştum."

"Evet?" Sesinde hissedilen aciliyet yadsınamazdı. Sanki bir futbol maçı izliyormuş ve takımının gol atmasını bekliyormuş gibi öne doğru eğildi. "Ee?"

"Şey..." Bana bakışları, haftalardır gördüğüm ilk güneş ışığı gibiydi ve beni herhangi bir battaniyeden daha fazla ısıttığı için bundan nefret ediyordum. "Emlakçıyla birlikte —senin kiralamamı söylediğin daireye gittik..." Gözlerimin arkasında yine bir baş ağrısı oluşmaya başladı. Inleyerek şakaklarımı ovuşturdum. "Ama son anda, karısı trafikte sıkıştığı için kızını okuldan alması gerektiğini belirten bir mesaj aldığını söyledi."

"Hı hı." Achilles, zar zor bastırdığı öfkesiyle dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Bu, bugün tanıdığım ve hatırladığım Achilles'in ilk görüntüsüydü. "Tabii. Kız. Trafik. Devam et."

"Binaya vardığımda tanımadığım bir adam asansöre bindiği için merdivenleri kullandım ve bu durumdan... rahatsız oldum."

Asansördeki adam yeni bir anıydı. Sanırım zihnim o önemsiz ayrıntıyı atlamıştı, çünkü o zamanlar önemli gelmemişti. Ama belki de önemliydi. Onunla aynı kapalı alanda bulunmak istemediğime dair net bir his duyduğumu hatırladım.

"Nasıl biriydi?" diye sordu Achilles hemen.

"Bilmiyorum..." Hatırlamaya çalışırken gözlerimi kısarak baktım. "Uzun boylu? Atletik yapılı. Kaslı ama zayıf..." Görünüşü hoş değildi. Ama o da, Achilles ve Tiernan'ın bir odaya girdiklerinde yaydıkları, havayı

şiddet ve kötülükle

dolduruyordu. "Yüzünü

gördün mü?" "Hayır."

"Maske takıyor muydu?"

Gözlerimi kapattım, sinirli, bunalmış, ama en çok da kendimi işe yaramaz hissediyordum. "Ben... bilmiyorum."

Gözlerimi açtığımda, hayal kırıklığıyla genişlemiş burun deliklerini gördüm. "Devam et."

"Merdivenleri çıktım ve emlakçının verdiği anahtarla dairenin kapısını açtım. Kapıyı aralık bıraktım, çünkü caddenin karşısında olduğunu ve fazla sürmeyeceğini söylediğini hatırladım..."

Pencereden dışarı bakmıştım. Arkanı döndüm. Achilles'i gördüm...

Ama beni vuran o değildi.

Aniden, o anı birdenbire aklıma geldi. Mermi kafatasımın arkasını sıyırmıştı. Önden değil. Yanlardan da değil. *Arkadan*. Achilles harika bir nişancıydı, ama sihirbaz değildi ve o açığa ulaşmasının fiziksel olarak imkânı yoktu.

Ağzımı ellerimle kapattım, gözyaşlarım dünyayı bulanıklaştırıyordu. "Sanmıştım... Sanmıştım ki o sendin."

"Piccola Fiamma." Öne doğru eğildi ve beni kollarına aldı, başımın arkasını okşadı. Bandajlar artık çıkmıştı. Başımın arkası traşlanmıştı ve Lila ön tarafını kısa, dalgalı bir kesim yapmıştı. Bana, siyah saç boyasının doğal kızıl saçlarımdan yıkandığını söyledi. Ama kendime geldiğimden beri aynaya bir kez bile bakmadığımı fark ettim.

Achilles'i burada ilk gördüğümde kibirlenmeye vaktim olmamıştı. Öldürülme korkusuyla paniklemekle meşguldüm. Ama şimdi yüzüm onun omzuna gömülmüş, o duygularıyla titriyor, nabzım nihayet normal bir hıza düşerken, pek de havalı görünmediğimi fark ettim.

Sorun, kafamın yarısının traş edilmiş olması değildi — aslında, bu yeterince havalıydı. Sorun, diğer her şeydi. Düştüğümde aldığım darbe nedeniyle yüzümün her yerinde mavi ve mor morluklar vardı. Solgunluk. Klimalı ortamın neden olduğu kuru, pul pul

. Kafamın arkasının dikilmiş olmasından bahsetmiyorum bile.

"Kim yaptı?" diye gömleğine sızlanarak sordum. "O muydu..."

O

? Onu bu yüzden mi yakaladın?"

"Hayır." Şakaklarıma bir öpücük kondurdu ve duygularını, hareketlerini, beni iri vücuduyla ezip yutma ihtiyacını bastırmakta zorlandığını hissedebiliyordum. "Tristan Hale'di."

Başımı geriye attım, şok içinde ona baktım. "Baban mı gönderdi onu?"

Başını salladı. "Bunu yapabilecek cesaretim olacağını düşünmemişti ve haklıydı."

"Demek Tristan bizi takip etti." Geri çekildim ve parmak eklemlerimi ağzıma bastırdım. Suikastçının gerçekte neye benzediğini bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Tristan Hale yarı efsane, yarı tanrıydı. Kimse onun uyruğunu, görünüşünü, üssünü bilmiyordu; onu tam olarak belirlemek imkansızdı. Onu tutabilecek tek iki kişi, Vello ve efsanelere göre Alex Rasputin'di.

Normalde yozlaşmış politikacılar için çalışırdı, özellikle de yurtdışında.

Sormak istediğim milyonlarca soru vardı ve bunları tek tek sormaktan başka seçeneğim yoktu.

"Sen...?"

Achilles üzüntüyle başını salladı. "Hayır. Sana kalp masajı yapmakla onu öldürmek arasında seçim yapmak zorundaydım. O kaçtı."

"Peki Vello benim burada olmamı sorun etmiyor mu?"

Omuzlarını silkti ve ben, yara izlerinin onu gençlik yıllarından daha da yakışıklı hale getirmesine hayran kaldım. Sanki trajediden, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kıramayacağı, yenilmez bir şeye dönüştürülmüş gibiydi.

"N-nasıl?"

"Eve geldiğimde onu neredeyse öldürüyordum," diye itiraf etti Achilles. Midem düğümlendi ve nefes alamadım.

"Öyle mi?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Tiernan onu tuttu ve ben onu neredeyse öldüresiye dövdüm... Sonra lanet olası Enzo ve Luca içeri girip tüm eğlenceyi mahvettiler."

"Parti bozanlar," diye mırıldandım gözyaşlarımın arasından. "Tiernan da olanlardan haberdar mı?"

"Herkes biliyor. Bratva ve İrlandalıları bunu kişisel algıladılar, yani Hale'in senden uzak duracağını söyleyebiliriz."

Odaya gergin bir sessizlik çöktü. Midemde bir ağırlık hissettim. Neden buradaydı? Muhtemelen havayı temizlemek, beni öldürmeye çalışan kişinin o olmadığını bilmemi sağlamak ve hayatına devam etmek için.

"Her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ne demek istediğimi sormasına gerek yoktu. Biliyordu.

"Şimdi hatırladım da," diye boğuk bir sesle söyledim, gözlerim yaşlarla dolmuştu, "Neden unutmak için o kadar çaba harcadığımı artık çok iyi biliyorum. Böyle yaşayamam, Achilles."

Yüzü sertleşti ve ellerimi sıkmak için uzandı. Ellerim, onun sıcak, dev avuç içlerine kıyasla soğuk ve kuruydu. Ama dokunuşunda hiçbir rahatlık, hiçbir teselli bulamadım.

Yine o on dört yaşındaki kız olmuştum. Minik, öfkeli ve umutsuz.

"Nasıl görünüyorum?" Onca yıl boyunca bir hastane odasında oturup günahlarımı telafi etmeye çalıştıktan sonra, onun sözlerini yüzüne geri fırlattım.

Achilles hiç tereddüt etmedi. "Hâlâ dünyadaki en güzel kızsın. Uğruna ateşe atladığım ve sırf gülümsemesini kazanmak için bunu seve seve tekrar yapacağım kız."

On yıldan fazla bir süredir özlemine çektiğim sözleri, yanımdan geçip gitti. Sanki sokaktaki bir yabancı gibi. Bu hissizliği dayanamıyordum.

"Yalan söylüyorsun," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Benim için bir onurdur." Başını eğdi.

"Eminim müstakbel karın bunu duymaktan hoşlanmayacaktır," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Benim için gelecekte bir eş olmayacak, Tierney," dedi sessizce. "Tabii o kişi sen değilsen."

Gözlerimi kapattım. "Ben mahvolmuş durumdayım." "Ben sabırlıyım."

"Şu anda ciddi misin?" Gözlerimi açıp onun başını salladığını gördüm.

"Don Vello'ya, burnunu kırıp çenesini çıkardığım sırada Katya'yla evlenmeyeceğimi söyledim. Benim istediğim sensin. Her zaman sen oldun. Lanet olsun Tier, bunu kabullenmem on bir yılımı aldı ve bunu kesinleştirmek için senin neredeyse ölmeni izlemem gerekti. Ama artık bununla mücadele etmekten bıktım. Ve beklemeye hazırım."

"Çok geç." Boğazım düğümlenmişti ve gözyaşlarımı tutmak için dişlerimi sıktım. "Çok şey oldu. Hem ayrı ayrı, hem de aramızda."

"Bazı hatalar yaptım..."

"Hayır, Achilles! Hayatımın yarısı boyunca, kendi yarattığın bir hapishaneye çevirdin. Gulag'dan kaçtıktan sonra bile, asla gerçekten özgür olamayacağımı garanti altına aldın. Sevgililerimi öldürdün, daireme zorla girdin, beni takip etmeleri için korumalar tuttun ve taşınmama, biriyle çıkmama ya da evlenmeme izin vermedin. Bundan, bizden kurtulmam için."

"Biliyorum."

"Geçmişimi ve yaşadıklarımı bilerek beni bir hafta sonu boyunca *fahişen* yaptın. Beni tamamen yabancı biriyle evlendirmeme karşılığında, tam üç saatte bir beni sikip durdun."

"Biliyorum," sesi çatladı.

"Ve sonra, bu boktan durumun üstüne bir de, sen
"Beni öldür."

Gözleri, o kadar karanlık, o kadar acımasızdı ki, benimkilere kilitlendi. Ağzından tek kelime çıkmadı.

"Ve tüm olanlardan sonra, seni affedeceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi ikna edici bir sesle.

"Neden?" diye kekeledim. Achilles pek çok şeydi: kurnaz, acımasız, üretken bir suikastçı ve kusursuz, dengesiz bir gangster. Ancak hayalperest değildi.

"Çünkü seni benim yapmak için her şeyi yaparım." Her kelimesinden çaresizlikten çok kararlılık damlıyordu.

"Senin eğlencen için kendi hayatımı mahvetmek pahasına bile."

"Bunun gerçekleşmesi için aramızda çok fazla şey yaşandı," dedim.

"Yakında görecekşin ki, daha çok şey olacak." Sanki sözlerim onu hiç rahatsız etmemiş gibi ayağa kalktı. "Sözlerimi unutma, Piccola Fiamma. Gelecek yıl bu zamanlar, evlenmiş olacağız."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

TIERNEY

Sonraki günlerde, daha fazla anı zihnimin ön saflarına akın etti.

Uyanık olduğum her an işkence gibiydi, her anı zaten kanayan kalbime derin bir yara açıyordu.

Lila ve Tiernan her gün geliyordu. Onlara zar zor cevap veriyordum. Doktorlar daha fazla test yapmak istiyordu. Bir şeyi gözden kaçırmış olabileceklerini düşünüyorlardı. Kaçırmamışlardı. Vücudum gayet iyi iyileşiyordu. Kritik durumda olan ruhumdu.

Kimsenin ulaşamayacağı, içimdeki karanlık bir yere çekiliyordum.

Achilles beni ziyaret etmeye devam ediyordu. İletişim kurduğum tek kişi oydu ve o da bana yaptıklarının intikamını almak içindi.

İlk başta, onu oradan uzaklaştırmak için hakaretler denedim.

"İyileşirken o çirkin suratını görmek istemiyorum," diye mırıldandım, o kapıdan içeri girdiğinde.

"Haklısın. Arkanı döneyim." Ayağa kalktı ve sırtını bana dönerek sandalyenin üzerine oturdu. Konuşurken zeytin yeşili Henley tişörtünün altından kaslı sırtını izledim. "Sokağındaki Rus şarküterisinden sevdiğin o iğrenç balık çorbasından getirdim."

"Ukha. O çorbadan nefret ederim." Her şeyin hâlâ tadı ve anlamı varken o çorbayı çok severdim.

"O zaman pencereden dışarı atayım."

"Senden de nefret ediyorum. Sen de pencereden atlayabilir misin?"

"Tabii. Ama tedbirli olmak için muhtemelen daha yüksek bir kat seçerdim."

Ne kadar acımasız ve küçümseyici olsam da, o pislik geri gelmeye devam ediyordu. Onu hayatımdan kovamayacağım belli olduğunda

, her ziyarete geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım. Bu, Lila ve Tiernan'a uyguladığım stratejinin aynısıydı ve harika iş gördü.

Ne yazık ki Achilles bunu hiç umursamıyordu. Koltuğa yerleşir, *“Galaksi Rehberi”*ni açar ve en sevdiğimiz bölümleri bana okumaya başlardı. Elbette hepsini hatırlıyordu; gençlik yıllarımda beni deli gibi yerde yuvarlanıp sevinç çığlıkları attıran bölümler de dahil. Sesini kafamdan uzaklaştırmaya çalışsam bile, yine de bazı parçaları yakalardım ve bazen dudaklarım hain bir gülümsemeye bürünürdü.

O bundan hiç bahsetmedi, ama bu her olduğunda sesini yükseltir, fazladan çaba gösterir, abartılı İngiliz aksanı da dahil olmak üzere bana bir dramatizasyon sunardı.

Günler çıldırtıcı bir hızla geçiyordu. Tiernan ve Lila, onlardan kaçındığımı fark etmeye başlamışlardı. Doktorlar ve hemşireler, sessizliğimin ve konuşmayı reddetmemin kafatasındaki kırıkla hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen kırık ruhumla ilgili olduğunu anlamaya başlamışlardı.

Anılarımda boğuluyordum, nadiren nefes almaya çıkıyordum.

Her saldırıyı, her kesikleri, her tokatı sanki dün olmuş gibi hissediyordum, çocukluğumda değil.

Ve bunun olduğunu her zaman bilsem de, artık ya bununla barışmak ya da işi kendi elime alıp bu ıstırapı sona erdirmek zorunda kalmıştım.

Karar verecek kadar yorgundum. Umursayacak kadar bile halsizdim.

Bir süre için her şey aynıydı, ıstırap ve umutsuzlukla dolu bitmek bilmeyen saatler.

Sonra bir gün, kapımın arkasından sert sesler sızdı. "Aklını kaçırmış olmalısın delikanlı,"

"Onu hiçbir yere götürmene izin vermeyeceğim." "Onun konuştuğu tek kişi benim," diye karşılık verdi Achilles.

Kalbim hızlandı, bana hala göğsümde olduğunu hatırlattı. Bu garip bir duyguydu, çünkü uyandığımdan beri geçen onca gün boyunca, kalbimin attığını hissedememiştim.

"O senden nefret ediyor," diye hırladı Tiernan.

"Onu nasıl geri getireceğimi biliyorum," diye ısrar etti Achilles.

"Beni dinliyor musun? O senden *nefret ediyor*," dedi Tiernan tekrar.

"Bak, ben sana sormuyorum," dedi Achilles, sonunda eski otokratik haline dönmüş gibi. "Sana onu iyileşmesi için bir yere götüreceğimi *söylüyorum*. Bunu nazikçe, onu taburcu edip gelişmeleri takip ederek yapabiliriz, ya da onu gecenin köründe kaçırıp ikimizin de istemediği manşetlere çıkabiliriz. Her halükarda, o benimle geliyor. Daha iyi bir seçim yap, Callaghan."

"*Siktir*," diye mırıldandı Tiernan.

Ondan sonra kimse tek kelime etmedi.

Ve her zamanki gibi, Aşil'in kazandığını biliyordum.

KIRKINCI BÖLÜM

TIERNEY

Kargaşanın sisinde geceler ve gündüzler birbirine karıştı, bu yüzden Achilles'in beni hastaneden ne zaman aldığını tam olarak bilmiyordum.

Bir anda, güçlü kollar beni sardı. Tekerlekli sandalyeye oturtuldum. İşbirliği yapmayı reddederek gözlerimi kapalı tuttum.

Beni bekleyen araca doğru ittiğinde, gözlerimi bir anlığına açtım. Dışarısı karanlıktı. Sonbaharın fısıltıları tenime dokunuyordu. En az birkaç haftadır hastanede yatıyor olmalıyım.

O, gevşek bedenimi yolcu koltuğuna yerleştirdi ve camı sonuna kadar indirdi. Sonra ıssız yollarda, karanlık gecede sürmeye başladı; ormanları, inişli çıkışlı tepeleri ve bir noktada okyanusu bile geçti. Suyun tuzu burun deliklerimi gıdıkladı ve içimde bir şeyi uyandırdı. Güzel bir yerde olduğuma dair ilkel bir his.

Mistik sessizlik, gümüş rengi ayın nazik dokunuşu ve sonbaharın keskin kokusu beni memnun etti, beni sefaletimden, en azından bir anlığına da olsa, uzaklaştırdı.

Adi herif. Bu ne cüret?

Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Achilles yol boyunca tek kelime etmedi. Ne kadar süreceğini ya da nereye gittiğimizi sormadım, ama vardığımızda ufukta muhteşem pembe ve mavi tonlarda şafak söküyordu.

Acaba bu, titiz bir planın parçası mıydı diye merak ettim. Bana gün doğumunu göstermek için. İçinde barındırdığı tüm çirkin şeylere rağmen dünyanın yürek burkan bir güzelliğe sahip olabileceğini hatırlatmak için.

Her zamanki gibi, sormadı. Aldı. Achilles'in değişmediğini

Achilles'in değişmediğini anlamak için ihtiyaım olan tek şey buydu. Aslında pek değişmemişti. Hâla hayatımın her yönünü kontrol edebileceğini düşünüyordu.

Kıyıya o kadar yakın, tek başına duran bir kulübenin önüne park etti ki, sanki büyük bir dalga onu süpürüp götürebilirmiş gibi görünüyordu. Hangi eyalette olduğumuzu bilmiyordum, hangi kasabada olduğumuzu ise hiç bilmiyordum. Tamamen ıssız olmasa da, oldukça uzak bir yerdi.

Achilles arabanın etrafından dolaştı, kapımı açtı ve beni kaldırdı. Gözlerim açıktı, ama o bunu benimle konuşmak için bir davet olarak algılamayacak kadar akıllıydı.

Eve kadar kısa mesafeyi sessizce yürüdü, kilitli olmayan kapıyı tekmeledi ve içeri girdi. Orayı incelemek için yeterince ilgi gösteremedim. Beni yatağa yatırmasına izin verdim ve ona sırtımı döndüm.

Sonra uykuya daldım ve bir daha asla uyanmamak için dua ettim.

Dualarıma rağmen uyandım.

Ne şaşırdım ne de hayal kırıklığına uğradım. Eğer Tanrı varsa, bana merhamet etmediğini açıkça göstermişti.

Beş adamın üzerime çıktığı anı hatırlayarak ağlayarak uyandım. Hepsi giyinikti, kemerleri çözülmüştü ve ben çıplaktım, karın üzerindeydim.

Uykumda onlarla kampta yaptığım gibi mücadele etmiş olmalıyım, çünkü battaniyelerim yere atılmıştı ve uzuvlarım dağınıktı.

Etrafıma baktığımda oda güzel ve sıcakık olmasına rağmen, sırtımda soğuğun keskin ısırığını hissedebiliyordum.

En son ne zaman yemek yediğimi ya da tenimde güneş ışığını hissettiğimi hatırlayamıyordum ve bedenime ikisinden birini de sunma konusunda pek bir istek duymuyordum. Ama tuvalete gitmem gerekiyordu, bu yüzden Achilles'in bana giydirdiğı boğucu basınç çoraplarını çıkardım ve küçük, tek katlı evin içinde çıplak ayakla dolaştım. Oturma odasına bişişik

oturma odasının yanında, koridorun sonunda ise başka bir yatak odası vardı. Achilles muhtemelen burada kalıyordu. İç çamaşırımı dizlerime kadar indirip tuvalete çömelerek işerken, tuvalete gitmek için uyanmanın olumlu bir işaret olup olmadığını merak ettim.

Artık hastane önlüğünü giymiyordum; şimdi rahat bir eşofman altı ve bol bir kazak giyiyordum ve basit bir sabun ve diş macunu kokuyordum.

Bu, Achilles'in beni yıkadığı ve muhtemelen vücut sıvılarımı temizlediği anlamına geliyordu.

Utanç ve mahcubiyetin beni eziyet etmesini bekledim, ama hiç gelmediler. Beni tüketen her neyse, gururumu ve yaşama isteğimi benden almıştı ve artık umursamıyordum.

İşimi bitirip sifonu çektikten sonra, odama geri dönmek bir yana, ellerimi yıkamak için bile hiçbir motivasyon bulamadım.

Ancak soğuk tuvalete oturmak da pek cazip gelmiyordu.

Yere kayarak indim, kendimi bir top gibi kıvrıldım ve tekrar uykuya dalana kadar göğsüme gömülerek ağladım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Bir süre sonra beni yerden kaldırdı ve giysilerimi çıkardı. Beni ılık suyla dolu küvete koydu. Achilles sonra bir sünger aldı ve vücudumun her santimini süngerle ovuşturdu. Cildine dokunmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, tüm işi süngere bıraktı. Hareketleri pratik ve duygusuzdu. Acaba bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğunu biliyor muydu diye merak ettim — sıcak suya dalıp anıları silmeye çalışmak.

Küvetin önündeki küçük, tozlu pencereye tepkisizce baktım.

“En sevdiğin lahana çorbasını yaptım.”

Cevap vermedim.

“Ve sevdiğin çavdar ekmeği de var.” Hiçbir şey.

“Kafanın içindeki bu durumdan kurtulacaksın,” dedi, sesi o kadar emin, o kadar inanç doluydu ki, neredeyse buna inanmak üzereydim. “Sadece dayan, Küçük Alev. Seni almaya geliyorum.” Boğazı yutkunurken hareket etti. “*Lanet olsun, bebeğim, hiç gitmemeliydim.*”

Beni kurtarmaya çalışmasından nefret ediyordum, çünkü pes etmek çok daha kolay geliyordu.

Sonraki iki hafta boyunca, tüm öğünlerimi kaşıkla yedirdi, dişlerimi fırçaladı, çamaşırlarımı yıkadı ve beni yatağıma yatırdı. En sevdiğim kitapları okudu, beni dışarıya taşıyıp gün doğuşlarını, gün batışlarını ve hatta bir keresinde gökkuşağını izlememi sağladı.

Her sabah, beni odamdan çıkarmak için en sevdiğim şarkı listesi düşük, rahatlatıcı bir ses seviyesinde çalınıyordu. Garbage, The Pretty Reckless ve Yeah Yeah Yeahs.

Keşke bu kadar çaba sarf etmeseydi. Her dakika, her gün ruhuma kalp masajı yapıyordu, ama en ufak bir kalp atışı bile bulamıyordu.

Başarısızlıkları onu daha da kararlı hale getirdi. Daha çok çabalamaya itti.

Bazı günler sırf ona inat etmek için ölmek istedim; onun kaybettiği tek savaş olmak istedim.

Kendime, eninde sonunda vazgeçeceğini, hayatına, ailesine, görevlerine döneceğini söyledim.

Ama bu bir yalandı ve ben bunu biliyordum.

Achilles, adının anlamı gibi, ölümüne ve ötesine kadar savaşacaktı.

Özellikle de sevdiği şeyler için.

Kır evine ilk geldiğimizden üç hafta sonra, "*kabin ateşi*" teriminin ne demek olduğunu anladım.

Artık bu duvarlara bakamıyordum. Boyadaki her bir çentik, her bir çatlak ve her bir lekeyi biliyordum. Sanki kafamın içinde, vücudumun içinde ve şimdi de nefret ettiğim bir adamla birlikte sıradan, modası geçmiş bir evin içinde kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Oturma odasının penceresinin önüne geçtim ve dışarıda yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığını gördüm.

"Neredeyiz biz?" Bu sözler ağızımdan bir yara bandı gibi fırladı ve nefesimi tuttum. O kadar uzun süredir konuşmamıştım ki, artık kelimeleri telaffuz edebileceğimden bile emin değildim.

"Maryland," dedi Achilles arkamdan keskin bir sesle.

Son üç haftadır ikimiz de evden dışarı adım atmamıştık. Yiyecek ve temizlik malzemelerimizi

Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Hâlâ pijamalarımı giyiyordum ama ayakkabılarım yoktu. Burada bir çift ayakkabım olduğunu bile sanmıyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu arkamdan. Cevap vermedim. Sadece kapıyı yüzüne kapattım.

Yağmur, ön verandanın çürümüş ahşap korkuluğunda dans ediyordu, ama fırtınanın içine adım attığımda ne soğuğunu ne de ıslaklığını hissedebildim. Ayaklarım nemli kuma değene kadar üç basamak indim, sonra yürümeye devam ettim.

Okyanus hırçındı, dalgalar kıyıya çarparak kırılıyordu. Başım özellikle ıslak geliyordu; elimi başımın üzerine götürdüğümde, tamamen traş olduğunu fark ettim; derimle yağmur arasında sadece tüyler kalmıştı. Parmaklarımı başımın arkasına doğru kaydırdım ve derimin altında pürüzlü kemiği hissettim.

Yirmi dokuz yıllık hayatımı zihnimde tekrar canlandırdım.

Annemden erken doğmuş ve babamın düşmanı tarafından bir Rus çalışma kampına kaçırılmışım.

Hayatımın ilk on dört yılını açlık çekerek, dayak yiyerek, kemiklerim ağrıyana kadar çalışarak ve cinsel istismara uğrayarak geçirdim.

Sonunda kaçtığımda, benimle neredeyse hiçbir ortak yanı olmayan bir aile buldum. Babam beni görmezden geliyordu. Ağabeyim, içki, kadınlar ve kumar dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Ve Tiernan, iyi bir ağabey olmasına rağmen, beni bu dünyadaki tek başıma olduğum gerçeğinden koruyacak kadar sevgiye sahip değildi.

Achilles hayatımdaki tek ışık kaynağıydı, ama o da mahvoldu. Ve beni ihanet ettiğimi düşündüğü anda, başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde bana acı çekti.

Yağmur daha şiddetli yağmaya başladı ve gözlerimi kısarak ileriye baktığımda, hiçbir şey göremediğimi fark ettim.

Geldiğim yöne doğru döndüm, ama haftalarca kapalı kalmış ve hiç fiziksel aktivite yapmamış olmamdan dolayı başım dönüyordu ve sersemlemiştim. Önümde sadece yağmurla dolu beyaz ve gri bir sis olduğunu fark edince nefesimi tuttum.

Hareketsizce durup kendime sarıldım. Birkaç saniye sonra, Achilles sisin içinden çıktı.

Beni buraya kadar takip etmişti.

, , , , , ve , botlarını giymişti.

Sessizce, evin yönünü işaret ederek başını salladı. Onu takip ettim.

Geri dönüş yolu sanki bir ömür sürmüş gibi geldi. Sırılsıklam pijamalarım ve kendi zayıflığım beni ağırlıyordu. Ona yaslanmayı istemek yerine ölmeyi tercih ederdim, onu taşımayı bırakın.

Kulübeye döndüğümüzde, yaptığı ilk şey kapıda gömleğimi ve pantolonumu tutup üzerimden çekip çıkarmak oldu. Beynimin mantıklı kısmı, bunun nedeninin benim zatürreye yakalanmamı istememesi olduğunu biliyordu. Ama komadan uyandığımda hayata dönen çocuk, onun güçlü, yetenekli ellerinin tehdidini hissetti ve tam gaz harekete geçti.

"Bana dokunma lan!" Tekmeledim, çırpındım, onu ittim.

Kararlı elleri, bedenimden kumaşı yırtıp çıkarmaya devam etti. Göğüslerim serbest kaldı. Hayvani bir çığlık attım ve gözlerini oyup çıkarmak için ona saldırdım. O geri çekilmedi. İşine devam ederken, onu tırmalamama ve pençelememe izin verdi.

"Bana dokunmaya hakkın yok. Senden nefret ediyorum!" diye çaresizce haykırdım. Sıcak ve öfkeli gözyaşları akıyordu ve boğazımdaki yumru inanılmaz derecede acı vericiydi.

Giysilerimi çıkarmayı bitirdikten sonra arkasını döndü ve banyoya doğru yürüdü. Küvetin musluğunu açtığını duydum.

Onun bana iyilikseverliğinden dolayı bakmadığını biliyordum. Bana baktı çünkü ben onun ayrılmaz bir parçasıydım; kaybetmeyi ve bırakmayı reddettiği bir parçası.

Zihnimin derinliklerinde, öfkemin ve ıstırabımın bir kısmını Achilles'e haksız bir şekilde yönelttiğimi kabul ediyordum. O, ben daha çocukken beni kıran erkeklerden biri değildi. Ama o, yıllarca irademi elimden alan adamdı ve sırf yapabileceği için, yardımına ihtiyacım olduğu için beni sikti ve

asla bir daha satmayacağıma söz verdiğim tek şeyi, bedenimi takas eden adamdı.

İntikam almak istiyordum.

Elime en yakın olan şeyi – hem de bir şamdanı – kapıp duvara fırlattım. Şamdan, yere düşmeden önce usulca ikiye parçalandı. Şaşırtıcı bir şekilde, bir şeyi daha kırmak... özgürleştirici bir his uyandırdı. Boğazımdaki düğüm biraz gevşedi. Daha rahat nefes alabiliyordum.

Sonra çirkin, eski bir vazo aldım. Onu da duvara fırlattım. Ardından mutfaktaki tabaklar geldi. Sonra sandalyeler. Sırılsıklam olmuştum ve evin her yerini dağıttım.

Ve bu iyi geldi.

Ben çılgınlığımın ortasındaiken Achilles koridorda yeniden ortaya çıktı. Kiraladığı kulübenin büyük bir kısmını kırmayı başarmıştım ve onun beni durdurmasını bekliyordum.

Ama durdurmadı.

Sadece omzunu duvara dayadı, kollarını kavuşturdu ve kendi kendine sırttı.

Bu, doğal olarak, beni sinirlendirdi.

"Ne bu kadar komik?" diye öfkeyle

sordum. O, gizemli bir şekilde

başını salladı. "Hayır, ciddi,"

diye homurdandım. "Söyle bana."

"İyileşiyorsun."

"Kapa çenenini."

"Doğru."

"Siktir git."

"Yanaklarında renk var," dedi. "Ve tekrar iletişim kuruyorsun."

Bunun doğru olmasından nefret ediyordum. Beni kafamın içindeki cehennemden, kendim çıkamadığım o cehennemden kurtaranın o olmasından nefret ediyordum. Her şeyden çok, hastanede ve kulübede geçirdiğim ilk hafta boyunca kaçtığım o karanlık yerin artık ulaşılamaz olmasından nefret ediyordum. Saklanacak hiçbir yerim yoktu. Her şeyle yüzleşmek zorundaydım. Geçmişle. Gelecekle. Ve her ikisinin de dikte ettiği kararlarla.

"Beni Tiernan ve Lila'nın yanına götür."

"Yakında," dedi, hiç etkilenmemiş gibi. "Hadi seni yıkayalım. Pizza sipariş ettim."

Pizza kulağa hoş geliyordu. Aslında, kulağa çok hoş geliyordu.

Midem yüksek sesle guruldadı, sarımsaklı ekmek de istedi.

Açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim.

Avrupa'dan beri hiç bu kadar aç olmamıştım.

Açlık. Gerçekten yeniden hissetmeye başlamıştım.

Ve bu kötü bir haberdi, çünkü kalbim için en büyük tehdit bir kalp atışı kadar yakındaydı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

AKİLLES

Böyle bir ay daha geçseydi, o da beni sevecekti.

Bu, Stockholm sendromunun en güzel örneği olurdu. Bir ay daha geçseydi, o benim olacaktı.

Ama aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istemiyordum.

Artık değil.

Ve böylece, istediğimi elde etmek için elimden gelen her türlü kirli numarayı kullanma konusundaki doğal avcı içgüdüme rağmen, kendimi onu Maryland'den New York'a, o pislik kardeşinin yanına geri götürürken buldum.

Yol boyunca uyanıktı, pencereden dışarı bakıyordu. Konuşmasa da, bunun onun karanlık dönemlerinden biri olmadığını biliyordum. Yüzüne renk gelmişti. Gözleri yeniden parlıyordu, göz bebekleri etrafında olup bitenlere tepki veriyordu.

Onun iyi olduğunu bilmek beni rahatlattı. Haftalarca, uyurken nefes almasını izlemiştim; yaşıyordu ama zar zor nefes alıyordu, onun kırılganlığının benim de kırılganlığım olduğunu çok iyi biliyordum.

O arabada onunla geçirdiğim her saniyenin tadını, sanki dünyadaki son saniyemmiş gibi çıkardım.

Sonunda kafamı kıcımdan çıkarıp tekrar doğru şeyi yapmışken onu yine kaybetmem adil değildi.

Ama adildi.

Bu son derece adildi ve ben bunu biliyordum.

Onun hayatını cehenneme çevirmiştim, onun için en önemli şeyi, özgürlüğünü elinden almıştım ve üstüne üstlük onu neredeyse öldürmüştüm.

Kendi hızında beni affetmeye her türlü hakkı vardı.

Bu zaman yarın da olabilirdi, on yıl sonra da, ya da hiç olmayabilirdi. Lila ve Tiernan'ın evine vardığımızda, bana bakmadan yolcu kapısını açtı. Aslında,

bana sırtını dönüp kapının önüne gelene kadar konuşmadı.

"Bir daha benimle iletişime geçmeye çalışma. Benim için öldün."

Gaza bastım ve onu kaçırıp kulübeye geri götürme fırsatı bulamadan oradan uzaklaştım.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIERNEY

“Tier! Enni için çözdüğüm anne sütünü gördün mü?” Lila, balo elbisesinden birini giymiş, elmas küpesini düzeltirken mutfağa daldı. “Çözülmesi için buzdolabındaki bir sürahiye koydum...”

Kaşığı ağızma yarıya kadar sokmuşken boğuldum ve Reese’s Puffs’ımı tükürdüm, mısır gevreği kasesine kusacak gibi oldum. “Lila! Aman *Tanrım!*”

"Ne?" Ağız açık kaldı ve başını yana eğerek, mutfak adasında masumca mısır gevreğimin tadını çıkaran beni izledi. Aslında, *tadını çıkarıyordum*. Sütün tadının tuhaf olduğunu biliyordum.

"Bu çok komik!" Karnını tutarak, bir kız öğrenci gibi kıkırdadı. "Kolostrumu nasıl görmedin?"

"Sadece tam yağlı sütün kabuğu sandım! Yağ oranı düşürülmüş sütü içmiyorum çünkü midemi rahatsız ediyor."

"Cam bir sürahideydi."

"Sütçünün getirdiği o süslü cam şişelerden biri sandım." Kayınbiraderimin anne sütünü içtiğimi fark edince dilim gerçekten yandı.

"Sütçü mü?" Endişeli bir ifadeyle baktı. "Hangi yılda yaşıyorsun sen?!"

Ayağa kalktım ve sendeleyerek lavaboya doğru yürüdüm, musluğu açıp dilimi su akıntısının altına tuttum. "Tanrım, bir daha asla senin buzdolabından bir şey yemeyeceğim. Kimse bunu bilmemeli, Lila."

"Kimse neyi bilmemeli?" Kardeşim mutfağa daldı, baldızımın belini arkadan kavradı ve başına bir öpücük kondurdu. İşten direkt gelmişti ve onu bir hayır balosuna götürecekti.

Tiernan dans etmekten nefret ederdi. İnsanlardan ise daha da çok nefret ederdi. Ama Lila

dans etmeyi seviyordu ve Tiernan da Lila'yı seviyordu.

Hayatımı cehenneme çeviren ikizimin bu kadar evcimen halini görmek beni hâlâ biraz şok etmişti. Çok tuhaftı. Sanki aç bir panterin sırt üstü yatan kedi nanesi oyuncağını koklayıp arka ayaklarıyla itip kakmasını izlemek gibiydi.

“Tierney, mısır gevreğiyle birlikte Enni’nin anne sütünü içti.” Lila dönüp kollarını Tiernan’ın boynuna doladı ve ona yavaşça bir öpücük verdi. “Şimdi de tadı hoş değilmiş gibi davranıyor.” Alt dudağını dışarı çıkararak suratını astı.

“Onu dinleme, *Gealach*,” diye mırıldandı Tiernan, dudaklarını bir öpücükle yakaladı. Lila’nın duygularının en ufak bir şekilde bile incinmiş olabileceği ihtimalinden gerçekten üzülmüş görünüyordu. “Anne sütü çok lezzetli.”

Cidden, Tristan Hale neden ıskaladı? Onun iyi bir nişancı olduğunu sanıyordum.

Şaka bir yana, bu soruyu her gün düşünüyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Hale, Prag'daki o dairenin koridorunda saklanarak bana çok yakın mesafeden ateş etmişti. Berbat bir nişancı bile ıskalamazdı. Ama o ıskaladı. Hiç mantıklı gelmiyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Şansa inanmazdım ve Şans Tanrıçasının benimle olmadığını çok iyi biliyordum.

“Enni’nin hiçbir şikayeti yok,” dedi Lila. Yeğenime öyle seslenen tek kişi oydu. Diğer herkes ona Nero diyordu.

“Çünkü o, büyüklüğü gördüğünde tanır.”

Achilles, o kulübede beni hayata döndürdükten sonra kardeşimin evine bırakalı iki hafta olmuştu. Benim için bunu yapmış olması hâlâ içimi rahatlatmıyordu ama bunun bir anlamı olmadığına kendimi ikna etmiştim. Kırdığı şeyi düzeltmek, en azından yapabileceği şeydi.

Peki şimdi? Şimdi farklı bir tür boğulma hissi duyuyordum.

Tiernan ve Lila’nın benim için yaptıkları her şeye minnettardım.

Ama aynı zamanda, hepsi çok fazlaydı. Her şey.

Bebeği uyurken evin her köşesinde sevişmekten ibaret bir aşk diline sahip, birbirine sıırıslıkam aşık bir çiftle aynı çatı altında yaşamak (bunu acı bir şekilde öğrendim). Lila'nın iyi niyetli bir meraklı olması, fizik tedavi, mesleki terapi olarak yüzme ve sağlıklı beslenme konusunda sürekli başımın etini yemesi. Kardeşimin, bakışları üzerimde bir saniye fazla duran askerlere havlaması. Çocuk muamelesi görmekten hoşlanmıyordum.

Üstelik Lila, Tyrone veya Vello hakkında endişelenmemem konusunda ısrarcıydı, bu yüzden ikisi de bana ailenin reisleri hakkında herhangi bir bilgi vermeyi kabul etmedi.

Beni küçük bir çocuk gibi hissettirmek istememişlerdi, ama yine de kendimi öyle hissediyordum.

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" diye homurdandım, buzdolabını açıp içinden bir Diet Coke çıkardım.

Ben kutuyu açıp içimi bir dikişte içtiğimde Lila onaylamayan bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Tierney..."

"Sağlıklı beslenmek için havamda değilim. Ya bu ya da metamfetamin. Seçim senin."

Tiernan ve Lila birbirlerine baktılar.

Lütfen. Gidin de ben de tavana bakmaya devam edeyim, New York'un en çılgın sosyetiklerinden birinden bu hale nasıl geldiğimi merak edeyim.

"Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu Lila nazikçe. "Sadece takılabiliriz, belki Netflix izleriz, yapboz yaparız..."

Kapı zili çaldı ve mutfak sessizleşti. Gözleri bana döndü. Kim olduğunu biliyorduk. Achilles her akşam saat beşte, tam zamanında buraya gelirdi. Her gün onu geri çeviriyordum. Aslında, Lila, Tiernan ya da Imma çeviriyordu. Onun tarafından görülmek istemiyordum. Saçlarım tuhaf bir büyüme aşamasındaydı; ameliyat yaptıkları arka kısımda hâlâ kel bir yama vardı ve geri kalanı düzensiz bir şekilde uzuyordu. Üstelik çoğu gün, hiç yakışmayan iki parçalı bir pijama takımı giyip somurtkan bir ifadeyle dolaşıyordum.

Kapı zili ikinci kez çaldı. Sonra üçüncü kez. Sonra dördüncü kez.

Tiernan kaşlarını çatdı. "Ona siktirip gitmesini mi söyleyeyim?"
Başımı salladım.

Mutfaktan çıktı ve Achilles'e henüz onu görmeye hazır olmadığımı söylediğini duydum. Anladığım kadarıyla Tiernan ile Achilles'in arası iyiydi. Achilles, vurulduğumda beni kurtarmış, Amerika'ya geri getirmiş ve o üç hafta boyunca beni karanlık sisin içinden çıkarmak için uğraşmıştı. Bu, tekrar arkadaş oldukları anlamına gelmiyordu. Ben Achilles'i affetmediğim sürece, Tiernan da affetmeyecekti.

"Seni görmeye hazır değil."

"Hayır, benimle yüzleşecek cesareti yok," dedi Achilles alaycı bir sesle. "Bana uzun süre direnemeyeceğini biliyor ve beni görmemesi işini kolaylaştırıyor."

"Zihinsel jimnastiklerine bayılıyorum," dedi Tiernan zehirli bir kahkaha atarak. "Kıçının bu kadar esnek olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Siktir git."

"Cazip bir teklif, ama ben kız kardeşini tercih ederim."

"Ne tesadüf, ben de öyle. Şimdi bırak da onu göreyim."

"Hayır."

"Tiernan," diye uyardı Achilles.

"*Achilles*," diye tısladı Tiernan. "Karısının güvenini kazanmak için cehennemi yaşayıp geri dönen birinden dinle: bu işi aceleye getiremezsin. Hazır olduğunda sana haber verir."

Achilles çekip gittikten sonra, Lila ve Tiernan da ayrıldılar. Imma, yukarıda Nero'nun yanındaydı. Mutfaktan arka bahçeye doğru yürürken yeğenimin mutlu gülüşlerini duydum. Burası güzel bir gül bahçesiydi. Aynı zamanda da son derece sıkıcıydı. Huzursuz hissediyordum. Aylardır içki içmemiştim. Her hafta beni kontrol etmek için Washington'dan gelmekte ısrar eden Frankie dışında hiçbir arkadaşım da görüşmemiştim.

Beş yaşındaki bir çocuğa yakışmayacak türden bir insan ilişkisine ihtiyacım vardı.

Dışarıdaki masaya parmaklarımla ritim tutarken, telefonumu aldım ve Achilles ile mesajlaşmak için mesaj kutumu açtım. O,

Tiernan'a karşı gelip beni gerçekten şımartacak tek kişiydi.
Belki de onunla yüzleşme vaktim gelmişti.

Tierney: İçki ve bir paket sigara istiyorum.

Nezaket yok. Siktir et onu. Beni özel jetinin tuvaletinde eğip
saçımın içine boşalmıştı.

Mesajın hemen ardından iki mavi onay işareti belirdi.

Achilles: Eminim Callaghan evinde ikisinden de bolca vardır.

Dizlerinin üzerine çöküp bana mesaj attığım için teşekkür
edeceğini sanmıştım, ama Achilles'in özünde kim olduğunu
unutmuş olmalıyım. Bana olan sevgisi onun için sadece bir baş
belası olan acımasız, duygusuz bir adam.

Tierney: Her şeyi kilitlemişler. Achilles:

Kulağa senin bir sorunun gibi geliyor.

Tierney: Hayır, bu SENİN sorunun, çünkü affımı istiyorsan, bana şarap ve
sigara getirerek başlayabilirsin. Kapımın önüne bırak.

Achilles: Ben senin hizmetçin değilim. Sana içki getirmemi istiyorsan, benimle
birlikte içersin.

Tierney: Sen şarap bile içmezsin.

Achilles: Seninle birlikte olmanın keyfi için zehir bile içerim, bunu çok iyi
biliyorsun.

Tierney: Peki. Bir içki. Achilles:

Bana on dakika ver.

Dudaklarım kıvrıldı. Hâlâ buralardaydı. Muhtemelen fikrimi
değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek için beklemişti. Bunu her
gün mü yapıyordu?

Kısa bir süre sonra kapı zili çaldı. Cömertçe zamanımı
harcayarak kapıyı açmak için havalı bir şekilde yürüdüm ve
yüzüm makyajla kaplı, zümrüt yeşili mini elbisemle kapıyı açtım.

Achilles kapının diğer tarafında duruyordu ve haklıydı, çünkü
bakışlarımız kesiştiği anda midem altüst oldu ve içinde o eşsiz
kelebekler uçuşmaya başladı. Bu hoş, içimi ısıtan bir his değildi,
aksine önümdeki adamın beni

en kötü halimi görmüş ve yine de yanımda kalmayı seçmişti.

Beni bu kadar uzun süre beklettiğim için boğazımı sıkmak ister gibi görünüyordu.

Ona sahte bir gülümseme attım — bu günlerde yapabileceğim tek gülümsemeydi. “Beni özledin mi?”

"Beni delirtmekten hoşlanıyor musun?"

"Bunu sorman bile beni şaşırttı. Tabii ki hoşuma gidiyor." Gözlerini kısarak baktı. "En azından gülümsüyorsun."

"Daha iyiyim," dedim sessizce; birdenbire, benim ceset halimle ilgilendiği anı aklıma gelince biraz utanmıştım. Kendimi tuvalete sürükleyemeyecek kadar tepkisizken, kirletmiş olduğum çarşaf larımı değiştirmesi. Saçımı yıkaması. Uzu v larımı pantolon ve gömleklere sokması. Hayatta kalma isteğimi tamamen yitirmişken, bana lanet olası bir kaşıkla yemek yedirmesi. "Yani... teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim mi?" diye tiksintiyle tükürdü.

"Teşekkür etmenin nesi var?"

"Eğer beni hemen şimdi kucaklamazsan, kardeşinin iki bacağını da kıracağım."

Kaş larımı çattım. "Kardeşimin bununla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey. Sana parmağımı bile sürmem, ama o senin DNA'nın çoğunu paylaşıyor."

Titreyerek onun açık kollarına atıldım. Sıcak, taş gibi sertti ve baharatlı, temiz bir kokusu vardı.

Tanrım. *Kokusu*. Onu özlemiştim. Artık yastıklarım da, mutf ağımda, dolabımda yoktu. Yıllar boyunca daireme geldiğini, beni takip ettiğini, bana *korku sal dığını* gösteren tüm izler. Bu adama karşı hep korku ve aşık olma arasında gidip gelmiştim. O, her zaman yatağıma gizlice girmesini umduğum dolaptaki canavardı.

Masalların bana sakınma uyarısına rağmen aşık olduğum canavar.

"Bugün kız kardeşinin anne sütünü içtim." Konuşurken dudak larım, sakallı çenesinin üzerinde dolaştı.

Achilles kaskatı kesildi, kolları beni sahiplenircesine sıkıca sardı. “Son zamanlarda ne tür sapkın saçmalıklarla uğraşıyorsunuz siz ikiniz? Ben paylaşmam, Tierney. Kız kardeşimle bile.”

“Kazara oldu.” Kendimi zorlayarak bir adım geri attım. “Buzdolabındaki bir sürahiye koymuş, etiket falan yoktu.”

“Ona dokunmamak için daha da fazla neden. Kim etiketsiz süt saklar ki?”

“Bugün herkes bıçaklanmak mı istiyor?” Ellerimi havaya kaldırdım. “Yanlış bir karar verdim. Bu işler beni biraz aşılıyor, tamam mı?”

“Gel de benimle yaşa.”

“Achilles, seninle *bir* içki içmeyi zar zor kabul ettim,” diye haykırdım, dehşete kapılmış bir şekilde. “Her neyse, istediğim şeyi getirdin mi?”

"Şarap var, evet, sigara yok."

"Neden yok?"

“Sağlıksız.” “*Sen*

sigara

içiyorsun.”

“Tabii ki. Ve hayatımı senin hayatın kadar önemsemiyorum.”

Tartışmak için bolca vaktimiz olduğuna karar verip, kenara çekildim ve onu içeri aldım. İlk durağımız üst kattaki Nero'nun odasıydı. Achilles her zaman yeğenine sarılıp İtalyanca konuşmak için bir dakika ayırırdı.

“Gennarino, seni yaramaz. Bak ne kadar da büyümüşsün!”

Ben kapıda durmuş, kendime sarılmıştım; Imma emzirme koltuğundan manzarayı izlerken, Achilles Nero'nun karnına öpücükler üflüyordu. Yeğenim mutlu bir şekilde cıvıldıyordu, yumruklarını havaya kaldırıyor ve neredeyse dişsiz ağzıyla Achilles'in burnunu ısırmaya çalışıyordu. Derin, kemiklerimi parçalayan bir acı içimi yaktı. Aile onun için önemliydi. Bu her zaman böyle olmuştu.

Bir gün iyi bir baba olacaktı.

Tabii seninle birlikte olmazsa.

Boğazımı temizleyip bir adım geri attım. "Aşağıya inip şarabı açayım."

"Şimdi uslu dur, *piccolino*." Achilles, Nero'yu dadıya geri verdi ve sessizce beni takip ederek merdivenlerden aşağı indi ve veranda kapısından çıktı. Bir garson, şarküteri tabağına çeşitli peynirler, zeytinler ve prosciutto sermişti. Şarap, iki uzun kadehle bizi bekliyordu. Achilles şarabı açıp kadehlere döktü, sessizliği kulaklarımda uğulduyordu.

"Coppola ile savaş nasıl gidiyor?" diye sordum, konuşmayı daha tarafsız bir konuya yönlendirmek istiyordum.

"Tam gaz devam ediyor." Şarabından bir yudum aldı. "Biz onun adamlarını tek tek ortadan kaldırıp sayısını azaltırken, o bizim bölgemizi ele geçiriyor. Luca, olanlardan sonra ona taviz vermemiz ve zararı kabullenmemiz gerektiğini düşünüyor. Bence onu ortadan kaldırmalıyız."

"Luca'yı dinlemek sana pek yakışmıyor." Sarımsak dolgulu bir zeytini ağzıma attım ve yavaşça çiğnedim. "Genelde ne istersen onu yaparsın, sonuçlarıyla da sonra uğraşırsın." *Tabii uğraşırsan.*

"Genelde öyle," diye kabul etti kayıtsızca. "Ama iki asırlık Camorra İttifakı binasını havaya uçurup peşime düştü."

"Vello'nun şimdi seni don yapmak için sana zorluklar çıkaracağını tahmin edebiliyorum."

"Yok, taç için şansımı mahvettim." Elini sallayarak beni başından savdı. "Rütbem düşürüldü. Bitti."

Kalbim durdu. İçinden bir acı dalgası geçti. Don olmak, Achilles'in on iki yaşından beri uğruna çalıştığı şeydi. Babasının onayını şiddetli, takıntılı bir şekilde arıyordu. Gençken kendimi neredeyse öldürmemin sebebi de buydu. Ona varis veremeyeceğimi bilseydi, benimle evlenme kararından sonsuza kadar pişman olacağını biliyordum.

"Üzgünüm demek isterdim, ama bunların hiçbirisi benim suçum değildi." Şarap kadehimin sapıyla oynadım.

"Tamam, Tier. Saçmalamayı bırakalım. Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Geri kalan her şey halledilebilir. O mecazi yüksek atından in. Bir kelime söyle, yarınki gazetelerde nişanımızı duyuralım."

Zeytini boğazıma takıp, öksürerek yumruğuma tükürdüm.

"Bu

en berbat aşk ilanı..."

"Bu bir aşk ilanı değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "İlan etmek, yeni bir bilgiyi duyurmak demektir. Bu ise eski bir haber. Seni, çocukluğumuzda seni yatağında küçük bir fare gibi kıvrılmış halde bulduğum o ilk geceden beri seviyorum."

Yeni olsun ya da olmasın, bu bilgi beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Ne kadar direnmeye çalışsam da, onun sevgisi ve onayı benim için her zaman önemliydi. Ama bunu itiraf etmek beni dehşete düşürüyordu. Yıllar boyunca bana o kadar çok acı vermişti ki, ona güvenmek intihar gibi geliyordu. *Herhangi* bir erkeğe güvenmek, devasa bir hata gibi geliyordu.

"Şey, ben seni sevmiyorum..."

"Seviyorsun." Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Yalan söylemeyi kes, Tierney."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

"Seni sevmekten korkuyorum."

"Neden?"

"Birbirimize çok kötü davrandık. Senin aşkın zehirli, benimki ise verimsiz; birbirimizi o kadar çok incittik ki, sanki hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam edemeyiz."

"Birbirimizden asla vazgeçmedik," diye karşılık verdi. "Asla pes etmedik. Bu bir şey ifade ediyor."

"Geçmiş beni çok fazla rahatsız ediyor."

"Hayır, sonunda onunla yüzleşıyorsun," dedi sertçe. "Yetişkin hayatının çoğunda kim olduğunu, hikayeni görmezden geldin. Bu bir iyileşme süreci, Tierney. Her şey çok karışık, ama yapmaya değer her şey öyledir."

Ona inanmak istedim. Gerçekten istedim. Çünkü alternatif, kendime iyileşmediğimi itiraf etmektir. Hiç bitmeyen bir ıstırap ve mide bulandırıcı anıların cehenneminde sıkışıp kaldığımı itiraf etmektir.

"Sen kontrol delisi bir pisliksin." Umutsuzlukla iç geçirdim.

Ağzını açtı, muhtemelen kafamı koparmak için, ama benim suçlamamı doğrulamak üzere olduğunu fark edince, somurtarak ağzını kapattı. "Daha iyi olacağım."

“Kaderimi seninkine bağlamadan önce değiştiğini görmem lazım,” dedim.

“Bunu nasıl yapabilirim?”

Dudaklarımı yaladım ve gözlerine baktım. “Değiştiğini göster bana. Artık takip yok. Artık baskıcı kurallar yok. Artık gözetim yok. Hiçbiri yok. *Özgürlük*. Özgürlüğümü istiyorum.”

Çenesindeki bir kas seğirdi. Bu hoşuna gitmemişti. Ama başka seçeneği de yoktu.

“Bunu yapabilirim.”

“Yapabilir misin?”

“Evet... hayır.” Çenesini kaşıdı. Derin bir nefes verdi. “Lanet olsun, evet. *Evet*. Senin için bunu yaparım.”

Kusmak istedim. Ona gerçekten bir şans daha mı veriyordum?

Gerçekten başka seçeneğin var mı?

O, içimde barınan hayati bir organdı. Nabızı ve işlevi olan, yaşayan, nefes alan bir şeydi. O olmasaydı, ben de olmazdım.

O, her zaman yanımda olacağını, her zaman yardım edeceğini bildiğim tek kişiydi; Tiernan gibi kan bağı ya da travma paylaştığımız için değil, *ruhumuzu* paylaştığımız için.

Masada karşılıklı oturup birbirimize baktık.

“Sana varis veremem,” diye hatırlattım ona. “Yani bu senin için önemli bir şeyse...”

“*Sen* benim için önemlisin.”

“Ve sorunlar,” diye devam ettim, onun sözlerini görmezden gelerek, gözlerimi inatla önümdeki masaya dikmiş olarak. “Bir sürü sorunum var. Seni cehenneme çevireceğim.”

“Haftanın her günü, başkasıyla cennette olmaktansa seninle cehennemde olmayı tercih ederim.”

İçimdeki panik on katına çıktı. Bunu yapıyorduk. Gerçekten. Silahlar indirilmişti. Sadece... kendimizi duygularımıza teslim ediyorduk. Olaydan on yıldan fazla zaman geçmişti ama geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?

“Nasıl kaybettin?” Achilles boğazını temizledi. “Senin...”

"Rahmin mi?" Yutkundum ve gergin bir gülümseme takındım. Çocukken de, kulübedeyken de, geçmişim hakkında hiçbir şey sormamaya, beni zorlamamaya çok dikkat etmişti. Ama bilmeye hakkı vardı. "Çalışma kampında, beş adam tarafından defalarca tecavüze uğradım." Sanki bu bana değil de başkasına olmuş gibi anlattım. Sadece gerçeklere sadık kalıyordum. "On iki yaşındaydım ve tecavüze uğramak Igor'un bize vermeyi sevdiği bir ceza olsa da, bunu kendim yaptım." Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. "Bak, Sibiry'a'da yaşadığımız çalışma kampında korkunç bir gıda kıtlığı vardı. Sürekli açtım. Bazen o açlık beni aptalca şeyler yapmaya itiyordu. Bir kase yulaf ezmesi ya da kuru kraker karşılığında bedenimi sunmak gibi. Ormana giderdik ve ben, yemek karşılığında yaşlı askerlerin... beni *kullanmasına* izin verirdim. Mantığım şuydu: Zaten haftada bir tecavüze uğruyordum. Birkaç kez daha ya da birkaç kez daha az olması ne fark ederdi ki?" Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Yine de, Tiernan bunu her öğrendiğinde çılgına döndüğü için istediğim sıklıkta yapmadım, ama yeterince oldu."

Achilles, yüzünü okunamaz hale getirdi. Muhtemelen yüzündeki acıma ifadesini görmemem için. Şarabımdan bir yudum daha aldım.

"O gece beş erkekle ormana gittim. Kurutulmuş etleri olduğunu söylediler ve ben de onlara inandım. Sanırım o anda açlıktan halüsinasyon görüyordum. Oraya varır varmaz, bu seferkinin farklı olduğunu anladım. Sarhoşlardı. Çok sarhoşlardı. Igor'dan alkol çalmışlardı. Kamptan çıkar çıkmaz beni karın üzerine yatırdılar ve... benimle deneyler yapmaya başladılar."

Gözlerimi kapattım; kendi itirafımdan sarsılmıştım. Bunu kimseye anlatmamıştım. Ne arkadaşlarıma, ne aileme, ne de terapistlere. Birçoğu kafalarında detayları tamamlamıştı ama ben bu kelimeleri hiç açıkça söylememiştim. "Vücut ısım düşüp bayılana kadar içime kar doldurmuşlardı. Beni kesmişlerdi. Bana vurmuşlardı. Beni o kadar ısırmışlardı ki, Tiernan daha sonra beni bulduğunda, kurtlar tarafından parçalandığımı sandı. Ve onlar tecavüz ettiler bana ben bayginken,

votka şişesiyle de dahil. O kadar çok kez, neredeyse kan kaybindan ölecektim.”

Gerçeğin gücüyle bedenim paramparça olmuştu. Bu sözleri söylediğim için kendimden nefret ediyordum ama nihayet başka birinin de bu yükü benimle birlikte taşıyabileceğini düşünmek hoşuma gidiyordu. “İçimdeki kırık şişe beni paramparça etti. Tiernan bir süre sonra beni çıplak ve yaralı halde buldu. Yaralı bedenimi karda sürükleyerek kırk dakikalık yürüme mesafesindeki kampa taşıdı. Oraya vardığında kampın doktoruna gitmedi. O, Igor’un metreslerinden biriydi ve Igor’un bizi ne kadar öldürmek istediğini biliyordu.

“Onun yerine, kampı yöneten Olga adında bir kadına gitti. Onu mutfak bıçağıyla tehdit etti. Kadın, beni kurtarması için yerel veterineri çağırdı. Veteriner bizi daha çok sevdi. Çoğunlukla kampın hayvanlarıyla ilgileniyordu—atlar, av köpekleri, Igor’un sevgili kedisi. Veteriner beni ameliyat etti. Hâlâ baygındım, bu yüzden hiçbir şey hissetmedim. Ama uyandığımda —ki bana bunun başlı başına bir mucize olduğu söylendi— rahmimi almak zorunda kaldığını ve bir daha asla çocuk sahibi olamayacağımı söyledi.”

“Çocuk doğurmak,” diye düzeltti

Achilles. Gözlerimi kırptım. “Ne?”

“Çocuk *doğuramayacaksın*. Ama çocuk sahibi olabilirsin. Taşıyıcı annelik var. Evlat edinme var. Rahim gerektirmeyen birçok ebeveyn olma yolu var. Bu seni daha az ebeveyn yapmaz. Hatta tam tersine, tüm o zorlukları, endişeleri, bürokrasiyi aşmak seni daha da ebeveyn yapar. Bunun için dişini tırnağına takıp mücadele ettiğin anlamına gelir.”

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Achilles’e doğuştan sahip olması gereken şeyi, yani haleflerini veremediğim için o kadar kafam karışık ki, genç halim başka seçenekler olduğunu düşünmeye bile vakit bulamamıştı.

“Bir genç, bunu bizim şu anda yaptığımız gibi algılamazdı,” diye fısıldadım. “Tek bildiğim, yeterince iyi olmadığımı; ve eğer seninle evlenmeme izin versem, bunu fark edip hayal kırıklığına uğrayacak ve benden vazgeçecektin.”

"Beni öldürmeye çalışman ve beni

seni sevmekten vazgeçiremezdi." Bana sanki tam bir aptalmışım gibi baktı. "Ve hiçbir şey de vazgeçiremez."

"Seni öldürmeye hiç çalışmadım." Gerçek, kendi kendine ağzımdan döküldü ve ayaklarımın altındaki zemin kaymaya başladı. "Sen oraya varmadan önce gitmek istedim. Erken gelmiştin. Beni kurtarmanı hiç istemedim, Achilles. *Seni benden* kurtarmak istedim."

"Benden kurtulmaya çalıştığını söylemiştin."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Artık her şeyi itiraf etmenin zamanı gelmişti.

her şeyi.

"İstememiştin." Bütün vücudum titriyordu; o bunu fark etti ve avuç içleriyle benimkileri koruyucu bir şekilde sardı. Bu bana devam etmem için güç verdi. İtiraf etmem için. "Luca beni buna zorladı."

"Luca mı?" Yüzünü buruşturdu.

Başımı salladım. "Uyandığımda yaptığım ilk şey, seni görmeye koşmak oldu. Luca oradaydı. İlişkimizi bitireceğime söz vermem karşılığında beni içeri aldı. Aksi takdirde beni öldüreceğini söyledi. Ölmek istediğimi düşünsem de, uyandığımda fark ettim ki, ölmek ve sana sahip olamamak yerine, seni uzaktan sevmeyi ve başka biriyle mutlu olduğunu görmeyi tercih ederim."

Boğazından acı dolu bir homurtu çıktı. "Ne yaptı?" "Çok zaman geçti." Elimi göğsüne bastırdım.

Ayağa kalkarak elimi itti. "Neden bana söylemedin lan?" Arka bahçede volta atmaya başladı.

"O haklıydı, Achilles."

"Hayır, *yanılıyordu.*" Durup yüzüme doğru kükredi, hırladı. "Camorra'ya karşı her zaman seni seçerdim. Gerekirse İrlandalılara katılırdım."

"Ailen seni öldürürdü," dedim sessizce. "Onları önce ben öldürürdüm."

"Bütün ailen mi?" İnanamıyormuş gibi başımı salladım. "Benim için mi?"

"Lila ve Enzo hariç. Onların beni bir seçim yapmaya zorlayacak kadar berbat olmadıklarına eminim."

Ona inandım. Yine de o zamanlar,

en iyi seçenek gibi görünüyordu. Achilles'e veremediğim onca Şey yüzünden yıkılmıştı ve yangından dolayı g s zdz m. İkimizin, iki gencin, tüm İtalyan Mafyası'na karşı durabileceğimizi düşünemiyordum.

“Kardeşine zarar vermeyeceğine söz ver. O sadece senin için en iyisini istedi.”

“Onu  ld rmeyeceğime söz vermek, elimden gelenin en iyisi, korkarım.” Başını salladı. “Acı ekecek.”

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım.

“Ama bebeğim...” Bana doğru koştu, ellerimi tutarken yüzü acıdan buruştu. “Neden yangını çıkardın ki? Neden benden ayrılmadın?”

“EĞer kalbini kırarsam, bir paran benden nefret edeceğini biliyordum. EĞer bir kaza olarak kabul edilen bir olayda ölürsem, beni sonsuza kadar sevgiyle hatırlayacaktın. Bunu kişisel almayacaktın ve hayatına devam edebilecektin.” Neden gerçeği söylemek yalandan çok daha zordu? Midem düğümlenmişti. “Anlamalısın, anılarımı bastırmayı başardım ama acı hala oradaydı. Her zaman. Babamın ve ağabeyimin beni işe yaramaz ve hayal kırıklığı yaratan biri olarak gördüklerini, Tiernan için bir yük olduğumu biliyordum. Hayatta kalmamın tek sebebi sendin ve senin için olması gereken eş olamayacağımı anladığında, seni de hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordum.”

“Benim için ölmek mi istedin?” Boğazı hareket etti ve o insanlık ışıltısı, güzelce yara izleriyle kaplı yüzünden geçti.

Yutkunmakta zorlanarak başımı salladım. “EĞer bir yangında ölürsem, eninde sonunda hayatına devam edersin diye düşünmüştüm. Seni her zaman sevdiğimi bilirdin. O kadar çok insan seni hayal kırıklığına uğrattı ki. Ben de onlardan biri olmak istemedim.”

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı.

“ok  zg n m,” diye boğuk bir sesle söyledim ve elimi uzatıp yanağındaki p r zlj , sert deriye dokundum. Oradaki izleri ben kendim bırakmıştım. “Ben bir korkak ve aptaldım.” Sıcak ve ağır gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Yıllardır bu  zr  dilemek istiyordum. Onu nefret ettiğime kendimi inandırıyorordum

ama aslında onun affını arıyordum. "Güzel yüzünü lekeledim ve benim için her zaman dünyadaki en yakışıklı erkek olacaksın ama bunun hayatının gidişatını değiştirdiğini biliyorum." Öne eğildim ve o yara izlerini, her bir santimini öptüm. Gözlerini kapattı, nefesini ve nabzını düzenlemeye çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Kıpırdamadı. Tereddüt etmedi. O da bunu bekliyordu.

"Yüzün için üzgünüm," diye fısıldadım. "Ve kalbin kırıldığı için üzgünüm. Ama seni ilk sıraya koyduğum için asla pişman olmayacağım. Bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Bu son sözler, içinde biriktirdiği tüm duyguları serbest bırakmış gibiydi. Boğazından ilkel ve doğal bir hırıltı çıktı ve gözlerimin içine bakarken ellerini uzatıp yanaklarımı kavradı, beni yüzünden, öpüşmekten kopardı. "Senin için her gün ateşin içinden geçerdim, Tierney."

Çenem titredi ve başımı sallayarak sözlerini kabul ettim.

"Zavallı şey."

"Yıllar boyunca sana kendimi anlatmaya çalıştım..."

"Ama ben dinlemeyi reddettim," diye sözümü tamamladı.

"Ve seni suçlayamam." Başımı salladım. "Zayıflığım, güvensizliğim, neredeyse seni öldürtüyordu."

"Sensiz yaşamak, yaşamak değildi." Gözlerini kısarak baktı.

"Ama şunu bilmeni isterim ki, hiçbir zaman sana zarar vermek istemedim. Tek istediğim senin mutlu olmandı. Benimle ya da bense. Sen benim ilk arkadaşımydın. İlk öpücüğüm. İlk aşkım..."

"Aynı zamanda son aşkımdın." Yüzündeki ifade, karanlık ve okunamaz bir hal aldı. Masaya vurdu. "Kampta sana zarar veren adamların isimlerini yaz. Onları bulacağım."

Onun sözleriyle dehşetin içime yerleşmesini bekledim. Onları bir daha düşünmek bile istemiyordum, yüz yüze gelmekten bahsetmiyorum bile. Birkaç yıl önce, Tiernan Rusya'ya geri dönüp onlarla hesaplaşacağına söz vermişti. Ona bunu yapmayacağına dair söz verdirtmişim.

Geçmişimin o kısmını olabildiğince derine ve uzağa gömmek istiyordum. Ama bu günlerde geçmişimden kaçış yoktu. Düşüncelerimin her köşesinden, taşan bir lağım çukuru gibi fışkırıyor gibiydi.

"Muhtemelen Rusya'dadırlar," diye mırıldandım.

"Mars'ta olsalar bile onları bulurum." "Ben..." Tereddüt ettim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden?" diye homurdandı.

"Çünkü..." *Söyle. Aklından geçiyorsa, söyle.* "Çünkü sana daha önce de söyledim, onların öyle davranmasının sebebi benim hatamdı."

Bu sözleri söyleyen kişi yirmi dokuz yaşındaki Tierney değildi. O kampta geride bıraktığım kızdı; aç, kirli ve o kadar yetersiz beslenmişti ki, adet görmeye başlamadan rahmini kaybetmişti.

"*Senin hatan mı?*"

"Achilles, ben..." Yine sözüm yarıda kaldı, kendimi zorlayarak kelimeleri dışarı çıkarmaya çalıştım. "Her zamanki gibi yaptım. Onlarla takas yaptım. Yemek karşılığında seks. Ekstra giysi karşılığında. Elime ne geçerse karşılığında."

Yüzündeki ifade, aç bir canavarın içimi yutması gibi kalbimi parçaladı. Yüzünden suçluluk damlıyordu. Ne de olsa, o da çok uzun zaman önce benim takaslarımdan faydalanmıştı.

"Tier," diye boğuk bir sesle mırıldandı, sesi ince bir dal gibi kırıldı. "Senin suçun değildi. Onların da değil. Benim de değil. *Asla* senin suçun değildi. *Kahretsin.*" Toprağa tekme attı, boynunun arkasını kavrayıp acı içinde geriye doğru çekti. "Asla özgürlüğünü ve karnındaki yiyeceği takas etmek zorunda kalacak bir duruma düşmemeliydin. Suçlu onlardı. Suçlu benim. Özür dilerim. Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm. Bunların hiçbirini sen istemedin. Sen sadece bir çocuktun, çalışma kampında hayatta kalmaya çalışıyordun, yarını görebilmek için yapman gerekeni yapıyordun. Avcılar onlardı. Ve senin yaptığın hiçbir şey, *hiçbir şey* yanlış değildi."

"Kamptaki o küçük kız bunu bilmiyordu," diye fısıldadım, gözlerimi ayakkabılarımin üzerine dikmiş bir halde. İlk kez, onunla

bir bütün haline geldiğimizi hissettim, iki ayrı varlık değil. Onun kırılğanlığı içimde bir yerlere kök saldı ve ben de ona biraz ateşliliğimi verdim.

"O kız hâlâ orada sıkışıp kalacak." Yan tarafa işaret etti. "Bana isimlerini vermezsen tabii."

Bunu, sırtımı döndüğüm o kıza borçluydum. Ve kendime de borçluydum.

"Yaz şunu."

Telefonunu çıkarıp yazmaya başladı, sonra hiç tereddüt etmeden dönüp ana eve doğru yürüdü.

"Bekle." O hayal kırıklığı yaratan vedaya neredeyse öfkelenerek ayağa fırladım. "Beni öpmeyecek misin?"

Başını salladı. "Bunu sindirmen için sana biraz zaman vereceğim. Üstelik, seni bir daha öptüğümde, bunu isteyerek ve yalvararak bekliyor olacaksın, Piccola Fiamma."

O çıkarken bileğini tuttum ve ona baktım.

"Artık benden tüm cevapları aldın, bana bir şey söyle: Babam neden senin bodrumunda?"

"Tiernan sana söylemedi mi?" Kaşları havaya kalktı. Kafamı salladım. "O ve Lila söylemeyi reddediyorlar."

"Seni Vello'ya ispiyonladı."

Şaşırdım ama şok olmadım. Fintan'a hiç güvenmediğim gibi Tyrone'a da hiç güvenmemiştim. Fintan sonunda günahlarının bedelini ödedi, Tyrone da eninde sonunda aynı kaderi paylaşacaktı. Tiernan'ı ve beni ailelerine kabul etmelerinin tek nedeni, bizim onlara fayda sağlayacağımızı fark etmeleri idi. Onların imparatorluğunu *biz* kurduk. Biz koştururken onlar kenardan izleyip zengin oldular.

Achilles elini benim tutuşumdan kayıtsızca çekti. "Onu tek bir nedenden dolayı hayatta tutuyorum."

"Peki o neden ne?"

"Önce bedenini, sonra ruhunu kırmak, böylece sana yaptıklarının bedelini öderken onu izleyebilirsin."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACHILLES

İlk durağım Luca'ydı.

Prag'da Tierney'e yardım ederken Tristan Hale'in elimden kaçmasına çoktan sinirlenmiştim, ama onunla daha sonra ilgilenecektim.

Bu arada, Rusya'ya gitmek için uçağımın yakıt ikmalini bekliyordum.

Ona zarar verdikleri için bedelini ödeyecek olan piçlerin bir listesi vardı ve şu anda coğrafi olarak bana en yakın olan ağabeyimdi, bu yüzden oradan başladım.

Luca ve Sofia, Manhattan'da şık bir çatı katında yaşıyordu. Sofia'nın Lila gibi banliyöde güzel bir evi tercih edeceğinden emindim, tıpkı Luca'nın Sofia'nın ne istediğini zerre kadar umursamadığından emin olduğum gibi.

Kapıyı kırıp açacak kadar sertçe vurdum.

Sofia, kucağında Ciro ile kapıyı açtı.

O, birçok İtalyan kızı gibi güzeldi: taze bir yüz, bronz ten, simsiyah saçlar ve yumuşak hatlar. Onda hiçbir kusur yoktu, bu yüzden Luca'nın onu sevmeye çalışmaya neden bu kadar karşı olduğunu anlayamıyordum. Tabii ki, o tür duygulara sahip değilse durum farklıydı.

"Kocan nerede?" diye bağırdım.

Ciro'yu koruyucu bir şekilde göğsüne sıkıca bastırdı. Ciddi bir kahkaha attı. "Ben nereden bileyim?"

"Onunla birlikte yaşıyorsun."

"Eğer sen öyle adlandırmak istiyorsan." Çok da uzun zaman önce olmadığı gibi bir genç kız gibi gözlerini devirdi. "Her neyse, nereye gittiğini, neden gittiğini ya da ne zaman gittiğini bana söylemiyor."

"Hemen onu ara ve nerede olduğunu sor," diye emrettim.

"Ben..."

"Kafana silah dayansın ya da dayanmasın, bunu yapabiliriz Sofia."

Elinde bir bebek var. Söyleneni yap."

Jeremie onu itip kakarak yanımdan geçti ve yüzüme dikildi. Tek kelime etmedi, ama buna gerek de yoktu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu ve dişlerime düşkünsem ağzımdan çıkanlara dikkat etmemi söylüyordu.

Parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım. "Burada ne işin var, votka kokulu? Görevdesin."

"B-bu civarda koruma a-asgerlerinden ödeme topluyordum."

Az önce... kekeledi mi?

Onun kekeleytiğini daha önce hiç duymamıştım.

Soluk suratlı yüzü tamamen pembeye dönmüştü, kulakları kızarmıştı. O... kızarıyor muydu? Evet. Kesinlikle. Bu çok çılgınca bir şeydi. Jeremie kızaran ya da kekeleyen türden bir insan değildi. O, bizden uyuşturucu sevkiyatını çalan on kişiyi kahvaltıdan önce öldürecek türden bir insandı. Aslında, bunu geçen hafta da yapmıştı.

Her şeyi yanlış anlamışım. Jeremie, Luca'nın isteği üzerine Luca'nın yatak odasındaki kameranın kayıtlarını silmemişti.

Bunu Sofia'nın isteği üzerine yapmıştı.

Kahretsin. O, *Sofia* için buradaydı. İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. Sofia, biraz sinirli olsa da dalgın görünüyordu. Evlendiği pislik adamı düşünürsek, bu anlaşılabilir bir durumdu. Jeremie ise üvey annesinin iç çamaşırını koklarken yakalanmış bir ergen gibi görünüyordu.

Aralarında tam anlamıyla bir ilişki olduğunu gösterecek kadar yakın durmuyorlardı. Yani *henüz* sevişmiyorlardı...

Ama Tierney'nin bana Luca hakkında anlattıklarından sonra, ağabeyimin bağlanmış bedeninin üzerinde sevişmelerini destekliyordum. Hatta, iyi niyet göstergesi olarak onu kendim bağlayabilirdim.

"Ee?" Kaşımı kaldırdım. "O piç burada mı?"

"Bilsem ne yapardım. Yeni geldi," dedi Jeremie, kendini toparlayarak. Hâlâ motosikletçi ceketini ve sırt çantasını giymiş olmasaydı buna inanmazdım.

"Buradayım." Luca devasa

ıkarak, kol düğmelerini çekiştiriyor, yüzü okunaksızdı. "Jeremie, ne istiyordun?"

Karını sikmek için, aptal.

"Sana bunu vermek için." Jeremie sırt çantasının fermuarını açtı ve askerlerimizden topladığı haraç parasını Luca'nın ellerine attı. Onu takdir etmeliydim; Rus çok iş adamı gibi görünüyordu. Yüzündeki derin kızarıklık ve kekemeliği kayboldu, yerini her zamanki stoik ifadesine bıraktı.

"Tamam, bunu yaptın, şimdi lütfen siktir git."

Jeremie, Sofia'ya bakarak onu aradı. Sofia şaşkın görünüyordu ama endişeli değildi. Jeremie, gitmekten pek de memnun görünmeden beni itip geçti.

"şimdi sıra sende." Luca çenesini benim ynme doğru salladı. "Ne oldu sana?"

"Arabayla gezmeye gidiyoruz."

Luca bu fikirden pek etkilenmemiş görünüyordu ama görünüşe göre, karısıyla vakit geçirmek, benim tarafımdan bıçaklanma ihtimalinden bile daha az çekici geliyordu. Onun varlığını görmezden gelerek yanından geçip gitti. Sofia, tüm binayı sarsacak kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Arabaya bindiğimizde, şehirden çıkıp ormana doğru yola koyuldum. Nereye gittiğimizi ona söyleme zahmetine girmedim. Bunun neresi eğlenceli ki?

Luca ilk kırk dakika boyunca sabırla bekledi, sıkıntısını belli etmemeye çalıştı, ama yoğun ağaçlık bir alana girdiğimizde patladı. "Kimi ldrdn ve neden senin için onları gmmene yardım edecek kadar umursayacağımı düşünüyorsun?"

"Aptal olma Luca," dedim neşeyle, arabayı park konumuna getirip ormanın ortasında motoru kestim. "Gmeceğim kişi sen olduğun için bana yardım edemezsin."

"Ha?" Bana fkeli bir bakış attı. Oh, ne güzel. Demek bir tür duygu hissedebiliyordu.

Silahımı çıkardım ve ona doğrulttum. "Ellerini havaya kaldırıp defol git."

Söyleneni yaptı; korkmuş olmaktan çok sinirli görünüyordu. O piç, onu ldrmeyeceğimi biliyordu. İradem yok değildi—

daha çok, bir yolum yoktu. Camorra'da yeterince iyi bir neden olmadan kendi kardeşini öldürmek, ölümle sonuçlanırdı. Ve Tierney'i elde etmeye çok yakındım, hayatımı feda edemezdim.

Luca ellerini havaya kaldırmış, bana sanki gülünç biriymişim gibi bakıyordu. "Bu küçük öfke krizini açıklamak ister misin?"

"Tierney, on sekiz yaşındayken benden neden ayrıldığını anlattı." Silahımı doğrudan alnına doğrulttum.

Luca'nın özenle koruduğu soğukkanlılığı, alaycı bir gülümsemeye paramparça oldu. "On bir yıl oldu."

"Aynen öyle. On bir yıl boyunca beni hayatımın aşkından mahrum bıraktın."

"Sen sevmekten acizsin."

"Hayır, Luca, *sen* sevmekten acizsin."

"Neden bahsediyorsun?" Kaşlarını çatarak sordu. "Sen de benim gibi hiçbir şey hissedemiyorsun. İşte bu yüzden biz... işte bu yüzden yaptığımız şeyi yapıyoruz." Zeytin rengi teni kızardı ve benim de duygularım olduğunu öğrenmesinin onu sarsmış olduğunu anlayabiliyordum.

Kıskançtı.

Kızgındı.

Hiçbir şey hissedemediği için kızgındı ve bunun sandığı kadar yaygın olmadığı için kızgındı.

"Ona aşkıttım ve sen hayatımdaki tek güzel şeyi benden aldın."

"Babam beni buna zorladı," dedi soğuk bir sesle. "Yukarıdan gelen bir emirdi. Ona karşı gelmeli miydim?"

"Evet," dedim, gözümü kırpmadan.

"*Evet mi?*"

"Tahtın layık bir sahibi bunu yapardı. Bazen daha büyük bir iyilik için yönetici kararları alırsın. Kimse evetçi bir adamı takip etmek istemez."

Sinirli bir şekilde başını salladı. "Buraya gelme amacımızı yerine getirip bu işi bitirelim gitsin."

Sanırım ilginç olurdu. Bu *pisliğe* zarar vermeye çalışmak. Hiçbir şey bunu başaramamıştı ve ben iyi bir meydan okumayı severdim. Silahımı ayaklarına doğrultup, topuklarından parmak uçlarına doğru bir kurşun sıktım

ayak parmaklarının ucuna ateş ettim — onları koparmaya yetmeyecek ama kesinlikle biraz derisini sıyırmaya yetecek kadar. Bana sakın bir şekilde bakarken burun delikleri genişledi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu hiç irkilmeden.

Sonra omzuna ateş ettim. Yine, hayati organları kıl payı ıskaladım, sadece acı hissettirecek kadar.

Sakin ifadesi benimkiyle buluştu. "Boşuna mermi israf ediyorsun."

Kahkahayı bastım. "Sanmıyorum. Senin bir şeyler hissetmeye çalışıp başaramamanı izlemek yeterince eğlenceli. Çok acı verici olmalı."

Çenesi gerildi ve yumruklarını sıktı. "Bitti mi?" "O duruma bağlı. Beni ve gelecekteki karımın arasına girecek misin?"

"Bunun cevabını biliyorsun," dedi Luca duygusuzca. "Senin özel hayatın, başkalarınınkinden daha fazla umurumda değil. Onunla evlen, onu becer, onu öldür, benim için fark etmez. Ben sadece bir emri yerine getiriyordum. İnan bana, onu senin için ortadan kaldırarak seni don pozisyonuna bir adım daha yaklaştırmaktan hiç memnun değildim."

Buna inandım.

Diğer bacağına nişan aldım ve ayak tabanını havaya uçurdum. Yine, tek gördüğüm çenesindeki kasın seğirmesi idi.

İç geçirdim. "Silahını indir ve bana doğru tekmele." "Hangi ayakla?" diye homurdandı.

Kıkırdadım. "Yürüyebilirsin, ama sana iki kez sormak zorunda kalırsam bir şeyleri havaya uçurmaktan mutluluk duyarım."

Söyleneni yaptı ve ayağının arkasıyla tekmeledi. Silahımı bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Yanına vardığımda kafamla ona vurdum. Alnından kan fışkırdı. Her zamanki o ölü, duygusuz bakışlarıyla bana baktı. "Sana iki iki dakika daha daha bu saçmalık, daha karşı karşı koyacağım."

"O zaman bundan en iyi şekilde yararlanmalısın."

Ardından burnuna bir yumruk indirdim ve burnunu kırdım. Kanı yana doğru tükürdü. Sağlam olan

omzunu yakaladım, onu yere itip üstüne çıktım ve her tarafına yumruk yağdırmaya başladım.

Göğsü. Boynu. Omuzları. Karnı.

İnlemedi, iç çekmedi, irkilmedi ve karşılık vermedi.

Ölmüş.

İçeride. Dışarıda.

Don olmanın onda bir şeyler uyandıracağını düşünmesi beni eğlendirdi. Hiçbir şey uyandıramazdı. Ama sanırım onun yerinde olsaydım, ben de bulabildiğim her türlü heyecanın peşinden koşardım.

İşimi bitirdiğimde ayağa kalktım ve yüzüne tükürdüm. "Kadınımı bir daha üzersen, açık tabutlu cenaze törenin olmaz. Bu lanet olası bir söz."

Arabama binip yola çıktım.

Eve kendi başına dönebilirdi.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

İKİ YIL VE BEŞ AY ÖNCE

Achilles onu köprüden sarkıtıp kendi malı olduğunu ilan edeli iki hafta olmuştu.

O iki hafta içinde, bildiği hayat sona erdi. Evet, sahte arkadaşlarıyla öğle yemeklerine, partilere ve sahte arkadaşlarıyla spa seanslarına katılabiliyordu. Ama artık her an yanında bir Camorrista korumasıyla dolaşmak zorundaydı. Bu, onun tarzını kısıtlıyordu, özgürlüğün sadece uzak bir rüya olduğu hayatının karanlık dönemini hatırlatmasından bahsetmeye bile gerek yok.

Ne zaman korumalarını atlatmaya çalışsa, Achilles onu gözetlemek için daha fazla adam görevlendiriyordu. Bu durum onu deliliğin eşiğine getiriyordu. Başkasının kararlarının sınırları içinde yaşamak, boğucu bir gerçeklikti.

Camorra ve İrlandalıların birlikte katıldığı sosyal etkinliklerde Achilles'i görüyordu. Sık sık kolunda kadınlar olurdu. Fethini onun yüzüne vurmak en sevdiği eğlence gibi görünüyordu. O pek de iffetli sayılmazdı.

Öyleyse o neden öyle olsun ki?

Ona kendisinden korkmadığını gösterecekti.

Başka biriyle yatacak ve bundan zevk alacaktı.

Tierney, yirmi iki yaşındayken ilk kez rızaya dayalı seks yapmıştı. Adamın adını, yüzünü hatırlayamadığı kadar hatırlayamıyordu. Sarhoştı, dünyaya ve içinde gizlenen tehlikelere karşı duyarsızdı. Tek hatırladığı, adamın bir barda ona asıldığı ve onu eve götürdüğüydü. İlişki sıkıcı ve garipti. Ama yine de seksten zevk almaya çalışmaya devam etti. Geçmişini o kadar inkar ediyordu ki, yeterince çabalarsa bundan zevk alabileceğine kendini ikna etmişti.

Yirmi üç yaşındayken, sarhoş bir İrlandalı denizciyle tek gecelik bir ilişki yaşamıştı. İşe koyulduklarında, terli olduğu için duş almasını önerdi. Adam buna karşılık olarak yüzüne sert bir tokat attı. Şoku, şaşkınlığı hatırlıyordu... ama dehşeti hatırlamıyordu. Adam onun kaçmasını, belki de korkup ağlamasını bekliyordu. O ise ikisini de yapmadı. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve "Şimdi daha sert vur, korkak" dedi.

Adam ona tekrar tokat attı. Kız, adamın gözlerini oymaya çalıştı. Adam onu yatağa fırlattı, üstüne çıktı ve onun deli bir hayalet olduğunu mırıldandı. Kız güldü. Adam ona her vurduğunda, kız canlanıyordu. Hakimiyet için savaşmayı seviyordu ve kaybetmeyi de seviyordu. Bu onu tahrik ediyor ve rahatsız ediyordu ve bunun muhtemelen berbat geçmişinde kök salmış olduğunu bilse de, bunu düzeltmeye niyeti yoktu.

Yıllar boyunca bir dizi sevgilisi olmuştu. Hepsi ona anlık zevkler yaşatmıştı, ama hiçbiri ona huzur vermemişti.

Seks yapmayalı altı ay olmuştu.

Şanslı kazanan, Upper East Side'daki şık bir özel sergide, Emilia Spencer'ın sergi salonunda ortaya çıktı. Çatı katı Spencer ailesine aitti ve söz konusu adam gerçekten çok çekiciydi.

Adı Tucker'dı, uzun boylu ve yapılıydı ve Rönesans heykellerine şaşırtıcı derecede benziyordu. Takım elbisesini ikinci bir deri gibi giyiyordu.

Birlikte martini içip, kiraz çiçekleri resmini hayranlıkla seyrettiler.

"Bir şey alacak mısın?" diye sordu kadın, ağzına bir zeytin atarak. Camorra tarafından görevlendirilmiş koruması, sadece birkaç adım arkasında duruyordu; elleri önünde kavuşturulmuş, yüzü ifadesizdi.

"Muhtemelen," diye iç geçirdi Tucker. "Baron Spencer'ı yeni girişimime yatırım yapmaya ikna etmeye çalışıyorum. Bir şey satın almak, onun dikkatini üzerime çekebilir."

Baron Spencer, Fiscal Heights Holdings'in milyarder CEO'su ve Emilia Spencer'ın kocasıydı. Ayrıca, bu gezegende

pislikti.

"O zaman odanın tamamını satın almak isteyebilirsin." Tierney güldü. "Onu etkilemenin zor olduğunu duydum."

"Dairemde on üç parça sığar mı emin değilim." Etrafına bakarak sırttı. "Sana bir tane ismarlayabilir miyim?"

"Tabii. Şu resme gözüm takılmıştı." Martini kadehini, sigara içen bir adamın resmedildiği muhteşem siyah-beyaz tabloya doğru uzattı. Tierney, onun Emilia'nın oğlu olduğunu tahmin etti. Vaughn Spencer.

Tucker'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Eğer satın alırsam, en azından gelip duvarında asılı halini hayranlıkla seyredebilir miyim?"

Omuz silkti. "Zaten asması için birine ihtiyacım olacak."

"Herkes mutlu çivileme, dilerim." Baron 'Vicious' Spencer Kendisi ikisinin arasına kaydı, buz gibi solgun gözleri karısının sanat eserine sabitlenmişti. "Sadece şunu netleştirelim: Benim mülkümde bu tür şeyler olmaz."

Tucker ona elini uzattı. "Bay Spencer, nihayet tanıştığımıza memnun oldum. Ben Tucker Reid."

"Kim olduğunuzu biliyorum." Spencer, elleri hâlâ arkasında bağlıyken, uzattığı eli sanki sıcak bir kase bokmuş gibi süzdü. "Hapishaneden çıktıktan sonra eski eşinizin kocasının, hayatlarınızdan kalıcı olarak çekilmeniz için size bir milyon dolar verdiğini duydum."

Tucker elini ön cebine soktu. "Sizi dedikoducu biri olarak görmemiştim, Bay Spencer."

Spencer'in hoşgörülü gülümsemesi o kadar alaycıydı ki, Tucker küçük ayak parmaklarına kadar ikinci el bir aşağılanma hissetti. "İkinci Anayasa Değişikliği hakkımı ve o işaret parmağı ile başparmak kaslarımı kullanmadan önce mülkümden çıkın Bay Reid."

Tucker Reid, baş belası birine benziyordu.

Ve bu da onu Tierney'in planı için mükemmel kılıyordu.

O bir erkek arkadaş aramıyordu. Achilles bölgesini korumaya karar verirse, iyi bir dayak hak edecek kadar yozlaşmış bir adam arıyordu. Bu adam hapis yatmıştı. Kendini savunabilirdi.

"Yolunuzdan çekileceğiz," dedi Tierney neşeyle,

Bay Spencer'a göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. Beklendiği gibi, bu onda hiçbir etki yaratmadı. O tek kadına sadık bir adamdı, başkasını fark edemeyecek kadar.

"Siz kalın. Çöpü kendim çıkarabilirim," dedi Spencer .

"Gerek yok. Zaten çıkmak üzereydim. Karına en içten selamlarımı ilet."

Tucker omuz silkti ve Tierney'i takip ederek asansörlere doğru yürüdü. Ne zaman pes etmesi gerektiğini biliyordu. Spencer onunla çalışmayacaktı. Eski karısının kocası, Rhyland Coltridge, nüfuzlu olduğu kadar intikamcı biriydi. Eski karısıyla olan ortak çocukları üzerindeki tüm haklarından vazgeçmesi için ona bir milyon dolar vermişti, ama o piç kurusu, vazgeçtiği şeyin sadece sinir bozucu çocuğu olmadığını söylemeyi unutmuştu.

Tucker artık her bakımdan kibar toplumdan tamamen dışlanmıştı.

Bu sergiye gizlice girmeyi başarması başlı başına bir mucizeydi.

Kaslı bir adam Tucker ve Tierney ile birlikte asansöre girdiğinde, yakışıklı adam nihayet flörtüne döndü. "Bu adamı tanıyor musun?"

"O benim korumam," dedi gizemli bir şekilde.

"Sen önemli biri falan mısın?" Tucker gözlerini kısarak baktı. Belki de bu gece o kadar da sıkıcı geçmeyecekti. Eğer bu kadın zengin ve nüfuzluysa, ona yardım edebilirdi.

"Ya da öyle bir şey." Tierney çantasından çıkardığı küçük aynayı açtı ve makyajını kontrol etti.

Üçlü, siyah bir Escalade'ye bindi. Tucker'ın morali düzeldi. Kendi şoförü olması olumlu bir işaretti. Ancak araç, suç oranının yüksek olduğu bir mahallede gotik görünümlü bir kilisenin önünde durduğunda, tereddüt etti.

Eğer o kadar zengin ve ünlü ise, neden bu bok çukurunda yaşıyordu?

Ama kız güzeldi ve vücudu muhteşemdi. Hiçbir şey olmasa bile, en azından iyi bir seks yapardı.

Kadın onu bir İrlanda pubına götürdü ve dar bir merdiveni tırmandı.

merdivenlerden dairesine doğru. Koruması tek yatak odalı daireye ses çıkarmadan süzüldü. Tucker yüzünü buruşturdu.

"Bu adamı başımdan savabilir misin? Seyirci istemiyorum."

"Marco oturma odasında kalacak." Tierney tatlı bir gülümsemeyle, "Değil mi, Marco?" dedi.

Tucker bu kızın mizah anlayışını sevmiyordu. Fazla agresifti. Ama zaten orada kalmayı planlamıyordu.

Yatak odasına süzüldüler ve Tucker'ın rahatlamasına neden olacak şekilde, Tierney kapıyı kilitledi.

"Bana sert davranmanı istiyorum. Acıtacak kadar, ama kanatmayacak kadar." Sesi iş gibi geliyordu. Elbiselerini çıkardı, bileziğini çıkarıp dikkatlice komodinin üzerine koydu. Bu kadın biraz ürkütücüydü.

Önemli değildi. Onunla evlenmeyecekti, sadece sevişecekti. "Tabii. Ne dersen." Giysilerini çıkardı.

Tierney bir an pişmanlık duydu. Achilles, iyi bir sevgili olmak için fazla hevesli ve dikkatsiz görünüyordu. Sergide bıraktığı ilk izlenim bir maske olmalıydı. Ama seçici davranacak lüksü yoktu. Achilles'in, erkeklerle istediği zaman ve istediği şekilde yatmayı planladığını bilmesini istiyordu; bu tek gecelik bir ilişkiden öteydi; aynı zamanda bir ders niteliğindeydi.

Küçük odanın ortasında karşılaştılar ve birbirlerine doğru uzandılar. Ardından çekingen, cansız öpücükler geldi. Adam, kadının bacaklarının arasında sertleşti; kadın ise ağzındaki tiksinti hissini bastırarak onu yatağa itti ve üzerine oturdu. İçinde bir şeyler uyandırmasını umarak, kasıklarını adamın sertleşmiş organına sürttü. Bu işe yaramayınca, adamın ellerini tutup boğazına koydu. "Nefes almamı engelle. Sadece birkaç saniye."

O da en az onun kadar iyi biliyordu ki, onu öldüremezdi. Oturma odasında silahlı bir koruması oturuyordu.

Tucker canını kurtarmak için boynunu sıktı. Gözleri yuvarlandı ve zihnindeki o boşluğa geri döndü.

Kalçalarını sallayarak ona daha hızlı sürtündükçe bacaklarının arasında ıslaklık birikti. Adam homurdandı ve daha sert sıktı.

Kadın inledi, ama boynunu o kadar sıkı tutuyordu ki ses çıkmadı.

Parlak ışıklar.

Cıvı cıvı kuşlar.

Sıcaklık.

Uzak bir yer. Ve güzel.

Kötü anıların gömülmesine gerek olmayan bir yer, çünkü o anılar zaten hiç var olmamıştı.

Bayıldı ve yatağının kenarına düştü. Kendine geldiğinde, Tucker üstündeydi, onu yatağa çiviliyor, teri yüzüne damlıyor, gözlerini yakıyordu. Ağzı kurumuştı ve Tucker'ın prezervatif kullanıp kullanmadığından emin değildi. Boğuk bir ses çıktı ağzından: yarı gülüş, yarı hıçkırık.

Achilles haklıydı. Bir ilişki yaşamak için hazır değildi, geçici seks yapmaktan bahsetmeye bile gerek yoktu. Yaşından daha genç ve kaybolmuş hissediyordu. Sanki olan biten üzerinde herhangi bir kontrol sahibi olmanın tek yolu, acıyı kabul etmek ve bunu kendisinin seçtiğine kendini ikna etmektir.

"Daha sert," diye Tucker'ın yüzüne homurdandı. "İz bırakmanı istiyorum."

"Sen delisin," diye nefes nefese, somurtarak söyledi. Hızını artırdı ve her içeri girdiğinde kasık kemikleri acı içinde çığlık attı.

İçinden bir parçası, Achilles'in kapıyı kırıp içeri dalmasını, bu adamı üstünden çekip atmasını ve onu hem bu adamdan hem de kendisinden kurtarmasını umuyordu.

Onun gözyaşlarını silmesini ve onu korumasını istiyordu. Düşünceleri, günlerini nerede geçirdiği, ona karşı beslediği nefretin gerçek olup olmadığı hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Bunu hak etmese de, onun

.

Zaman sürünerek ve Aşil yapmadı ortaya gelmedi. Onun

hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. Sonra, sonunda, boş bir kabullenmeye.

Tucker içinden boşaldı. Çok hızlı bir şekilde çekilince

ona rahatsızlık verdi ve neyse ki Önceden takmış olduğu prezervatifi yırttı.

"Kahretsin. Bu çılgınca bir şeydi." Kolunun arkasıyla alnını sildi, giyinmeye başlarken kendi kendine kıkırdadı. "Burada atıştıracak bir şey var mı?" Bir bacağını pantolonuna soktu.

"Yok." Kız yorgana sarıldı ve kenara oturdu, birdenbire dayanılmaz bir soğuk hissetti. "Çık dışarı."

"En azından numaranı alabilir miyim?"

"Hayır. Defol."

O dışarı çıkana kadar bekledi, sonra buzdolabını açıp bir içecek çıkardı. Votkayı boynundan tutarak odasına geri sürünerek gitti.

Marco hâlâ kanepede oturmuş, duvara bakıyordu.

Üç gün sonra, arkadaşlarıyla alışverişe çıkmıştı. Beşinci Cadde'de Chanel çantalarını taşıırken, tamamen koyu renk camlı bir Hummer kaldırıma yanaşarak yollarını kesti. Arka kapı açıldı ve güneş gözlüğü takmış Achilles'in yüzü ortaya çıktı. "İçeri."

Tek bir kelime, ama bu kelime göğüs kafesini delip geçerek doğrudan kalbine saplandı.

"Tier, bu adamı tanıyor musun?" Süpermarket zincirinin varisi Rosamund, onaylamadığını belirtmek için burnunu kıvırdı.

"Maalesef. O benim uzun zamandır peşimde olan bir sapık." Tierney çantalarını araca attı ve içeri bindi. "Akşam galada görüşürüz."

Hummer, New York'un yoğun trafiğine daldığında, onlar hala şok içinde, ağızları açık bir şekilde bakakaldılar.

"Beni özledin mi?" Tierney, dudak kremini çıkarıp küçük parmağıyla dudaklarına sürerken şakacı bir sesle sordu.

Achilles, ona bir bakış bile atmadan telefonuna mesaj yazıyordu.

Onu aradığında bile ona gereken ilgiyi göstermiyordu. Ne tür bir takipçiydi bu adam?

Çığlık atmak istedi. Olay çıkarmak istedi. Bunu yapmamasının tek nedeni, onun kendisine ne kadar derinden etki ettiğini görmesini istememesiydi.

"Ne istiyorsan, çabuk ol. Bu akşam önemli bir randevum var." Esnedi.

"Bunu göreceğiz." "Sen benim babam değilsin."

"Biliyorum." Gözleri hâlâ telefonundaydı, parmakları ekran üzerinde uçuyordu. "Ben senin hayatında çok daha fazla yer alıyorum."

Yolun geri kalanında, onun bir an önce acı içinde ölmesi için sessizce dua etti. Brooklyn'de terk edilmiş bir deponun önünde durdular. Oraya daha önce bir kez gitmişti; Ferrante ailesi, İrlandalılar ile yerel milyarder Tatum Blackthorn arasında bir anlaşma sağlamaya çalıştıkları zamandı.

Achilles ilk indi ve ona bir bakış bile atmadı, topuklu ayakkabılarla o devasa arabadan inmek hiç de kolay bir iş olmamasına rağmen.

İçeri doğru yavaşça yürüdüler. Mekanın geniş ahşap zeminleri ve çıplak tuğla duvarları dikkat çekiciydi. Tek mobilya parçası, dayanıksız bir ahşap sandalyeydi.

Tucker Reid sandalyeye bağlanmış, ağzı tıkanmış ve kırmızı bir topun içine çığlık atıyordu.

Kalbi midesinin dibine düştü. O kadar kötü dövülmüş görünüyordu ki, onu tanımasının tek nedeni üç gün önce giydiği siyah gömleği giymiş olmasıydı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Alışveriş poşetlerini yere bıraktı; neden yanına aldığını bile hatırlamıyordu. "Onu çöz, seni psikopat!"

Adam, kadının öfkesini görmezden gelerek odanın içine doğru yürüdü. "Sana dokunan bu adam mı?"

Ağzını sıkıca kapattı, korku ve öfke arasında bir şey teninde dans ediyordu. Anlıyordu — hatta

hoş bile görürdü. Ama kaçırmak, haddini aşmaktı.

"Bu mu?" Achilles, adamdan birkaç adım ötede durarak ısrar etti.

"Siktir git..."

"Cevap ver!" diye kükredi.

Kız, sessiz bir "siktir git" der gibi ona meydan okurcasına baktı. "Buraya gel."

Karşı gelirse Tucker'ın vücut parçalarını kesmeye başlayacağından korktuğu için kadının dediğini yaptı.

Achilles onu inceledi. Gözleri kadının yüzünden boynuna kaydı. Kadın saten bir fular takıyordu. Achilles fularını çekip çıkardı. Fular yere düştü ve mavi ve mor morluklar ortaya çıktı.

Achilles gözlerini kapattı. Burun delikleri genişledi. Her türlü duygu vücudunu sardı.

"Sana dokunan o mu?"

"E-evet." Sesi kısık, korkmuş ve utançla doluydu. "Ama ben ona sordum..."

Tucker Reid'e döndü, silahını kılıfından çıkardı ve onu tam yüzünden vurdu.

Tucker'ın yana doğru sarkan başını izledi. Alnından kan sızıyordu. Şok ve nefret içinden geçiyordu, ikisi de üstünlük için mücadele ediyordu. Ona söyleyecek çok şeyi vardı. Hepsi de onu erken bir ölüme gönderebilirdi.

Achilles öne doğru adım attı, aralarındaki mesafeyi kapattı, burunları birbirine değecek kadar yaklaştılar. "Bir daha asla, Tierney. Beni duyuyor musun?"

Çenesini kaldırdı, ona cevap vermeyi reddetti.

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verirsen, onu ölüme mahkum etmiş say."

"Sen hastasın," diye fısıldadı.

"Biliyorum." O sırttı, kömür gibi gözleri nefretle parlıyordu. "Her birini. Tek tek. Onları saklamaya çalışabilirsin. Onları koruyabilirsin. Ama ben onları her zaman bulurum ve her zaman öldürürüm."

Vücudu öfkeden titriyordu. Öfke onu o kadar çok tüketmişti ki

derisinin patlayacağını sandı. Onu bir köşeye itti. Kimse ona karşı gelemeydi. O, Achilles Ferrante'ydi.

Yeraltı dünyasının şakacısı. Herkesin korktuğu sadist. “Bir dahaki sefere eve becerilmek için birini getirirsen, koruman onu öldürecek. Bu yukarıdan gelen bir emir. Söylediklerimde ciddiymdim, Piccola Fiamma. Seni ben alamazsam, kimse alamaz. O seks oyuncaklarını stokla. Çünkü çok, çok uzun bir süre başka bir sik görmeyeceksin.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

TIERNEY

Ertesi hafta sonu, Ferrantes'lere akşam yemeğine davet edildik.

En son istediğim şey Vello'yu tekrar görmektir, ama Tiernan ve Lila, dönüşümün resmiyet kazanması için herkesi aynı odaya toplamamızın iyi olacağını söylediler. Bir mesaj gönder. Ayrıca, bodrumlarında beni bekleyen ve yeniden bir araya gelmek için sabırsızlandığım biri vardı: hain babam. Achilles'in onun kendi acısında daha uzun süre kalmasını istediğini biliyordum, ama onunla aynı evde olacağımı ve onun acı çektiğini bilmek ruh halimi neşelendirdi.

Tiernan kayınvalidesinin evine giderken, ben onun Mercedes'inin arka koltuğunda oturup pencereden dışarı bakıyordum. Bakımlı çimleri ve önlerinde park edilmiş Alman arabalarıyla, Long Island'ın şık malikaneleri yanıımızdan hızla geçiyordu. Hâlâ Amerikan topraklarına geri döndüğüme ve Vello'nun buna izin verdiğine inanamıyordum.

"Benim hakkımda fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?" diye sordum, gözlerim hâlâ manzaraya sabitlenmiş halde. "Yani, onu dövmek dışında."

"Onlar dayak değildi. Biz... kendimizi kaptırdık." Tiernan boğazını temizledi. "Enzo ve Luca sonunda bizi ondan ayırdıklarında, bizi öldürmediler. Bu, Vello'nun oğulları üzerindeki gücünün azaldığının işaretiydi."

"Yani... Luca ve Enzo, babaları yerine Achilles'i mi seçtiler?"

"Görünüşe göre Vello, Tyrone kadar berbat bir ebeveynmiş. Onun ipin ucunda olduğu ve ölmek üzere olduğu herkesin malumu. Henüz bir halef seçmemiş olması herkesi sinirlendiriyor. Ferrante kardeşler, pastayı kendilerine uygun gördükleri şekilde bölüşmeye ve kendi şartlarına göre donu atamaya karar verdiler."

“Peki o da bunu kabul etti mi?”

Arka aynadan kardeşime baktım. Ağzının köşeleri alaycı bir şekilde yukarı kıvrıldı. “Diyelim ki başka seçeneği yoktu.”

“Tyrone’un bodrumunda olduğunu biliyor mu?”

“Bunun için çalışan beyin hücrelerini kullanması gerekir. Ve şu anda onda hiçbiri yok.”

“Durumu kötüleşti mi?” Kaşlarımı çattım.

O sadece sakın bir şekilde gülümsedi; kurbanlarının kafataslarını alabilmek için onları kafalarını kesmeden önce gösterdiği gülümsemenin aynısıydı.

“Dur, ama Achilles onun rütbesinin düşürüldüğünü söylemişti,” dedim.

“Öyle oldu,” diye onayladı Tiernan. “Luca ve Enzo tarafından. Çok fazla kişiyi kızdırdı, senin için Camorra operasyonlarını arkaya iki kez mahvetti. Son on haftadır kararları kardeşler veriyor.”

“Ve kimse soru sormuyor mu?”

“Camorra’ya deneysel bir tedavi ya da onun gibi bir şey için yurtdışında olduğunu söylediler.”

Bu, tüm yeraltı dünyasının yapısını değiştirecek devasa bir güç kaymasıydı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Üstelik, bunun *benim* yüzümden olduğuna inanamıyordum.

Oraya varana kadar kendimi sakinleştirmeye çalıştım, Vello'nun artık benim için bir tehlike oluşturmadığını bilerek.

Ferrante malikanesine vardığımızda, Enzo kapıyı açtı. Kalbim sıkıştı, ama gülümsememi doğal tutmaya çalıştım. Bütün hafta boyunca Achilles'i görmemiştim. Bana şarap getirdiğinden beri. Bunu fazla kafama takmamaya çalıştım. Bana zaman vereceğini söylemişti. Ve benim hala buna ihtiyacım vardı. Ama aynı zamanda, beni kurtarılması gereken kırılgan bir oyuncak bebekmişim gibi davranmayacak birine de ihtiyacım vardı.

“Tier-Tier, küçük kız.” Enzo bana tek koluyla sarıldı, Adonis gibi vücudu beni neredeyse paramparça edecekti. “Kafası havaya uçmuş bir kız için harika görünüyorsun

harika görünüyorsun."

Ona bir gülümseme attım ve lüks evin derinliklerine doğru yürüyerek ilerledim. "Ve yirmi dört saat boyunca ağzından saçmalıklar kusan biri için harika kokuyorsun."

Enzo kolunu koluma taktı ve ailemi geride bıraktık. "Seni özledim."

"Seni suçlayamam. Ben de kendimi özlerdim. Akşam yemeği ne zaman?" "Umarım yakında. Açlıktan ölüyorum. Bugün yediğim tek şey on iki adet , chia matcha pudingi ve biraz am yedim."

Ona dehşetle baktım. "Kendine bunu yapmayı bırakmalısın dostum."

"Biliyorum. Ama belki bir gün hoşuma gider. Yani, arkadaşlarım

"Am yalamayı *seviyorum*. Neyi

kaçırıyorum?" "Diyetinden bahsediyordum. Bu sürdürülebilir değil."

"Tabii ki sürdürülebilir," diye gürledi. "Altı pakımı bu şekilde koruyorum."

Yemek odasına doğru yavaşça yürüdük. Tiernan ve Lila geride kalarak Lila'nın göğüs pompasını ambalajından çıkarıyorlardı.

Koridora girer girmez, Luca ve Sofia gözümüze çarptı; gergin bir konuşma yapıyor gibi görünüyorlardı. Sofia, Luca'nın ölümcül bakışlarını sallayarak, bana sıcak bir gülümseme attı. Kollarını bana dolayarak hızlıca sarıldı. "Tierney, ayağa kalkıp iyi olduğunu görmekten çok mutluyum."

"Teşekkürler."

Kuşu gibi hatları, yumuşak hatları ve zarif boynu, müzik gibi sesi üzerimde sakinleştirici bir etki yarattı. Sofia'yı iyi tanıımıyordum ama Lila'ya çok yakındı. Lila insanları iyi tanırdı, bu yüzden Sofia'nın kocasıyla evliliğini ona karşı kullanmamaya karar verdim. Sanki başka seçeneği varmış gibi değildi.

"Sana gönderdiğim turtalar eline ulaştı mı?" Sofia'nın kirpikleri gergin bir şekilde titredi. "Lila, ziyaretçi istemediğini söylemişti. Sana yük olmak istemedim."

"Aldım." Gülümsemem genişledi. "Harikaydılar. Fizik tedavi seanslarım sırasında

seanslarımda o fazla kalorileri yakmak için kendimi sonuna kadar zorladım.” Sofia kıkırdadı.

“Tierney.” Luca’nın sesinde küçümseme damlıyordu. Yüzü soluk mor ve mavi lekelerle kaplıydı; beni öldürmekle tehdit etmesinin sebebinin benim yaptığım ifşa olduğu konusunda hiç şüphem yoktu. “Beyninin bu İtalyan mermer zemine yayılmamış olmasının tek sebebi Achilles ve Tiernan. Bir de o zeminin senin hayatından daha değerli olması. Umarım bunun farkındasındır.”

“Oh, biliyorum.” Onu daha da kızdırmak için saçlarımı sallayamadığım için üzülerək sııttım. “Ve emin ol, Bay Soğuk Balık, umurumda değil.”

Enzo burun kıvırdı ve koridordan geçip yemek odasına girdik. Ailenin reisi Chiara, kapının eşiğinde durmuş, şık elbisesi ve özenle yapılmış topuzuyla misafirlerini karşılıyordu. O da beni görünce tiksintiyle burnunu kıvırdı.

“Bakın, bütün ailemi federallere teslim eden kadın değil mi bu?”

“Federaller de bizimle birlikte mi bu odada?” Gözlerimi kısarak odaya göz gezdirdim. “Sanmıyorum. Lila ve Achilles yüzünden aileni bağışladım. Ama sana da aynı iyiliği yapıp yapmayacağıma henüz karar vermedim.”

Hiçbir yanımda onun onayını kazanmak istemiyordu. O, hem Achilles hem de Lila için korkunç bir anne olmuştu.

Omzumun omzuna değmesine izin verdim, bu şeytani kadına karşı koyduğum için kendimle gurur duyuyordum ki, birdenbire beni durduran bir şey gördüm.

Achilles.

Omuzu duvara rahatça yaslanmıştı; elinde bir bardak viski tutuyordu ve daha önce yüzünü hiç görmemiş olmama rağmen Katya Rasputin olduğunu *bildiğim* bir kadınla sohbet ediyordu.

Kadın, Rasputinlerin kobalt mavisi gözlerine sahipti ve zehirli dişlerini masum birine geçirmek isteyen soğukkanlı bir yılanın sakinliğine sahipti.

Başımı döndüren bir ihtiyat dalgası içimi kapladı.

Tiernan yalan söylemişti. Kadın sıradan bir görünüŖe sahip değildi. Slav mankenlerine özgü bir görünüŖü vardı; ince bir vücudu ve her Ŗeyin küçük, düzgün ve güzel olduğu bir yüzü vardı.

Tıpkı herhangi bir üniversiteli kız gibi görünüyordu. Siyah kadife mini elbise ve kedi topuklu ayakkabılarla, güzel ve gençti.

Birbirlerine çok yakın durmuyorlardı ve sohbetleri de oldukça sıradan görünüyordu, ama o viskisinin dibine bakarak bir Ŗey söylediğinde ve kız eliyle ağzını utangaçça kapatarak kıkırdadığında, midemde bir sıcaklık ve öfke patlaması yaşandı.

Onun onunla aynı odada olması bile, etrafımdaki her Ŗeyi toza dönüŖtürmek istememe neden oldu.

Neden buradaydı? Onunla evlenme konusunda fikrini mi deęiŖtirmişti? Ortam sakinleŖtikten sonra tekrar düşünmüş ve aslında kendisine çocuk doğuracak küçük bir Mary Sue istediğini mi fark etmişti?

Katya'nın kirpiklerinin altından Achilles'e attığı flörtöz bakışlar karşısında milyonlarca parçaya bölünmüş, pahalı zemine kıskançlık kanımı akıtıyordum.

O, onu istiyordu. Ve ben de bu yüzden onu öldürmek istiyordum. Eğer ellerini kendine saklamazsa, ikimizden biri istediğini elde edecekti. Ve bu kesinlikle o olmayacaktı. Öyle öfkeden midem bulanıyordu ki, boğazımın arkasında ekşime hissettim. Ferrantes'lere karşı işlediğim günahlar listesine yemek masasında kusmayı da eklemek istemediğimden, odadan çıkmak niyetiyle arkamı döndüm, ama gözüm Don Vello'nun kendisiyle karşılaŖtım.

Ya da... ondan geriye kalan ne varsa, o.

Tekerlekli sandalyeye yığılmıştı, ağzının köşesinden çenesine doğru ince bir tükürük izi akıyordu. Göz bebekleri büyümüş, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kendinde olmadığı ve odadaki beni ya da başka birini fark edemediğı belliydi.

"Yoluma çıkıyorsun," diye Chiara arkasından öfkeyle seslendi; o anda onun tekerlekli sandalyesini ittiğini fark ettim. Kenara çekildim, gözlerim onu takip ederken o da onu

. Bakmak kabalıktı ama onun söz konusu olduğu yerlerde görgü kuralları benim için pek önemli değildi. Hatırlayabildiğim kadarıyla New York'u demir yumrukla yöneten büyük Don Vello'yu, solgun, hayalet gibi bir kabuk haline gelmiş halde görmek, omurgamdan bir ürperti geçirdi.

Bakışlarım kolçaklara indi ve hemen küçük parmağı olmayan eline takıldı.

Bunu ben yapmıştım.

Göğsümde bir tatmin hissi uyandı ve

“*É pronto, venite tutti a tavola!*” Chiara çılgınca elini salladı elini salladı, ayağıyla tekerlekli sandalyenin frenlerini kilitledi. “Bu akşam önemli bir duyuru yapacağız ve bu bekleyemez. Oturun ve yemeğinizi yişin.”

Önemli bir duyuru mu?

Tam bir panik modunda olmadığımı göstermeye kararlıydım ve en yakınımdeki koltuğa çöktüm. Utanç, derimi yakıyordu. Neden burada oturup Achilles'in müstakbel karısıyla flört etmesini izlemek zorunda kalıyordum? Ve neden Tiernan ile Lila beni uyarmamışlardı?

Ben de yazımın en kötü kısmının kafamdan vurulmak olduğunu sanıyordum.

Enzo yanımdaki koltuğa çöktü ve dizime hafifçe vurdu. “Lazanyanın kokusunu almama izin verir misin?”

“Tabii.” Peçetemi katlayıp kucağıma koydum. “Sonra bana bir esrar verirsen. Tiernan ve Lila benden tüm tütün, alkol ve eğlenceli şeyleri saklıyorlar.”

“O evden çıkman lazım. Kız kardeşim herkese sanki daha yeni bezden çıkmış gibi davranıyor.”

“Kardeşim nasıl böyle yaşayabiliyor, bilmiyorum.” Başımı salladım.

“Şey...” Enzo, yanımda oturan çifte göz gezdirdi. Lila, ellerini hareket ettirerek Tiernan’la coşkuyla konuşuyordu. Onun bakışları ise tam olarak Lila’nın dolgun göğüslerine kilitlenmişti. “Aklıma en az iki neden geliyor.”

Omzuna hafifçe vurdum. “Sapık.”

Gözümün ucuyla Sofia’nın donuk bir ifadeyle

Luca'nın yanına oturmasını izledim. Jeremie onun diğer tarafına yerleşti ve Katya kardeşinin yanındaki koltuğa kaydı. Sanırım Jeremie şimdilik hâlâ buradaydı, ama uzun sürmeyecekti. Masanın o tarafındaki gerginlik, görünmez örümceklerin derimde dolaşmasına neden oldu.

Achilles odayı taradı, gözleri sonunda bana takıldı. Telefonumla oynuyordum, bir dolandırıcıdan gelen, çatımı yenilemekle ilgili mesaja derin bir ilgi gösteriyormuş gibi yapıyordum. Çağırılmış bir iblis gibi bana doğru yürüdü.

"Selam, Enzo?" dedi Achilles

yavaşça. "Selam."

"Siktir git."

"Hayır, olmaz. Artık benimle bu şekilde konuşamazsın."
Enzo dirseğini koltuğun arkasına dayadı. "Ben senin üstüm
—"

"Eğer kıcıını benim kadının yanından çekmezsen, keskin olmayan bir kaşıkla gırtlacıını kesip evcil yılanıma yediririm."

Enzo, Luca'ya inanamayan bir bakış attı.

Luca omuz silkti. "Onun kadını, onun kuralları. Ben bu işe karışmıyorum."

"Ben onun kadını değilim." Sesimdeki küçümsemeyi gizlemeye çalışmadan tabağımın yanındaki peçeteyi düzelttim.

"Evcil yılanın mı var?" diye sordu Katya heyecanla. "Bu çok havalı."

Achilles onu görmezden gelerek, yanımdaki boş koltuğa oturdu ve gözlerini profilime dikti. "Sana da merhaba."

"Meşgul görünüyordun." Sesim kıskanç bir genç kız gibi çıkmıştı ve nedense hiç umursamıyordum. Bir hafta boyunca ortadan kaybolup Igor'un kızıyla flört etmesinden dolayı, bu gece benden hiç puan kazanamıyordu.

"Sadece havadan sudan konuşuyorduk."

Kıkırdadım. "Sohbet mi? Bana büyük bir saçmalık gibi geliyor."

"Çocuk gibi davranıyorsun."

"En azından bir çocukla evlenmek üzere değilim."

Konuşmamız, masaya bir anda akın eden ve lezzetli İtalyan yemekleri ile inanılmaz miktarda şarap getiren bir sürü garson tarafından kesintiye uğradı. Masanın diğer ucundaki Katya'yı çatalla bıçaklamak üzere olduğumu fark edince çok üzüldüm ve yemeğe odaklanmaya çalıştım.

Bunun, bana kötü davranan ölen Rus pakhanın kızı olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündüm, ama Tiernan'ın anlattıklarına göre, Igor'un tüm çocukları öldürülen babalarından şiddetle nefret ediyordu.

Üstelik, yeni pakhan Alex'i on beş yıldır görmemiş olmama rağmen, büyürken ona çok düşkündüm.

Neyse ki yemekler ağız sulandırıcıydı ve sohbet akıcıydı. Kadınlar alışverişten, erkekler futboldan bahsediyordu. Vello ise orada oturmuş, hemşire ona yemeklerimizin püre haline getirilmiş halini kaşıkla yedirirken salya akıtıyordu. İtiraf etmeliyim ki, onun bu yeni halini çok daha fazla seviyordum.

"Tier, iyi misin?" Lila her beş dakikada bir sırtımı ovuşturuyor, bakışlarını benden babasına kaydırıyordu. "Rahat hissediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. Tanrım, onu seviyordum, ama bana bebek muamelesi yapmayı gerçekten bırakması gerekiyordu.

Ana yemekler ve şarap bitirildikten sonra, şampanya ve tatlı tepsileri odayı doldurdu. Achilles ayağa kalktı ve bir çatal ile şampanya kadehini tokuşturdu. "Bir kadeh kaldırmak istiyorum."

Herkes dik oturdu. Midem bulanıyordu, içimdeki her şey dışarı çıkmak üzereydi. İşte bu. Büyük duyuru. O ve Katya evleniyorlardı.

Şampanya kadehini havaya kaldırdı. "Kardeşim Enzo ve yeni nişanlısı Katya Rasputin'in şerefine. Birliktelikleri iki aileye huzur ve refah getirsin, miraslarımızı sürdürsün."

Çatalım parmaklarımın arasından düşerek tabağıma gürültüyle çarptı. Bakışlarım, hareketsiz oturan, yüzünde hiçbir ifade olmayan, parmaklarını kolçaklara o kadar sıkı sarmış ki

Ne? İnanamadan ona dudaklarımla "Ne?" dedim. Enzo'nun sırrını doğrulayan tek kişi bendim — Queerdr adlı bir LGBTQ+ flört uygulamasında aktif bir profili vardı — bu uygulama, queer Tinder olarak da bilinir — geçici seks için konum tabanlı bir uygulamadır.

Bir gün Enzo, yakın bir arkadaşım olan Calvin ile eşleşti. Ve sonunda hiç buluşmamış olsalar da, bu durum Enzo'yu arayıp profil resmini, kullanıcı adını ve kimliğini açığa çıkarabilecek diğer ipuçlarını değiştirmesi için ona bağırıyorum için yeterliydi. Enzo, eşcinsel olmadığına yemin etti; sadece, alıntı yapıyorum, "önemli bir araştırma" yaptığını söyledi.

Ferrante kardeşlerin küçüğü ise buna kayıtsız bir omuz silkmeye

"Bununla, Bratva ve Camorra arasındaki kan davasını sonlandırıyoruz," diye devam etti Achilles.

Katya kızardı, hâlâ büyük, hayranlık dolu mavi gözleriyle Achilles'e bakıyordu. Ne damadın ne de gelinin bu birleşmeden memnun olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Bu, Jeremie'nin bizimle geçirdiği zamanın da sonu," dedi Achilles keskin bir şekilde, Rus'a mermi kadar ölümcül bir bakışla bakarak.

"Ben New York'ta kalıyorum."

"Kim diyor?"

"Ben

diyorum."

"Bu kararda söz hakkın yok." Luca'nın sert sesi gerginliği keskin bir bıçak gibi delip geçti. Omurgam birden dikleşti, gözlerim masanın üzerinde oradan oraya atladı. "Sen sadece bir askersin. Bir Rasputin, ama yine de bir asker. Kararları Alex verir."

Oh, ne güzel. Şampanyama dokunmadım bile ama şimdiden çay servisi yapıyorlar.

"Aslında var. New York olmazsa Katya da olmaz; Katya olmazsa ittifak da olmaz." Jeremie'nin sert sesi, odadaki herkesin tüylerini diken diken etti. Sesi o kadar monoton ve kendinden emindi ki, Şeytan bile ona karşı gelemezdi. "Ve ittifak

savaş demektir. Uzun. Kanlı. Ve kuralları ya da düzenlemeleri olmayan bir savaş. Karar verici Alex olabilir, ama zaman ve istek olduğunda birçok ipi elimde tutabilir ve çok fazla sorun çıkarabilirim.” Kötü bir parıltı safir göz bebeklerini aydınlattı. “Bana ikisini birden verme. Ya tam anlamıyla bir savaş, ya da işleri benim istediğim gibi yaparız. Şimdi, git Lyosha’yı ara ve ona burada hala bana ihtiyaç olduğunu söyle.”

Jeremie’nin omuzu Sofia’nın omzuna çok hafifçe değdi ve bronzlaşmış yanakları aniden kızardı. İnanamayıp gözlerimi kııptım. İkisi arasında, kontrol edilemeyen canlı bir ateş gibi ateşli bir gerilim kıvılcımlanıyordu. Masadaki gümüş çatal bıçaklar bile ortada bir şeyler döndüğünü anlayabilirdi.

Aşık mıydılar? Eğer öyleyse, Luca bunu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi.

Achilles ve Luca birbirlerine kaşlarını çattılar. Luca sinirli görünüyordu ama pek de umursamıyor gibiydi. İçini çekerek tabancasını çıkardı ve tek bir akıcı hareketle Sofia’nın sandalyesini geriye doğru itti. Sofia geriye doğru uçu, sırtı duvara çarptı. Luca artık Jeremie’ye net bir atış açısı yakalamıştı. Sofia çığlık attı, vücudu öne doğru sıçradı. Kendini ikisinin arasına atmak için can atıyordu ama son anda durdu.

Lila ayağa kalkıp Sofia’nın yanına koştı, iyi olup olmadığını kontrol etmek için. “Senin neyin var lan?” Jeremie’nin gözleri ateş püskürdü. “O *hamile*.”

"Benim bebeğim, benim işim." Luca, .45'liğini Jeremie'ye doğrulttu. "Şimdi, ya ceset torbasında ya da kolundan vurulmuş olarak buradan defolup gideceksin. Akıllıca bir seçim yap."

"Oh, *Santo Cielo*!" Chiara peçetesini masaya attı. "Tabii ki çocuklarım etrafta kurşunlar uçuşmadan bana düzgün bir yemek yediremezlerdi."

"Sigara molasına ne dersin?" Sofia’nın yaralanmadığı belli olunca Enzo’ya döndüm. Asla dokunmayacağını bildiği tatlıya soğukkanlı bir bakış attıktan sonra sigara paketini cebine koydu. "Tabii."

Jeremie ve Luca’nın pazarlık sesleri eşliğinde oradan ayrıldık. O berbat ailenin hepsinden bıkmıştım.

Benim ailem daha iyi değildi, aksine tam tersiydi. Ama en azından sayımız o kadar fazla değildi.

Arka bahçeye vardığımızda, havuz kenarındaki şezlonglara yerleştik. Enzo bir esrar sarıp bir nefes çekti, sonra bana uzattı.

"Bu evlilik kimse için iyiye işaret değil." Duman ciğerlerimin dibine ulaşana kadar içtim ve esrarlı sigarayı ona geri uzattım. "Buna uyararak kendine bir şey kanıtlamaya çalıştığından endişeleniyorum."

"Tanrım, Tier." Açıkça baş başa olmamıza rağmen bana "*sesini alçalt*" der gibi bir bakış attı. "Ben... bilirsin, öyle miyim, değil miyim, bilmiyorum bile."

"Enzo..."

Onu kendisinin tanıdığı kadar tanıdığımı iddia etmedim, ama Enzo Ferrante'nin yaptığı ve dokunduğu her şeye tutkuyla bağlı olduğunu biliyordum — düşmanlarını öldürmekten ailesini korumaya kadar. Yaptığı her şeyi şiddetle yapardı. Aşk söz konusu olduğunda bu kadar sönük ve ilgisiz olması hiç mantıklı gelmiyordu. Tabii ki, yanlış insanları sevmeye zorlanmış ve şekillendirilmiş değilse.

"Doğru. Ben heteroseksüelim. Öyleyim. Sadece... meraklandım. Ne de olsa çeşitlilik hayatın tuzu biberidir."

Ona cevap verme zahmetine bile girmedim. Sadece ona "*Gerçekten mi?*" diye baktım.

Bak.

Tıpkı vücudunun geri kalanı gibi tuhaf bir şekilde mükemmel olan kulak uçları kızardı. "Bir erkekle birlikte olmak bir yana, bir erkeği öpmemiştim bile. Şimdiye kadar onlarla sadece uygulamada konuştum."

"Peki, seni internette erkeklerle flört etmeye iten nedir?"

"Merak. Sıkıntı. Hayatımı mahvetme ve kendime zarar verme eğilimim. Üç bininci kanıt." Esrarın bir nefesini çekti ve çenesini çıplak kollarına doğru salladı. Mükemmel bir şekilde dövmele derisinin altında kaslı kaslar gerginleşti. Ama vücudunda taşıdığı bu güzel sanat eserinin altında pürüzlü yara izleri vardı. "Çeşitliliği sevdiğimi biliyorsun."

Ama yapmadı. Lise yıllarından beri ciddi bir kız arkadaşı vardı

, Achilles heteroseksüel olmadığını kanıtlamak için onu becerdikten sonra terk etmeden önce. Enzo'nun kadınlara karşı bariz ilgisizliği herkesin gözünde belliydi. Cinselliğini keşfetmek için cesaretini toplayamamış olması, bunu yapmayacağı anlamına gelmezdi.

"Belki de aseksüelimdir," diye düşündü. Ona gözlerini kısıp baktı.

"Bu mümkün!"

"Değil." O adam, Abraham'ın Tanrı'yı sevdiğinden daha çok sikinin emilmesini seviyordu. Onu bir yeraltı kulübünde her gördüğümde, belinin altında bir kafa sallıyor gibi görünüyordu. Gözlerini kapatıp sana hizmet eden kişinin başka biri olduğunu hayal edebildiğinde oral seksten zevk almak daha kolaydı.

"Peki." Enzo gözlerini devirdi. "Katılıyorum. Sikişmemek için fazla yakışıklıyım. Tanrı'nın mizah anlayışı o kadar acımasız olamaz."

"Hiç çekmediğin ve sevmediğin yabancı bir kadınla evlenmenin sana vereceği zararı bir kenara bırak. Peki ya Katya? O genç ve umut dolu. En azından iyi bir koca olmaya çalışacak bir erkeği hak ediyor." Beni Katya'nın savunucusu yaptığını inanamıyordum.

"Onu mutlu edeceğim. Ona tam özgürlük ve bir sevgili edinme seçeneği vereceğim. Babam ve Luca gibi olmayacağım."

Ona inandım. O, herkesin iyiliği için kendini feda edecek kadar ailesine son derece sadık ve bağlı biriydi.

"Ama sen mutsuz olacaksın." Parmaklarımı göğsüne dayadım. "Bir yalanı yaşayacaksın. Asla büyük bir aşkı, gerçekten muhteşem bir sevişmeyi tatmayacaksın. İkisini de hak ediyorsun, lanet olsun."

Çenesi titredi, uzun kirpikli viski rengi gözleri bana bu konuyu kapatmamı uyarıyordu. Yapamadım. Onu çok seviyordum.

"Neden bunu kabul ettin?" diye ısrar ettim.

"Sadakat, Camorra'ya bağlılık... ve güç." Yüzündeki sırıtış tembel, şakacı bir çöküntü havası taşıyordu. "Bu, Achilles'i yarışın dışına itmek için tek şansımdı. Ben de bu şans değerlendirdim."

"Peki ya Luca?"

Enzo omuz silkti. "Camorra onun etrafında saflarını sıklaştırıyor. Muhtemelen o don olacak, ama ben yine de consigliere, yani ikinci adam olacağım. Mesleki riskler bizim işimizde sıradan şeylerdir. Ben kenarda bekliyor olacağım..."

"Enzo, defol," diye emretti acımasızca sert bir ses. Bu sesin, benim pis tanrıma ait olduğunu çok iyi biliyordum. Achilles gölgelerden ortaya çıktı; tehdit ve otorite saçıyordu, zorlu bir cesaret Prada takım elbisesine dökülmüştü.

"Burada bir tema seziyorum." Enzo parmağını çenesinin üzerinde gezdirdi.

"Eğer siktirip gitmezsen, bir sonraki hissettiğin şey boğazına dayadığım dizim olacak."

"Duygusal olarak tıkanmış erkeklerin sonunda her şeyi dışa vurması hoşuma gidiyor." Enzo göz kırparak bana yarısı içilmiş esrarlı sigarayı uzattı. "Üzgünüm tatlım. O kurşunlarla dolu odada hala bir gelinim olup olmadığını kontrol etmem lazım."

Achilles, bir onay bekleyerek bana dik dik baktı. "Orada herkes iyi mi?" Ben, havuzun karşısındaki kuş banyosuna bakarak, az önce yaşadığım küçük kıskançlık krizinden bahsetmeyi reddettim.

"Şimdilik." Beni dirseğimden çekerek ayağa kaldırdı, tam içtiğim esrarın ucunu yakalayıp havuza fırlattı. "Onun benim için burada olduğunu sanmıştın." Koyu bakışları ağzıma indi. Bu, onun bana arka arkaya dünyayı yerinden oynatan orgazmlar yaşattığı anıların hatırlanmasıyla, ihanet eden bacaklarımın kasılmaya başlaması için yeterliydi. Şehvetin sadece erkekleri aptallaştırdığını kim söylemiş?

"Her halükarda umurumda olmaz," diye homurdandım, ama sesimdeki sertlik kaybolmuştu.

"Çok kötü bir yalancısın, Piccola Fiamma." Başparmağı yanağıma okşadı, omurgamı titretecek kadar zevk verici izler bırakarak. "Kıskandığını itiraf et."

"Doğru olmayan bir şeyi itiraf edemem," dedim sakın bir sesle.

Şaşkın ve öfkeli bir hırıltı çıkardı. Sabrını yitirdiğini anlayabiliyordum. Ama bu sefer, beni aniden aklına gelen bir fikirle cezalandırıp

depresyonun kollarına atacak bir anlık fikirle cezalandıramazdı.

"Yemekten sonra seni dışarı çıkarayım. Eğlenceli bir yere," diye homurdandı.

"Çok isterdim, ama yapamam." "Neden?"

"Bu akşam zaten bir randevum var," diye yalan söyledim. Aramıza biraz mesafe koymak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bu kadar çabuk pes etmeye niyetim yoktu. Üstelik, eğer gerçekten değişmişse, özgürlüğümü bana tanırdı. Biz birlikte değildik. Başkalarıyla çıkabilirdim. Onları öpebilirdim. Onlarla yatabilirdim. Ben onun malı değildim ve bunu iyi hatırlasa iyi olurdu.

"Çok yazık." Tavrı hâlâ buz gibiydi, sesi kuru ve alaycıydı. "Korkarım gelemeyeceksin."

"Neden?"

Beni havuza itti ve benimle birlikte suya daldı. Suyu daldığımızda ve yüzeyin altına battığımızda, su sıçramasının sesi kulaklarımda yankılandı. Suyun altında dudakları benimkilere çarptı. Sert, talepkar, acımasız. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı, su cildimizi serinletiyordu. Hem gerçek hem de mecazi anlamda derin sulardaydık ve ben nefes almak için su yüzüne çıkmak istemedim.

Dillerimiz birbirini yaladı, birbirimizi yuttu. O havuzun dibinden itilirken bacaklarımı beline doladım. Yüzeye çıktık, hâlâ bu yavaş, baş döndürücü, erotik öpücükte birbirimize yapışmıştık. Ona sürtündüm, parmaklarımı yüzündeki yara izlerinin üzerinde gezdirdim. "D—daha fazla," diye nefes nefese söyledim, parmaklarım ıslak kumaşın üzerine kıvrıldı, yontulmuş kaslara tırmaladı. "Daha fazlasını istiyorum."

"Neyden daha fazlası?" "Her şeyden daha fazlası."

Memnuniyet dolu bir homurtu ağzından benimkine doğru aktı. Geçen haftaki sözleri, özlem dolu bedenimin her santimini sardı.

"Seni tekrar öptüğümde, bunu isteyecek ve yalvaracaksın."

"Kıskandığını itiraf et."

"Kıskanmadım..."

Aramızdan elini uzattı ve pantolonunu aşağı indirdi, penisini serbest bırakıp kökünden tuttu ve başını iç çamaşırımın üzerinden benim yarık boyunca sürttü. "Kabul et, Tierney."

O anda gururum paramparça oldu ve geriye sadece bacaklarımın arasında zonklayan, sıcak bir acı ve beni kırılğan bir yaprak gibi titretmeye başlayan adrenalin kaldı.

"Kıskandım," diye homurdandım, onu daha sert öperek, dişlerimi derisine batırarak, öpücüğü duygulardan çok seksle ilgili hale getirdim. "Onu bir daha yanında gördüğümde, iki bacağını da kırarım. Şimdi, sik beni."

"Evet, hanımefendi." İç çamaşırımı sertçe kenara itti ve tek hamlede içime girdi.

Nefes nefese öpüşmeyi bıraktım ve başımı malikaneden gelen parıldayan ışıklara doğru çevirdim. "Ailen üç metre ötede. Pencereden seni yozlaştırışımı izleyebilirler."

"Bırak da doysunlar." Boynumu yalayıp yuttu, içime girip çıkıyordu. "Bu seks değil, Küçük Alev. Bu *sahiplik*."

Beni dolduruş şekli ağzımın suyunu akıtıyordu ve ben de her bir itişine karşılık verdim, yemek odasından gelen altın parıltı arka planımızdı. İçerideki herkes, bizim yönümüze bakarsa havuzda ne yaptığımızı kolayca tahmin edebilirdi, ama umurumda değildi.

Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirdim, içimde orgazm yükseliyordu. Achilles bir elini belimin alt kısmına koymuştu. Diğer eliyle ise ıslak elbisemin üzerinden dikleşmiş meme uçlarımı çimdikliyor ve alay ediyordu.

"Kıskanç küçük aşkım," diye alay etti, dudakları meme ucumu bulup üzerine kapandı. Suyun soğukluğuna karşı ağzının sıcaklığı her yerimde tüylerimi diken diken etti. "Seni bu kadar çabuk bırakacağımı mı sandın?"

"K—kapa çeneni," diye homurdandım. Havuzun sığ kısmına doğru sürüklendik, böylece onu itiraf etmek istediğimden daha fazla

çaresizlikle, itiraf etmek istediğimden daha fazla. Bunu aşk değil, şehvet meselesi haline getirmek için. Teslimiyet değil, zevk meselesi haline getirmek için. Artık o kız olamazdım. Tam olarak onun ihtiyacı olan kişi olmadığı için ölmek isteyen kız.

Dişleri köprücük kemiğime yapıştı, sıcak dili soğuk tenimin üzerinde dolanırken diğer meme ucuma doğru ilerledi. "Senden *asla* vazgeçmeyeceğim, Tierney. Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz."

Onun sözleri, kollarında dağılmam, gökyüzüne onun adını haykırmam, beni bir fırtına gibi saran orgazma kendimi teslim etmem için tek ihtiyacım olan şeydi.

Sonrasında, sırılsıklam ve kızarmış bir halde havuzdan çıktığımızda, davranışlarımızda hiç de nezaket yoktu. Achilles omuzlarıma bir havlu attı ve beni gözlerden uzak tutmak için önüme geçti.

Gizlice, Katya'nın havuzdaki şamatalarımızı en ön sıradan izlemiş olmasını umuyordum. Bu, müstakbel kayınbiraderi hakkında kafasında oluşan uygunsuz düşünceleri ortadan kaldırırdı.

Bir şezlonga oturmak üzereydim ki, Achilles beni gizli bir köşedeki duvarlardan birine itti ve etkileyici boyuyla üzerime çöktü.

"Bana taşın." Bir talep. Bir rica değil.

Kafamdan aldığım darbe yüzünden olmalı, ama aslında bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Tabii bunu ona açıkça söyleyemezdim. "Az önce seninle çıkmayı reddettim, şimdi de yanıma taşınmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, *az önce* benimle akıllara durgunluk verecek bir seks yaptın. Bu, reddini geçersiz kılar." Yüzünü buruşturdu. "Bunu istediğini biliyorsun. Kız kardeşim seni delirtiyor."

"Bu, birinin yanına taşınmak için yeterince iyi bir neden değil."

"O zaman başka bir sebepten yap."

"Mesela?"

"Kimse sana benden daha iyi bakamaz. Kimse hayatının tamamını benim yaptığım gibi sana adamaz. Kimse benim gibi ailesine, geleneklere ve kendi çıkarlarına karşı gelmez."

Elbette haklıydı, ama nedense bu beni şaşırttı. Onun sevgisinin cezalandırıcı ve acımasız bir şeyle iç içe olmasına o kadar alışmışım ki, vurulduğumdan beri Achilles'in aynı kişi olmadığını düşünmemiştim. Benden hiçbir şey beklemeden bana baktı. Mecbur olmasa da beni hayata döndürdü. Kırık parçalarımı toplamak onun görevi değildi. Ama yine de onları onardı.

Ancak onunla birlikte yaşamayı düşünmemin tek nedeni bu değildi.

Bunun, benim kırdığım ruhunun acıyan kısmını yatıştıracağını biliyordum.

"Yine kabuslar görmeye başladım." Dişlerimle alt dudağımı ısırdım. "Bazen... uykumda çığlık atıp ağlıyorum."

"Kulübedeyken görmüştüm." Parmaklarını nemli saçlarının üzerinden geçirdi. "Bununla başa çıkabilirim."

"Başka bir oda istiyorum."

Kendi havlusunu kapıp, ıslı, ıslak saçlarını havluyla kuruladı. "Tamam."

"Gözetim yok—istediğim zaman gelip giderim."

Dudakları yine benimkilere doğru çekildi ve ikimiz de öpüşmek için birbirimize doğru eğildik.

"Tamam." Dişlerini alt dudağıma geçirdi ve onu ağzına çekti, sonra bir ses çıkararak bıraktı ve acıyı dindirmek için dilini gezdirdi.

"Ben söyleyene kadar seks de yok," dedim. "Orgazmlar karar verme yeteneğimi bulanıklaştırıyor."

"Bunu istemeyiz." Boynuma burnunu sürttü, hassas tenime bağımlılık yaratan öpücükler kondurdu.

"Ve ben tek gecelik bir ilişki istiyorum."

Ağzını benden çekip, bana öfkeyle baktı. "Neden

gelecekteki kocanla tek gecelik bir ilişki istersin ki?"

"Seninle değil," dedim cesurca. "Aslında başka kimseyle hiç çıkmadım. Senin yüzünden hayatımı istediğim gibi yaşama ayrıcalığına hiç sahip olamadım. Tek yapabildiğim, sen bakmıyorsun diye umarak, bir hırsız gibi insanlarla birlikte olmaktı. Eğer iddia ettiğin gibi değiştiysen, bana özgür *olduğumu* kanıtlayacaksın," diye fısıldadım. "Seni seçmekte özgür... ya da istersem başka birini."

Başka biriyle yatmak, kafama tekrar kurşun yemekten farksızdı ama bu *seçeneği* istiyordum. Diğer mafya üyeleri gibi, beni satın aldığı bir nesne gibi davranmayacağına dair bir tür garanti arzuluyordum. Son birkaç yıldır, Achilles benim bir aşk hayatım olmasını kaldıramadığı için cinsel açlık çekiyordum. Oysa o, hiç umursamadan sağda solda kadınlarla yatıyor, onların varlığını yüzüme vuruyordu.

Bana bir zorunluluk değil, bir tercih olduğunu kanıtlamasını istiyordum.

"Hayır," diye hırladı.

"Senden bir şey istemiyorum, Achilles," dedim sessizce. "Mesele seks değil." Başımı salladım. "Beni kendi öfkenden koruyabileceğini bana kanıtlaman gerekiyor."

Onun endişe dolu bakışları başka herhangi birini dehşete düşürürdü, ama ben onun yüzünde, beni elde etmek için, onu öldürebilecek bir anlaşma da dahil olmak üzere, hiçbir anlaşmadan geri adım atamayacak kadar ileri gitmiş bir adamın teslimiyetini gördüm.

"Sen izin versen de vermesen de yapacağım," diye açıkladım.

"Bir kez," diye homurdandı. "*Bir kez, Piccola Fiamma.*"

"Bir kez," diye tekrarladım, yüzüm o kadar kızarmıştı ki, onu serinletmek için dokunma isteğiyle mücadele ettim. "Bana özgür olacağımı söz verdiğinde ciddi olduğunu bilmek istiyorum."

Yüzümü inceledi, vücudunun yanındaki yumruğunu sıkıp gevşeterek öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Nabızı boynunun yanından hızla atıyordu. Dudaklarımı yaladım, onu rahatlatacak bir şey söylemeye çalışıyordum.

"Ve merak etme, onu eve falan getirmeyeceğim... o an geldiğinde."

"Gözetim istemiyorsun ve rastgele biriyle yatmak mı istiyorsun?" Dişlerini gösterdi. "Onu eve getireceğini bilsen iyi olur, böylece işler ters giderse seni kurtarabilirim."

Kalbim bir an durdu. Bu adamın yıllarca kötülüğüyle beni yok etmeye çalıştıktan sonra, şimdi de nezaketiyle beni bitirmeye çalışması ne kadar ironikti.

"Bu, kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Çenemin yere düşmemesinin tek nedeni, halüsinasyon gördüğüme emin olmamdı.

Çenesini eliyle okşadı ve yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. "Tanrı üzerine yemin ederim ki Tierney, eğer bu beni delirtmek için bir oyunsa..." Tehdidini tamamlamamıştı, çenesi sıkıca kenetlendi. "*Siktir*. Bir kez. Sadece bir kez. Yapabilirim."

Ona inanamayan gözlerle baktım. Yapabilir miydi?

"Ve bu olduğunda orada olmak istiyorum," diye homurdandı. "Bu berbat bir fikir," diye fısıldadım, donakalmış bir halde.

"Sen berbat bir fikirsin." Cebini okşadı, ama sigara paketinin sıırılsıklam olup mahvolduğunu gördü. "Beni öldürse bile umurumda değil. Senin güvenliğini her zaman ön planda tutacağım."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Rolex saatime bir göz attım. Saat beş buçuk. Kardeşlerimin toplantı için gelmesine yaklaşık yarım saat vardı. Hâlâ bolca zaman vardı. Tierney'nin son mesajıma cevap verip vermediğini görmek için telefonuma tekrar baktım. Cevap verdiğini fark ettiğimde kalbim yine o tuhaf, kıpır kıpır hissi verdi.

Tierney: İyiyim.

İyiyim mi? Tek cevap bu mu? Tanrım, ne kadar soğuktu.

Onun hayatına öylece geri dönüp, ona karşı duyduğum Yunan trajedisi boyutundaki takıntıma sonunda yenik düştüğüm anda parmağına yüzük takmamı izin vermeyeceğini bilmeliydim.

Bu kadar güzel, cesur ve sofistike bir kadının, benim gibi yaralı, çirkin ve canavarca biriyle birlikte olmayı kabul etmesi akıl almazdı. Tate Blackthorn, Wolfe Keaton ya da Baron Spencer gibi biriyle evlenebilirdi. Karanlık, pürüzsüz bir aygır, nazik yetiştirilmiş, bankada milyarlarca doları olan biri. Ama hiçbir Blackthorn, Keaton ya da Spencer onu benim kadar değer vermezdi. Eğer onu elde edebilseydim, ona o kadar derinden tapardım ki, hiçbir erkek onunla boy ölçüşemezdi.

Kırık ruhum, onun kırık ruhunu buldu ve hayatımda ilk kez kendimi tam hissettim.

Artık onu incitmiş olan herkesi öldürmek gibi bir görevim vardı.

Tabii ki... kendim hariç.

İşlerim yolunda gidiyordu. Aslında, listemdeki tek pislik olan Tristan Hale'i henüz yakalayamamıştım. O pislik, onu cezalandırma fırsatı bulamadan ortadan kayboldu. Ama onu bulacaktım.

Ve onu bulduğumda, lanet bir pipetle bağırsaklarını emip bitirecektim.

Ailemin bodrumundaki portatif musluğa uzandım ve vanayı sonuna kadar açtım. Musluk bir dağıtıcıya bağlıydı. Su akışı, tek damlalık bir sızıntıya dönüştü.

Altında yatay olarak bağlanmış adam sıkıcı çığlıklarını kesip, susuzluktan dilini dışarı çıkarıp damlaları yalamaya başladı. Bilmediği şey, su işkencesinden sonra su işkencesinin geleceğiydi. Bu da daha yavaş, daha acı verici bir ölüm şekliydi.

"Hey, çılgın bir şey duymak ister misin?" Sigaramı avucumun içine alıp yaktım.

Görünüşe göre Dmitri Pavlov, aslında çılgın bir şey duymak istemiyordu. Çünkü sanki bunu hak etmemiş gibi, küçük bir orospu gibi hıçkırmaya başladı. Ben onun ağlamalarının üstüne konuştum. "Nişanlımın eşyalarını toplamasına yardım etmeleri için askerlerimi gönderdim ve nasıl gittiğini sormak için ona mesaj attığımda, 'iyi' dedi. *İyi*. Bu ne anlama geliyor ki?"

"*Pozhaluysta*," diye yalvardı, gözlerini kısarak, alnından kulaklarına su damlaları damlıyordu. Desenin ritmini ve sıklığını değiştirmeyi ihmal etmedim, ayrıca sırf eğlence olsun diye tanka az miktarda asit ekledim. "Ne istersen yaparım," dedi Rusça. "Lütfen, bırak beni."

"Bunu yapamam," diye onun ana dilinde cevap verdim. Tier ve ben başladığımızda onu daha iyi tanıyabilmek için biraz Rusça öğrenmiş olmam iyi oldu. "Nişanlıma zarar verdin."

"Yapmadım! Ben... yapamazdım! Amerikan kızlarını tanımıyorum bile."

Pavel, Vitali, Vlad, Bogdan ve Dmitri'yi Rusya'nın farklı bölgelerinden getirip New York'a gizlice sokmuştum. Geçtiğimiz hafta boyunca ilk dördünü son derece şiddetli ve yavaş bir şekilde öldürmüştüm. Aslında, geçen hafta Tierney'den birkaç günlüğüne ortadan kaybolmamın sebebi de buydu. O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti, ama şimdi daha fazla ortalıkta olmam gerektiğini fark ettim.

Bu yüzden, ilk dördüne yaptığım gibi Dmitri'yi kazığa oturtarak öldürmek yerine —anüslerinden ağızlarına kadar kazığa oturtulmuş halde açlıktan ölmelerini izlemek yerine— onun için

nispeten hızlı bir yöntem seçtim. Asit, önümüzdeki birkaç saat içinde beynini tamamen yakıp yok edecek. Neyse. En azından her anını hissedecekti.

Şiddetli, kanlı ölümler beni her zaman büyülemiştir. Kötü adamların ölüşünü izlemek ruhumu rahatlattı.

"Bunu tanıyordun. Tierney Callaghan." Yüzüne duman üfledim.

Adını duyunca, Tyrone odanın diğer ucundan inledi. Hâlâ zincirlerle bir kafese bağlanmış, bir kovaya sıçıp işiyordu, günde bir kutu fasulye ve bir şişe suyla yaşıyordu. Tierney, o piçin son nefesini verişini görmeyi hak etmişti. Beklememin tek nedeni, onun yüzde yüz iyi hissettiğinden emin olmak istememdi ve zamanın yaklaştığına inanıyordum.

"Achilles, mantıklı ol. Hadi bunu konuşalım! Hiçbir fikrim yoktu —" diye başladı Tyrone.

"Kapa çeneni." Telefonumu tekrar çıkardım ve ekranına dokunarak kız arkadaşımın aramasını cevapladım.

Achilles: Selam güzelim. On dakika sonra kardeşlerimle bir toplantım var, sonra eve geleceğim. Orada olacak mısın?

Ekranımda üç nokta dans ediyordu.

Tierney: Bilmiyorum.

Achilles: Sana bir şeyler getireyim mi? Belki tatlı? □ Tierney: Umurumda değil.

Bize bakın. Birlikte çok tatlıydık. Ben ve benim coşkum. O ve onun kuru kısaltmalarla verdiği cevaplar.

Achilles: Dönüşte paket yemek alayım. İtalyan yemeği iyi mi? Tierney: Neyse ne.

Tabii, mesajlaşırken pek konuşkan bir tip değildi. Ama her kelimedenden sevginin parladığını gerçekten hissedebiliyordun.

"Tamam, bu iş sıkıcı olmaya başladı." Telefonumu cebime soktum. Saat altı eksi ondu ve bu saçmalığı bir an önce bitirip Tierney Dmitri'nin kafasını,

diğer piçlerin kafalarını da koparıp, o çalışma kampında ona yaptıklarından dolayı güzel ruhunu iyileştirebileyim. Evet, ona verdiğim hediyeler biraz sıra dışı olabilirdi, ama önemli olan niyetti. "İşleri biraz hızlansak nasıl olur?" Yalan söyleyen, bağlanmış Dmitri'ye göz kırptım.

"Hayırrrrr, hayırrr, hayırrrrr!" Çığlık attı ve debelendi, ben musluğa bağlı su tankını söküp floroantimonik asit şişesini alırken, geçici sedye olarak kullandığım bench press'ten sırtını kaldırdı. Asidi kaba döktüm. Hemen dayanılmaz bir duman kokusu havayı doldurdu.

"Koku için özür dilerim," dedim Tyrone'a omzumun üzerinden, "ama şu anda koku en son endişeleneceğin şey. Kemerini bağla. Senin için planladığım şey, bu pisliğin ölümünü altı yıldızlı bir İsviçre tatil beldesinde yapılan ötenazi gibi gösterecek."

Asidin Dmitri'nin derisini ve beynini kemirirken çıkardığı çığlıkların gürültüsünden ve kafesinin parmaklıklarını sallayan Tyrone'dan uzaklaşmak için yukarı çıktım.

İlk gelen Jeremie'ydi.

Davet edilmediğini düşünürsek, bu biraz tuhaftı.

Her zamanki kıyafetini giymişti: siyah savaş botları, siyah taktik pantolon ve çok dar bir Henley tişört. Henley tişörtü konusunda onu suçlayamazdım. Kraken büyüklüğünde bir adamdı. Onun bedenine uygun insan kıyafetleri üretildiğini sanmıyordum. 1,93 metre boyunda, kaslar, yara izleri ve dövmelele kaplı, kesinlikle korkutucu bir herif olsam da, Jeremie kolaylıkla 1,98 metre boyundaydı ve Midtown'daki bir hedge fonundaki vergi beyannamelerinden daha da kaslıydı.

"Bu bir Camorra toplantısı," dedim ona. "Çirkin Piçler Anonimleri bu caddenin aşağısında."

“Yine de karşımda duruyorsun, kulübün başkanı.” Jeremie beni iterek geçti, omuzu neredeyse benimkini yerinden çıkaracaktı. Omuz kasları kafası kadar büyüktü. Kaşlarımı çatarak kapıyı kapattım. Sevimli melek nişanlım dışında kimseyle konuşacak havamda değildim.

Hazır lafı açılmışken...

Telefonumu çıkarıp mesajlarıma baktım. Hiç yoktu.

Achilles: Yeni hayatına alışıyor musun, nişanlım?

Tierney: Bana öyle deme. Ben senin nişanlın değilim.

Achilles: Henüz*.

Tierney: Asla*.

Tierney: Dairenindeyim. Hiç Diyet Kola yok.

Dudaklarım sinsî bir şekilde kıvrıldı. Küçük aşkım, beni işini bilmeyen amatör takipçilerden biri sanıyordu.

Achilles: Diyet kola odandaki buzdolabında, senin için aldığım şık buz makinesinin yanında.

Achilles: Ama o kadar uzağa yürümek istemiyorsan, her ihtimale karşı, mini havuçların ve soya sütünün arkasına buzdolabına bir tane koydum.

Achilles: <3 <3 <3

Tierney: Kalp emojilerini kes artık. Sinir bozucu oluyor.

Bana kızmak için bir bahane arıyordu. Ben de ona bahane vermeyi reddettim.

Tierney: Aslında, jambonlu ve peynirli tam buğday New York su bageli canım çekiyor.

Achilles: Sen yılda sadece bir kez jambon yiyorsun. Domuzların çok zeki olduğunu düşünüyorsun ve buna yarı yamyamlık diyorsun.

Tierney: Ne demek istiyorsun?

Achilles: Bir şey yok. Ekmek kutusunda senin için tam buğdaylı New York su bageli var, ayrıca buzdolabında en sevdiğin şarküteriden aldığım jambon ve peynir de var.

Telefonuma memnuniyetle gülümsedim, Jer'i bekletmeyi hiç umursamıyordum.

Tierney: Tamam. Sen kazandın. Bayıldım. Mutlu musun?

Achilles: Seni o ıslak elbiseyle gördüğümünden beri içimde dolaşan bu ereksiyonu giderirsen daha mutlu olacağım.

Telefonumu cebime koyamadan, Tiernan'ın adı bir mesajla ekrana geldi.

Tiernan: Görüyorum ki kız kardeşim eşyalarını senin dairene taşıyor. Nerede yaşadığını bildiğimi hatırlatmak isterim. Ve bir süredir koleksiyonuma yeni bir kafatası eklemedim.
Achilles: DÜĞÜN GECENDE KIZ KARDEŞİMİN AĞZINA SİLAH DAYADIN.
Tiernan: Konuyu saptırma.

Telefonumun ekranını kapatıp, sonunda Jeremie'ye soğuk bir bakış attım. "Oh. Hâlâ buradasın."

Aynı yerde, kıpırdamadan duruyordu. Bu inatçı Rus'un, buraya gelme amacını yerine getirene kadar bu şekilde kalacağını biliyordum.

İçimden bir inilti çıktı. "Ofiste konuşuruz."

Vello'nun ofisine çıktık. O artık o odada değildi; ilaçlarını karıştırdığımızdan beri omzuna salya akıtmakla meşguldü. Ondan kurtulma kararı, spontane de olsa, ortak bir karardı. Enzo ve Luca, Tiernan'la beni onu bayılına kadar dövdüğümüzü gördüklerinde, onun ortadan kalkmasının bizim için daha iyi olacağına karar verdik.

Vello'nun bir sonraki hamlesinin ikimizi de ortadan kaldırmak olacağı belliydi.

Lila'nın da dahil olduğu Tiernan'ın ailesi ile Luca ve Enzo'nun bana olan sadakati arasında Vello kaybetmişti.

O resmi olarak öldüğünde don meselesini halletmek için hâlâ vaktimiz vardı, ama ben adaylığımı geri çekmeyi kabul etmiştim.

"Ya kızı ya da tahtı alırsın, ama ikisini birden alamazsın," diye açıklamıştı Luca. "Seçimini yaptın."

Bu, vermem gereken en kolay karardı. Tierney önce geliyordu. Geri kalan her şey ondan sonra.

"Tamam, pislik, ne haber?" Vello'nun lüks koltuğuna oturdum, ayak bileklerimi masasına uzattım.

Jeremie önümdeki koltuğa oturdu. Bir kova sidiği kadar çekici görünüyordu. Sofia'nın onda ne bulduğunu anlayamıyordum. Sanırım yakışıklıydı, tabii " " tarzı " " gibi futbol sahası büyüklüğünde

"Muhtemelen neler olduğunu merak ediyorsundur."

"Muhtemelen kendine neler olduğunu soruyorsundur."

"Hayır, Tierney için içinde değilse umurumda değil." Yıpranmış bir paketten bir sigara çıkardım ve yaktım. "Ama devam et. İnsanlar beni sürekli sıkıcı saçmalıklarla rahatsız ediyor."

"Sangue Blu dün gece Napoli'de beş askerini vurdu."

Bunun farkındaydım. Buna karşılık, bu acil toplantıyı düzenlemiştik. "Benim işlerimin sana ne olduğunu bana açıklayabilir misin?"

Tavana doğru yoğun bir duman bulutu üfledi.

"Muhtemelen sen ve kardeşlerin yakın gelecekte oraya gidip hesaplaşacaksınız. Bu da ailenizi misillemeye maruz bırakacak." Durakladı, benim olayı çözmemi bekledi. Ben de aptal rolü oynamaya karar verdim.

"Tierney'nin güvenliğini bana bırak."

"Sofia ve Ciro'dan bahsediyorum. Onların uygun bir güvenliğe ihtiyacı var."

"Ve?" Ona bunu açıkça söylemesini sağlayacaktım, böylece ulaştığı delilik seviyesini kendi kulaklarıyla duyabilecekti.

"Ve bu iş için uygun tek kişi benim."

Sessizlik oldu. Hatalarını fark etmesini bekledim, ama görünüşe göre, kardeşimin karısının am sularıyla o kadar sarhoş olmuştu ki durumun ciddiyetini anlayamıyordu. Çocukken Tier ve beni ayırdığı için Luca'ya hâlâ kızgın olduğum için gerçekten şanslıydı, yoksa şu anda tamamen farklı bir konuşma yapıyor olurduk. Benim konuştuğum, onun ise lanet bir uçurumdan düştüğü bir konuşma.

"Kardeşim savaşa giderken, onun karısını sikmene yeşil ışık yakmamı mı istiyorsun?" Sigaramı küllüğe söndürdüm. Bu pisliğin ne cesareti var.

Burun delikleri genişledi. "Öyle değil. Ona hiç dokunmadım."

Ne centilmen bir hareket. Bu küçük sürprizi beklemiyordum.

Neyse. "Coppola klanının tamamını ortadan kaldıracamız," dedim.

Kesin bir karar değil, ama mantıklı bir tahmin. "Yani hizmetlerin,

her ne kadar hayırsever olsa da, sana ihtiyacımız yok."

"Onlar çoktan Amerikan topraklarında olabilir ve sana zarar vermek için yeşil ışığı bekliyor olabilirler," dedi Jeremie yavaşça. "Camorra'nın her birinci sınıf eşinin bir korumaya ihtiyacı vardır. Ben onun koruması olacağım."

Kendini bebek bakıcılığına, *hizmetçiliğe* indirgemesi, bilmem gereken her şeyi anlamam için yeterliydi. Jeremie, herhangi bir örgüt için paha biçilmez kılan savaş ve teknoloji becerilerine sahip, iyi yağlanmış bir ölüm makinesiydi.

"O *hamile*, Jeremie."

"Biliyorum."

"Ve umursamıyor musun?"

Bana alaycı bir gülümseme attı. "Kendi nedenlerimden dolayı New York'ta kalmam gerekiyor. Sofia'yı korumak, benim iyi ve kolay yapabileceğim bir iş. Her iki taraf da kazanır."

"Yani, New York'ta Sofia Ferrante'yle ilgisi olmayan başka bir görev verirsem memnun olur musun?"

"Evet," dedi düz bir sesle. Ama bir an durakladı.

Duydum. "Onunla yatıyor musun, Jeremie?"

"Hayır."

"Neden yatak odalarındaki güvenlik kamerası kayıtlarını sildin?"

"O yüzden değil."

O Rus piçiyle tanıştığımdan beri ilk kez, cansız gözlerinde ateş ve buz parladı. *Canlanmıştı*.

Ona inandım, ama Jeremie hacker olduğu kadar iyi bir yalancıysa, bu onu dünya çapında bir blöfçü yapardı.

Siktir. *Siktir*. Eğer bu bebek Luca'nın değilse, başımıza bir sürü sorun gelecekti. Camorra'nın kuzeydoğudaki zaten ideal olmayan konumunu hiçbir şeyin tehlikeye atmasına izin vermeyecektim. Lanet olası fetüsü kendim halletmek zorunda kalsam bile.

"İkiniz arasında bir şey olursa seni öldürür," diye uyardım. "Onu da."

Jeremie etkilenmemiş görünüyordu. "Elini abartıyorsun. Bir karar ver, Scarface."

Alnında kurşun deliği olmamasının tek nedeni

, garip bir şekilde, Sofia'yı önemseydiğine inanmamdı. Ve takıntı ve derinden bozuk bir aşk tarafından yönlendirilen bir adam olarak, kendimde de aynı delilik ateşini fark ettim.

Eğer Tierney'nin bir kocası olsaydı... Şey, diyelim ki yaşlılıktan ölmezdi.

Yine de Jeremie'nin bizim bölgemize öylece girip kadınlarımızla yatmasının normal olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Üstelik *evli* kadınlarımızla. Bu, yumuşadığımızı, zayıfladığımızı ve en kötüsü de gururumuzu yitirdiğimizi gösterirdi.

"Şöyle olacak." Çekmeceyi açıp babamın eski tabancasını çıkardım ve mermileri taktım. "Şimdi söyleyeceğin cümleyle, bir Ferrante'ye ve Camorra'ya saygısızlık ettiğin için kafana üç kurşun sıkmamam için beni ikna edeceksin, ben de bunu biraz düşünüyormuş gibi yapacağım, çünkü görünüşe göre nişanlımın evlenmek istediği türden bir erkeğe dönüşüyorum." Silahı kaldırıp alnına doğrulttum.

Piç kurusu kıpırdamadı bile. "Luca'yı beni karısının koruması olarak ataması ve sözleşmemi altı ay daha uzatması için ikna edersen, Bratva Camorra'ya Teksas'ın doğusundaki her şeyi verecek."

"Altı ay mı? New York'ta ihtiyacın olan tek şey bu mu?" O başını salladı.

Kaşlarımı kaldırdım. Bu ilginçti.

Şu anda, Amerika'nın suç dünyasının merkezi olan Doğu Kıyısı'na hükmediyorduk, ama bu, ele geçirilmeyi bekleyen pek çok ölü bölge bırakıyordu.

"Bana emir vermeye yetkin yok," dedim, sesimi uzatarak.

"Pakhan'dan onay aldım." Lanet olası

. "Bana inanmıyor musun? Ona sor."

Şimdi ya dişlerini kırsam mı, yoksa yemi yutsam mı bilemedim. Daha fazla bölgeye ihtiyacımız vardı. Sırf Bratva ile aramıza bir tampon bölge oluşturmak için bile olsa. Hâlâ Amerika'nın en büyük suç örgütüydük, ama Tiernan ve Alex hızla bize yaklaşıyordu.

Jeremie bu destek karşılığında Alex'e ne verdi?

Hiçbir fikrim yoktu, ama büyük bir şey olmalıydı. Pakhan, dahi kardeşinin yanında olmasını istiyordu.

“Luca umursamıyor,” dedi Jeremie, sesi soğuk ve düz bir tondaydı. “Toplantı sırasında kendin gör. Eğer umursarsa—eğer kıpırdarsa bile—bana haber ver.”

"O zaman geri çekilecek misin?"

Bana inanmaz bir bakış attı. “Sen ve ben, Achilles, o kadar da farklı değiliz.”

Ne demek istediğini sormak, hiçbir şeyi umursamama konusundaki dini inancıma aykırı olurdu. Ama Jeremie, Jeremie olduğu için, yine de bu bilgiyi gönüllü olarak verdi.

“Bir şeyi istediğimizde, Tanrı bile bizi engelleyemez.”

Kıkırdadım. Tierney’i geri kazanmaya çalışmak hiç de kolay değildi, ama Luca’ya hakkını vermek gerekirdi; kendini çok daha berbat bir duruma sokmayı başarmıştı.

"Ben de silah istiyorum,"

dedim. "Bu ayarlanabilir."

Burnumu çekip başımı salladım. "Birinin çöpü, diğerinin hazinesidir..."

Jeremie koltuğundan fırladı, gömleğini yumruğunda sıkıştırdı, burnunu benimkine yapıştırdı. Ve işte yine oradaydı. O lanet olası sevimli *kızarıklık*. “Sözde nişanlını gelinlik içinde görmek istiyorsan o cümleyi bitirme.”

Gülerek onu ittim.

“Ne yapabileceğime bir bakayım,” dedim, tam o sırada koridordan yaklaşan ayak sesleri duydum. “Şimdi, defol buradan.”

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

“Sangue Blu ve birinci sınıf adamlarını ortadan kaldırmamız gerekiyor.” Viski bardağını masanın üzerine koydum. “Bu iş çok uzun sürdü. İşlerimiz zarar görüyor.”

“Bu sefer, tüm operasyonunu durduracağız.” Enzo bıçağını havaya fırlattı ve parmak uçlarıyla yakaladı. “Coppola klanıyla uğraşmak için her hafta Napoli’ye gidip gelmeyeceğim. Yapmam gereken önemli işlerim var.”

“Öyle mi? Ne gibi?” Luca bacaklarını üst üste attı, pantolonundaki keskin kıvrım kusursuzdu. “Günde iki kez spor salonuna gidip protein shake’leri ve Brüksel lahanasıyla beslenmek mi?”

“Örneğin?” Enzo bu imayı önemsemedi.

Küçük kardeşim ilginç biriydi. Sevdiği birini hayal kırıklığına uğratmak ya da üzmetkense ölmeyi tercih ederdi, ama yirmi dört saat içinde seksen adamı alt etmekte hiç zorlanmazdı.

“Enzo haklı.” Kravatımı elimle düzelttim. “Onlarla aynı yerde dönüp duruyoruz ve burada, Amerika’da daha acil sorunlarımız var. Bratva giderek cüretkarlaşıyor.”

“Enzo ve Katya’nın birleşmesi bunu düzeltecek,” diye homurdandı Luca.

“Bu en az dört ay sonra gerçekleşecek,” diye işaret etti Enzo. “Katya, üniversitedeki ilk yılını bitirmek istedi. O sürede pek çok şey olabilir.”

Luca elini ağzına götürdü. “Onları ortadan kaldırmak mı istiyorsun? Tamam. Kaldırırız. Ama Napoli’de işleri yolunda tutmak istiyorsak, içimizden birinin oraya taşınması gerekecek.”

“Ben yaparım,” dedim hiç tereddüt etmeden.

“Napoli’ye mi taşınacaksın?” Enzo başını yana eğdi. “Evet.”

“Peki ya Tierney?”

“O da benimle birlikte taşınacak.”

New York’un tüm o koşuşturmacasından uzaklaşmak istiyordu ve bu, ona bunu sunmak için iyi bir fırsattı. Üstelik, onu hayatımızdaki o yapışkan tiplerle – Lila, Sofia, Tiernan ve diğerleriyle – paylaşmak zorunda kalmaktan bıkmıştım.

“Tamam, Achilles de var.” Luca parmaklarını birbirine geçirdi. “Ama Coppola’nın klanını bitirmek için acele etmeliyiz. Gözümüz Orta Batı’da olmalı. Alex Des Moines’i ele geçirmiş, duydum.”

“Ya da Alex’in iktidardan sarhoş olup Chicago’yu fethetmeye çalışmasını bekleyebiliriz. Bu, Outfit’i savaşımıza çekecektir.” Enzo bıçağını avucunun üzerinde hafifçe gezdirdi. “Bandiniler bunun olmasına izin vermez, değil mi?” Enzo, Luca’nın yüzünü inceledi. Ne de olsa onlar onun kayınlarıydı.

“Söylemesi zor. Başkan Keaton, ilk dönemi bitmeden onları devirmek için enselerine yapışmış durumda.” Luca, dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. “Ne pahasına olursa olsun dikkat çekmemeye çalışıyorlar.”

“*Siktir,*” diye mırıldandı Enzo.

“Bratva’yı atlatmanın başka bir yolu var.” Parmaklarımı birbirine bastırdım. “Bu onları durdurmayacak, sadece geciktirecek, ama bize birkaç yıl kazandırabilir.”

Luca şüpheci bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Dinliyorum.”

Ne kadar soğuk bir insan olduğunu öğrenmenin zamanı geldi, kardeşim.

“Lyosha, Jeremie aracılığıyla bir teklif gönderdi. Bize Teksas, Oklahoma, Kansas ve Dakota eyaletlerinin doğusundaki her şeyi vermeye hazır.”

“Bu, yeni fethettikleri bölgelerden çekilmeleri gerekeceği anlamına geliyor.” Enzo koltuğunda öne doğru eğildi, yüzü aydınlandı.

Ben başımı salladım. “Bazı silahları da teslim edecekler.” “Karşılığında ne vereceğiz?” diye sordu Luca, yavaşça konuşarak.

“Jeremie New York’ta kalmak istiyor,” dedim duygusuz bir sesle. “Karının koruması olarak.”

Luca’nın yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Gözleri, zehir dolu iki karanlık havuz gibiydi. İçlerinde ışık yoktu, arkalarında hiçbir şey yoktu. *Ölüydü.*

Jeremie haklıydı.

Umurunda bile değildi.

Sessizlik bir dakika daha uzadı, sonra Luca tekrar konuştu.
“Bana sundukları silahlardan bahset.”

Lanet olası psikopat pislikler.

Benim de hedeflerim vardı. Evet, şiddet eğilimli ve katil bir adamdım ve vücudumda tek bir damla ahlak kalmamıştı, ama en azından hissedebiliyordum. Biri Tierney'e dokunmak isterse —ben yokken ona bakmak bir yana— işi bitirdiğimden emin olmak için onu altı farklı şekilde öldürürdüm.

Enzo ve ben birbirimize baktık. Gözlerimiz aynı şeyi söylüyordu. Luca yeni patron olacaktı.

Bunu hak etmişti.

Oraya ulaşmak için kişisel ve mesleki her türlü sınırı aştı ve iyi kararlar verebilecek kadar pragmatik, soğukkanlı ve hesaplıydı.

Boğazımı temizledikten sonra konuya geri döndüm. “Ateşli silahlar, el bombaları, son teknoloji tüfekler... Bir sıra buzdolabını delip geçebilecek türden. Bilirsin, her şey var.”

“Askeri mal mı?”

“Serial numaraları silinmiş, geri getirilemez durumda,” diye temin ettim.

Ruslar, Camorra'nın ancak hayal edebileceği kadar çok silaha sahipti. Onlar üretken silah tüccarlarıyken, bizim uzmanlık alanımız uyuşturucu ve kara para aklamaydı.

“Peki yeni sınırlara uyacaklarına dair ne gibi garantilerimiz olacak?” Luca gömleğinin kollarını sıvadı.

Omuz silktim. “Küçük yazıları birlikte hallederiz.” “Peki ya Katya?” diye sordu Enzo. “Hâlâ onunla evlenmek zorunda mıyım?”

“Evet,” dedik Luca ve ben aynı anda. Bratva ile aile bağlarına ihtiyacımız vardı. Kanımızın onlarla karışması için. “Jeremie'nin bakıcılık işi birkaç haftadan fazla sürmeyecek,

Coppola klanını ortadan kaldırdığımızdan emin olana kadar,” diye ekledi Luca. “Hâlâ Ruslarla dostluk kurmamız gerekiyor.”

“Jeremie’yi aramalı mıyım?” diye sordum.

“Hayır. Şu anda müzakere bunu doğrudan Alex Alex’le diye homurdandı Luca. “Pakhan’ı telefona bağla.”

Telefonumu çıkardım, önce Tierney’nin bana tekrar mesaj atıp atmadığını kontrol ettim.

Tierney: Benimle kahveye olan bu tuhaf takıntın da ne?

Achilles: Bu çok rastgele bir soru.

Tierney: Bana hep kahve yapmamı istemen de öyle.

Ama son zamanlarda değil. Barışmamızdan beri değil. Bunu lanet olası bir fincan kahve için mahvetmek istemedim.

Achilles: Benim için ev hayatının mutluluğunu simgeliyor.

Yazdı, sonra sildi, sonra tekrar yazdı. Ona yalan söylemeliydim. Kola çok yıkıcı bir alışkanlık olduğu için sadece kafeini sevdiğimi söylemeliydim. Onu korkutup kaçırmak istemedim. Ama ona karşı duyduğum bu her şeyi yutan açlığı daha fazla dizginleyemeyeceğimi de biliyordum. Takip etmeyi bırakmayı kabul etmişim. Ama takıntılı olmayı bırakmayı asla kabul etmemişim.

Cevabımın son birkaç haftadır üzerinde çalıştığım tüm ilerlemeyi mahvedeceğinden korktuğum için konuyu değiştirdim.

Achilles: Sıkılırsan ofisimde "Galaksi Rehberi"nin özel bir baskısı var.

Tierney: Zaten buldum/okudum ama teşekkürler.

Vay canına. Yine de şunu söylemeliyim ki, bir fincan kahvenin tüm ilişkimizi krize sürükleyebileceği düşüncesi pek hoşuma gitmemişti. Hele de bu sadece varsayımsal bir durumken. Yani, hayret bir şey.

Tierney: Ofisindeki tavan süslemesinin neden her tarafında kan lekeleri olduğunu bilmek ister miyim?

Achilles: Hayır...?

Tierney: Ben temizledim. Achilles:

Seni seviyorum.

Tierney: Muhtemelen tüm daireyi yüksek basınçlı suyla yıkamalıyız.

Achilles: Seni seviyorum dedim.

Tierney: Kapa çeneni ve döndüğünde beni yemeğe çıkar.

Deli gibi sııttım.

Achilles: Tamamdır, bebeğim. Biraz seksi bir şeyler giy. Kavga etmeye canım sıkıldı.

Alex'i arayıp Bratva'nın bize sunduğu çok cömert anlaşmanın ayrıntılarını konuştuktan sonra —Jeremie'nin kardeşini bu anlaşmaya ikna etmek için ne kadar kredi harcadığını merak ederek— görüşmeyi sonlandırdık.

"Luca..." Enzo sözünü yarım bıraktı. "Evet?"

"Jeremie..."

"Onlar yatmıyorlar," dedi kuru bir sesle, ama ilk kez sesinde bir gerginlik vardı. "O, onun önünde kekeleyen bir aptal. Ve o, onun iriliğinden, varlığından korkuyor. İnsanlara güvenmiyor, biliyorsun. Sadece atlara. Aralarında hiçbir şey yok."

"Onun ondan korktuğunu biliyorsan, neden bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü onun ne hissettiği umurumda değil," dedi basitçe. "Ve o onu güvende tutacak."

"Peki ya gurur?"

Luca elini çenesine götürdü, alyansı pencereden içeri süzülen güneş ışığını yansıtıyordu. "Gurur bir günahtır."

Enzo votka sodasını boğazına kaçırıldı. "Kaltak, cinayet de öyle, ama senin bu şiddetli cinayet serisini yakın zamanda durduracağını sanmıyorum."

"Kendi işine bak, Enzo," dedi Luca alçak sesle. "Jeremie, Bratva'nın elindeki en iyisi. Onu güvende tutacaktır. Peki ya ben? Sonunda kendi krallığıma kavuşacağım."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

TIERNEY

"Beğendin mi?"

Achilles'in bakışları, ebeveynine ilk sanat eserini gösteren hevesli bir çocuk gibi, beklentiyle yüzüme kilitlenmişti.

"Bu..." Boğazım öğürme refleksiyle boğuşuyordu. "Kesinlikle ilginç. Neye bakıyorum, tekrar söyler misin?"

"Sana kötü davrananların hepsinin kafaları." Keskin elmacık kemiklerinde bir kızarıklık belirdi. "Dmitri, Vitali, Vlad, Bogdan ve Pavel. Onları geçen hafta bizzat ben aldım."

"Nereden... Rusya'dan mı?"

Yüzü ifadesizdi, ama gözleri sevgi kırıntıları için yalvaran hevesli bir köpek yavrusu gibiydi. Buna dayanamadım.

"Onları nasıl buldun?"

"Brennan."

Sam Brennan ile çalışmak, yeraltı dünyasında bir statü sembolüydü. Ücreti yüksekti ve süreci hızlandırırsanız ekstra ücret talep ediyordu.

"Ne kadara mal oldu?"

Omuz silkti. "Önemli değil. Sen buna değersin."

Ormanın derinliklerindeydik ve önümde bir yığın insan eti ve kemiği duruyordu. Bunlar sığ bir mezara atılmıştı. Şimdi o sözü edince, bazılarının gerçekten de kafatasına benzediğini fark ettim.

Şükran ve ıstırap arasında kalmış bir şekilde gözlerimi kıptım. Rusya'da geride bıraktığım kız intikam almayı hayal bile edemezdi. Yanında taşıdığı anılardan sağ çıkmayı umuyordu ancak.

"Ah, *lanet olsun*. Her şeyi mahvettim, değil mi?" Achilles parmaklarını ensesinde birleştirdi ve bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Sadece işimi yapıp seni bu manzaradan kurtarmam gerektiğini biliyordum. Yoksa... Kendin mi yapmak istemiştin? Senin

gösterişini çalmak istemedim. Bu işlerde hâlâ yeniyim...”

“Hayır.” Onu durmak için koluna dokunmak üzere elimi uzattım. “Görmek istemiştim. Sadece... *bunu* beklemiyordum.”

Bu grotesk ve güzel hediye, herhangi bir tasarımcı çantasından daha pahalıydı ve emek, zaman, konsantrasyon ve adalet arzusu gerektiriyordu.

Canımı sıkıp dehşete düşüren bir şekilde, gözlerim yaşlarla doldu. Gözyaşlarımı akıtmadım ama gözlerimin parladığını biliyordum. Bakışlarımızı ayırmamak için kendimi zorladım. Beni savunmasız halimle görmeyi hak etmişti. Her ne kadar kırılganlığımı kimseye göstermeye dayanamasam da.

Achilles yanaklarımı avuçladı.

“Bebeğim...” Burnumu çekerek başımı salladım. “Ben iyiyim.”

"Bunlar iyi gözyaşları, değil mi?" Alnını alnıma yapıştırdı. Onu açgözlülükle içime çektim, başım kederden dönüyordu. On yıl boyunca nasıl birlikte olmamasına izin verdim? Onu nasıl bıraktım?

"En iyisi." Sözlerim kırık bir iniltiyle çıktı. "Sadece... kimse benim için bu kadar çok mücadele etmemişi."

Achilles kendini zorlayarak benden ayrıldı. Gunmetal rengi Ferrari'sine doğru yürüdü, bagajı açıp bir bidon benzin çıkardı. Sığ mezarın kenarına geri döndü ve sıvıyı mezarın üzerine döktü.

"Vücut parçalarının geri kalanı nerede?" Burnumu sildim.

"Buharlaştılar," dedi dişlerini sıkarak. "Bu arada, aileme yeni bir açık hava pizza fırını almam lazım." Cebinden bir kutu kibrit çıkardı, bir tanesini yaktı ve bana uzattı. "Onurumu üstlenmek ister misin?"

"Elbette." Kibriti alıp içeri attım ve tecavüzcülerimin cesetlerinden geriye kalanların alevler içinde yok oluşunu izledim. Ateş çok küçüktü ama etkisi çok büyüktü. Bana en değerli hediye sunan, neredeyse tamamen yok ettiğim kendi keleşimim: *İntikam*.

"Seni özel bir yere götüreyim mi?" diye sordu.

"Tabii." Gülümsedim.
Elimi tuttu ve önümde yürümeye başladı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Achilles'in yolcu koltuğunda emniyet kemerimi sıkıca kavradım, öfkeyle onu boğuyordum. "Beni bir yere götürmek istediğini söylediğinde, bir restorana gideceğimizi sanmıştım."

"İşin bittiğinde restorana gidebiliriz." Achilles motoru durdurdu, beyzbol şapkasını çıkardı ve parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi. "Aşağıda bekleyeceğim."

"Oraya çıkmıyorum, seni pislik."

"Dr. Andrews, New York'un en iyi terapisti," dedi sakın bir sesle. Anlaşılmaz ifadesi, ne kadar tekmelersem tekmeleyeyim, ne kadar bağıırırsam bağıırayım, oraya çıkacağımı söylüyordu. "Bekleme listesi altı ay uzunluğunda. Ve söz veriyorum, kayıtlarına erişemeyeceğim."

"Ne kadar da cömertçe." Gözlerimi kısarak baktım. "Bunun ne kadar küçümseyici bir davranış olduğunun farkında mısın? *Beni* terapiye göndermek? Hem de haftada iki kez."

"Profesyonel yardıma ihtiyacın var."

"Bana az önce beş ceset hediye eden bir yamyamdan bu sözleri duymak çok komik," diye karşılık verdim. "Eğer ikimizden birinin profesyonel yardıma ihtiyacı varsa, o kesinlikle sensin."

"Ben de birine gidiyorum." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Sana bu konuda ciddi olduğumu söylemiştim, ve öyleyim. Elbette, ona *benim... mesleğimden* ya da bazı iş seyahatlerimin ne anlama geldiğinden bahsetmiyorum. Ama yaşadıklarımızdan bahsediyorum. Takip edilme olayından. Değişmek istiyorum."

Bu sözler, göğsümdeki sıkı öfke yumruğunu eritti. Terapiye karşı bir şeyim yoktu. Aksine, ikimizin de buna çaresizce ihtiyacı olduğu konusunda hemfikirdim. Sadece o orada oturup ailesinin

arka
bahçesind
e

Ve... içimde bir his vardı ki, bu sefer bir atılım yapabilirdim. Geçmişte, terapistlerim inkar içinde çok derine gömdüğüm bir yere ulaşmaya çalışmışlardı. Şimdi ise tüm anılar yeniden su yüzüne çıkmış, yaralar yeniden açılmıştı.

“Peki,” diye mırıldandım. “Bu Dr. Andrews denen kişiyle görüşeceğim.” Telefonuma bir göz attım ve derin bir nefes verdim. “Sanırım gidip evrakları dolduracağım.”

Evrak işlerinin halledildiğini söylemesini bekliyordum — takipçi Achilles sınırları aşma eğilimindeydi —ama başını sallayarak beni şaşırttı. “O evraklar tam bir baş belası. O anketi doldurmak için terapistimin ofisinin önünde kırk dakika oturdum. Ve anketin yüzde sekseni kadarını yalanla doldurdum.”

Gözlerimi devirdim, bir kıkırdama bastırdım.

İç yanağını ısırdı. “Bilmen gereken bir şey var.”

“Tamam.”

“Haftaya Coppola ile bazı işleri halletmek için Napoli’ye gidiyorum. Bir daha bizi rahatsız etmemesini sağlayacağım.”

Başımı salladım. Beni haberdar etmesinden hoşlandım. Camorra’daki erkekler için bu çok nadir bir şeydi ve ben bunu hafife almadım. “Söylediğin için teşekkürler.”

"Rica ederim."

Beni sessizce inceledi. Beklentiyle.

Bunun beni endişelendirdiğini göstermemi istiyordu. Onun güvende olmasını istediğimi.

Geçmişimizi düşününce, onu suçlayamazdım.

Elimi kapı koluna koydum, normalde bana o kadar kolay gelen kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Ama bunlar alaycı, incitmek için söylenmiş sözlerdi. Acıyı, kaybı ve kırılğanlığı gösterebilmek için pek çok katmanı birer birer soymam gerekiyordu. Sevgiyi gösterebilmek için.

"Achilles?"

"Evet, Piccola Fiamma?"

"Gerçek mi?"

Bir an durakladı. “Gerçek, bebeğim. Ben her zaman gerçeği seçerim.”

“Yetişkin hayatımın tamamını o yangını pişmanlık duyarak geçirdim. Sana ne kadar acı verdiğini, *bizi* nasıl mahvettiğini kaldıramıyordum. Bazı günler, kendimi ldrmememin tek nedeni, senin buna izin vermeyeceğini bilmem ve hayatını bir daha asla tehlikeye atmayacağımı bilmemdi. Zamanla iyileştim. İyileştim ama asla tam olarak iyileşemedim. Sadece seninleyken tamım. Ve eğer bu zehirliyse ya da sağlıksızsa, öyle olsun. Çünkü gerçek şu ki, sen olmazsan ben de yokum.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

İlk üç günümü Achilles'in Manhattan'daki dairesinde eşyalarımı taşıyarak, daireyi olabildiğince kadınsı bir şekilde dekore ederek ve aksi takdirde kusursuz derecede temiz ve düzenli olan ofisinden gelen şüpheli kokuyu gidermeye çalışarak geçirdim.

Ofisteki bir dolaptan, Achilles'in müthiş miktarda silah sakladığı ama insan kalıntısı bulunmayan gizli bir geçit buldum. Teknik olarak oraya bir ceset sığabilirdi, bu yüzden bir ara orada bir ceset saklandığından emindim.

Dördüncü gün, Tom Rothwell Achilles'in kapısına geldi.

Hastaneden taburcu olduğumdan beri benimle bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu, ancak arama emri ya da emir çıkarmak için bir nedeni olmadığı için, tek yapabileceği şey kardeşimin merhametine ve iyi niyetine güvenmekti. Ama Tiernan'da bunlardan hiçbiri yoktu.

Artık her şey belirsizdi. Camorra askerlerinin binayı devriye gezdiğinden emindim, ancak Achilles ziyaretçilerimin istedikleri gibi gelip gitmelerine izin verilmesi konusunda kesin talimatlar vermişti. Tom'un aslında hoş karşılanmayan bir misafir olduğunu kimse bilmiyordu.

Eşiğin önünde duruyordu; ölümlülerin arasında bir tanrı gibi, her bir santimi ve her bir zerresi dikkatinizi ve hayranlığınızı çekiyordu.

Yakalanması zor. Zarif. Kötü niyetli.

Ne yazık ki kalbim, yüzü küçük çocukları korkutan ama benim için hala dünyadaki en muhteşem varlık olan bir adama aitti.

Dirseklerimi kapı pervazına dayadım ve yüzüne doğru esnedim. "Out of all the boyfriends you don't want to piss off,

Rothwell, benimki muhtemelen listenin en başında.”

“Saç kesimin güzelmiş.” Elleri ön ceplerine rahatça sokulmuştu ve sanki ben onu yüzüstü bırakmamış, yıllarca süren çalışmalarını mahvetmemiş ve üstüne üstlük *vurulup* kafamı kazıtmak zorunda kalmamışım gibi, kayıtsızlık saçıyordu. Gerçekten de, Tom Rothwell muhtemelen bu gezegende Luca’nın soğukluğuna rakip olabilecek tek adamdı. “Peki neden?”

"Neden ne?"

“Neden erkek arkadaşını kızdırmak istemiyorum?”

Benden daha fazla bilgi koparmaya yönelik bu bariz girişime güldüm. "Achilles her an buraya gelebilir, biliyorsun."

"Achilles limanda, bir sevkıyatı denetliyor."

Takipçimin bir takipçisi vardı. Evrenin gerçekten de çarpık bir mizah anlayışı vardı.

"Eğer bu doğruysa, neden orada onu tutuklamak yerine buradasın?" diye sordum meydan okurcasına.

“Çünkü onu uyuşturucu kaçakçılığı suçlamasıyla yakalarsam, onunla bağlantılı bulduğum on bir cinayet yüzünden onu hapse tıkamam.” *Tanrım*. “İçeri girebilir miyim?”

"Hayır."

"Teşekkürler." Reddetmemi hiç umursamadan yanımdan hızla geçti. Tom etrafa bakındı, yakın zamanda yenilenmiş bekar evini inceleyip her santimini hafızasına kazıdı. "Güzel bir aşk yuvası."

"Bu haneye tecavüz sayılmaz mı?" Dişlerimi sıktım.

"Neye izinsiz girdim ki?" Masummuş gibi etrafa bakındı. "O zaman izinsiz giriş."

Bana acıyarak baktı, bu bakışla üstlerinden herhangi bir tepki görmeden oturma odasının ortasına sıçabileceğini ima etti. “İşbirliği yaparsan bu iş daha çabuk biter.”

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim.

"Kahve?" "Sade. Şekersiz."

"Şaşırtıcı," diye mırıldandım, kahve makinesine doğru sürünerek. Ben fincanlar ve çay kaşıklarıyla uğraşırken, şahin gibi bakışları kafatasımı delip geçiyordu.

"Nasılsın?" Bir vazoya uzandı, sanki onu düzenliyormuş gibi, ben de o gittikten sonra onu atmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

"Ah, bilirsin."

"Bildiğimi söyleyemem. En son konuştuğumuzda ortadan kayboldun, hatırladın mı?"

"Hafızamda bir yerlerde. İtalya'da talihsiz bir kaza geçirdim. Kafa travması."

"Duydum." Yavaşça yaklaştı, atletik vücudunun odada kapladığı alandan çok daha fazla yer kaplıyordu. "Tuhaf, Prag'a uçtuğunu doğrulamak için veri tabanında pasaportunu bulamadım."

"Hmm." Kahvesinde çay kaşığını çevirdim. "Devlet yazılımlarının hatalı olduğu bilinir."

"Tierney." Artık o kadar yakındı ki nefesinin enseme gıdıklaması tüylerimi diken diken etti. Topuklarımın üzerinde döndüm ve arkamdaki tezgâha sıkıca tutundum. "Doğru olanı yap. Bana o ifadeleri ver."

"Hangi ifadeler?"

"USB'deki ifadeler."

"Onları

doğrulayamam."

"Neden olası ki?"

"Hafıza kaybı."

Elimde çok az bilgi vardı ve bu da diğerleri kadar iyi bir bahane gibi görünüyordu.

Tom'un kaşları V şeklinde çöktü. "Hastane raporunu okudum.

Sen hafıza kaybı yaşamıyorsun."

"Seçici hafıza kaybı," diye düzelttim.

"Seçici saçmalık," diye tersledi, çenesini sıkarak.

Aramızdaki hava gerginlikten yanıyordu, ama bu cinsel bir gerginlik değildi. Daha çok, ikimiz de onun beni boğazlamak istediğini biliyorduk. Ferrantes ailesi gerçekten başı beladaydı. Bu adam kemik peşinde koşan bir köpek gibiydi.

"Benim kara listeme girmek istemezsin, Bayan Callaghan."

"Oraya girenlere ne olur?"

diye mırıldandım, omuzlarımı sallayarak gösteriş yaptım. Hayat

güç pozisyonundaki egoist erkekler tarafından sindirilmek için çok kısıydı.

"Şanslıysalar mı? Onları hapse atarım," diye fısıldadığında burnu benimkine neredeyse değecekti.

"Peki şanssızlarsa?"

Sadece gülümsedi. Vücudumdaki her kemik buza dönüştü. Bu piç, karşılaştığım herhangi bir mafya üyesinden daha korkutucuydu.

Dikkatimi başka bir şeye vermek için arkamı döndüm ve titrek ellerimle kahvesini doldurdum. Bir mucize eseri, tezgaha sadece birkaç damla döktüm. Fincanı ona uzattım. "Al bakalım."

Tom fincanı benden aldı, sıcak kahveyi bir yudumda içti ve bana geri uzattı, bu sırada kişisel alanıma girerek.

"Beni bekletme, Callaghan," diye alaycı bir şekilde kulağıma fısıldadı, dudağı kulak mememe değdi. "Aldatmayı pek hoş görmem."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Hiçbir yanım Tierney'den ayrılıp Coppola ile uğraşmak için Napoli'ye gitmek istemiyordu.

Hiçbir parçam, *özellikle* de sikim. Taşınalı neredeyse bir hafta olmuştu ve söz verdiği gibi misafir odasında yatıyordu.

En azından Dr. Andrews'a gidiyordu. Ben de Dr. Clark'a gidiyordum. Biraz şansla (ve bolca lanet terapiyle), çok geçmeden sağlıklı bir ilişkimiz olacaktı.

"Kendine dikkat edeceksin, değil mi?" Tierney, alt dudağını ısırarak arabamın direksiyonuna hafifçe vurdu. Tanrı'nın kendisi dahil hiç kimse, benim özel yapım Porsche 550 Spyder'ımı sürmeye yetkili değildi. Bu da Tierney'i Tanrı'nın üstünde bir konuma yerleştiriyordu. Bu kadın, kendime verdiğim her sözü ve verdiğim her sözü bozmamı sağlama alışkanlığı edinmişti.

"Her zaman öyle yaparım." Sırt çantama uzandım, silah ve şarjörlerimi kontrol ettim.

On sekiz yaşımdan beri ilk kez, bir kan banyosuna girmeye isteksizdim. Ya New York'a geri dönemezsem? Tierney'i elde etmek üzereyken anlamsız bir şekilde ölme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Neden? Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Tabii ki endişeleniyorum. Sen yeğenimin en sevdiği amcasısın," diye homurdandı.

"Tom Rothwell sana bir daha gelirse..."

"İkinci Anayasa Değişikliği'ndeki haklarımı kullanırım. Bir daha evimize zorla girmez."

Bizim. *Bizim* dedi. Göğsüm sıkıştı. Kalp krizi mi? Belki. Yine de buna değer.

"Aferin sana. İtalya'dan dönene kadar güvenlik tutmanı sağlayamayacağımdan emin misin?"

"Kesinlikle," diye tısladı. "Beni artık zincirleyemeyeceksin, Achilles."

Ben İtalya'da kanlı bir savaşı bitirirken Tierney'nin bolca güvenlik görevlisi bulundurmaması konusunda kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Yıllarca onu zorlayıp her hareketini gözetleyerek bunu kendime ben yaptım. Şimdi kendime, onun Lila ya da Sofia gibi masum, çaresiz bir genç kız değil, yetişkin bir kadın olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Rujunu bulaştırmadan yetişkin erkekleri yere sererdi.

Buna güveniyordum.

Tierney özel havaalanının pistine indi ve motoru kapattı. Koltuğunda dönerek bana baktı. Jet çoktan çalışıyordu, Enzo ve Luca içeride bekliyordu.

"Bana tek parça halinde geri döneceğine söz ver." Gözlerini bana dikti.

Ne yazık ki onun için, şu anda biraz somurtkan hissediyordum. "Bunun karşılığında ne alacağım?"

"Ölmemek." Yüzünü buruşturdu. "Bu yeterli bir teşvik değil mi?" Omuzlarımı belirsiz bir şekilde silktim.

"Saçmalıyorsun!" Göğsüme itti. "Ölmeyeceğine söz ver."

"Bana ölümsüz olduğuma ve saçma olan benim?" Kaşımı kaldırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun, Achilles?" "Pazarlık."

"Tam olarak neyi pazarlık ediyorsun?" "Sevgiyi."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Tamam. Dinliyorum."

"Şimdi bir öpücük, teminat olarak. Eğer tek parça halinde geri dönersem... seni sikmeme izin verirsin."

Kaşları saç çizgisine kadar fırladı.

"Ve eğer geri döndüğümde birkaç parçam eksik olursa, oral seksle yetinebilirim."

Gülerek göğsüme bir tokat attı. Gerginliği bozduğum için memnun olarak sııttım. "Ölürsen ne olur?"

“Sahip olduğum her şeyi alırsın.”

"Ailen vasiyeti sadakatle yerine getirecektir." Gözlerini devirdi.

“Vasiyetin *sensin*,” diye karşılık verdim. “Her şey sana kalacak.” “Buraya gelmeden önce vasiyetini mi değiştirdin?” Yüzü soldu. “Hayır. Bir süredir tüm mal varlığımın tek varisi sensin bir süredir.”

“Bir süredir ne kadar?” Yüzündeki ifade şaşkınlık ve sevinç arasında gidip geliyordu.

Cevap vermekten başka seçeneğim yoktu. Birbirimize her zaman doğruyu söyleyeceğimize söz vermiştik. “On yıl.”

Kafasında hesap yaptı, en şiddetli düşman olduğumuz zamanlarda bile sahip olduğum her şeyi ona bırakmayı seçtiğimi fark etti ve elini ağzına götürdü. “Achilles...”

“Anlaşma var mı, yok mu?” diye sordum, iş adamı gibi. “Anlaşma var.”

Merkezi konsolun üzerinde birbirimize doğru eğildik ve başımı eğip dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Bana kendini açtı, dilini uzattı ve ucuyla benimkine dokundu. Boğazımdan düşük bir inilti  ıktı. Tadı tatlıydı. Karamela ve tarçın. Ve *benim*. Sanki tamamen ve tamamen bana aitmiş gibi tadı vardı. Tierney parmaklarını saçlarıma geçirdi ve öpücüğü derinleştirdi.

“Hey!” Enzo uçağın açık kapısından bağırdı. “Hepimizin evde bizi bekleyen bir sevgilisi var. İşini bitir artık, Romeo.”

"Görev çağırıyor," diye mırıldandım Tierney'nin ağzına, yüzünü okşayarak. "Beni bekler misin?"

"On bir yıldır bekliyorum. Bir hafta sonu daha beni öldürmez herhalde." Bir şey hatırlayınca kaşlarını çatarak benden uzaklaştı. "Hey, sen yokken babama kim yemek verecek?"

"Jeremie evcil hayvan bakıcılığı görevinde. Neden, endişeleniyor musun?" "Evet. Ben ona ona aklımdan geçenleri söylemeye fırsat bulamadan kazara öleceğinden endişeleniyorum.”

Sırıttım ve son bir öpücük  aldım. “Seni seviyorum, Küçük Alev.” “” s ylemedikarşılık söylemedi, ama o beni beni karşılık bana

bana

Ve bu bu daha dürüsttü oldu kelimeden söz
söylenmiş söylediğimiz... ve tek bir kelime söyledi.

Benim.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

"Dalga mı geçiyorsun lan?" Ateşli bir nefes verdim.

Luca parmaklarını göz çukurlarına bastırdı. "Nasıl oldu bilmiyorum."

"Nasıl olduğunu bilmiyorsun... Lanet uçağı geri çevir!"

"Üstündeyiz dostum. Sakin ol." Enzo elini omzuma koydu. Elini itip ayağa fırladım ve kokpite doğru koştum.

"Bana sakin ol deme."

Coppola New York'taydı ve doğrudan daireme doğru geliyordu.

Luca, Stefano'nun en sevdiği Rolex saatine 400.000 avro gibi cüzi bir ücret karşılığında takip cihazı yerleştiren Sam Brennan ile az önce telefonda konuşmuştu. Onu haftalardır takip ediyorduk. Şu anda Newark ile Manhattan arasında bulunan saatin konumu, bizi New York'a çekmek için bir tuzak olma ihtimali vardı ama ben bundan şüpheliydim. Bu Rolex, Stefano'nun öldürülen babasına aitti. Aile yadigârını vermektense böbreklerini feda ederdi.

Hayır, o New York'taydı.

Ve ben Atlantik Okyanusu'nun 45.000 fit üzerinde uçarken, o Tierney'e doğru gidiyordu.

"Benim daireme gidiyor olabilir," dedi Luca. "Daireni Jeremie koruyor," diye tısladım.

"Ailen için endişelenmiyorum. Ayrıca Coppola'nın derdi benimle. Uçağı geri çevir," diye pilotumuza bağırdım.

"Dönüşe geçmek üzereyiz. APIS'ten onay alındı." Pilotumuz bakışlarını dönüş koordinatörüne çevirdi. "Kırk dakika sonra oradasınız."

"Derin bir nefes alman lazım." Enzo

ve bir sigara yaktı. “New York trafiğı yüzünden muhtemelen Stefano’dan önce daireye varacaksın. Onu tekrar aramayı denedin mi?”

Aradım.

Tekrar. Ve
tekrar.

Ve yine aynı lanet şey.

Telefonu açmıyordu. Beni bıraktığından bu yana o kadar da uzun zaman geçmemişti.

“Bu iş bir telefonla halledilebilir,” dedi Luca, döşemeli şezlongunda otururken düşünceli bir şekilde. “Carmine ve Antonio şu anda binanın etrafında dolaşıyor. Bir şey söyle, hemen oraya giderler.” Elini hafifçe sallayarak Patek Philippe saatine baktı.

Parmaklarımı ensemde birleştirip, içimden küfrettim.

Ona güvenlik sözü vermemiştim, ama bu acil bir durumdu. Onu ihanet edip kurtarmakla, ya da onun talimatlarını körü körüne izleyip hayatını tehlikeye atmak arasında seçim yapmam gerekirse, hangisini seçeceğimi biliyordum.

Belki beni asla affetmezdi, ama en azından onu kurtarırdım.

Başımı omuzlarımin arasına düşürdüm. “Aramayı yap.”

Telefonum çalmaya başladı. Ekranda Tierney'nin adı yanıp söndü.

Oh, şükürler olsun.

"Neredeydin?" diye homurdandım.

“Sakin ol, kaplan. Henüz bir saat bile olmadı.” Rahat kahkahası kulaklarımı doldurdu. “Araba kullanıyorum. Aradığında bir tünele girmiş olmalıyım. Ne oldu?”

“Sangue Blu dairemize doğru geliyor.” Luca’ya Antonio ve Carmine ile görüşmeyi kesmesi için işaret ettim. Artık onlara gerek kalmamıştı. “Şu anda U dönüşü yapıyoruz. Kardeşinin evine gitmeni ve ben seni almaya gelene kadar orada kalmanı istiyorum.”

Kadın sinirlendi. “Ne zaman gelecek?” “Az önce ne dediğimi duydun mu?”

“Evet. Sadece tuvalete gitmeye vaktim var mı diye merak ediyorum. Neredeyse

."

"Yukarı çıkma." Sesimdeki çaresizliği gizlemeyi başardım. Zar zor. Onu korumak için orada olamadığım için içimdeki öfke boğazıma kadar çıktı. "Her an orada olabilir."

"Beni İrlandalıların bölgesinde mi görmeyi tercih edersin?"

Onun Bratva topraklarında olmasını da tercih ederdim. Her şey Coppola'dan daha iyiydi.

"Tierney," diye uyardım. "Benimle dalga geçme. Sana bir emir verdim. Bunu pek sık yapmam."

"Tamam, tamam," diye iç geçirdi. "Hemen Tiernan ve Lila'nın yanına gideceğim."

Gözlerimi kapattım ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIERNEY

Doğrudan Tiernan ve Lila'nın evine gitmeyecektim.

O piçi kendi ellerimle halledecektim.

Beni sığır gibi satın alabileceğini düşündüğü için hak etmişti.

Hayatımın aşkının ölmesini istemesi, onun amacına hiç de yardımcı olmadı. Stefano Coppola, her yönüyle benim düşmanımdı.

Hayatımı, olmadığım bir şey gibi davranarak geçirmiştım: parti kızı, sosyetik, sersem. Ama gerçek şu ki, ben bir kampta yetişmiş bir askerdim. Bir top mermisi. İyi eğitilmiş bir piyon.

Soğuk. Hesapçı. *Kan dökücü*.

Ama geçtiğimiz birkaç hafta içinde, bu piyon tahtanın diğer tarafına ulaşmayı başardı. Tüm olasılıklara rağmen, kendimi kraliçe konumuna terfi ettirdim ve şimdi de öyle davranacaktım.

Susuzluğumu gidermenin zamanı gelmişti.

Achilles'in Porsche'sini yer altı otoparkına park ettim ve asansörle yukarı çıktım. Daire kilitliydi ve güvenlik uygulamasında son üç saat içinde içeride veya dışarıda herhangi bir hareket tespit edilmemişti.

Coppola henüz gelmemişi.

Bu bana tuvalete gitmek, ardından Achilles'in ofis dolabındaki gizli zılayı kontrol etmek ve kendime susturuculu güzel bir Nighthawk GRP seçmek için zaman verdi. Silahın gücü yüksekti ve göze çarpmıyordu.

Komşuları uyandırmaktan endişe ettiğimden değil — daire tamamen ses geçirmezdi — ama gerçekçi olarak bakıldığında, Coppola takviye kuvvetlerle geliyordu ve ben de o piçleri tek tek halletmem gerekiyordu.

Şarjörü doldurur doldurmaz, girişten yumuşak bir tıklama

duydum ve Coppola'nın içeri girdiğini anladım.

Ofis kapısına sırtımı dönmüş olarak, dar geçide kadar sürünerek girmek ve arkamdan kapıyı kapatmaktan başka seçeneğim yoktu. İdeal bir yer değildi, ama bu sayede o yatak odasına girene kadar ya da içeriye yeterince girip gizlice çıkıp onlara pusu kurabileceğim kadar uzaklaşana kadar saklanabilecektim.

Askerlerinin daireye girerken, tasarımcı loaferlerinin yere çarpan yumuşak tıklamalarını duydum. İtalyanca konuşuyorlardı, sesleri kısık ve alçaktı.

Kafam karışmış ve dehşete kapılmıştım. İçeri nasıl bu kadar kolayca girmişlerdi? Birisi kapıdan her girdiğinde telefonlarımıza uyarı gönderen güvenlik sistemini nasıl aşmışlardı? Achilles'in askerleri neredeydi? Genellikle bölgeyi baştan sona tarayarak potansiyel tehditleri ortadan kaldırırlardı.

Durum kötüydü. Resmen sayıca azdım, köşeye sıkışmıştım ve kaçış yolum yoktu. Hepsini alt etmem gerekecekti.

Ofise yaklaşan ayak sesleri duydum ve dolabın dar aralığından dışarı baktım. Tek görebildiğim mokasen ayakkabılar ve koyu renk pantolonlardı.

Odadaki kişi masasındaki belgeleri karıştırdı, İtalyanca küfretti, sonra sinirinden eline ne geçerse kırdı. Bir dizüstü bilgisayar, lamba ve resim çerçevesi yere düştü. Ani gürültüyü fırsat bilip silahımı hazırladım.

Yaklaş. Cesaretin varsa.

İyi ya da kötü, piç kurusu tam da bunu yapmaya karar verdi. Aradığını bulamayınca çekmeceleri açmaya başladı, içindekileri yere boşalttı. Öfke omurgamdan aşağı akıverdi. Achilles'in eşyalarına nasıl bu kadar dikkatsizce dokunur? Kendini kim sanıyordu?

Dolabıma ulaştığında hazırdım. Dolabı açar açmaz tetiği çektim ve kurşunu tam kaşlarının arasına sapladım. Susturucu sayesinde *patlama* sesi yumuşaktı. Şaşkın bir ifadeyle yere yığıldı

gözlerinde şaşkın bir ifadeyle

Coppola'nın neye benzediğini bilmediğim için, yere serdiğim kişinin o olup olmadığını bilmiyordum. Tanıma uyuyor gibiydi: otuzlu yaşlarında, şık giyimli ve bıyıklı.

Ama bunun pek önemi yoktu. Achilles buraya gelme fırsatı bulamadan burayı temizleyecek ve Coppola'nın tüm klanını öldürecektim.

Saklandığım yerden sürünerek çıktım ve piçi yüzüstü yere çevirdim. Ağırdı ve epey kanlıydı. Zor nefes almamı bastırarak, gömleğini yırttı. Beklediğim gibi, kurşun geçirmez yeleği vardı.

"Onu ödünç almak zorundayım. Zaten artık sana bir faydası yok," diye mırıldandım, bir elimle silahı kapıya doğrultarken, diğer elimle omuzlarındaki cırt cırtları çekip yeleği gövdeme ayarladım. Koridordan başka bir kişi geçti ve masanın altına saklanmak zorunda kaldım. Panelli masanın altındaki küçük aralıktan o kişiyi gözetledim.

Adam koridordan hızla geçti, ofis zemininde bir ceset olduğunu fark etti ve kapı eşiğine geri döndü. Yüzü düştü.

"Che cazzo succede...?" Ofise bir adım attı.

Hızla ayağa fırladım ve yüzüne ateş ettim. En isabetli atış değildi ama hedefi vurdu. Kötü açıdan gelen kurşun yüzünü parçaladı ve kanlı bir patlama sesi çıkardı. Dışarıdakiler bunu duymuş muydu? Duymamış olsalar bile, zamanımın azaldığını biliyordum. İş bitirmem gerekiyordu.

Sırtımı duvara dayayarak ofisten yavaşça çıktım, dairedeki sesleri duymak için kulak kabarttım. İki çift ayak sesi duyuyordum; biri ana yatak odasından, diğeri mutfaktan geliyordu. Önce mutfakla ilgilenmeye karar verdim. Orası daha yakındı ve koridorda sırtımı açıkta bırakmak istemiyordum.

Koridordan parmak uçlarında ilerleyerek mutfığa doğru baktım ve bir adamın duvarlardaki sanat eserlerini yırtıp atarak kasa ya da güvenlik kamerası aradığını gördüm.

bana sırtı dönüktü.

Pat.

Bu sefer kolay ve temiz bir vuruştı. Yere düştü. Kalan mermi sayısına dikkat etmem gerekiyordu. Şimdiye kadar kafalarına doğru nişan almayı başarmıştım, ama şans meleğinin beni terk etmek üzere olduğunu hissediyordum. Adamın nabzını kontrol etmek için bir adım attım, tam o sırada arkamdan bir el belime dolandı.

Buna, kafamın arkasına dayanan soğuk bir silah namlusu eşlik ediyordu. Tristan Hale'in beni vurduğu yerden çok da uzak değildi.

"Merhaba, güzel gelinim. Sonunda tanıştık." Soğuk dudaklar kulağımın kenarında hareket etti, sert İtalyan aksanı buz gibi yağmur damlaları gibi içime sızdı.

Stefano Coppola tarafından yakalanmıştım.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TIERNEY

“Biliyor musun, aramızdaki işlerin yolunda gitmemesi gerçekten çok yazık.” Stefano beni bir kablo bağıyla mutfak adasındaki tabureye bağlıyordu. “Yirmi dakikadan az bir sürede, üstelik büyük bir isabetle, benim en iyi eğitilmiş üç adamımı öldürdün. Bunu oldukça büyüleyici buluyorum.”

Ağzımı açarsam işimin biteceğini bildiğimden, ukala bir cevap vermeyi kendime engelledim.

Coppola kablo bağına çok sert bir şekilde çekti, neredeyse bileklerimdeki kan akışını kesecekti. Bir çığlık atmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. Acımı görmesine izin vermeyecektim.

Gangster geri adım attı ve gülümsemeyle eserini hayranlıkla seyretti. “Şimdi daha iyi, değil mi?”

“Kadınları elinde tutmanın tek yolu onları bağlamak mı?” diye sordum sertçe. Ağzımı kapalı tutma planım suya düştü. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Dikkatli ol.” Sinsi gülümsemesi daha da genişledi. “Bana karşılık verirsen, seni sadece bir takas aracı olarak kullanmaktan daha fazlasını yapabilirim.”

“Denemeni isterim.” Ses tonumu sakın tuttum. “Seni bitireceğim...”

Kapı birden açıldı ve Achilles nefes nefese eşikte durdu.

Utançtan geri çekilme akıllılığını gösterdim. Buraya hiç gelmemeliydim. Benden kardeşimin evine gitmemi istemişti ve ben de öyle yapmalıyım. Bunun yerine, ona milyonuncu kez karşı geldim.

Achilles’in ölü gözleri beni görünce duygu dolu bir şekilde parladı, ama sonra yine her zamanki duygusuz, ölü havuzlarına döndü.

Stefano silahını ona doğrultmuştu ve Achilles’in silahı da çekilmişti, Stefano’nun kafasına nişan almıştı. Hem de bir av tüfeği

. Av tüfeği. Mossberg mi Remington mu, ayırt edemedim.

"Oh, güzel. Sonunda geldin," dedi Stefano İngilizce selamlayarak.

"Onu bırak," dedi Achilles sakın bir sesle, bakışları kasten bana değil, Coppola'ya odaklanmıştı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Kızgın olduğun kişi benim, o yüzden hesaplaşalım."

"Katılmıyorum. Onun bu konuyla çok ilgisi var." Stefano, sahte bir şefkatle serbest elini yanağımdan gezdirdi ve başımı kaldırdığımda, köpek dişli gülümsemesinin genişlediğini gördüm. "O benimdi ve sen onu benden aldın."

"O hiçbir zaman senin değildi," diye hırladı Achilles, "ve onu sana vermemeyi akıl ettiğim için minnettar olmalısın, çünkü bu sana birkaç aylık mutlu bir hayat kazandırdı. Onu elde etmek için gecenin köründe evine gizlice girip, uykunda seni katletmem an meselesiydi."

Achilles daireye girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Duvarlar odanın içinde sarsıldı.

"O silahı ateşlersen, kızı da benimle birlikte götürürsün," diye uyardı Coppola.

"Bu benim av tüfeğim. İçinde kurşun var," dedi Achilles, iki kat daha sakın ama üç kat daha ölümcül bir sesle. "Yani kafanı uçurup kızı alabilirim. Ne şanslı bir günüm ama."

"Seni bu duruma nasıl düşürdüğümü bilmek istemiyor musun?" diye sordu Coppola.

"Özellikle değil."

"Rolex'imi danışmanıma verdim. Onu birkaç sokak ileride indirdim ve geri kalan yolu yürüyerek gitmesini sağladım. Askerlerin onun izini buldu ve onu takip etti. Benim bunu öğrenemeyeceğimi sandın, ha?" Sangué Blu çenesini okşadı. "Çok dikkatsiz davranıyorsun, Achilles. Peki ne için?" Başını salladı ve bana işaret etti. "Bu mu? Savaşı bunun için mi başlattın?"

Achilles'in çenesi sıkıldı, ama ağır işi sessizliğine bıraktı

yükü üstüne aldı. Psikolojik savaş sırasında sakın bir maske takıyordu. Bu arada, ben sırtımı esnetiyormuş gibi yaptım, bağlı ellerimi başımın üstüne kaldırdım. Onları önüme getirebilseydim, Coppola'nın dikkati dağıldığında kollarımı boynuna dolayarak onu boğmaya çalışmak için iyi bir pozisyonda olurum. Ancak bunun için Achilles'in onun dikkatini çekmeye devam etmesi gerekiyordu. Gözlerim Achilles'in yüzünü taradı, ama o bana bakmayı reddetti; düşük enerjili hakimiyeti odayı elektrikliendiriyordu.

"Buradaki küçük kız arkadaşının üç askerimi öldürdüğünü biliyor musun?" diye homurdandı Coppola.

Achilles, boşta kalan omzunu omuz silkerek kaldırdı. Zaman kazanmaya çalışıyordu ve ben de planının ne olduğunu merak ettim. Her zaman bir planı vardı. Coppola'ya attığım hızlı bir bakış, durumu anlamamı sağladı. Kolu titremeye başlamıştı. Glock'unu Achilles'e çok uzun süredir doğrultmuştu. Achilles, onun yorulacağını umuyordu. *Kendisi* ise saatlerce birine çok daha ağır bir silah doğrultabilirdi.

Bakışlarım Achilles'in yanağını delip geçti ve sonunda bana tarafsız bir bakış attı. Çenemle arkamdaki ellerimi işaret ettim. Gözleri tekrar İtalyan mafya üyesine kaydı.

"Silah kullanmakta iyidir," diye kabul etti Achilles. "Başka şeylerde de."

"Onu bu yüzden mi yanınızda tutmaya karar verdiniz?" Stefano başını eğdi.

Kollarımı başımın üstüne kadar kaldırdım — yavaş, yavaş, acı verecek kadar yavaş — ve önüme getirdim. Stefano hâlâ yanımda duruyordu, ama tamamen sohbete dalmıştı.

"Hayır," dedi Achilles yavaşça. "Onu tuttum çünkü ona aşığım."

Stefano burun kıvrıdı. "Sen aşk hissedemezsin, Achilles. Sen bir canavarsın. Bunu herkes bilir."

"Canavarlar da sevebilir. Aslında insanlardan daha çok," dedi Achilles, bana en ufak bir bakış bile atmadan. "Ölen karını sevmiyor muydun, Stefano?"

"Sevdim, evet." Coppola'nın boğazı hareket etti. "O benim hayatımın ışığıydı"

”
.

"Ve Tierney'nin iki yıldan kısa bir sürede onun yerini alabileceğini mi düşündün?" diye hırladı Achilles.

Stefano'yu boğmak için ona atlamam gereken açığı hesapladım. Neyse ki bir taburede oturuyordum. Bu bana yükseklik avantajı sağladı; bunu başarabilirdim.

"Hayır," dedi Stefano. "Ama onu sevmeyi planlamıyordum. Sadece onu sıcak bir am ve çocuğumun annesi olarak

kullanmayı planlıyordum." "Oh, peki." Achilles hiç rahat görünüyordu. "Bu artık

. Ama yenilgiyi kabul etmek için henüz geç değil. Bana Napoli'deki topraklarını ver, ben de çocuklarının yetim kalmasını engelleyeyim."

"Sakin çocuklarımdan bahsetme, *stronzo*," diye tükürdü Stefano. "Senin ve o küçük sürtüklerin..."

Stefano'nun üzerine atladım ve kollarımı boynuna doladım, canımı kurtarmak için sıkıca sıktım. O geriye doğru sıçradı, boğuk bir ses çıkardı. Ama açım tamamen yanılttı ve çırpınarak vücudunun yanına düştüm. Stefano küfretti, beni vurmak için silahıyla uğraştı. Tetiği çekmeyi başardı, silah sesi havada yankılandı. Mermi yeleğimi sıyırdı, sonra yoluna devam ederek duvara saplandı. Achilles üzerimize atladı ve adamı benden kopardı. Av tüfeğini kullanmadı. Muhtemelen dost ateşi durumunu istememişti. Bunun yerine, iki eliyle Stefano'nun boynunu kavradı ve tek bir akıcı hareketle kırdı. Stefano bir kum torbası gibi yere düştü.

Onun yanına düştüm ve Stefano'nun beni vurduğu yer olan karnımı tuttum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ACHILLES

Tierney'in gövdesinden koruyucu yeleği yırttım, uyuşmuş parmaklarımla merminin isabet ettiği tarafı yokladım. Yerde yatıyordu. Ciddi bir yarası yok gibi görünüyordu. Aslında, mermi onu çizmiş bile değildi.

Coppola yanımda yatıyordu, kasılmalar geçiriyor ve ağzından köpükler çıkıyordu. Kalbi yakında duracaktı, ama yine de acı çekerek geçireceği birkaç dakika daha vardı.

"Acıyor mu?" Yüzünü avuçlarımla arasına aldım, parmaklarım titriyordu. "Hayır. Yelek işini yaptı." Başını salladı, sersemlemiş bir şekilde gülümsüyordu
sersemlemiş bana bana "Ben çıkardım çıkardım üç
çıkardım askerlerinden askerlerinden "Daha fazlasını da halledebilirdim."

"Sen delisin," diye hırladım, eğilip onu deli gibi öptüm.

Hâlâ bağlı olan kollarını boynuma doladı, sırtını kavisleyip bana doğru geldi ve ben de onaylayarak ağzına inledim. Sikim pantolonumun içinden zonkluyordu, onun tatlı amına bastırıyordu ve ben de çizmemden Bowie bıçağımı çıkarıp, onun ince bluzunun kumaşını kestim. Göğüsleri dışarı fırladı, küçük, dik ve mükemmeldi. Eğildim ve dilimin ucuyla bir meme ucuna dokundum. Altımda titredi, bana ulaşmaya çalıştı ama sonra hala bağlı olduğunu fark etti. Coppola hala son nefeslerini öksürerek veriyordu, donuk gözlerle bizi izliyordu.

Bırak izlesin ve boğulsun.

"Teknik olarak bahsi ben kazandım. Sağ salım geri döndüm." Meme ucuna nefes üfledim ve sertleşmesini izledim. "Ödülümü almanın zamanı geldi."

Başını geriye attı ve inledi. "Eh, bahis bahistir."

"Ama seyircilerimiz var." Diğer meme ucuna geçtim

meme ucuna geçtim, soğuk havanın onu sert bir elmasa dönüştürmesi için yeterince ıslattım.

Bakışları yanıımızdaki titreyen siluete kaydı. "Kimin umurunda? Bırak beni."

"Yok. Sanırım sana bir ders vereceğim." Bıçağımın ucu karnının derisini takip ederek aşağıya doğru kaydı. Pürüzsüzdü, ancak rahmini kaybetmesinden kaynaklandığını artık bildiğim pürüzlü bir yara izi hariç.

İkimiz de ona asla ciddi bir zarar vermeyeceğimi biliyorduk. Bu hareketin onda yarattığı beklenti ve arzusunun titremesi beni daha da sertleştirdi.

"Stefano, ne kaçırdığının farkında değilsin. O çok tatlı." Pantolonunun bel kısmını çektim. O da itaatkar bir şekilde pantolonunu aşağı indirdi; iç çamaşırı giymediği ortaya çıktı. "Ee..." Başımı bacaklarının arasına daldırdım ve yavaşça yaladım. "Lanet olsun..." Ağzımı klitorisine yapıştırdım. "Tatlı." Onu iyice emdim.

O çığlık attı, elleriyle başımı bacaklarının arasına daha derine çekmeye çalışırken çırpındı, ama elleri hala bağlı olduğu için beceremedi. "Lütfen," diye inledi Tierney.

"Lütfen ne?" "Lütfen beni sik."

Coppola bir kez gözlerini kırptı ve her şeyi kaydettiğini anladım. Ölmenden önce göreceği son şeyin bu olduğunu.

"Duydun mu?" Gözlerimi alaycı bir şekilde ona dikti. "Bunun için yalvarıyor. Sen ona asla istediğini veremezdin."

"Acı verene kadar beni sik," diye homurdandı. Tam bir psikopattı.

Ve ben ona sırılsıklam aşıktım.

"Ona bir gösteri sunalım, Piccola Fiamma. Güzel bir veda." Coppola'ya göz kırptım. Onu karnının üstüne çevirdim, ama bana hazırlanmak için dört ayak üstüne kalkmaya çalıştığında, dizimi belinin altına bastırdım ve onu yere yapıştırdım. "Sikimin senin içine girip çıkmasını izlemesini istiyorum." Kemerimi çözdüm. Sikim

sertleşmiş ve ona girmek için hazırды, ucunda ilk damla benim parıldıyordu.

"İzle," dedim Coppola'ya; Tierney'i kalça kemiğinden tutarak kışını hafifçe havaya kaldırdım ve kendimi ona santim santim sokmaya başladım. Vücudunu bir titreme sardı. Ona yaşattığım bu tatlı işkencenin her saniyesinden zevk alıyordum; bunun, yıllardır her gün onu özleyerek hissettiğim şeylerin sadece ucu bile olmadığını çok iyi biliyordum.

Eğildim ve bir elimi omuzlarının iki yanına koyarak onu kucakladım, sonra boynunun arkasını ısırdım. "G-noktasına nasıl vurduğumu izle ve küçük gelinini bayılana kadar sik, Sangué Blu."

Kalan son özdenetimimi de kaybedip, azgın bir hayvan gibi ona dalmaya başladığımda, o nefesini tuttu.

Onu hızlı ve derinden sikerken, duvarlarının benden orgazmı sağdığını hissederken, düzgün göremiyordum. Ailemin havuzundaki geceden bu yana çok uzun zaman geçmişti. En sevdiğim uyuşturucunun bir dozunu daha beklerken, tüm bu zaman boyunca deliliğin eşliğinde sallanmışım.

Boynunun arkasına ısırdığım yer daha da sıkılaştı ve orgazmımın sıcak baskısının omurgamın tabanını kavradığını hissettim. Onun da çabuk boşalması gerekiyordu, yoksa ikimizi de utandıracaktım.

Sonsuza kadar koruyucu meleğim olan Tierney'nin nefes alış hızlandı ve daha da kesik kesik hale geldi. "Geliyorum. Durma. Beni daha sert ısır."

Öyle yaptım, kan akıtmayacak kadar hafifçe ısırdım. Lanet olsun, yapamadım. Tüm dünyanın geleceği buna bağlı olsa bile, bu kadına asla zarar veremezdim.

İç organları sikimin etrafında titreyerek zevkimi sıkıştırıyordu. Orgazmlarımızı birlikte yaşadık ve o kadar iyi hissettim ki gözümde yıldızlar uçuşuyordu.

Coppola'ya tekrar baktığımda, ölmüştü. Dudaklarının kenarları solmaya başlamıştı ve gözlerindeki dehşet ifadesi cansız bir bakışa dönüşmüştü.

Tierney'den yavaşça çıktım, sikimin yanını onun kışına sürterek üzerimizdeki sıvıları temizledim ve ayağa kalktım. O

Yerde yatmaya devam etti, elleri hâlâ bağlıydı. "Kalk," emrettim.

Sırt üstü yuvarlandı ve kendini yukarı itti. Bıçağını alıp plastik bağları kestim. İçimdeki bir şey korkutucu derecede dondu. Orgazmın zevki geçince, aslında henüz sevişmediğimizi hatırladım. Tek yaptığımız şey sikişmekti. Fiziksel olanın ötesinde hiçbir bağımız yoktu. Uçağa binmeden önce ona söylediğim o sözleri pekiştirecek hiçbir şey yoktu. Onun bana asla söyleyemeyeceğinden şüphelendiğim sözler.

"Ne yaptığını sanıyordun?" Koyu renkli gömleğimi çıkardım, pantolonumun fermuarını çektim.

"Seni kurtarıyordum." Yüzünü buruşturarak bileklerini ovuşturdu. "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

"Herkesin ara sıra kurtarılmaya ihtiyacı vardır." Kollarını boynuma doladı ve kulak mememi ısırıldı. "Ve senin için kurşun yediğim için mutluyum, çünkü artık bunun karşılıklı bir şey olduğunu biliyorsun. Senin beni önemsendiğin kadar ben de seni önemsiyorum."

Kesinlikle imkansızdı, ama onun küçük hayallerini yıkmayacaktım.

"Değer vermek mi, sevmek mi?" diye sordum.

Cevap olarak gözlerini kırıştırdı, hazırlıksız yakalanmıştı. "İkisi de aynı şey."

"Öyleyse, sen de beni sevdiğini söylemende bir sakınca olmaz. Çünkü ben, Tierney, sana deli gibi aşığım. Seni gördüğüm ilk günden beri sana aşığım."

Fiziksel olarak geri çekildi, kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Yorgunluktan bitkin bir halde bileğini yakaladım. Sevişmek yerine sevişmekten yoruldum. Onu duygularını hissetmeye zorlamak yerine, onun duygularının etrafında parmak uçlarında dolaştım.

"Söyle," diye tısladım. "*Gerçeği.*"

Yutkundü. Avcının pençesine düşmüş bir av gibi bana baktı. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Bununla yüzleşmek zorundaydı. Bizimle.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Aslında, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle.

Bu tatmin edici ve çılgınca bir duyguydu. Yine de onu rahat bırakmadım.

"Daha yüksek sesle."

"Seni seviyorum," diye dişlerini sıkarak mırıldandı.

"Duyamıyorum."

"Seni seviyorum, seni piç!" Öfkeyle nefes nefese kalmış bir halde göğsüme itti. Sonunda—lanet olsun sonunda—ondan bir duygu koparmayı başarmıştım. "Sanki bunun doğru olduğunu bilmek için duymak zorundaymışsın gibi. Her zaman sen oldun. Başka kimse olmadı. Hayatımı tamamen mahvettin, ama yine de her günümün en parlak anları, senin orada olduğunu, gizlendiğini, izlediğini, özlediğini bilmektir."

Yüzüne yaklaştım. "Beni delirtmek hoşuna mı gidiyordu?"

"Evet!" Beni daha sert itti. "Hâlâ beni önemsemediğini gösteren tek işaret

hala beni önemsemediğinin tek göstergesiydi."

"Tabii ki umursuyordum." Dişlerimi gıcırdattım. "Senin benim olmadığın her an, su altında hayatta kalmaya çalışmak gibiydi. *Seni seviyorum*," dedim.

"Ben de seni seviyorum, pislik."

"Hiç basit bir talimatı dinleyecek misin?" Belini kavradım. Hemen bana yapıştı. Şimdi bunu yapmasını seviyordum. Kendini savunmasız bırakmasını. Ya da her zaman o kadar sert olmamayı.

"Muhtemelen dinlemeyeceğim." En azından özür diler gibi bir yüz ifadesi takınacak kadar nezaketi vardı. "Bu benim içime işlemiş. İsyan etme ihtiyacı içimi yakıyor. Bundan asla kurtulabileceğimi sanmıyorum."

Başımı eğip onu öptüm. "Bu kadar çılgına çeviren bir kadına aşık olmayı hak edecek ne yaptım bilmiyorum."

O içini çekti. "Şey, bir sürü insanı öldürdün, uyuşturucu kaçakçılığı yaptın, karıştın..."

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Şşş. Bu retorik bir soruydu."

Bana gülümsedi ve ben onu tekrar öptüm.

Kendimi durduramıyordum.

O çok çekiciydi, çok tatlıydı.

Ve bu durumu kesinleştirecek bir yol bulmadığım sürece, çok geçiciydi.

BÖLÜM ELLİ ALTI

TIERNEY

Ertesi gün terapiden eve döndüğümde, Achilles için güzel bir şey yapma konusunda içimi kaplayan vahşi bir ihtiyaç hissettim.

Nereden geldiğini ya da nasıl durduracağımı bilmiyordum. Sanki birdenbire patlayan bir volkan gibiydi.

Sevdiğim insanlara her zaman iyilikler yaptım. Kayınbiraderim Lila, evliliğinin ilk birkaç ayında kendini aç bırakırken onu sağlığına kavuşturmuştum. Tiernan intihar eğilimindeyken her gün elini tutmuş, her gece nefes alıp almadığını kontrol etmek için göğsünün hareketini izlemiştim.

Ama bunu asla abartmadım ve bunu sadakatimin ve sevgimin bir göstergesi olarak görmedim. Çevremdeki insanlara iyi davranmamın sebebi, nazik ya da kibar olmak istemem değildi, onları o kadar çok seviyordum ki, onların incinmesi ya da acı çekmesi fikrine dayanamıyordum.

Bu farklıydı.

Achilles'in, çaba gösterdiğimi bilmesini *istedim*.

Ona, tüm o sıkı çalışmasının ve çabalarının boşa gitmediğini göstermek istedim. Yıllarca özgürlüğümün tek şansının olabildiğince vahşi ve kavgacı olmak olduğunu düşünerek davrandıktan sonra, artık evcilleşme fikrine ısınmaya, yumuşamaya ve açılmaya başladığımı göstermek istedim.

Geleneksel bir eş adayı olmadığım için, fikirlerim kısıtlıydı. Oturma odasında volta atarken, bacaklarımı beline dolamadan onu mutlu etmenin yollarını düşünmeye çalıştım.

Onun için alışveriş yapabilirdim, ama Achilles'in tahmin edilmesi zor, kendine özgü bir tarzı vardı. Bir gün özel dikim bir takım elbise giyip, ertesi gün şort ve kapüşonlu sweatshirt giyebilse de, giydiği her kıyafet ona tam olarak yakışıyordu.

Onunla birlikte seramik veya sanat derslerine gidebilirdim, ama o derslerin her dakikasından nefret eder ve beni memnun etmek için mutlu gibi davranırdı, ben de bunu istemedim.

Yapmayı bildiğim ve çok iyi yaptığım tek bir klişeleşmiş kadın işi vardı: yemek pişirmek.

Mutfakta çok iyiydim. Birincisi, Tyrone ile yeniden bir araya gelmeden önce Tiernan ve ben Igor'dan kaçarken oldukça ilginç yerlerde zaman geçirdim. İkincisi, büyürken evdeki tek kadın bendim ve toplumsal normlara boyun eğmekten çok, Callaghan erkeklerinin yemek yapma konusunda berbat olduğunu fark ettim ve herkesin açlıktan ölmesini istemedim.

Achilles'in ev yemeklerini sevdiğini bildiğim için, kuru üzümlü tatlı kuskus ve doyurucu bir kuzu eti ve sebze güveci hazırladım. Sonra, belki biraz sokak yemeği isteyebileceğini düşündüm ve dolma sardalya kızarttım.

Saat yedi olduğunda hâlâ eve gelmemiştı, ben de ona bir tatlı pişirecek vaktim olduğuna karar verip meşhur hurmalı kurabiyelerimi yaptım.

Saat sekiz buçukta kapıdan içeri girdi. O sırada etrafım bulaşıklar, baharat kokuları ve fırınlanmış yiyeceklerin kokusuyla doluydu. Ayrıca, tüm bu yoğun çalışmanın ardından biraz dağınık görünüyordum. Onu karşılarırken gülümsedim. "Merhaba!"

Ceketini çıkardı, bana bir öpücük vermek niyetiyle bana doğru yavaşça yürüdü, sonra etrafımdaki bulaşıkları görünce olduğu yerde dondu. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey. Sana akşam yemeği hazırladım ve biraz kendimi kaptırdım." "Bana... akşam yemeği mi hazırladın?" diye sordu, sanki bu fikir duymamış gibi.

Ve sanırım öyleydi. Onun için. Çünkü onu nefret etmeye çalışmak ve ona kasten kaba davranmakla çok zaman harcamıştım.

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Ev yapımı yemekleri sevdiğini biliyorum. Ama bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Bana... bir saniye ver."

Aniden, o döndü döndü ve hızla yürümeye yön

Yatak odası. Mutfakta durmuş, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıırıyordum.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Sınırı mı aştım?

Öyle olduğunu sanmıyordum.

Ama belki de Achilles yeni yemekleri denemeyi sevmiyordu. Ya da belki de eşyalarına dokunmamı istemiyordu. Gerçi bu seçeneklerin hiçbiri pek olası görünmüyordu.

Yatak odasına gidip ona iyi olup olmadığını sormak için can atıyordum, ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Biraz zamana ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu vermek niyetindeydim. Parmaklarımla telefonumun ekranını kaydırarak saati kontrol ettim. Oraya gidip ona bakmadan önce ona on dakika süre verecektim.

Achilles, tam sözümü bozup peşinden gitmek için sabırsızlanmaya başladığım anda, sekiz dakika sonra geri döndü.

Gözlerini sildi ve gözlerinin kenarlarının kızardığını fark ettim.

Ağlamış olamazdı, değil mi?

Dudaklarımı yaladım, kıpırdamaya ya da nefes almaya cesaret edemedim.

"İyi misin?" diye sordum, nedense içim acıyarak.

Birinin Aşıl'e bakması, tam tersinin olmaması, gerçekten o kadar şaşırtıcı mıydı, beklentilerin ötesinde bir şey miydi?

Sanırım cevap evetti. Annesi onu hiç sevmemişti —bu benim sözüm değil, onun sözü— ve babası duygulardan tamamen yoksundu. Bir de ben vardım. Çocukken ona biraz şefkat, biraz sevgi, tutunabileceği bir şey vermişim, sonra hepsini birdenbire elinden almışım.

Beni bu kadar şiddetle nefret etmesine şaşmamalı.

"İyiyim. Ben sadece..." Karşımda durdu ve biraz utangaçça gülümsedi. "Sadece burada olduğun için çok mutluyum," diye bitirdi.

Bu, aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatmam ve parmaklarımı saçlarına dolayarak onu kendime çekip ateşli, tutkulu bir öpücük vermem için yeterliydi. Nefesinden sigara ve kahve kokusunu aldım ve içimden, izin verirse bu adama göz kulak olacağıma yemin ettim.

Onu öpüşmemden bıraktığımda, hâlâ biraz

sersemlemiş görünüyordu.

"Aç mısın?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet... sanırım."

"Sanıyorsun mu?"

"Bütün bunları benim için hazırlamana biraz şaşırdım. Ama evet, açım. Açım," dedi, o anı sindirmeye çalışarak, sözlerini benden çok kendine söylüyor gibiydi.

"Ben de burada olduğum için mutluyum, biliyorsun." Parmaklarımı, onun yanağındaki pürüzlü derinin üzerinde gezdirdim—oraya benim bıraktığım yara izleri boyunca. "Ve yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, biliyorum."

"Nereden

biliyorsun?" "Sana izin vermem."

Kalbim sıkıştı. Beni isteğim dışında burada tutacak mıydı? Yine hayatıma karışmayı mı planlıyordu?

Yüzümdeki tedirginliği okumuş olmalıydı, çünkü kollarımı kavradı ve "Hayır, gitmene izin vermeyeceğim çünkü seni benimle mutlu etmek için her şeyi, *her şeyi* yaparım." dedi.

"Her şeyi mi?" Kirpiklerimin arkasından ona baktım, bakışlarındaki tanıdık sıcaklık vücudumu doldurdu.

"*Her şeyi.*"

"Bazı uyarı işaretlerin olmalı." Gülümsedim. "Sen söz konusu olduğunda mı? Hayır."

"Bu mümkün değil."

Başını salladı. "Bana güven Tierney, seninle ilgili konularda renk körü olduğumu söylüyorum."

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

“Sonunda tekrar bir araya gelmek çok güzel.” Lila şarküteri tabağından bir üzüm seçti ve memnun bir iç çekişle ağzına attı. “Çok uzun zaman oldu. Sanki seni sonsuza kadar görmemişim gibi hissediyorum.”

“Çünkü görmedin.” Yarım kadeh şampanyayı bir dikişte içip, ardından bir parça peynir yedim. “Kardeşinden kaçmakla, onunla yatmakla, onun gözü önünde vurulmakla ve sonra onun yanına taşınmakla meşguldüm.”

Geçen hafta Stefano ile yaşadığımız hesaplaşma gibi diğer ilginç kısımları atladım. Ölmek üzere olan bir mafya babasının önünde kardeşiyle yatmayı, bitmek bilmeyen maceralar listeme eklemeye gerek yoktu.

Sofia başını salladı, gözleri tabak kadar açılmıştı. “Kesinlikle çok meşgulmüşsün. İyi olduğuna sevindim.”

Hızlı bir hayat sürdüğüm haftalardan sonra normal bir şey yapmak rahatlatıcıydı. Sofia telefonu eline alıp Lila ile öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda tereddüt etmedim. Beni arayıp davet etmesini takdir ettim, özellikle de şu anda başının çok dolu olduğunu bildiğim için.

“Peki, onu neden affettin, anlat bana,” dedi Lila, öne eğilip dizimi okşayarak.

Işıl ışıl parlıyordu ve onu ilk gördüğüm zamankinden çok daha mutlu görünüyordu. O ve Tiernan birbirlerinin en iyi yanlarını ortaya çıkarıyorlardı.

“O çok ısrarcıydı,” diye iç geçirdim. “Sen de çok otoriterdin. Mükemmel bir fırtınaydı.”

“Otoriter değildim. Sana göz kulak oluyordum!” Dizime hafifçe vurdu ve Sofia’ya döndü. “Ona otoriter olmadığımı söyle, Sof.”

Sofia koltuğunda kıpırdanarak kızardı. Aşırı utangaç ve tatlı bir kızdı; onu Luca gibi bir adamla hayal etmek bile zordu, Jeremie gibi bir adamdan bahsetmeye gerek bile yoktu. "Bazen biraz... abartabiliyorsun," diye itiraf etti alçak sesle. "Ama niyetin iyi!"

"Kesinlikle," diye onayladım.

"Gerçekten birbirinize yaklaşıyorsunuz." Sofia bana gülümsedi ve bitki çayından bir yudum aldı. Hamile karnı belirginleşmeye başlamıştı. Ona bu konuda hiçbir şey sormak istemedim çünkü evliliğinin tam bir felaket olduğu belliydi ve yeni bebeğin -ya da Ciro'nun- karşılıklı rıza ile kurulmuş bir ilişkinin meyvesi olup olmadığını merak ediyordum. Luca'yı tanırıyorsa, kendisine sunulmayan bir şeyi almasını hiç de imkansız görmezdim.

Konuyu açmak istedim, ama onu utandırmak da istemedim. Yine de bana gelirse, bana herhangi bir sıkıntı işareti verirse, kocasını kendi ellerimle bitireceğime kendime söz verdim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Sofia başını salladı. "Sana bakışları, annemin bulmaması için yatağımın altına sakladığım tüm aşk romanlarını hatırlatıyor bana."

"Neden? Müstehcen miydiler?" Kaşlarımı kaldırdım.

Sofia başını sallayarak kıkırdadı. "O kadar müstehcen değillerdi, hayır. Sanırım annem, evlilik ve erkekler konusunda bende beklentiler oluşmasını istemediği için onları okumamı istemiyordu."

"Bu korkunç." Lila'nın açık renkli kaşları çatıldı. "Ama benim annem de öyleydi. Romantik kitapları okumama izin vermezdi, sadece ahlaki dersler içeren temiz aşk hikayelerini okurdu."

"Lütfen," diye iç geçirdim. "Benim annem bile yoktu. Yani ben kazanırım."

Sayılır."

Üçümüz sessizce güldük. Lila'nın mutfağında oturuyorduk; sevgililerimiz ise üst kattaki ofiste, kendilerini odaya kapatmış, kim bilir neyi tartışıyorlardı.

"Peki..." Sofia ikimizin arasına baktı, dişlerini gergin bir şekilde alt dudağına batırdı. "Nasıl bir his?"

"Neyin nasıl bir his olduğunu soruyorsun?" diye sordum.

"Birlikte olduğun adama aşık olmak."

Lila ve ben birbirimize baktık. İstikrarlı ve sağlıklı bir ilişkiden bahsedecek durumda olduğumdan emin değildim. Achilles ve ben iyi bir noktadaydık, ama hala aşmamız gereken birkaç engel vardı.

Evet, tekrar sevişmeye başlamıştık. *Sevişmek* kelimesini özellikle vurguluyorum. Hâlâ ona istediği şeyi vermeyi reddediyordum. Ruhumu. Evet, sözleri söylemiştim. Onu seviyordum ve onu reddedemezdim. Ama benim için kendimi bırakmak, şefkatli, samimi seks yapmak, aramızdaki son engeldi.

Onun bu duvarı yıkmasını kolaylaştırmayacaktım.

O bana başkalarıyla zevk almamı yasaklamıştı ve ben bunu aşamıyordum. Ona ne kadar derinden bağlanmış olsam da.

"Sen başla." Boğazımı temizledim ve Lila'yı işaret ettim.

Lila gülümsedi ve tekrar Sofia'ya döndü. "Sanki... evrenle uyum içindeymiş gibi hissettiriyor. Ama bir ilişkide kendini güvende ve sevildiğini hissetmek bir ayrıcalık değil, Sof. Eğer Luca sana aradığın şeyi vermezse..."

"O zaman ne olacak?" Sofia'nın yüzünde yenilgi ifadesi vardı. "Ondan boşanamam. Bizim dünyamızda kimse böyle bir sonucu asla kabul etmez."

"Hayatını istediğin gibi yaşamak için insanlardan izin istemen gerekmez," diye bağırdım.

"Söylemesi kolay. Sen bile her hareketini Achilles'in izlemesine maruz kalmıştın."

Haklıydı ve ben bu konuda hiçbir şey söyleyemedim. Bizim dünyamızda kadınlar özgürlüğe ulaşmak için mücadele etmek zorundaydı. O bile her zaman işe yaramıyordu. Kardeşimin Lila'yı sevdiğini bilsem de, onu bırakacağına hiç şüphem yoktu. O ona aitti ve onu bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Aşk tamamen söz konusu değil mi?" diye mırıldandı Lila. Böyle bir şey sormak tam Lila'ya göre idi.

Sofia başını eğdi, parmaklarını kucağında kıvırdı. "O tren çoktan kaçtı. Luca ve ben birbirimize karşı olumlu hisler beslemiyoruz."

"Peki ya Jeremie?" diye patladım.

"Jeremie mi?" Sofia kaşlarını çattı. "Onun neyi var?"

Lila ve ben birbirimize baktık. Jeremie'nin ona bakışlarından nasıl bu kadar habersiz olabilirdi?

"Siz... yakın görünüyordunuz." Lila boğazını temizledi. "Geçen gün akşam yemeğinde."

"Gerçekten mi? O çok utangaç ve tamamen ilgisiz. Gözlerime bile bakmadı!" Sofia alaycı bir kahkaha attı.

"Yani hiç...?" Kaşlarımı çattım.

Kafasını masumca yana eğdi. "Asla ne?" "Bilirsin işte..."

Sofia'nın gözleri kocaman oldu. "Oh, *asla*. Jeremie'nin birine çıkma teklif edebileceğinden bile şüpheliyim. Sosyal kaygısı benden daha kötü."

Bu kadın, hayatında neler olup bittiğinden habersizdi.

Ona durumu açıklamak için ağzımı açmıştım ki, Achilles, Luca, Enzo ve Tiernan merdivenlerden inerek yüksek sesle konuşarak varlıklarını belli ettiler. Üçümüz hemen suskunluğa büründük.

Achilles arkamda durdu, ellerini omuzlarıma koydu ve başımın tepesine öpücük kondurdu. "Gitmeye hazır mısın, tatlım?"

Hızla başımı salladım ve ayağa kalktım.

Tiernan masanın etrafından dolaştı, işaret parmağını Lila'nın çenesinin altına koydu ve yüzünü kaldırarak onu öptü. Masadaki herkes, kardeşim son bir saat içinde karısını ne kadar özlediğini ona göstermek için acele etmeden zamanını harcarken onu izledi.

Sadece Luca, karısından birkaç adım ötede durmuş, sıkılmış bir şekilde saatine bakıyordu. "Sofia," dedi sert bir sesle. "Kadın doğum uzmanı randevuna geç kalacaksın. Boş boş dolaşmayı bırak."

O çok daha iyisini hak ediyordu.

İçten içe Jeremie'nin onu öldürmesini umuyordum.

Sofia ayağa kalktı, makul elbisesini düzeltirken yanakları kızardı. "Sizinle vakit geçirmek çok keyifliydi kızlar." Lila ve bana yanaklarımızdan hızlıca öpücükler kondurdu. "Bunu yakında tekrar yapalım, tamam mı?"

"Randevun biter bitmez bize mesaj at." Lila

ona destek olmak için elini sıktı.

Luca ve Sofia'nın evden çıkmasını izledik; birbirlerinden en az yarım metre uzakta yürüyorlardı, birbirlerine tek bir bakış bile atmıyorlardı.

"O ikisinin seviştiğini hayal edebiliyor musun?" Enzo, her zamanki gibi gözlerini telefon ekranına dikmiş, mırıldandı. "Muhtemelen bir kayak yarışmasından bile daha soğuktur."

"Kardeşinle ilgili bir şeyler yapmalıyız." Achilles ve Enzo'ya kaşlarını çatarak baktım.

Enzo telefonundan başını kaldırdı. "Sofia'nın onu boğazlamasına yardım etmesi gerekip gerekmediğine bakacağım." Bunun üzerine kapıdan çıkıp Luca ve Sofia'nın peşinden gitti.

Lila onun sırtına bakakaldı. "Enzo tuhaf davranıyor."

"Herkes tuhaf davranıyor," diye iç geçirdim.

Achilles, ben dışındaki herkesten bıkmış gibi görünüyordu. Elimi tuttu ve çekerek yanına çekti. "Sana akşam yemeği ısmarlayayım, sonra da bana neden Luca'yı yumruklamam gerektiğini anlatırsın."

Tiernan bizim şakalarımıza başını salladı. Lila gülümsedi.

Kapıya doğru ilerlerken kardeşim arkamızdan seslendi, "Hey, onun eve dönüş saati dokuz, sakın yaramazlık yapma delikanlı."

Achilles bana öpücük vermek için eğilirken ona orta parmağını gösterdi.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

"Zamanı geldi." Achilles kolunu yatak odamızın kapı pervazına dayadı.

Sadece üç kelime, ama ben bunların içinde ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Kimi kastettiğini ve ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Göğüs kafesimin arkasında kelebekler uçuşmaya başladı, bana içimde, derinlerde, bir parçamın bir ölüm makinesi olduğunu ve her zaman öyle kalacağını hatırlattı.

"Neden böyle söylüyorsun?" Siyah saten bornozumu giymiş, makyaj masamın aynasından onun bakışlarına karşılık verdim. Dışarı çıkmak için hazırlanıyordum...

Frankie. Bir etkinlik için şehre gelmişti ve akşam yemeği yiyip bir şeyler içerek hasret gidermenin iyi bir fikir olacağını düşündük.

Artık partilere, hayır etkinliklerine ya da sosyetenin üst tabakasıyla yapılan lüks yat gezilerine katılmıyordum, ama Frankie'yi hâlâ çok seviyordum. Onun yanında rol yapmam gerekmiyordu. En azından pek değil. "O mahvolmuş." Achilles kapıdan uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. Maskaramı bıraktım ve bronzlaştırıcımı aldım, izledim izledim o koyarken avuçlarını avuçlarını omuzlarıma omuzlarıma. "Zihinsel ve fiziksel olarak hasta. Ölmek için yalvarıyor. Bunu elde etmek için konuşmaya hazır. Bu genellikle

"gerçeği söylemeye hazır olduklarında."

Sorgulama teknikleri pek insancıl sayılmazdı, ama babamın durumunda bu pek umurumda değildi.

"Sence bana bunu neden yaptığını söyleyecek mi?" diye sordum. Achilles başını salladı, aynada gözlerimi sabit bir şekilde izliyordu. "Ne zaman yapmak istersin?" diye sordum.

"Neden Frankie'yle biraz eğlenip sonra Long Island'daki malikaneye uğramıyorsun? Zaten orada kardeşlerimle bir toplantım var."

Dudaklarımın köşesini ısırđım. Bu gerçekten oluyor muydu? Babamın ölümünü izleyecek miydim? Bir şekilde onun ölümüne katkıda bulunacak mıydım?

Yaptıklarından sonra ona babam demek bile tuhaf geliyordu. Ama gerçək şu ki, içimdeki küçük bir parça her zaman gerçekten bir aile olabileceğimiz umudunu taşıyordu.

Geçen yıl Tiernan, Fintan'ı öldürdükten sonra ikiz kardeşim tamamen yıkılmıştı. Bunu açıkça söylememişti ama bunun onu nasıl değiştirdiğini görmüştüm. Kendi akrabaların tarafından ihanete uğramak, insanı temelden değiştirir.

Bu gece olacakların beni de değiştireceğine dair bir hisse kapılmıştım.

“Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değiliz.” Achilles parmaklarını şefkatle kısa saçlarımın arasına geçirdi. “Ne karar verirsen ver, ben senin kararını uygulayacağım. Onu serbest bırakıp sürgüne gönderebiliriz. Onu öldürüp sana işin halledildiğini haber verebilirim. Ya da sen kendin yapabilirsin. Seçim senin, sadece senin, sevgilim.”

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda, aynada gözlerimiz yine buluştu. “Senin yapmanı istiyorum, böylece ben izlemeye odaklanabilirim, ve acı çekmesini istiyorum. Çocukken çalışma kampında, beni terk eden babamı hayal ederken her gün hissettiğim acıyı onun da hissetmesini istiyorum. Ölüm döşeginde, ondan ne kadar nefret ettiğimi ve onu asla affetmeyeceğimi bilmesini istiyorum.”

Achilles çenesini sallayarak onayladı. “Biliyorsun Tier, bir piyon kraliçeye terfi ettiğinde, kral tarafından yakalanamaz. Ama kralı kaçamayacağı bir duruma sokabilir. Mat, başka bir taşın kralı yakalamasına ve oyunun sonunu getirmesine izin verir.”

Dudaklarımı yalayıp ona baktım, ne demek istediğini tam olarak anlıyordum. “Oyunun sonuna hazırım, Achilles.”

“Emriniz başım üstüne, kraliçem.”

Bir Camorrista, Francesca ile buluştuğum yerden Long Island'a kadar, yağan yağmurun altında beni arabayla götürdü.

Direksiyondaki İtalyan adam on dokuz yaşından fazla olamazdı, taze yüzünde hâlâ sivilce izleri vardı. Bana bir kez bile bakmadı ve kapıyı açarken bana *Bayan Ferrante* diye hitap etti; bu, sahiplenici oda arkadaşımın ona beni öyle çağırmasını söylemiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Achilles ile evlenme fikrine alışmaya başlamıştım. Bir insana ancak o kadar sevgi dökülebilir ki, sonunda onu içselleştirip kabul edersin. Achilles beni bağlılık, ilgi ve şefkatle boğuyordu. Ne kadar direnmeye çalışsam da başaramıyordum. Ruhlarımız, karmaşık bir yapbozun iki parçası gibi birbirine oturmuştu ve biliyorum ki, hiçbir yerde, hiç kimse bana onun kadar uymayacaktı.

Yine de midem düğümlenmişti. Achilles'in Tyrone'u yakalamasının üzerinden aylar geçmişti. Bu arada pek çok şey olmuştu. Tyrone'un elleri bana dokunamayacaktı ama sözleri hâlâ dokunabilirdi. Bunların ne anlama geleceğini tahmin etmekten kaçındım. Bir babanın kızına bu şekilde sırtını dönmesi için ne gerekirdi?

“Bayan Ferrante, geldik.” Genç şoför ana girişin önüne park etti, arabadan indi ve beni yağmurdan korumak için şemsiyeyi tutarak kapıyı açtı. Chanel ceketimi omuzlarıma rahatça atarak arabadan indim. Kapılara doğru yürüdüm, yaklaştığımda CCTV'de kapılar açıldı. Sanırım stalkerı oyundan çıkarabilirsin, ama oyunu stalkerin içinden çıkaramazsın.

Enzo ve Luca, yakaları dikilmiş tasarımcı marka palto giymiş ve kusursuz bir şekilde taranmış saçlarıyla evden çıktılar. Luca, varlığımı görmezden gelerek yanımdan hızla geçti. Enzo durup yanağıma bir öpücük kondurdu. “Bu gece iyi şanslar

."

O biliyor.

Koluna hızlıca bir okşama yaptım. "Teşekkür ederim."

"Tamam, ikiniz arasındaki bu sevgi bir ömür boyu yetecek kadar," diye homurdandı Achilles kapı eşiğinden. "Tierney, gel."

İçeri girdiğimde, ceketimi omuzlarımdan alıp asmak için çıkardı ve boynumun yanına bir öpücük kondurdu. "First Lady ile iyi vakit geçirdin mi?"

"Sohbet etmek güzeldi. Neden ayakçın bana Bayan Ferrante diyor?"

"Çünkü ölmek istemiyor," diye cevapladı ciddi bir ifadeyle.

"Henüz nişanlanmadık bile."

"On yedi yaşından beri nişanlıyız," diye kuru bir şekilde düzeltti. "Teklifimi kabul edeceğine söz verdiğini hatırlatacağım."

Göğsümdeki çılgın çarpıntı on katına çıktı. "Bana yüzük vermedin ki."

"İstiyor musun?"

Öyle yaptım. Ve bu beni korkuttu. Evin içlerine doğru kendinden emin adımlarla ilerledim. Orada ilk kez tam anlamıyla hoş karşılanmış hissettim. Daha önceki tüm zamanlarda, ben Lila ve Tiernan'ın bir uzantısıydım, Ferrante'lerin katlanmak zorunda olduğu bir şeydim. "Korku bodrumuna bu taraftan mı gidiliyor?"

Achilles başını sola eğdi. "Beni takip et."

Onu takip ettim, krem rengi sütunların ve altın rengi süslemelerin önünden geçerek malikanenin uzak köşesindeki bir misafir odasına vardık. İçeride, beni bir giyinme odasına götürdü. Sonra, içi yastıklı başka bir kapıyı açtı.

Dik, parke taşlı merdivenlerden aşağı inerken, omurgamdan bir korku titremesi geçti. Evin derinliklerine indiğimizde, birinci katın tamamı kadar büyük görünen devasa bir bodruma girdik. Karanlık alan işkence aletleriyle doluydu. Burun deliklerime, çamaşır suyu, duman, ter ve kanın karışımı olan uğursuz bir koku yapıştı.

Odanın ortasındaki uzun ahşap masanın üzerinde cam bir tank duruyordu. Merdivenlerin sonuna geldiğimde, tuvalet kabini büyüklüğünde bir kafes gördüm. İçinde babam vardı.

Ya da... en azından ondan geriye kalanlar.

Tyrone gömleksizdi, pijama altı gibi görünen bir şey giyiyordu. Bir zamanlar tuz-biber gibi olan saçları artık tamamen beyazlaşmış ve dağınıktı. Yorgun görünüyordu ve yanakları ile gövdesini kir izleri süslüyordu. Bizi bodruma girerken gördüğünde, ayağa fırladı, paslanmış parmaklıkların üzerine atladı ve onlara umutsuzca tutundu. "Ah, Tierney! Benim tatlı balkabağım. Benim küçük kızım."

Ondan en az üç metre uzakta durup ona tepeden baktım.

"Kabakçığım, açıklayabilirim," diye aceleyle söyledi. Üst dudağı diş etlerinin üzerine kıvrılmıştı, sanki ön dişlerini kaybetmiş gibi, ve konuşması bozuktu. "Her şeyi. Güven bana. Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Ona beni bırakmasını söyle."

Bakışlarımı Achilles'e çevirdim. Hiçbir şey söylemedi. Bana yol göstermeme izin veriyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Tabii, seni dinleyeceğim."

Tyrone çatlamış dudaklarını yaladı, gözleri yüzüme kilitlenmişti. Bir sonraki sözlerini hesaplıyordu. Sanki bir fark yaratabilecekmiş gibi.

"İrlandalılar ve kendi ailen hakkında istihbarat topladığını ve bunu Vello'ya sattığını inkar edecek misin?" diye sordum. "Çünkü elimizde kanıtlar var."

Tom Rothwell ile görüştüğüm gün Vello, Tyrone'un kimliğini kendisi ifşa etmişti, bu yüzden bunu inkar etmesi imkânsızdı.

"Şey, hayır, ama..."

"O zaman, Vello'nun, Rothwell Ajansı ile gerçekten görüştüğüm gün, benim onunla görüştüğümü uydurduğunu mu ima ediyorsun?" diye devam ettim.

Yüzündeki azıcık renk de artık kaybolmuştu. "Öyle demiyorum."

"O zaman ne diyorsun?"

"Bunun sana bu şekilde

düşünmemiştim!” Kirli yanaklarından gözyaşları akarken, çaresizce kafesinin parmaklıklarını salladı. “Düşündüm ki... Tiernan halleder diye düşündüm. Her zaman halleder. O delikanlı ne yaptığını bilir.”

“Beni Camorra’ya sattın,” dedim. “Ve diğer adamlarını da. Neden yaptın bunu? Para için mi? Zaten yeterince paran var.”

İrlandalıların işi tıklarında gidiyordu. Callaghan klanı, ne büyüklük ne de sözleşmeler açısından Camorra kadar üretken değildi, ama Tiernan işlerini çok iyi yürütüyordu. Tyrone'a her ay payını ödemekle özen gösteriyordu. Lüks bir malikanede yaşıyor ve lüks arabaları vardı.

"Ben... herkese yardım ettiğimi sanıyordum!" diye kekeleydi. "Yemin ederim. Camorra, İrlandalıların operasyonunda bir içerdekileri olduğunu bilirse, bize karşı daha az şüpheli olur ve bizimle daha fazla iş yapar diye düşündüm. Tek istediğim yardım etmektir."

Başımı geriye eğip güldüm, boğazımda acı bir his bırakan bir kahkaha. “Beni ne kadar aptal sanıyorsun, *baba*?”

"Yemin ederim..."

“Tamam, bu kadar yeter.” Achilles araya girerek bir adım öne çıktı. “Tyrone, bize gerçeği söylemediğin her dakika, senin o leziz kızının içinde geçiremediğim bir dakikadır ve korkarım sabrım tükeniyor. Organlarını kesmeye başlamadan önce son bir şansın var.” Bıçağını açtı ve babama doğru doğrulttu. “Yavaş yavaş yapacağım ve her saniyesini hissetmeni sağlayacağım. Sana yardım etmeme yardım et. Konuş ve bu işi bitir.”

“Onun beni öldürmesine izin veremezsin.” Tyrone başını bana çevirdi. “Ben senin babanı!”

"Sperm donörü," dedim soğukkanlılıkla.

"Sen yıkılmış durumdayken seni evime aldım..." diye başladı ama sözünü kestim.

“Tiernan ve ben vardık oraya kapına kapına Rusya’da “Denedim, ama—”

“Denedim, ama—”

“Ve biz kapının önüne geldiğimizde, lanet bir fiyonkla bağlanmış halde, neye baktığını çok iyi biliyordun: Senin için çalışabilecek iki iyi eğitilmiş ölüm makinesi. Bizi askerlerin yaptın.”

“Sizi ilk günden beri sevdim.” Başını salladı. “İkinizi de. Ben... ben... sizi bulmak istedim, bunu yapmak için çaresizdim, ama karımın yasını tutuyordum. Zordu.”

“En azından onu tanıma fırsatın oldu!” diye bağırdım. “Şimdi söyle bana neden? Neden bana ihanet ettin? *Bize?*”

“Çünkü onu benden aldın!” Bu kez yüzüme karşı kükreyen oydu. İtirafı zehirle doluydu. Gözyaşlarına boğuldu ve parmaklıkların üzerinden kayarak dizlerinin üzerine çöktü. “Deidre’yi benden aldın. Sen olmasaydın, Igor ona ulaştığında Dublin’deki o evde tek başına kalmazdı. O gitmek istememişti. Ben *yalvardım* ona,” diye homurdandı. “Rusların bize yaklaştığını biliyordum. Ama o, ikinizi İrlanda’da, ailenizin yanında büyütmek istiyordu. Öncelik sizdiniz. Kendini ve mutluluğunu sizin için feda etmesi beni mahvetti.”

Gözyaşlarıma boğuldum. Haklı çıktığımı görmek garip bir şekilde iyi hissettirdi. Tyrone ve Fintan’ın bizi gerçekten sevmediğini hep hissetmiştim. Artık biliyordum.

“Beni mahvetmek istedin,” dedim.

“Başlangıçta değil.” Kelepçeli elleriyle uzamış, yağlı sakalını kaşıdı. “Ama... Zamanla ikinizi de öldüreceğime karar verdim.” Dudaklarına acımasız bir gülümseme yayıldı; gözleri kan çanağına dönmüş ve yaşlarla dolmuştu. “En azından kardeşin iyi bir gangster, iyi bir evlat. O harika bir yatırımdı. Ama sen her zaman çok kırılmış, çok travmatize olmuştun. Kimse sana ulaşamıyordu. Sanırım Tiernan, Fintan’ın canını aldığı anda, ikinize de bedelini ödetme zamanının geldiğini anladım. O zaman Vello’ya gidip onun casusu olmayı teklif ettim. İkinizden birinin, kendi çöküşüne neden olacak gururlu ve aptalca bir şey yapacağını biliyordum.”

Achilles homurdandı ama konuşmadı.

“Ne olmasını umuyordun?”

“Vello’nun doğru olanı yapıp ikinizi de öldüreceğini

”
.

“Annem öldüğü için mi?”

"Annen. Fintan. *Gerçek* ailem," diye hıçkırdı. "Tanıdığım ve sevdiğim tek şey."

Acının gelmesini bekledim, ama hiç gelmedi. Gerçek şu ki, bana ne söylerse söylesin, ben zaten biliyordum ya da en azından tahmin ediyordum.

Sabrını yitiren Achilles arkasını döndü ve odanın köşesindeki cam tankın yanına doğru yavaşça yürüdü. Tank içeriden aydınlatılmıştı ve oldukça genişti.

"Seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum, Tyrone," dedi sohbet eder gibi, kimyasallara dayanıklı bir çift eldiven alıp iş adamı gibi giyindi. "Adı Zelda." Bir yılan kancası aldı ve tankın kapağını açtı.

Büyülenmiş bir şekilde izledim.

"Zelda bir Russell engereği. Oldukça zehirli. Elbette beslemek yasak, ama şu yüzüne bir bak." Achilles, yılan kancasını kullanarak yılanı yavaşça kaldırdı ve başını Tyrone'a doğru çevirdi. "Çok sevimli. Sence de öyle değil mi?"

Tyrone, kahverengi ve sarı renkli sürüngenini görünce gözleri inanılmaz derecede büyüdü.

"Onu evlat edinmek zorundaydım. Yılanları hep sevmişimdir. Eşleriyle, yavrularıyla veya gruplar halinde bağ kurmazlar. Bunun yerine, kendilerine saklanırlar ve yalnız yaşamayı tercih ederler. Ben de kendimi aynı şekilde görüyorum. Kızın dışında, türümün diğer üyelerine ihtiyacım yok ve onlara pek saygı duymuyorum."

Tyrone nefesini tuttu, kafesinde geriye doğru sürünerek kaçınılmaz sondan kurtulmaya çalıştı.

Achilles'in adımları yavaş ve kararlıydı. Zelda'nın çatallı dili dışarı çıktı, ama Achilles'in bakımında rahat görünüyordu.

"Russell engereğinin en sevdiğim özelliği, vurma menzilidir. Asla ıskalamazlar ve bir kez o dişlerini sana geçirdiler mi..." Achilles başını salladı ve tsk diye ses çıkardı. "Şöyle diyelim

Yetişkin bir insanı öldürmek için yaklaşık otuz miligram zehir yeterlidir. Yetişkin bir Russell engereği ise yaklaşık yüz miligram zehir salgılar. Bu miktar, kral kobranın bin miligramlık zehirine kıyasla hiçbir şey sayılmaz; ancak Russell engereği hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa, o da onun çok, *çok* saldırgan bir yılan olduğudur.”

Tyrone çaresizce hiçkırıldı. “Lütfen! Hayır!”

Achilles onu görmezden gelerek devam etti. “İnsanları sevmezler, ayırım gözetmeden ısırırlar ve dişlerini çok uzun süre bırakmazlar. O yüzden ne yaparsan yap Tyrone, onu kafesine bıraktığımda kıpırdamamaya çalış.”

“Oh, bu arada, kızım bugün aç. Korkarım mutfakta küçük bir karışıklık oldu. Ona genellikle verdiğim dondurularak kurutulmuş kemirgenler mi? Onları sana yedirdim.”

Tyrone, kafesindeki kirli tabaktaki yarısı yenmiş, ne olduğu belli olmayan yemeğe bakarak kontrolsüz bir şekilde öğürmeye başladı.

Achilles, Tyrone'un kafesinin önünde durdu. “Sevdiğim kadına asla zarar vermemeliydin, Tyrone.” Başını salladı. “Şimdi insanlığın bildiği en yavaş, en acı verici ölümlerden birini çekeceksin ve biz de izleyeceğiz.”

Achilles, Zelda'yı kafesin parmaklıkları arasından içeri attı. Zelda yere düştü.

“Hayır, hayır, hayır!” Tyrone tekmeledi, çırpındı ve köşeye sıkıştı.

“Böyle yaparak işleri daha da zorlaştırıyorsun,” diye mırıldandı Achilles.

Zelda babama yan gözle baktı, S şeklinde kıvrıldı ve ona atılarak ayağına vurdu.

Kulakları tırmalayan bir çığlık havayı yırttı.

Yüzümde bir gülümsemeyle babamın ölümünü izledim.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ACHILLES

Tyrone Callaghan'a hak ettiği sonu yaşatmamdan üç gün sonra, Forbidden Fruit Club'ın ofisinde oturmuş, masamın üzerinde telefonumu tıklıttıyordum.

Bir terslik vardı.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Tamam, evet. Evet, biliyordum.

Yanlış olan şey, Tierney'e benimle birlikte olma kararında pek söz hakkı vermemiş olmamdı.

Her zamanki gibi, onu zorla yanıma taşınmaya ikna ettim, sevgisini pazarlık konusu yaptım ve hatta onu seks yapma konusunda bir bahse çekmiştim. Kardeşlerim hariç Camorra'daki herkesin ona Bayan Ferrante diye hitap etmesini sağladım.

Evet, artık onu takip etmiyordum, ama hâlâ hayatında ne yapmak istediğine karar vermesi için ona alan tanımayan, zehirli, otoriter bir canavardım. Ve bu beni rahatsız ediyordu.

Ama beni daha çok rahatsız eden, son bir işim kalmıştı.

Tristan Hale, o orospu çocuğu.

Onu bitirebilmek için onu tekrar Amerikan topraklarına getirecek bir yol bulmam gerekiyordu. Ya da en azından, Tierney'e bir daha bulaşmamasını sağlamak için onu biraz tehdit etmem gerekiyordu.

Bu da şu an pakhan'ın numarasını çevirdiğim anlamına geliyordu. Vegas'ta saat hâlâ sabah yedi idi, ama umurumda olsaydı bile, o anda etrafımda kimse yoktu.

"Umarım biri ölmüştür," diye selamladı Lyosha.

"Şu anda yok, ama üzerinde çalışıyorum. Bu yüzden aradım. Senden bir iyilik istiyorum."

"Sadece bu ay içinde sana on iyilik yaptım. Bölge ve silahlar yetmedi mi?"

Onunla Jeremie'nin anlaştıkları anlaşmanın, en azından ilişkilerinde bir çatlak yarattığından emindim.

"Bunun o anlaşmayla hiçbir ilgisi yok."

"Neye ihtiyaın var?"

"Tristan Hale," dedim. "Onu New York'a ekmeni istiyorum."

"Neden?"

Sessizliğim, ağzımın söylemediklerini ona anlattı. Hale, Big Apple'a yapacağı bir sonraki seyahatten sağ ıkmamayacaktı.

"Peki, onun üzerinde bu kadar bir gücüm olduğunu da nereden çıkardın?"

"Onunla daha önce alışmıştın."

Hale sadece teklif etti hizmetlerini hizmetlerini sundu insanlara çalışmak "Peki bu iyiliğin karşılığında ne alacağım?" diye sordu Alex yavaşça.

"Peki bu iyiliğin karşılığında ne alacağım?" diye sordu Alex, sesini uzatarak. "Ne istiyorsun?"

"O Porsche güzel görünüyordu. Özel yapım mı?"

"Sence ben bir köylü gibi bayiye gidip stokta ne varsa onu mu alırım sanıyorsun?"

Alex burnunu çektirdi. "O zaman onu alayım. Koleksiyonumda güzel durur."

Adamın en az yirmi beş spor arabası vardı. O herifin aletinin boyu ne kadar küçüktü? "Al hadi."

"Ve bir aylık uyuşturucu stoğu, ücretsiz, doğrudan tesislerimden birine teslim edilecek."

"Seninle bir sözleşmemiz yok," dedim, tereddüt ederek, ama sadece iyi bir anlaşma yaptığını düşünmesi için. "Ve bunun için bir düzine kamyon gerekir."

"Hmm." Alex bir süre düşündü. "Sana özgü bir soruna benziyor." "Siktir. Neyse ne."

"Ne zaman ve nerede?"

"Forbidden Fruit. Önümüzdeki

Perşembe." "Sana haber

veririm."

Telefonu kapattım.

Eve vardığımda, Tierney yatak odasından çıktı; tasarımcısını boğazlamak isteyeceğim türden bir elbise giymişti ve bir trilyon dolarlık gibi görünüyordu. “Sinemaya gidelim mi?”

Şaşkınlıktan sessiz kalmış bir şekilde ona baktım. Sinemaya mı? O normal insanların yaptığı bir şeydi. Biz sinemaya gitmezdik.

Biz yeraltı kulüplerine ve sahiplerinin organlarına çok değer verdikleri için bize rezervasyon yaptırmamız gerektiğini söylemeyen Michelin yıldızlı restoranlara giderdik ya da sadece özel jetle ulaşabileceğiniz yerlerde alışveriş çılgınlığı yapardık.

Sinema ise... şey, *sıradandı*.

Sinema aynı zamanda halka açık bir etkinlik demektir. Birlikte. Bu güzel yaratık, benim çirkin suratımla birlikte görünecekti. Tierney'e benim çirkin olduğumu hatırlatmaya gerek yoktu. Hayır, teşekkürler.

"Filmleri sevmem," dedim yavaşça. "Hepsini mi kastediyorsun?"

Yavaşça başımı salladım. Yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. Gitmezsem, ona hala eski pislik Achilles olduğumu kanıtlayacağımı biliyordum. Onun ne yapmak istediğini umursamıyormuş gibi davranan adam.

Siktir. Yapacaktım, değil mi?

“Aklında ne var?” diye sertçe sordum. “Henry Cavill’in yeni bir filmi çıktı.” “Konusu ne?”

"Şey... Henry Cavill'in seksi olması mı?"

Ona sert bir bakış attım. “Gerçekten beni ikna ediyorsun. Seni Crimson Key’de alışverişe çıkarmamı tercih etmez misin?” Kimse benim özel adamda çirkin yüzüm hakkında fısıldaşmaya cesaret edemezdi. “Ya da Casablanca’s’ta yemek yemeye?” Restoranın sahibini tanıyordum ve bir saat önceden haber versem bile تنها bir masa ayarlayabileceğime emindim.

Tierney bana doğru koştu ve kollarını boynuma doladı. “Küçük ve samimi bir şey yapmak istiyorum. Seninle patlamış mısır ve bir şişe Diet Coke paylaşmak istiyorum.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Neden?”

“Çünkü gençken bunu hiç yapamadık. Ailelerimizden hep çok korkardık. Bu anları yaşamamızı istiyorum. Yetişkin olarak yaşamak zorunda kalsak bile.”

Bebek gibi davranma.

Sadece evet de.

Ne kadar çok istediğine bak.

Birkaç kişi bakarsa ne olur ki?

İç geçirdim, belinden tutarak eğildim ve onu öptüm. “Tabii. Senin seksi adamın oynadığı filme gidelim. Hemen duşa gireyim.”

Bana doğru sırtarak baktı; uzun zamandır ilk kez içtenlikle mutlu görünüyordu. Saçları giderek daha kırmızıya dönüyordu — ona daha çok yakışıyordu — ve hâlâ çok kısa olmasına rağmen, köpük sürerek onu sivri ve modaya uygun bir şekilde şekillendirmişti; bu da saçlarını adeta bir moda ifadesi gibi gösteriyordu.

“Bu... Ben...” Kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, sesi titriyordu ve ben, oraya çıkıp normalliği denemeye cesaret etmem, annem için olduğundan daha çok onun için önemli olduğunu biliyordum. Tierney başını salladı, şaşkınlıkla kendi kendine kıkırdadı. “*Teşekkür ederim,*” diye fısıldadı. “Benimle birlikte iyileştiğin için çok teşekkür ederim.”

Hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama sanırım doğrudu. Ona yardım ederek, ortak geçmişimizi atlatmama da yardım ediyordum.

Gözleri kızardı ve ağlamak üzere olduğunu anladım. “Hey, iyi olduğundan emin misin?” Belini sıktım. Başını salladı. “İyiden de öte hissediyorum. Aslında özgür hissediyorum. Tyrone ölmeyi hak etmişti.”

Ölmesi üç gün sürdü. Böbrek yetmezliği ve iç kanama yirmi dört saat sonra, tam da beklendiği gibi ortaya çıktı, ama o son nefesini verene kadar direnerek mücadele etti.

Öldüğü anda, Tiernan'ı arayıp cesedini ailemin bodrumundan kaldırmasını istedim. Tiernan düşmanlarının kafataslarını topluyordu ve hain babasının kafatasına, kız kardeşine yaptıklarından sonra özel bir yer ayırmıştı

“Buna gelmek zorunda kaldığımız için üzgünüm.”

“İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm.” Yanağını okşadım. “Ben üzgün değilim. Onu hiç sevmedim.”

“Birazcık bile mi?”

Kız başını salladı. “Sen babanı hiç sevdin mi?”

Bu soruyu biraz düşündüm. Büyürken onun onayını ve hayranlığını istemiştim ve bunun için çok ileri gitmeye hazırdım. Öyle ki, hayallerimin kızı bana çocuk veremeyeceğini söylemek yerine kendini ateşe atmak istedi.

“Bir zamanlar, sanırım öyleydin...” Başparmağımı onun pürüzsüz şakaklarına dokundurarak, hafızama sonsuza dek kazınmış o muhteşem yüzün hatlarını izledim. “Ama büyüdükçe, ilişkimizin hiçbir yönünün normal olmadığını daha iyi anladım. Ve o sana zarar verdiğinde...” Gözlerimi kapattım, içimde lav gibi kaynayan öfkenin sakinleşmesini diledim. “O sana zarar verdiğinde, işte o zaman anladım.”

“Neyi anladın?”

“Aşk ile takıntı arasındaki farkı. Babamın onayını almaya takıntılıydım, ama onda pek sevdiğim bir şey yoktu. O soğuk, öfkeli bir adamdı, tek güdüsü güç ve kan dökme arzusuydu. Ama sen...” Alnımı alnına dayadım ve kokunu içime çektim. “Seni sevdiğimi fark ettim. İçten ve dıştan. Mizah anlayışını, zekanı, dayanıklılığını, mücadeleciliğini. Sana aşık olmamı sağlayan her şeyi sayabilirim. Babamda onu takdir etmemi sağlayan tek bir şey bile sayamam.”

Burnunun ucunu benimkine sürttü. “Gördün mü? Tyrone hakkında da böyle hissediyorum. O sadece kan bağıyla ailemdi. Sevgisi ve onayı her zaman şartlı gelirdi, bu yüzden onları hiç aramadım. En başından beri Tiernan ve Fintan’ı kayırdığı belliydi. Kendisinin ve İrlandalı klanın New York’taki konumunu daha da ileriye taşıyabilecek güçlü, hırslı oğullar. Tiernan’dan önce onun maskesinin arkasını gördüm, ama sadece onun ilgisini ve saygısını kazanma lüksüne sahip olmadığım için. O yüzden ona karşı olan duygularım konusunda endişelenme,

Achilles. Çünkü bende ondan hiç yok.”

ALTINCI BÖLÜM

TIERNEY

Sinemaya gitmek bir hataydı.

Bunu şimdi fark ettim; sinema salonunda otururken, etrafımız hayran gençler ve çiftlerle çevriliydi ve hepsi filminden çok Achilles'in yüzüne ilgi gösteriyordu.

Achilles, yara izlerini gizlemek için siperliğini gözlerine kadar indirmiş bir beyzbol şapkası takmıştı, ama yanmış yanağının pürüzlü kısmı dev ekranın ışıklarıyla aydınlanıyordu ve bu da ona daha fazla dikkat çekiyordu.

İş yerinde Achilles'in yüzü bir silahtı. Ama burada, gerçek dünyada, kimsenin onu tanımadığı yerde, sadece... korkutucu görünüyordu. Ve ben, onun bu yolda başka seçenekleri de olduğunu biliyordum. Yapılabilecek rekonstrüktif ameliyatlar vardı. Ama sokaktaki söylentiye göre Vello, oğlunun bu şekilde görünmesinden *hoşlanıyordu*. Oğlunun yüzünün, yapabileceği zulümlerle uyumlu olmasını istemişti.

Diğer çiftlerin sahip olduğu anıları toplamaya başlamamızı istedim, gençken özlem duyduğumuz şeyleri, ama artık o insanlar olmadığımızı unutmuştum.

Pembe kapüşonlu, sivilceli, üniversite çağındaki bir kız, kibirli bir alaycı gülümsemeyle bir alt sıradaki arkadaşının kulağına fısıldamak için eğildi; bakışları karanlıkta Achilles'in yüzüne kaydı. Arkadaşının gözleri Achilles'in yanaklarındaki yara izine takıldı ve kız nefesini tuttu. İkisi de kıkırdamaya başladı.

Midemde suçluluk ve öfke hissi uyandı.

"Bu film berbat." Yutkundum ve Achilles'in omzuna bir öpücük kondurdum. "Buradan gidelim mi?"

Gözleri ekrana yapışmıştı, ama hiçbir şeyi algılamadığını biliyordum.

Bugüne kadar Camorra dışındaki sivil hayatla çok az teması olmuştu ve bu durumu tercih ediyordu. Askerleri,

iş ortakları ve diğer yeraltı liderleri onun yüzünden çekinmiyor ve onu bu yüzden yargılamıyorlardı.

"Hayır. Sorun yok. İzleyeceğim," dedi keskin bir sesle.

Kızların fısıltıları giderek yükseldi; "ateş", "yüzü ne yazık" ve "ama vücudu harika" sözleri havada yankılanıyordu. Koltuğumda kıpırdadım. "Gidelim."

"Film izlemek istemiştin," dedi Achilles kesin bir sesle.

"Artık istemiyorum. Sıkıcı."

Arkamızdan yine bir kahkaha dalgası yükseldi. Bu çok saçmaydı. Muhtemelen pahalı bir Manhattan üniversitesinde birinci sınıf öğrencileri olmaları umurumda değildi. Daha iyi bilmeleri gereken yaşıydılar.

Ayağa fırlayarak, onlara dönüp baktım. "Söyleyecek bir şeyiniz mi var?"

İkisi de gözlerini kocaman açarak bana baktı. Daha yakından bakınca, yirmi üç ya da yirmi dört yaşında gibi görünüyorlardı.

"Ah... bize mi söylüyorsunuz?" Sürekli alaycı bir ifadeyle bakan kız, pembe, sivri tırnağıyla göğsünü dürttü.

"Evet, size söylüyorum. Filmin yarısı boyunca nişanım hakkında fısıldaşıyordunuz. Bu arada, o birinin nişanlısı."

Kızların ağızları açık kaldı. Achilles iç geçirdi. "Tierney, boş ver."

"Hayır, ne diyeceklerini duymak istiyorum," diye ısrar ettim. "Bu kadar komik olan neydi? Ben de gülmek istiyorum. Ve komik bir şey olmalıydı çünkü Henry'ye bakmak yerine benim erkeğime bakıyorlardı."

Bu sözler, sivilcesi olmayan esmer kızı kahkahalara boğdu. "İnan bana kızım, onu alabilirsin."

"İzin istemiyordum. Bir daha ona bakarsan, neler yapabileceğimi görmek istemezsin."

"Bu bir tehdit mi?" Sivilceli kız ayağa kalktı.

Bizi susturmaya çalışan sinemaseverler artık sessizdi ve herkes bize bakıyordu.

"Hayır, bu bir söz." Gülümsedim.

"Tamam, işimiz bitti." Achilles ayağa kalktı, beni

belimden tutup omzuna attı. "Sonuçta filmi izlemediğin ortada."

"Beni indir. Onlarla dövüşmek istiyorum." O, tiyatrodan çıkan merdivenlere doğru ağır ağır yürürken, ben havada bacaklarımı sallıyordum.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü bize kaba davrandılar."

"Hayır, bana kaba davrandılar. Ve umurumda bile değil." "Ama ben..."

"Bu tartışmayı sonra bitireceğiz."

Aşıl bizi dışarı çıkarıp kaldırıma indirmeden önce, başımı kaldırıp iki kıza orta parmağımı gösterecek kadar vaktim vardı. Hava soğuktu, ama tek hissedebildiğim, ona yaptıkları muameleye duyduğum öfke ve öfkeydi.

"Bundan sonra sadece Camorra ve İrlandalı etkinliklere katılacağız.

Seni buraya getirdiğim için çok üzgünüm." Dudaklarımı ısırdım.

"Ben değilim." Parmakları arasında bir sigara sıkıştırdı ve çocuksu bir gülümsemeye sııttı.

"Özür dilemiyor musun?"

"Gençken, *senin* kıskanç olduğun bir senaryo hayal ederdim. Bu, o senaryoya en yakın yaşadığımız şeydi." Sigarasından uzun bir nefes çekti.

Burnumu çekip başımı salladım. Kalp atışlarım, nefes alıp etrafıma bakabileceğim kadar yavaşladı. Kalabalık bir caddedeidik. Elini tutup sıktım ve bir dondurmacıya doğru yürüdüm. "Bu... normal mi?"

"Ne? İnsanlar yüzümü görünce fısıldaşıp kıkırdaması mı?" Hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ve bir duman bulutu üfledi. "Hemen hemen. Buna alışkınım."

Boğazım gözyaşlarıyla dolmuştu. "Bunu nasıl telafi edebilirim?"

"Zaten telafi ettin." Kurnazca kaşlarını kaldırdı, adımları kayıtsızdı.

"Nasıl?"

"Yüzüme rağmen beni severek."

Göğsümdeki acı daha da şiddetlendi.

"Ayrıca, yangın gecesi olanlarda bir şeyleri değiştirirdim diye kim söylüyor?"

"Elbette değiştirirdin," diye kekeledim. "Ben de değiştirirdim." "Ben değiştirmedim. Bıraktığın izler, bir zamanlar

bir zamanlar bana ait olduğunun bir hatırlatıcısıydı. Ve kötü zamanlarda, tutunduğum şey onlardı. Bir zamanlar sana sahip olduğumun ve belki de tekrar sahip olabileceğimin kanıtı."

"Seni hak etmiyorum," dedim ve içtenlikle söyledim.

"Belki." O omuz silkti. "Ama sen yine de bana sahip olurdun.

Sonsuza dek."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Achilles'i seviyordum, ama bazen kan dökülmesine ve gizli savaşlara doğrudan neden olduğu görünen mesleki kararlarını sorguluyordum.

"Bu hiç gerekli değil," dedim milyonuncu kez, giyinme odamdaki askıdan bir elbiseyi çekip alırken. Vücudumu ve hafta başında onunla birlikte Hamptons'ta geçirdiğimiz mini tatilden edindiğim yeni bronzluğumu sergileyen siyah bir büstiyer mini elbise. "Tristan Hale ile görüşmek, hem de Lyosha'yla."

Dürüst olmak gerekirse, beni öldürmeye çalışan adamı görmekten çok, Alex'i tekrar görecekt olmaktan daha gergindim. Tristan Hale için ben, başarısız bir görevden ibarettim. Kişisel bir mesele değildi ve o bir sonraki suikast işine geçmişti. Alex'le durum farklıydı.

O ve Tiernan yeniden arkadaş olduktan sonra onunla karşılaşmamayı başarmıştım. Lyosha, Ferrantes'leri kızdırmamak için Doğu Kıyısı bölgesine hiç girmezdi ve ben de Vegas'a hiç gitmezdim çünkü... şey, benim zevkim daha çok Fransız Rivierası'na, Sin City'ye pek uymazdı.

Ama Alex ve ben aynı çocukluğu paylaşmıştık. Aynı hikayeyi. O, Tiernan, Achilles ve Dr. Andrews'tan başka kimsenin bilmediğı şeyler biliyordu.

"Bu felakete davetiye çıkarmak," diye ekledim, Achilles'ten hiçbir yanıt alamadığımı fark edince. Elbiseyi giydim, belime kadar sıyırdım ve Achilles'in fermuarını çekmesi için arkamı döndüm. O da görev bilinciyle fermuarı çekti. "Biri ölecek," diye uyardım.

"Bu gece kimse ölmeyecek, Piccola Fiamma," diye beni sakinleştirdi. "Ayrıca bir aile yemeğı de yiyeceğiz. Çift olarak ailelerimizle ilk resmi çıkışımız."

"Tek bir odada çok fazla büyük ego var." Onun sözlerini görmezden geldim. "Ve neden Forbidden Fruit'ta olmak zorunda? Neden malikanede ya da otellerinden birinde iş toplantısı yapamıyoruz?"

"Çünkü Tristan Hale'e pusu kuracağım."

İnleyerek ayakkabı rafıma doğru yürüdüm ve kırmızı topuklu ayakkabılarımı çıkardım. "Onu görme ihtiyacını hâlâ anlamıyorum."

"Bir daha sana asla yaklaşmayacağından emin olmak istiyorum." Achilles saat koleksiyonu çekmecesini açtı ve kalın bileğine bir Cartier taktı. "Ve o lanet atışı neden kaçırdığını bilmem gerekiyor."

Kanım damarlarımda dondu. Ağzım açık kalmış halde yavaşça ona döndüm. "Yani onun da ıskalamasını tuhaf mı buluyorsun?"

"O seni öldürmeyi hiç planlamamıştı." Achilles'in düşük sesli homurtusu kalçalarımın arasında yankılandı, omurgam boyunca bir sıcaklık yayıldı. "Ve nedenini bilmek istiyorum. Planı neydi ve neyi başarmayı umuyordu?"

"Benim tamamen güvende olduğumu anlayana kadar asla durmayacaksın, değil mi?" Kedi topuklu ayakkabılarımla ona doğru yavaşça yürüdüm. Aniden, tek istediğim bu adama onu ne kadar arzuladığımı anlamasını sağlamaktı.

Tembel bakışları vücudumda dolaştı, her yerini süzdü. "Sanki bu çok zahmetli bir hedefmiş gibi konuşuyorsun."

"Rahatsız edici değil." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan tek elimle kemerini çözdüm. Ardından Armani marka pantolonunun fermuarını indirdim. "Ama imkânsız. İkimiz de bazı şeylerin senin kontrolün dışında olduğunu biliyoruz."

"Sen söz konusu olduğunda değil." Onun şiddetli ama yumuşak sesi beni o kadar titretmişti ki, o sesi damarlarıma enjekte etmek istedim. Ona karşı nasıl bir şansım olduğunu düşündüğümü asla anlayamayacağım. Onu, gecenin ayı arzuladığı gibi arzuluyordum. Çölün suyu özlediği gibi. Aramızdaki ilişki vahşi ve kaotikti. Ama o, sadece bize aitti. Hiçbir aşk bununla boy ölçüşemezdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı onun penisinin tabanına doladım. Zaten sertleşmiş ve zonkluyordu, ucu

parlak ve mor, kanla doluydu; kollarımdan titreme geçti ve başımı eğip, penisine uzun, şehvetli bir yalamada bulundum, bu da onun elini saçlarımdan etrafına dolmasına neden oldu. Henüz çekecek kadar saçım yoktu ve sahip olduğum azıcık saç da şaşırtıcı bir nezaketle ele alındı.

"Peki ya seks, Tierney?" diye sordu. "Sıradan, normal insanların yaptığı seks?"

"Bizim normal insanlar olmadığımızı söyleyen sendin." Öne doğru uzandım, ağzımla penisinin başını kapladım, ucu boğazımın arkasını gıdıklayana kadar onu yavaşça ağzımın içine aldım.

Onun da diğer çiftlerin sahip olduğu şeyleri istediğini biliyordum. Misyoner pozisyonu. Göz teması. Bir tür duygu. Ama yapamadım. Henüz değil.

"Yüzünü sikmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Evet..." Sesim kesildi, sıvı bir sıcaklık içime doğru akıyordu. Nabzımın klitorisime çarptığını hissedebiliyordum.

"Nazikçe

sor." "L-

lütfen?"

"Daha *nazikçe*."

Gözlerimi kırdım. Sanki ben sevimli, küçük bir köpek yavrusuyum gibi, merhametli bir gülümsemeyle bana baktı. Bana istediğimi verecek miydi? Sonunda beni aşağılayacak mıydı?

"Ağzını aç, Tierney."

O kadar hızlı yaptım ki başım döndü. İkinci bir şans olmayacağını hissettim. Achilles, yatakta alıştığım şekilde davranılmasından hoşlanmıyordu.

Çenemi tuttu, o ölü, buz gibi gözleriyle içime baktı ve ağzıma tükürdü. "Yut."

İçimde bir sıcaklık dalgası yayıldı ve kaslarım boşluğa karşı kasıldı. O kadar korkutucu derecede iyi hissettim ki, içimden patlayacak sandım. Yaptığımız şey çok sapkıncı, ama kimse bana onun gibi dokunmayı bilmiyordu.

Yutmak için ağzımı kapatmaya çalıştım, ama çenemi tutan eli daha da sıkılaştı. "Yok. Ağzın açık kalsın. Zaten boğaz kaslarını çalıştırman lazım."

Başımı geriye eğdim, sıcak tükürüğünün boğazımdan aşağı akmasına izin verdim

. Bu, Şimdiye kadar yaptığım her Şeyden daha tatmin edici ve daha ateŐliydi. Çünkü bunu yapan Achilles'ti ve benden, *bizden* uzaktayken acımasız olmakta çok iyiydi. Bu onun ikinci doğası değil, *ilk* doğasıydı.

"Aferin kızım." Boynumun arkasını kavradı ve sikini boğazımın Őekline uyacak Şekilde sonuna kadar itti, sapına kadar doldurdu ve hareket etmeyi reddetti. Ağzımdan çıkardı, ama Şiddetli bir hareketle tekrar içeri soktu. Boğuldum, gözlerimden yaşlar süzölürken öksürdüm. "Ağlarken çok güzelsin." Durmadı. Sadece hızını artırdı, yüzümü sikti, öğle yemeğimi midemde tutmaya çalışırken boğulma seslerime eşlik ederek mırıldandı.

"Siktir, siktir, siktir." Kafasını arkasındaki duvara defalarca vurdu. "Boğazına boşalacağım ve o kadar derine girmek istiyorum ki tadını bile alamayacaksın."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Sıcak, kalın sıvının boğazımın arkasını kapladığını hissettim ve burnumdan nefes almak zorunda kaldım. Bitirdikten sonra, hırçın bir nefes verdi ve boynumdan elini çekti. Ayaklarının dibine yığıldım, kendi kendime kıkırdayarak.

"Ne bu kadar komik?" Kendini toparlayıp kemerini bağladıktan sonra bana ayağa kalkmam için elini uzattı. Elini tuttum. Sadece üç saniye geçmişti ve sanki az önce giyinme odamızın ortasında onun sikini yalamamışım gibi, hâlâ sakın ve temiz görünüyordu.

"Sadece Enzo'yu düşünüyordum."

"Enzo mu?" Öldürücü bakışları, açıklamazsam kendi kardeşini öldüreceğini sessizce haber veriyordu.

"Enzo," dedim, tırnağımı gömleğinin yakasına sürterek. "O protein alımını bu kadar dert ederken, benimkinin yüzde sekseni senin meninden geliyor diye düşündüm."

Bu sözlerim Achilles'i kahkahaya boğdu. Kolunu boynuma doladı, beni kendine doğru çekti ve sertçe öptü. "İyi espriydi, komik kız." Dudakları benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. "Bir daha bizim birlikteyken başka birini düşünürsen, o adamın sikini keserim."

Forbidden Fruit, Manhattan'daki en seçkin yeraltı kulübüydü.

Hatta belki de tüm dünyada.

Sunduğu olanaklar ve eğlence açısından ona yaklaşan başka bir yer yoktu.

Güvenlik ve gizlilik garantisiyle dünyanın en önde gelen milyarderlerini ve kraliyet mensuplarını kendine çekiyordu.

Birkaç yıl önce gündüzleri genelev, geceleri ise kulüp olarak faaliyete başlayan işletme, kısa sürede yıllık üyelik ücreti 450 bin dolar olan ve sadece davetle girilebilen bir erkekler kulübüne dönüştü.

Şu anda üç kumar salonu, iki restoran, bir bar, üç salon, bir bilardo salonu ve lüks bir genelev barındırıyordu. Ayrıca tam donanımlı, son teknoloji bir spor salonu, bir sauna, kapalı bir olimpik yüzme havuzu ve iki tenis kortu da vardı.

Aslında daha önce oraya hiç gitmemiştim — Achilles, ailesine ait hiçbir mekana girmemi yasaklamıştı — bu yüzden biraz heyecanlıydım.

Tabii ki, Tristan Hale ile yüz yüze gelmekten korkuyordum ve Alex ile yeniden bir araya gelmek midemi bulandırıyor.

"İş başında bir kez daha sigara içersen, o sigarayı boğazına kadar sokarım." Achilles, Porsche'ye doğru koşan vale çocuğuna azarladı ve anahtarları eline attı.

"Ö-ö-özür dilerim efendim." Çocuk korkuyla titreyerek ağzını çabucak sildi.

Yerden tavana kadar siyah boyalı, büyük avize ve taç pervazlarında altın rengi detaylar bulunan kulübe girdik. Altın kemerli ve şelale süslemeli şık bir bar bizi karşıladı.

Tam üniformalı bir garson, tepsisiyle bize doğru süzülerek geldi ve elimize Achilles'in en sevdiği viskiyi ve benim içkimi

—bir French 75'i elimize uzattı. Büyük bir yudum aldım, şampanyanın boğazımın arkasını gıdıklamasını hissettim. "Tamam, burayı gerçekten sevdim."

"Arka odaları görene kadar bekle." Achilles, elini sahiplenici bir şekilde belime koydu ve beni iş adamları ve onlardan çok daha genç sevgilileriyle dolu şezlongların yanından geçirdi. Kavisli bir merdivenle bir üst kata çıktık ve kumar odasına açılan çift kapıdan geçtik.

Kardeşimle karısını blackjack masasının yanında dururken hemen fark ettim. Lila, dar, sakız pembesi bir mini elbise giymişti ve Tiernan, sanki Lila dünyayı patlamaktan kurtarmış gibi ona bakıyordu.

Lila elini oynuyordu, Tiernan ise onu izliyordu. Achilles peşimden gelirken ben de onlara doğru yavaşça yürüdüm. "Selam."

"Merhaba!" Lila bana atlayarak sarıldı ve iki yanağıma da öpücük kondurdu. "Harika görünüyorsun. Sonunda bunu yaptığımıza çok sevindim. Akşam yemeği yaklaşık yirmi dakika sonra başlayacak."

"Oyun nasıl gidiyor?" Kartları işaret ettim. "Çok iyi. Kazanıyorum."

"O her zaman kazanır." Kardeşim kolunu onun beline doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu.

"Sırrı, kartları saymayı öğrenmekte." Lila kulaklarından kulaklarına kadar sırttı ve dikkatini tekrar masaya çevirdi. "Ah, sana bir şey sormak istemiştim."

"Ne?"

"Sof ve ben hafta sonu dağlara gidiyoruz. Bilirsin, enerji toplamak için. Gelmek ister misin?"

İlk tepkim, Achilles'in ve bu hafta bana eşlik etmekle görevlendirilmiş kişinin arkasından gizlice kaçmanın bir yolunu bulmam gerektiğini söylemekti. Ama sonra artık Achilles'ten izin almam gerektiğini hatırladım — ya da istenmeyen güvenlik görevlilerinden kaçmam gerektiğini.

Boğazımı yutkunarak, "Çok isterim," dedim.

Geride kalıp onun oyununu izledim ve tahmin ettiğim gibi, maçın sonunda kazandı ve fonuna 50.000 dolar ekledi. Lila ve ben birlikte zıpladık ve tezahürat ettik. Onun adına çok

mutluydum. Büyürken çok uzun süre insanlarla etkileşimden mahrum kalmıştı ve bu açığı kapatmaya çalışıp danslarını, kumar salonlarını ve partileri keyifle yaşamasını ona suçlayamazdım.

"Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi Achilles, Tiernan ve Lila'ya, elimi tutup beni kumar odasından dışarı çıkardı. Hâlâ Lila'nın galibiyetinden dolayı başım dönüyordu.

"Harika değil mi?" Şampanyamdan bir yudum daha aldım. "Lila blackjack'te çok iyi oldu. Geçen gün bana üç aydır tek bir oyun bile kaybetmediğini söyledi."

Achilles bana sanki sevimli, şapşal bir köpek yavrusuymuşum gibi baktı. "Ne?"

"O iyi, ama kaybetmemesinin sebebi bu değil." "O zaman neden?"

"*Tiernan.*"

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Hile yapıyor, kızın oynadığı her oyundan önce krupiyeyi tehdit ediyor."

"*Ama... nasıl?*"

"Çok kolay. Blackjack'te en son kim oynar?"

"Krupiye."

Achilles, sanki "Voilà!" demek istercesine kollarını açtı.

Huh. "Neden bunu yapıyor?"

"Lila'nın üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış halini bir saniye bile göremeyeceğini söylüyor."

"Lila iyi bir sporcu. Kaybettiğinde sadece biraz üzülür, o kadar."

"Tier, Gennaro doğmadan önce evi bebek güvenliğine uygun hale getirmişti; çünkü kızımız sürekli sehpanın köşesine çarpıyordu ve o, kızının cildinde en ufak bir çizik bile olmasını göze alamıyordu."

Haklısın. Kardeşim, karısı söz konusu olduğunda mantıksız davranırdı.

"Lila ve Sof beni dağlara davet ettiler." Bunu söylerken neden ağzım bu kadar kurudu? Bu hoşuma gitmedi. Eğer gerçekten değişmiş olsaydı, tepkisinden korkmam gerekmezdi. Lanet olsun ona ve zehirli, kontrolcü kişiliğine.

Omurgası gerildi, ama ifadesini kontrol altında tuttu. “Öyle mi?”
“Evet.”

“Güvenlik ekibiyle birlikte gidecekler.”

Tiernan ve Luca’nın, küçük bir ordunun gözetimi olmadan eşlerinin tuvalete gitmesine izin vermesi pek olası değildi. “Muhtemelen,” dedim, kesin bir şey söylemeden.

“Ona ne dedin?”

Bu büyük bir sınavdı. Dudaklarımı yaladım. “Gideceğimi söyledim.”

Kısa bir sessizlik. Omurgamdan bir ürperti geçti. Daha önce onun tutsağı olduğumu ve muhtemelen hâlâ öyle olduğumu hatırlatan bir his.

“İyi,” dedi sonunda.

Achilles, yemek odasına açılan koridordaki kapılardan birinin önünde durdu. “Bir saniye burada bekle. Acil bir durum için piyade odamızda malzeme var mı bakmam lazım.” Yanağıma bir öpücük kondurdu.

Duvara yaslanıp tırnaklarımı kontrol ettim. Koridorun diğer tarafından bir çift köşeyi döndü ve içgüdüsel olarak bakışlarımı onlara çevirdim.

Kalbim ağzıma geldi. Jeremie ve Sofia’ydı.

Beni görmediler. Koridorun karanlık köşesinde duruyordum. Ama ben onları görebiliyordum. İkisi de zarif siyah kıyafetler giymiş, yan yana yürüyorlardı. Rus’a kıyasla kız çok minik görünüyordu. O, Ciro’yu kendinden emin, sakın bir şekilde tutuyordu, sanki çocuk ona aitmiş gibi.

Ciro, tombul parmaklarıyla Jeremie’nin burnunu yüzünden koparmaya çalışırken, çilek gibi dudaklarını derin bir konsantrasyonla bükmüştü. Jeremie ise umursamıyor gibiydi.

Gözleri buluştu ve içlerinde o kadar çok gerilim, ateş ve arzu vardı ki, bir sonraki hareketlerinin her şeyi sonsuza dek değiştireceğini biliyordum. Koridorun sonunda durdular, yalnız olduklarını sanıyorlardı. Ama değillerdi. Ben buradaydım ve çok geçmeden Achilles de bana katılacaktı.

Sanırım Sofia, Jeremie’nin sosyal kaygısı olmadığını anlamaya başlamıştı. Onun sadece Sofia kaygısı vardı.

İşler daha da ileri gitmeden, ışığın altına çıkıp kendimi belli ettim. "Selam. Naber çocuklar?" diye yüksek sesle sordum.

Hemen birbirlerinden ayrıldılar ve geri çekildiler. Sofia, Ciro'yu Jeremie'nin kollarından kaptı. "Merhaba Tier. Özür dilerim. Seni görmemiştim." Yüzü kızardı, ama başımı kaldırıp Jeremie'ye baktığımda, gözleri beni öldürür gibi bakıyordu.

"Endişelenme." Ona elimi sallayarak önemsemediğimi gösterdim. "Burada aşırı sarhoş olan tek kişi ben miyim? Eminim yarın sabah bu geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamayacağım. Yarınki akşamdan kalma hali çok kötü olacak."

Hiç de sarhoş değildim, ama onlara hiçbir şey söylemeyeceğime dair güvence vermek istedim.

Jeremie bana soğuk bir bakış attı. "Alex zaten yemek odasında. Bunca yıl sonra seni gördüğüne çok sevindi."

Ona hafif bir gülümseme attım, ama tek kelime etmedim. Bratva'yı sevmiyordum, özellikle de Rasputinleri.

"Ciro'yu dadıyla birlikte uğurlayacaktık." Sofia garip bir şekilde gülümsedi. "Tek başıma yapardım ama Jeremie bebek arabası ve bebek koltuğuyla bana yardım ediyor..."

"O eşyalar ağır görünüyor." Ben de bilmiş gibi davranarak başımı salladım. Etrafta ne bebek arabası ne de bebek koltuğu görünüyordu. "O zaman acele etsen iyi olur, yoksa Achilles piyade odasından çıkıp Ciro'yla oynamaya başlar. Çocuklara karşı nasıl davrandığını bilirsin."

Sofia bana hızlıca sarılırken yüzündeki ifade "teşekkür ederim" diyordu.

Ve ona karşılık verdiğim göz kırpma, rica ederim anlamına geliyordu. Nitekim, Sofia'dan bir saniye sonra Achilles yeniden ortaya çıktı ve

Jeremie kaçtıktan bir saniye sonra ortaya çıktı.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu, kapıyı kilitleyip başka bir kilidi etkinleştiren şifreyi tuşlayarak.

"Sadece Sofia."

Bu teknik olarak doğruydı. Jeremie'ye tek kelime bile etmemiştim. Achilles, boynumu iki eliyle kavrayarak yüzümü inceledi. "Akşam yemeği başlamasına hâlâ birkaç dakikamız var. Bu arada seni yalamamı ister misin?"

Öksürerek güldüm. “Kulağa hoş geliyor, ama aslında tuvalete gitmem lazım.” Konuk listesinin yarısıyla tanışmak beni çok gergin yaptığı için şu anda seks yapmak istemiyordum. “En yakın tuvalet nerede?”

“Geldiğimiz yere geri dön, sağdaki ilk kapı. Sana eşlik etmemi ister misin?”

Ona kaşlarımı çattım. “Lütfen Lila gibi davranma. Kendi başıma tuvalete gidebilirim.”

Gülümsedi. “Tamam.”

Ama beni yönlendirdiği tuvalete gitmedim. Zaman kazanmak ve düşünmek için merdivenlerden aşağı indim.

Tristan Hale hayatımı bağışlamıştı.

Diğer kurbanlara hiç böyle davranmamıştı—en azından kimsenin bildiği kadarıyla.

Neden ben? Ve işi bitirmeyi planlamıyorsa neden bu işi kabul etmişti?

Mekanın karanlık köşelerinde amaçsızca dolaşırken tuvalet işaretlerini arıyordum. Şu anda restoranlardan biriyle bar arasında bir yerdeydim. Mekan, çoğu erkek olan düzinelerce şık giyimli insanla dolup taşıyordu. Sonunda mekanın diğer ucunda tuvaleti gösteren gümüş renkli tabela parıldadı. O yöne doğru ilerleyip dar bir girintiye girdim; kapının yanında duran iri ve kaslı bir silueti fark edince adımlarımı yavaşlattım.

Gözlerimi kısarak, başımı eğip o belli belirsiz tanıdık yüzü inceledim.

Sakin ol. O değil. O olamaz.

Ferrante kardeşlerin bu kişiyi arama emri olmadan mekanlarına sokmalarına imkan yoktu. Ayrıca, şansım o kadar da kötü değildi. Bir akşamda Alex ve Tristan Hale ile karşılaşmak, bu pislikle karşılaşmamak için fazlasıyla yeterliydi.

Ama ona yaklaştıkça, onun Ajan Tom Rothwell olduğuna daha da ikna oldum; kolunu duvara dayamış, birinin tuvaletten çıkmasını bekliyordu.

Durup duvarın arkasına saklandım ve onu izledim.

Ferrante kardeşlerin yakın çevresinde ona ilgi gösteren tek kişi ben olduğum için, buradaysa benim için geldiğini doğal olarak varsaydım. Ama görünüşe göre başka birini bekliyordu.

Kapı içeriden açıldı ve bir anda kapaklandı. İçeriden, şık giyinmiş ve kafası dumanlı Enzo çıktı. Gözleri buluştu ve kalbim gırtlığımı kadar çıktı. Vücudumdaki her bir tüy diken diken oldu. Bu tepkiyi anlayamıyordum, özellikle de bu ikisinin oynadığı oyunda benim hiçbir ilgim olmadığı halde.

"Ajan Rothwell," dedi Enzo sonunda. "Umarım arama emriniz vardır, çünkü davetiyeniz olmadığı kesin."

"Seni ilgilendirmez ama davetiyem var. Hem de kurucu üyelerden birinden."

"Kurucu üye bizimle aynı odada mı?" Enzo koridoru gözleriyle taradı. Ben başımı daha da eğdim.

"Luca beni davet etti." "Luca mı davet etti?" "Öyle dedim ya."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Kıçını kurtarmak için," dedi Tom ciddi bir ifadeyle. "Ya da en azından denemek için."

Şimdi işemeye gitmek istiyorum. Geri çekil, evlat."

"Çocuk mu?" Enzo'nun boynundaki özenle yapılmış dövmenin altındaki derisi kızardı ve kapıdan kıpırdamadı. "Ne diyorsun sen dostum? Kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorsun."

"13 Kasım'da yirmi altı yaşına gireceksin," dedi Rothwell hiç tereddüt etmeden, soğuk bakışlarını Enzo'nun ateşle parlayan sıcak gözlerine dikerek. "Sabah 5:33'te Cardarelli di Napoli hastanesinde doğdun," diye devam etti, Enzo'nun yakasını kayıtsızca düzelterek. "Ağırlığın 3,1 kilo. Dört kardeşin en küçüğü. 1215 W 46th Street'te yaşıyorsun. Mütevazı bir tek yatak odalı daire, ama komşularını seviyorsun ve lüks spor salonuna yakın. A/B planını biliyorum. Kardiyo rutinini. Kiminle yattığını, ne zaman yattığını ve her seferinde ne kadar boşaldığını. Mililitreye kadar. Geçen hafta kimi ve nasıl öldürdüğünü biliyorum. Bunu kanıtlamak için sadece ufak bir delile ihtiyacım var."

Senin hakkında bildiğim şeyler, *evlat*, sen kendin hakkında öğrenmeye daha başlamadın bile.”

Enzo’nun tepkisi benimkine benziyordu. Ağzı açık kalmıştı. Hayatını kaygısızca yaşayan arkadaşımın ilk kez tamamen nutku tutulduğunu gördüm.

Beni sarsan sadece Tom’un Enzo’nun hayatı hakkındaki bilgisi değildi. Aslında, yıllardır üzerinde çalıştığı bu mafya babası hakkında bu kadar çok şey bilmesi beni tamamen şaşırtmamıştı. Duyularımı altüst eden şey, ikisi arasındaki hissedilebilir, bıçak sırtı gibi keskin çekimdi. Aralarındaki hava cızırdıyordu. Ve işte o anda, Tom Rothwell’in neden bahsedilebilecek bir kız arkadaşı ya da karısı olmadığını anladım.

O eşcinseldi.

Ve bugünden son nefesine kadar Enzo’dan nefret ediyor olabilirdi, ama ona da ilgi duyuyordu.

"Çekil önümden, köylü." Tom, robot gibi Enzo’yu omuzlayarak geçip, tuvalet kapısını yüzüne çarptı.

Enzo tam on saniye boyunca orada durdu, sonra topuklarını döndürüp avucunu kapıya vurdu. "Hey! Köylü demek çocuk demekten bile beter."

"İçişleri'ne şikayette bulun," dedi Tom, işeme sesinin eşliğinde.

Arkamı döndüm ve mesanem patlamadan önce üst kata geri döndüm. Üst kattaki tuvalete giden yol dramasızdı, bu başlı başına bir başarıydı. Mesanemi boşaltıp ellerimi yıkadıktan sonra, havluyla kuruladım ve koridora geri süzüldüm. Yemek odasına doğru düz bir yoldu. Tek parça halinde varabilmeyi umuyordum. Bu gecede farklı, sinsî bir şeyler vardı, sanki tüm günahlarımız bizi yakalamış ve her şey doruğa ulaşmış gibiydi.

Koridorda yolun ikiye ayrıldığı noktaya geldiğimde, bir vücut bana çarptı. Bir adım geriye sendeledim, sonra kolumu duvara dayayıp dengemi yeniden kazandım. Luca karşımda duruyordu. Gözlerimiz buluştu. Achilles, yıllar önce onun yaptıklarını öğrendiğinden beri onunla ilk kez baş başa kalıyordum.

"Önüne bak, pislik," diye mırıldandım.

"Benim evimde bana bir daha pislik de," diye sessizce meydan okudu ve yolumu kesti.

"Aşğılık herif," dedim neşeyle. "Şimdi ne olacak?"

Bana doğru bir adım attı, gözlerinden ateş fışkırıyordu ve bir anlığına gördüm: gözlerinin ardındaki insanlığı. Soluklaşmıştı ama oradaydı. Ve bunu oraya kimin koyduğunu merak ettim. Çünkü Sofia olamazdı. Sofia denememişti bile.

"Bana vuracak mısın, koca adam?" Yüzüne yaklaşarak güldüm. "Beni tehdit mi edeceksin? İkimiz de bunu yapamayacağını biliyoruz."

"Yanılıyorsun." Luca parmaklarıyla çenemi kavradı ve sinsi bir gülümsemeye yüzümü yukarı doğru çevirdi. "Achilles'le birlikte olman beni senden uzak tutmaz. Hiçbir şey tutamaz. Öldürmek istediğimde öldürürüm. Benim işim bu. Kardeşime kötü örnek oluyorsun, hep öyle oldun; satranç tahtasından basit bir piyonu ortadan kaldırmak, tereddüt etmeden yapabileceğim bir şey."

Gözleri bana blöf yapmadığını söylüyordu. Vücut dili gevşek ve rahattı.

Ona inandım.

"Beni öldürürsen onu da öldürmek zorunda kalacaksın," dedim sessizce.

Gözünü bile kırpmadı. "Önce Camorra gelir. Aile sonra." "Ciro bile mi?"

Gözlerini kısarak baktı. "Oğlumdan bahsetme."

"Gözlerine ışığı kim koydu?" Başımı eğdim. Sıkı çenesi şaşkınlıkla seğirdi.

"Kim sana bu hissi yaşattı? Kim seni gülümsetti? Kim yanaklarını kızarttı?" diye sorguya çektim. "Seni hiç bu kadar canlı görmemiştim. O burada mı?" Kaşımı kaldırdım. "Sofia onun varlığından haberdar mı?"

Luca, karısının adını duyunca burun deliklerini genişletti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Çenesi yine sıkıştı. "Kimse yok ve eğer sen..."

"Ben bir sosyetik kadını, Luca." Manikürlü parmaklarımla yakasını okşadım. Vücudu çok güzeldi. Oldukça zayıf, oldukça kaslıydı. Ne yazık ki kişiliği berbat. "Herkesten bilgi almayı başaran yöntemlerim var. Senin sırrını öğreneceğim

ve bunu sana karşı kullanacağım. Achilles'e ve bana yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirim," dedim yüzümde tatlı bir gülümsemeyle.

Luca boğazımı yakaladı ve beni duvara yapıştırdı, yüzüme hırlayarak. "Ne halatlardan bahsettiğini hiç bilmiyorum, ama bunu sadece bir kez söyleyeceğim—etrafımda burnunu sokarsan, doğduğun o sefil günü pişman olacaksın. Ben Tiernan ya da Achilles değilim, tatlım. Çekebileceğin ipleri olan bir kalbim ya da harcayacak merhametim yok. Seni mahvedeceğim. Ve seni koruyan o pisliklerden biri yoluma çıkarsa... Ne olacağını tahmin et. Onları da mahvedeceğim. Bu, benim özel hayatımla uğraştığın son sefer, *capito*?"

Boğazımı sıkkan eli o kadar sıkıydı ki nefes alamaz hale geldim. Beni öldürmeyeceğini biliyordum. Burada değil. Şu anda değil. Ama bunu yapabileceğini de biliyordum. Ve bu, hayatında benim bilmemem gereken birinin olduğunu doğrulamak için yeterliydi.

Meydan okumanı kabul ettim, pislik.

"Bırak beni," dudaklarımı sıkarak tısladım. "Sana bir daha asla çocuk sahibi olamayacağından emin olmadan önce."

Boynumu bıraktı ve ben yere düştüm. Nefes nefese, boğazımdaki hassas bölgeyi ovuşturuyordum.

Yavaşça ayağa kalktım, elbisemi düzelttim ve gözlerimin altındaki nemli izleri sildim.

Sonra sırtımı düzelttim, yüzüme bir gülümseme kondurdum ve beni öldürmek için tutulan adamla akşam yemeği yemek üzere yemek odasına yürüdüm.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Yemek salonuna en son giren bendim, bu da girdiğimde herkesin beni iyice seyretme fırsatı bulduğu anlamına geliyordu.

Geniş bir gülümsemeyle, Achilles'in yanındaki koltuğuma doğru havalı bir şekilde yürüdüm ve koltuğa çöktüm. O, yanağıma nazikçe öptü. "Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel." Kucağımda peçetemi açtım. "Akşam yemeğinde ne var?"

Bakışları boynumda takıldı. Muhtemelen Luca kırmızı izler bırakmıştı. Zaten ortalık gergin olduğundan, ağabeyiyle yaptığım o küçük sohbeti paylaşacak havada değildim.

"Bu ne?" Achilles başparmağını boynumda gezdirdi. Omuz silktim. "Alerjik reaksiyon."

"Neye karşı?"

"Pisliklere."

"Biri mi..."

"Evet, ama hallettim. Merak etme."

Menüler masaya getirildi ve bu bana nefesimi toplayıp odayı incelemek için bir saniye zaman verdi. Tiernan ve Lila'yı, Sofia ve Luca'yı, Katya ve Enzo'yu, Jeremie'yi... ve Alex'i gözümün önüne getirdim.

Gözlerim ona takıldığı anda, soluk mavi gözleri benimkileri bir mengene gibi sıkıştırdı. Boğazımın derinliklerinde hırıltılı bir nefes çınladı.

Lyosha.

Sarışın bukleleri ve korkutucu derecede keskin hatlı yüzüyle aristokrat ve prens gibi duruyordu. Hâlâ yaşından daha genç görünüyordu. Sanki bizim yaşam tarzımız ve içindeki tüm ölümler ona dokunamıyormuş gibi. Aslında öyle değildi.

"Tierney," dedi boğuk bir sesle. "Alex."

"Nasılsın?" diye sordu Rusça.

Ve o dili yıllardır konuşmamış olmama rağmen, cevap dudaklarımdan kendiliğinden döküldü. "Parkta uzun ve keyifli bir yürüyüş oldu. Ya sen?"

O sıırttı. "Aynı."

"Onunla flört etme," dedi Achilles, viski bardağını masaya vurarak Alex'e bağırdı.

"Flört ettiğimi nereden biliyorsun?" Alex votkasını dudaklarına götürdü, ağzının bir köşesi eğlenerek kıvrıldı.

"Lanet olası gözlerin açık bir davetiye gibi."

"Merak etme, tatlım." Achilles'in dizine hafifçe vurdum. "Rus erkeklerle kesinlikle ilişki kurmam." Boynundaki dudaklarımın izini öpmek için eğildim.

Beni görmezden gelen Achilles viskisini aldı ve tek yudumda içti. Kaşlarımı kaldırdım. Kendini tutmaması ona göre bir davranış değildi, ama sanırım bugün herkes gergindi.

"O pislik Hale nerede?" Achilles dikkatini tekrar Alex'e çevirdi.

"Gecikecek." Alex bileğini sallayarak Cartier saatine baktı. "Ama akşam yemeği sonrası içkiler için burada olacak."

"Maskesini çıkarmış olarak mı?" Achilles kendine ikinci bir bardak viski doldurdu.

Alex hoşgörölü bir şekilde gülümsedi. "O viskiyi bırakmanı öneririm. Sen Rus değilsin, Achilles. Böyle bir içkiyi kaldırarak kapasiten yok."

"Ben de sana işine bakmanı öneririm," dedi Achilles aynı hoş ses tonuyla. "Yüzün çok güzel. Onu mahvetmek istemem."

"Rothwell kulüpte ne arıyor lan?" Enzo, diğer iki adam arasındaki gerginliği bozarak Luca'ya dönüp baktı. "Onu sen davet ettin mi?"

"Onu ekibimize katmaya çalışıyorum." Luca menüyü garsona geri verdi.

"Sence kabul eder mi?" Achilles başını kardeşine çevirdi.

"Denemeden edemeyiz bence." Luca

. “Babam artık ortada yok, emirlerimizi yerine getirecek yeni bir kirli federal ajanlar ordusuna ihtiyacımız var.”

Akşam yemeğinin geri kalanı nispeten keyifli geçti. Ya da en azından acısızdı. Yemekler lezzetliydi—burbon soslu somon ve trüflü salatalar—ve içkiler harikaydı. Sohbet akıcıydı ve ben de gerçekten rahatlamayı başardım. Tatlı geldi ve gitti, ama Hale'den hâlâ haber yoktu.

Achilles, onu daha önce hiç görmediğim kadar sert bir şekilde viski şişesine saldırdı, ama onu bunun için suçlayamazdım.

Herkes bara geçtiğinde, Achilles bacağıma sıkıca sarıldı ve kulağıma fısıldamak için eğildi: “Güvenlik kameralarını kontrol edeceğim. Hale bir sürpriz planlıyor mu diye bakacağım.”

Başımı salladım ve Lila ile Sofia'nın yanına katılarak bara doğru yola çıktım. Yol boyunca, Alex'in bakışlarının arkamdan tenimi yakıp kavurduğunu hissettim. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Luca, Enzo ve Jeremie ile birlikte yürüyordu.

Bir ara onlardan ayrılıp bize katıldı.

"Tierney, bir dakika konuşabilir miyiz?" İngilizcesi netti ve hafif bir Rus aksanı vardı.

"Birkaç şey söyleyebilirsin, ama bunların hiçbirinin ilgimi çekeceğini sanmıyorum." Elimle ağzımı kapatarak esnedim.

Sofia ve Lila kıkırdadılar ve bara doğru yöneldiler, bizi eşikte bırakarak. Hainler.

Lacivert bir takım elbise giymişti, gömleğinin ilk düğmeleri açıktı, pürüzsüz, bronz teni ve şekilli göğüs kasları görünüyordu. Bir film yıldızı gibi görünüyordu, her zaman öyleydi ve bunu asla abartmazdı. On dört yaşında Sibiry'a'dan ayrıldığımda, kızlar arasında zaten çok popülerdi. Hayatta kalmakla meşgul olduğum için ona tam olarak dikkatimi verememiş olsam da, ben bile onun cazibesine karşı bağışık değildim.

Yine de o benim tipim değildi. Benden daha yakışıklı erkeklere güvenmezdim.

"Neler oluyor?" Ellerimi belime koydum. Achilles'in bizi birlikte görmesini istemedim. Kıskanç olduğunu gayet açık bir şekilde belli etmişti.

“Biraz sohbet etsek iyi olmaz mı?” “Hayır,” dedim kesin bir sesle. “Bunun için bir neden yok.”

"Peki." Alex ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Yine de babamın sana yaptıkları için özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

"Neden?" diye sordum, gerçekten şaşkın bir şekilde. "Benim babamın annene yaptıkları için özür dileme ihtiyacı hissetmiyorum."

Tyrone, kasıtsız ya da kasıtlı olarak, Tiernan ve ben doğmadan önce Lyosha'nın annesini öldürmüştü. Aslında bu yüzden Rusya'ya kaçırılmıştık.

“Başından geçenlerin çoğu gözümün önünde yaşandı,” dedi Alex, net ve kendinden emin bir sesle. Benim düşmanca tavrımın onu hiçbir şekilde etkilemesine izin vermedi. “Ve şunu bilmeni isterim ki, sen ve kardeşin kaçtıktan sonra yeterli bir yas süresinin ardından, sonunda senin tarafını tuttum; mutlu ve yerleşik bir hayat sürdürdüğünü görmekten memnunum.”

Sonunda, tiksinti dolu bir gülümseme dudaklarımı kıvırdı. “Beni öyle mi sanıyorsun? Mutlu ve huzurlu mu?” Ona tam olarak döndüm, gözlerimi kısarak. “Biliyor musun Alex, hayatım boyunca otuz üç terapistim oldu. Sadece sonuncusu kalıcı oldu. Diğerleriyle hiçbir şekilde bir sonuca varamadım. Benden ciddi bir şekilde içimi açmamı istedikleri anda başarısız oldum. Bir zamanlar yakın olduğum biri, başıma gelen her şeyi unutmamı tavsiye etmişti. İçime atmamı. Meğer bu kötü bir tavsiyeymiş.”

Beni sessizce izledi.

Niyeti iyiydi ve kendisi de daha bir çocuktı, ama bunun pek önemi yoktu. Yüzü, varlığı, soyadı benim için hâlâ acı bir anıydı.

“Masumiyetinin katman katman elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Açlığın eşiğine gelip, o eşiği aşmanın nasıl bir şey olduğunu? İnsanlığının parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemenin ve bunun ne anlama geldiğini bile bilememenin nasıl bir şey olduğunu, çünkü düşünmek için çok yorgun, çok aç ve çok bitkin olmanın nasıl bir şey olduğunu?”

Alex'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. “Ben de oradaydım.” “Evet, varis ve halef olarak. O saçmalıkların hepsini

saçmalıkları yaşamadın.”

Başını salladı. Eh, en azından dürüsttü. “Bazen seni kurtarmayı hayal ederdim, biliyor musun,” dedi yavaşça. “O zor günleri yaşarken, senin onayını almaya can atıyordum. Tiernan’da ise bunu en başından beri elde etmiştim. Biz her zaman çok samimiydik. Ama sen kimseye güvenini, sempatini vermedin. Sadece Tiernan’a.” Elini cebinden çıkardı ve yüzüme uzandı, on beş yıl önce bir gözyaşını sildiği tam aynı noktaya başparmağını sürdü. Sanki hala oradaymış gibi. “Senin sevgini istedim. Senin tarafından görülmek istedim. Ama ne zaman yardımına koşmaya çalışsam...”

“Seni uzaklaştırdım,” diye sessizce sözünü tamamladım. “Evet, biliyorum. Sen bir çocuktun. Ben çocukları sevmezdim. Çocuklar beni çok incitmişti.”

Başını eğdi. “Bunu içime atmanı söylediğimde, bunu bir başa çıkma mekanizması olarak kastetmiştim.”

“Sen sadece bir çocuktun,” diye fısıldadım. “Kendini açıklamak zorunda değilsin.”

“Başka koşullar altında, bence iyi arkadaş olabilirdik. Sence de öyle değil mi?”

“Elbette.” Gülümsedim. “Ve bir bakıma, her şeyi göz önünde bulundurursak, hâlâ öyleyiz.”

“Öyle
miyiz?”

Başımı
salladım.

“En son konuştuğumuzda, seni öpmemi istemiştin,” diye hatırlattı.

“O zamanlar kimseyle birlikte değildim,” dedim. “Sen ve ben her zaman yarım kalan bir iş olacağız.”

“Eh, şimdi buradayım. Hadi şu lanet işi bitirelim.” Başımı
salladım. “Ben artık birinin karısıyım.”

“Biliyorum.” Lyosha elini yanağımla boynumun birleştiği yere koydu ve başparmağıyla çenemi yukarı doğru kaldırdı. “Achilles seni bana teklif etti.”

Şoktan tüm vücudum dondu. “N-ne?”

“Achilles,” dedi Alex yavaşça, bakışlarını gözlerimden dudaklarıma kaydırarak. Eli boğazımda bir kolye gibi,

gevşek ama ağır bir kolye gibiydi. "Bana, senin bağlanmadan bir ilişki aradığını söyledi. Kontrollü bir ortamda tek seferlik bir şey. Sana bir şeyi kanıtlamakla ilgili bir şeydi."

"O lanet olası herif," diye içimden öfkeyle haykırdım. *Al'a nasıl cüret eder...* "Bana anlattı çünkü zaten çok şey biliyorum," diye açıkladı Alex, okurken düşüncelerimi . "Ben gizliyim, yapabilirim yapabilirim bir bir redden erkek gibi kabul edebilirim ve seni asla yargılamayacağım."

Bu neden bu Aşil olmuştu içki
içiyordu bu içmişti

Kendini gelecek olana hazırlıyordu.

Kalbim parçalandı ve içimden sıcaklık fışkırdı, karnımda tuhaf bir his uyandırdı.

Kendini öldürüyor. Benim için.

Neden böyle davrandığını tam olarak anlasam da, kendim kurduğum planı tam olarak uygulayabileceğimi sanmıyordum. Başka birine dokunmak — herhangi birine dokunmak — bana... yanlış geliyordu.

Ama içimdeki başka bir ses, Achilles'in sözünü sınıamazsam, onun ne yapabileceğinden sonsuza kadar korkarak yaşayacağımı biliyordu. Hayatımın ve geleceğimin kontrolünü ele geçirdiğinden beri, birlikte olmaya çalıştığım her erkeği sakatlamış, öldürmüştü ve istismar etmişti. Beni psikolojik olarak mahvetmiş ve cinsel partnerlerim konusunda tüm karar verme hakkımı elimden almıştı. Özgürlüğüm söz konusu olduğunda kendini hiç kontrol edemiyordu.

Bu benim özgürleşmemdi.

Ve ne kadar saçma gelse de, Achilles'in de buna benim kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Değiştiğinin, daha iyi bir insan olduğunun teyidi.

"Beni sikmek ister misin?" Tırnağımı boynundan ağzına doğru sürttüm. O da onu, davetkar bir sırıtışla sıcak, muhteşem ağzıyla yakaladı.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun." Parmaklarımın arasından konuştu. "Sen Tierney Callaghan'sın. Herkes seninle yatmak ister. Benim kemerimdeki muhteşem bir çentik olacaksın."

Alex yanımdaki bardan bir şampanya kadehi alıp bana uzattığında kendimi zorla güldürdüm. Bir yudum aldım. "Kemer ne kadar uzun?"

Onun yakıcı bakışları vücudumda aşağı doğru kaydı. "Neredeyse benim başka bir şeyim kadar uzun."

"Ne kadar da ince." Dudaklarımın arasına biraz daha alkol aldım. "Bunu düşüneceğim, ama sadece o da bize katılırsa."

"Sence küçük erkek arkadaşın, işini devralmak üzere olan adamın kız arkadaşını becermesini görmek ister mi?"

Bu adamın küstahlığı, görünüşü kadar nefes kesiciydi.

"İzle demedim." Soğukkanlılıkla sııttım. "*Katıl* dedim."

Ağzına acımasız bir alaycı gülümseme yayıldı ve elini uzatıp çenemi nazikçe okşadı. "Hiçbir erkek bana dokunamayacak."

"O sadece bana dokunacak."

"Kesinlikle olmaz." Bir adım geri çekildi, gözlerini kısarak bana baktı. New Order'ın "Temptation" şarkısı barın duvarlarında yankılanıyordu ve daha mükemmel bir şarkı düşünemiyordum.

Alex blöfümü görüyordu, ultimatomumdan geri adım atmamı bekliyordu, ama bu olmayacaktı.

Ya Achilles'i de bu işe dahil edecektim, ya da hiç yapmayacaktım.

Dirseklerimi arkamdaki bara dayadım. "Arkanı dön ve git, yakışıklı çocuk. Nişanlım olmadan bunu yapmayacağım."

Alex tam da bunu yaptı. Hareketleri hızlı ve umursamazdı, topuklarını döndürüp uzaklaşmaya başladı. Beş adım attığını izledim, sonra arkasını dönüp kalabalığın içinden bana doğru ilerledi.

"Bana dokunmayacak," diye dişlerini sıkarak uyardı.

Sırıtarak gülümsedim. "Bu sana şok edici gelebilir, Lyosha, ama herkes seninle yatmak istemiyor."

"Buna sadece senin bunu

bunu hayatına devam etmek için ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Hey." Elimi kaldırdım. "Henüz bunu yapmaya razı bile olmadım. Hala konuşmadığımız bir konu daha var."

"Aydınlat beni." Sabrı tükeniyordu ve onu suçlayamazdım. Achilles ondan bunu istemişti ve o da eylemi kabul etmişti, ama benim bitmek bilmeyen alaylarımı asla kabul etmemişi.

"Tiernan bundan hoşlanmayacak," dedim.

"Tiernan asla mutlu olmaz. Başka itirazın var mı?" Gülümsemem genişledi. "Hayır."

Achilles bu anda yeniden ortaya çıktı. Son derece sarhoş görünüyordu, gözleri kızarmış ve saçları dağınıktı. Çok sinirli görünüyordu, ama bizi görür görmez yüzündeki ifadeyi düzelterek boş ve iş adamı gibi bir ifadeye büründü.

"Sohbetiniz iyi geçti mi?" Achilles boynumun yanına bir öpücük kondurdu.

"Kesinlikle ilginç bir durum." Kolunun altından kayarak ona sokuldum.

Achilles, Alex'e sert bir bakış attı. "Hale henüz gelmedi."

"Daha iyi. Bu halinle onunla yüzleşemezsin." Achilles'in burun delikleri genişledi. "Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur..." "Kim kapalı havuzda çıplak yüzmek ister?" diye sordum,

parlak bir gülümsemeye. "Hakkında her şeyi duydum. Tamamen karanlık olmalı, değil mi? Ufku gören banklar da var, değil mi?"

"Oh, ben de havuzu görmek istiyorum!" Katya heyecanla konuşmamıza dahil oldu.

"Kesinlikle olmaz." Alex'in yüzü hafifçe yeşile döndü. "Belki

Enzo başka bir zaman sana gösterebilir."

Omzuna hafifçe dokundu, gülmesini zorla bastırarak.

"Yapmamız gereken bir iş görüşmesi var."

Katya kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak barın en ucuna doğru sürünerek gitti. Ona zeytin dalı uzatmam gerektiğini zihnimde not ettim. Aslında bana hiçbir şekilde veya hiçbir konuda haksızlık etmemişi ve gençti. Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız.

"Bundan emin misin?" Achilles bana döndü. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

Yüzünü ellerimle kavradım ve tüm barın gözü önünde onu

. Ayrıldığıımızda fısıldadım, “Bunu birlikte yapacağız ve bizi durduran o görünmez duvarı yıkacağız. Şimdi, yol göster.”

Elimi tuttu ve bardan sinsi sinsi çıktık, Alex de bizimle aynı hızda yürüyordu. Loş bir koridora girdik ve eğlence merkezine giden ikinci bir kapıya doğru ilerledik.

"Bundan emin misin?" diye Achilles'e fısıldadım.

"Benim bir seçenek olduğumdan emin olmak istemiştin," dedi. "Böylece bunu anlayacaksın."

Önce spor salonuna vardık — koyu renkli fayanslar ve açık renkli ahşap detaylarla dekore edilmişti — ardından spa ve saunayı geçtik. Asansör müziği ve okaliptüs kokusu bedenimi sarmaladı. Kulüpten uzaklaştıkça sıcaklık giderek artıyordu.

"Isıtmalı havuz, gece ondan sabah ona kadar halka kapalı. Orada baş başa kalabiliriz." Achilles buzlu cam bir kapının önünde durdu, şifreyi tuşladı ve kapı otomatik olarak açıldı; karşıımızda, tüm şehri gören tavandan tabana pencereleriyle koyu renk tonlarında bir havuz belirdi.

Cam gibi pürüzsüz su yüzeyinden buhar yükseliyor, sigara dumanı gibi kıvrılarak yükseliyordu. Achilles kapının kilidini çevirirken arkamdan yumuşak bir tık sesi geldi. "Ona yanlış bir şekilde dokunursan, ona zarar verirsen, kendini güvende hissetmemesine neden olursan ve—"

"İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz." Lyosha lacivert ceketini çıkardı ve duvara yaslanmış siyah beton bankın üzerine düzgünce katladı. "Bu yüzden bu özel ricayla bana geldin." Manşet düğmelerini titizlikle çözdü. Soyunurken gözleri benden hiç ayrılmadı. Gözlerinde bir açlık vardı—biraz da kötülük. Lyosha tanıştığım mafya üyeleri arasında en kötüsü değildi, ama yine de Igor'un oğluydu. Ve kendisine ait olmayan her şeye karşı doyumsuz bir iştahı vardı.

Buna ben de dahildim.

Achilles, izlemesi için güvenli bir yer olan bankın üzerine çöktü, ben ise elbisemin arkasındaki fermuarı açtım.

"Zahmet etme. Sen de bize katılacaksın." Elbiseyi ayaklarımın etrafına bırakıp içinden çıktım ve kapıya doğru tekmeledim.

"Tierney," diye uyardı Achilles.

"Onu içimde hissederken seni de hissetmek istiyorum." Sütüyenimi çözdüm, sonra külotumu sıyırdım. "Ayrıca, siz ikiniz birbirinize dokunmadığınız sürece o da var."

Achilles ve Alex birbirlerine baktılar. Pakhan'a dönüp baktığımda, çoktan tamamen soyunmuştu, muhteşem, bronz renkli karın kasları gözler önüne serilmişti. Sertleşmişti, uzun aletini tembelce okşuyordu, gözleri beni baştan aşağı yalıyordu. "Gel de eğlenceye katıl, Ferrante. Bugün cömert bir günümdeyim."

Sürpriz bir şekilde, Achilles duvara yaslandı, kaslı bacaklarını açtı, bir elini dizine koydu ve sıırttı. "Neden siz ikiniz başlamıyorsunuz, eğer kadınımlı tatmin edemediğınızı görürsem eğlenceye ben de katılırım, Lyosha?"

Ona daha önce hiç böyle seslenmemişti.

Alex ona kurt gibi bir sırtıış attı. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

Katlanmış pantolonuna uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Yenilmez bir savaşçının özgüveniyle bana doğru yavaşça yürürken, çıplak olsa bile ne kadar çekici ve etkileyici olduğunu biliyordu. Eli yanağımı okşadı. Nefesim hızlandı ve zorlaşmaya başladı. Beni daha çok neyin tahrik ettiğini bilmiyordum: Bratva'nın başı olan bu muhteşem, güçlü yaratığın bana dokunması mı, yoksa hayatımın aşkının bunu izleyip olmasına izin vermesi mi?

"Ognennaya krasotka." Ateşli güzellik. "Kamptaki çocuklar her yıl seni en güzel seçerdi." Eli çenemden kaydı, başparmağı çenemi kavradı ve yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. "Hâlâ aralarından en güzeli sensin."

Ağzımı açıp alaycı bir şey söylemek istedim, ama o dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Nefesim kesildi, geriye doğru sendeledim. İlk tepkim onu itmektir, ama sonra ağzımı ve duyularımı dolduran hoş votka tadı ve

arzu tadı ağızımı ve duyularımı doldurdu, kaslarım gevşedi ve onun istediğini yapmasına izin verdim.

Alex öpücüğü derinleştirdi, dili benimkiyle şakacıca oynadı, ağızımın köşelerini keşfederken vücudunu benimkine doğru itti, ta ki onu tamamen hissedene kadar. Kalın penisi karnıma karşı nabız gibi atıyordu, açgözlülükle ona yapışıyordu. Achilles'in hatırı için zevkimi bastırmaya çalıştım, ama Alex'in eli uyluklarımdan belime doğru kayıp, beni havuzun ilk basamağına sıkıştırırken belimi kavradığında, bir inilti çıkardım.

"Sen çok lezzetlisin." Alt dudağımı ısırdı, acıyı hissedemeden onu emerek yok etti. "Şimdi tüm bu telaşın nedenini anlıyorum."

Göğüslerim ağır ve dolgun hissediyordu, onları belirgin ve pürüzsüz göğüs kaslarına sürttüm. Bacaklarımı sadece bir santim araladım, kalçasının gerisini halletmesi ve aralarına kayması için yeterliydi. Klitorisime sertçe bastırdı, ona olan tahrikim çoktan derisinin her yerine damlıyordu.

"Sanırım." Alex dudaklarını ağızımdan boynuma kaydırды, köprücük kemiğıme kadar sıcak bir iz bırakarak yaladı, hafifçe ısırdı. "Nişanlını tatmin etmekte hiç zorlanmayacağım, benim için ne kadar ıslak olduğuna bakılırsa. Kondomumu tak." Kaygan nesneyi parmaklarımdan arasına bıraktı.

Titrek ellerimle onun aletine uzandım; bu durumdan geri adım atan kişi olmak istemiyordum.

"Ağızla."

Duraksadım ve gözlerimi Achilles'e çevirdim. Alex hızla çenemi tuttu ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Ondan izin isteme. Sana zevk vermeyi cesaret eden her bir piğı öldürdü. Bu senin. Sahiplen onu."

Bir ığılığı yutarak, prezervatifi dudaklarımdan arasına itip dizlerimin üzerine çöktüm ve Alex'in kocaman sikini ağızıma aldım. Soluk, damarlı ve sünnetsizdi ama Achilles'inki kadar canavarca bir şeydi. Dizlerimin üzerinde öne doğru kayarak, dudaklarımı sikinin ucuna doladım ve onları kullanarak prezervatifi sikinin

daha önce bunu yapmamıştım ve işimi incelemek için geri çekildiğimde, sadece yarısı bitmişti. Alex, memnun bir iniltiyle kendini tamamen kaplamak için sertçe bir çekiş yaptı. "Kalk."

Ayağa kalktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi ne var, koca adam?"

Kıçımı kavradı ve beni yukarı kaldırdı. Bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolandı ve sikinin çıkıntısı artık klitorisime sürtünüyordu. Başımı geriye attım ve inledim. "Tanrım."

"Hmm. Ne diyecektin?" Lyosha'nın parmakları kıçımın etine gömüldü. Merdivenlerden aşağı inip ısıtılmalı havuza girdi, ağzı üst vücudumda dolaşarak keşfediyor, ısıyor ve yalıyordu.

"Ona öyle konuşma."

"Ne kadar uslu bir kız arkadaşsın, değil mi?" diye fısıldadı Alex. Artık havuzda belimize kadar batmıştık. Su üzerimize sıçırıyordu, çok hoş ve sıcaktı. Penis hâlâ klitorisime sürtünüyordu, nefis bir sürtünme hissi yaratıyordu. "Sevgilini savunuyorsun. Ama bak, onu ne hale getirdin." Alex çenemi kavradı ve başını eğdiğinde Achilles'e bakmamı sağladı. Meme ucumu sıcak ağzına aldı, önce neredeyse acı verecek kadar sertçe emdi, sonra acıyı hafifletmek için dilinin ucunu meme başımın çevresinde nazikçe gezdirdi. Hava, seks kokusuyla nemli ve yoğun hale geldi. Beynimdeki, kaslarımdaki her bir düşünce ipliğinin yok olup gittiğini hissederek, şiddetle nefes nefese kaldım. Kollarında eriyip gittim, zevk beni ele geçirdi.

Gözlerim Achilles'inkilerle buluştu. Göğsü zorlu nefeslerinin ritmine göre yukarı aşağı hareket ediyordu, ama o tamamen hareketsiz kalmıştı. "Çok güzelsin." Sesi çatladı. "O kadar güzel ki."

Gözlerimi kapattım, gözlerimden yaşlar süzüldü. Zevk çok fazlaydı ve istesem bile kendimi boşalmaktan alıkoyamıyordum. Alex'in klitorisime değen penis — alaycı, dönen, sürtünen — ve göğüslerimdeki ağzı çok fazlaydı.

"Lütfen... ben..." diye başladım, sonra durdum. Kelimeleri ağızımdan tam olarak çıkaramadım. Achilles oradayken olmazdı.

“Onu boşalt,” diye emretti Achilles. “*Hemen.*”

Lyosha su altına dalarken boğazından düşük bir hırıltı çıktı, bacaklarımı omuzlarına kaldırdı, bacaklarımın arkasını ölümcül bir sıkışmayla kavradı ve dilini amıma soktu, burnu klitorisime sürtünüyordu. Patladım, kaslarımın arasında dilini sıkıca kavradım, başımı geriye attım ve çığlık attım. Lyosha'nın başının arkasını kavradım, o hala su altındayken dilinin üzerinde zıpladım. Ben hala başını sarmış haldeyken ayağa kalktı ve ayaklarımın yere değdiği sıg suya doğru yürüdü. “Sakıncası yoksa, ödülümü şimdi alacağım.” Alex sırttı, dudakları beni yalarken lezzetli bir şekilde pembe ve şişmişti.

Achilles'e sorgulayan bir bakış attım.

Yüzü taş gibi sertleşmişti ve kimsenin ona ulaşamayacağı bir yere çekildiğini biliyordum. Bir can almakta kullandığı aynı zihin durumuna. Bulunduğumuz yerden ve yaptığımız şeyden çok uzak bir yere.

Bana yavaşça başını salladı. “Al onu, tatlım. Bu senin zevkin.”

Gözlerimi kapattım, Alex'e bakmadan başımı salladım. Alex belimi kavradı ve santim santim içime kaydı. Yavaşça. Alaycı bir şekilde. Mükemmel bir şekilde.

Dizlerim titredi ve kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladı. Alex içime girdi ve ben de sırtımı kavisleyip ona karşılık vererek bu iyiliğine karşılık verdim.

“Tanrım, bu his o kadar mükemmel ki.” Alex'in ağzı boynuma yapıştı, sertçe emdi. “*O kadar sıkı. İnanılmazsın.*”

Başını bana doğru eğdi, ama ben yüzümü çevirdim; onu bir daha öpmek istemiyordum. Öpüşmek bana çok samimi geliyordu. Seks ise... pek değil. Alex alçak bir kıkırdama bıraktı, içime sertçe girip, tüm vücudumu titretmeye neden olan içimdeki o ulaşılmaz noktaya vuruyordu.

Her yerim titriyordu, ama Achilles'in beni izlediği görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Gözlerimi daha sıkı kapattım, ama onun o bakışı—boyun eğmiş, ciddi, işkence görmüş—göz kapaklarımın arkasında belirip duruyordu.

Aniden, sırtıma yapışmış çıplak, sıcak bir göğüs hissettim.

"Şşş." Tanıdık, pürüzlü bir avuç içi boğazımın önünü kavradı ve başımı geriye doğru eğdi. Achilles'in gözleri benimkilerle buluştu. "Bırak kendini, tatlım." Eğildi ve dilini ağzımın içine soktu, viski tadıyla Alex'in votka tadını sildi.

Hevesle geriye doğru eğildim, onu öpüp ağzına inleyerek, Alex ise başını eğip göğüslerimi yalayıp yutarken, sakallı çenesini tenimde gezdirip izler bırakıyordu.

Patlamaya hazırdım.

"Lütfen," diye yalvardım, kalçalarımı sallayarak Alex'in sikini daha sert bir şekilde sürtündüm.

"Sanırım daha fazlasını istiyor," diye inledi Lyosha ve ben ağzımı Achilles'ten ayırdığımda, göğsünün ter ve su damlalarıyla parladığını gördüm.

"Kraliçem ne isterse onu alır." Achilles işaret ve orta parmaklarına tükürdü, aşağı uzandı ve parmaklarıyla yavaşça kıcıma dürttü. Ben kıvrandım ve inledim, içgüdüsel olarak hem parmaklarına hem de Alex'in sikine sıkıca sarıldım.

"Aman Tanrım."

Achilles parmaklarını çekti, sonra zonklayan sikinin başını kıcıma doğru yönlendirdi. Ona daha iyi bir açı sağlamak için hafifçe kaydırđım. Yavaşça içeri girdi, arkamdan gelen baskı artıyordu, rahatsız edici kalınlığıyla kuyruk kemiğim karıncalanıyordu.

"Biliyor musun, insanların yatak odasında Tanrı'nın adını anması bana hep çok komik gelmiştir. Onun bununla hiçbir ilgisi yok ve muhtemelen işlediğimiz günahları onaylamazdı." Alex bacaklarımın arasına uzandı ve Achilles'in içime kaymasına yardımcı olmak için bacaklarımı daha da açtı.

"Oh, lanet olsun," diye inledi Achilles, alnını omzuma dayayarak kıcıma kaydı ve beni sonuna kadar doldurdu. Bunu daha önce de yapmıştım ama bu kadar iyi donanımlı biriyle değıl.

Alex beni sikmeyi bıraktı ama içimde kaldı. İkisi de pozisyona alışmam için bana biraz zaman tanıdı. Onların taşakları muhtemelen birbirine değiyordu, ikisinin arasında o kadar sıkışmışım ki, ama hiç bu kadar tahrik olmamış, bu kadar dolu, bu kadar *canlı* hissetmemiştim, o yüzden bunu belirtmeyecektim.

"Böyle iyi mi?" Achilles yüzümü çekip arkamdan tekrar öptü.

"Mükemmel." Dudaklarım onun ağzına doğru hareket etti.

Aynı anda hareket etmeye başladılar, aynı ritimle içime sertçe girip çıkıyorlardı; sanki aralarında bir rekabet varmışçasına acımasız vuruşlar yapıyordu. Derinin birbirine çarpmasıyla çıkan o müstehcen şaplak sesleri duvarlar arasında yankılanıyordu. Vücudumuz buğuyla kaplanmıştı. Zevkim o kadar keskin, o kadar gerçekti ki tüm varlığımı ele geçirmişti. Her yerimde hissediyordum.

"Şuna bak," diye inledi Alex, aramızdaki boşluğa, içime girdiği yere bakarak. "Çok iyi dayanıyor."

"O muhteşem."

"Bir ara onu ödünç almak isteyebilirim."

"Bu tek seferlik. Bir dahaki sefere kadınıma dokunursan, kurşunla doldurulursun."

Orgazmım ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar vücudumun her santimini sardı ve başımı geriye attım, bu dünyadaki en güçlü iki erkeğin ellerinde parçalanmanın inanılmaz hissiyle kendimden geçtim.

Ben orgazmın doruklarında süzülürken, onlar içime girmeye devam ettiler; önce Alex boşaldı, birkaç saniye sonra da Achilles orgazmına ulaştı. Achilles ilk olarak içimden çıktı, çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı ve bana güven verici bir öpücük verdi. "Harika idare ettin, Piccola Fiamma."

Alex yavaşça içimden çıktı, Achilles ise beni havuzun ilk basamağına oturttu.

"İyi misin?" diye sordu Achilles.

Hala nefesimi toparlamaya çalışırken başımı salladım. Bu, hayatımda yaşadığım en iyi seksti. Yine de bunu bir daha asla yapmayacağımı biliyordum. Bu, Achilles'in artık bittiğini bana kanıtlamaya yaradı.

Cinsel hayatımı kontrol ediyordu, ama ben başka birini aramıyordum.

Alex bacaklarımın arasına uzandı, onları ayırdı ve iyice, aşağılayıcı bir bakış attı. Ben de onun bakışını takip ettim. Amım içten pembe ve şişmişti. "Acın çok güzel." Bacaklarımın arasına diz çöktü ve amımı öptü. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Bana sikini soktuğun için teşekkürler," diye karşılık verdim ve ayak parmaklarımla ona şakacı bir şekilde itekledim.

"Buradaki işin bitti, Alex."

O sırtıttı ve başını eğerek selam verdi, prezervatifini çıkarıp düğüm attı. "Hizmetinizdeyim."

Umursamaz bir tavırla havuzdan çıktı, taze bornozların olduğu yere doğru yavaşça yürüdü ve kendini kurulamak için bir tane aldı. Kullanılmış prezervatifi cebine koydu, çünkü Alex, iyi ya da kötü, özünde hala bir sosyopattı. Evrenin herhangi bir yerinde sürpriz bir mirasçı istemiyen bir sosyopat. Achilles hala arkamda oturuyordu, bacaklarıyla beni sarmalıyordu. Omzumu öptü. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet. Sen iyi misin?" Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. O başını salladı. "Buna ihtiyacım vardı. Yardımı oldu mu?" "Evet," dedim dürüstçe. "Sanırım oldu."

Bu gece neler olduğunu kimse asla bilemezdi, ama üçümüzün de bu konuda tek kelime bile etmeyeceğine güveniyordum. Gerçeğin ortaya çıkması halinde kaybedecek çok şeyimiz vardı.

İnsanlar öğrense bile, aramızda olanlardan pişmanlık duyamazdım. Hayatımın korkunç bir dönemini kapatmam için ihtiyacım olan şey buydu.

Achilles bana, beni kendinden önce tuttuğunu kanıtladı. Takıntısından önce. Kıskançlığından önce.

Vücudumu tamamen döndürerek Achilles'le yüz yüze geldim ve ona gülümsedim. "Bunun için teşekkür ederim."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan bağırdı: "Rasputin. Siktir git."

"Orada bulundum, bunu yaptım, hatta tişörtü bile aldım." İkimiz de son düğmesini ilikleyen pakhana bakmak için döndük.

Tertemiz bir gömlek. "Ve senden çok öndeyim. Bu olayın sarılma kısmıyla hiç ilgilenmiyorum. Sıkıcı." Havuzun kenarına doğru yavaşça yürüdü, ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Seni tekrar görmek güzeldi." Eğildi ve dudaklarını alnıma değdirdi.

"Ben de." Geri çekildim. "Bir dahaki sefere görüştüğümüzde, çok daha fazla giysi giyiyor olacağız."

Göz kırptı ve havuzdan çıktı.

Achilles'e dönüp elimi yanağına koydum. "Ne kadar acıyor?"

"Bunu mahvetmeye yetecek kadar değil." Elimi eliyle kapattı.

Ve o anda, her şeyin yoluna gireceğini anladım.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ACHILLES

Ne derlerdi? Dağ Muhammed'e gelmezse, Muhammed dağa gitmelidir.

Lanet olası dağa gidiyordum ve onu yerinden oynatmam gerekirse, öyle olsun.

Tristan Hale dün gece Forbidden Fruit Club'da ortadan kaybolmuştu.

Ama hâlâ New York'taydı—benim evim, benim oyun alanım, benim bölgem.

Kısa bir sohbet etmeden buradan çıkmasına izin vermeyecektim.

İlk adımım mı? New York hava sahasını kapatmak. Yani, bir nevi. Üç eyalet bölgesindeki tüm özel havaalanları bana gelen ve giden uçuşları bildirdi ve tüm ticari uçuşlar, bir kez daha emrimde olan Jeremie tarafından izlendi.

İkinci adımım? Fermanagh's, Tiernan'ın pub'ı.

Alex hâlâ şehirdeydi, İrlandalı en yakın arkadaşıyla iş görüşmesi yapıyordu. Onların küçük barışma ve dedikodu seansını, ya da her ne halt ediyorlarsa onu, bölmekten nefret ediyordum, ama tartışmam gereken acil meselelerim vardı.

Ducati'mi Fermanagh'ın önüne park ettim, kaskımı çıkarıp koltuğumun altına sıkıştırdım ve içeri doğru ağır adımlarla yürüdüm. Sarhoş kalabalığın yanından geçip Tiernan'ın arka ofisine girdim; orada iki İrlandalı asker beni sert bakışlarla karşıladı. Aralık duran kapıya giden yolumu kestiler.

"Eğer hemen çekilmezsen, seni kaliteli bir Küba purosuna gibi yakarım."

Tiernan'ın boğuk kahkahası ofisten duyuldu. "Liam, Tadhg, bırakın geçsin."

Yollarını ayırdılar ve ben içeri daldım; Alex ile Tiernan'ı birlikte esrar içip içki içerken buldum.

boktan bir kabuk.

"Merhaba, kayınbirader." Tiernan bana doğru duman üfledi.

"Merhaba, gerzek."

"Şu anda neye surat asıyorsun?" Alex kaşlarını kaldırdı.
"Karıyla mı sorun var?"

"Neredeyse." Bir sandalye kapıp onlara katıldım. "Bana Tristan Hale'i vaat edip sözünü tutmayan belli bir pislik çocukla sorunum var."

Aramızda hiç bir garip durum yoktu.

Evet, bana iyilik olsun diye Tierney'i sikmişti. Ama olay da orada bitmişti.

İyi bir seçim yapmıştım: Rasputin gibi bir adam, Tierney'nin bin kez ölse bile almayacağı bir soyadı.

Güvendiği ve geçmişi paylaştığı yakışıklı bir piç kurusu, ama asla aklını meşgul etmemiş ya da daha fazlasını istemesine neden olmamış biri. Yıllar boyunca onunla tekrar karşılaşmak için pek çok fırsatı olmuştu ama bunu yapmamayı seçmişti.

Sonuç olarak, iyi bir anlaşılmıyordu ve pişman olmadım.

Elbette, beni mahvetti. Olaydan önce ve sonra defalarca kustum. Ve evet, dün gece bir parçam öldü.

Ama bir parçası da yeniden dirildi. Bunu gözlerinde gördüm. Sonrasında bana baktığı şekilde, *gerçek* bir güvenle. Rahatlıkla.

Buna değdi.

Tiernan masasına parmaklarıyla vurarak başını eğdi. "Aslında Hale geldi. Ama seni hiçbir yerde bulamadım."

Alex ve ben konuşmadan önce birbirimize hızlıca baktık. "Maske takıyor muydu?"

"Elbette," dedi Tiernan. "Sen neredeydin?"

"Tierney'le birlikteydim."

"Sen gittin gittin kız kız kardeşimle Onun yeşil gözleri sabırsız bir hal aldı.

"Uh-huh."

“Dünyadaki en yakalanması zor kiralık katille olan bir buluşmayı, birlikte yaşadığın... nişanlın için mi iptal ettin?” diye sordu tekrar.

Kaşımı kaldırdım. “Pardon, şu anda konuştuğum kişi, gelini yemek masasında üzerine çıkıp onu ezip geçtikten sonra, annemlerin evindeki lanet olası doğum günü yemeğinin ortasında durup geliniyle sevişmeye çalışan aynı orospu çocuğuyla mı konuşuyorum?”

O fiyasko
fiyasko.

“Peki ya sen?” Tiernan, Alex’e döndü.

“Önemli bir telefon görüşmesi.” Yüzündeki hiçbir kas kıpırdamadı. İyi ve sık sık yalan söylerdi. “Onu şimdi arayayım. Eminim hâlâ buralardadır.”

“Sen öyle yap, ben de Lila’ya bir bakayım.” Tiernan ayağa kalktı ve telefonunu aldı.

“Ona bir bakacak mısın?” Kafamı kaldırdım. “O iyi mi?” “İyi. Sadece biraz mide bulantısı var.”

“Onu şimdiden hamile mi bıraktın?” Sesim gerginleşti. “Nero daha bir yaşında bile değil, lanet olsun.”

“Kendi işine bak, pislik.” Tiernan bana neşeli bir gülümseme attı ve odadan çıktı.

Alex telefonuna uzandı, bir numarayı tuşladı, ardından Hale'e bağlanmak için birkaç rakam dizisini tuşladı. Ekranına bakarak sordu, “Tierney iyi mi?”

“Seni ilgilendirmez,” diye tısladım. Kendimi kontrol altında tutma çabalarım buraya kadarmış. Bu pislik bana bir kez daha bakarsa, Vegas’ı haritadan silip süpürecektim.

Alex’in ağzının köşesinde hoşgörölü bir sırıtış belirdi. “Dün yardımcı olabildiğime sevindim.”

İşlerin garip olmadığına dair önceki yorumumu unutun. Dışlerini kaybettiğinde işler oldukça tuhaf bir hal almaya başlamıştı.

“Sen de bir gelin aramıyor musun?” diye karşılık verdim. “Bekâr bir pakhan, zayıf bir pakhandır. Zaman kaybediyorsun. Bir varise ihtiyacın var.”

O burun kıvırdı. “Aklında benim için kimse var mı?”

“Zevkin ne?”

Eğer *Tierney* derse, onu öldürecektim. Tiernan'ın ondan hoşlanması umurumda değildi. Kendine başka bir evcil hayvan bulabilirdi. Ona bir balık falan alırdım.

“Kadınlar konusunda tercihim, hayatımı mahvedecek potansiyeli olan yaramaz kızlara yöneliyor.”

“Kulağa sağlıklı geliyor.”

Hat bağlandı ve kalın bir ses homurdandı: “Hale.” “Tristan, ben Alex.”

Karşıdan cevap gelmedi. Kibirli, küçük pislik. Daha fazlasını bekliyordu.

"Achilles Ferrante görüşmeye hazır." "Öyle mi?"

Sesi eğlenmiş gibiydi.

"Evet. Şu anda yanımda." "Peki sen neredesin?" "Fermanagh's. Adresi mi istiyorsun?"

"Biliyorum." Sesi Amerikalı gibi geliyordu, ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Yıllar boyunca onun hakkında çelişkili haberler ortaya çıkmıştı. Bazıları İtalyan olduğunu, bazıları İskandinavya'dan olduğunu, bazıları ise Afrika'da adı açıklanmayan bir ülkeden olduğunu iddia ediyordu. "On beş dakika içinde orada olurum." Telefonu kapattı.

Hayatına dair herhangi bir garanti istememesi ilginçti. Ama yine de, eğer kendini hayatta tutamıyorsa, başından beri boktan bir suikastçıydı.

Tiernan geri döndü, kanaryayı yiyen kedi gibi görünüyordu. Lila'nın hamile olup olmadığını sormadım. Başkalarının iyi haberlerini dinleyecek havamda değildim.

“Hale yolda.” Alex ayağa kalktı, silahını ve telefonunu aldı.

"Şimdiden mi gidiyorsun?" diye sordum. "Sen ve Tiernan'ın pijama partisi planladığınızı sanıyordum."

“Ne espri anlayışı var, ne de yakışıklılık.” Alex kapıya doğru giderken aniden durup omzuma bir el attı. “Tierney’e sıkı sıkı sarıl, çünkü boyunu aşan biriyle uğraşıyorsun.”

Ayağa kalkıp peşinden gitmeye tamamen hazırdım, ama

Tiernan masasının etrafından dolaşıp ekranını bana doğru çevirdiğinde beni durdurdu. "Görmen gereken bir şey var."

Fermanagh'ın güvenlik kamerası görüntüleri ekranda görünüyordu. Görüntü kalitesi düşük olan ara sokakta, maskesini takan uzun boylu birini fark ettim.

Tristan Hale.

Hazırlanıyordu, parmak izlerini gizlemek için elastik, sahte parmak pedleri takıyordu. O küçük pislik işinde iyiydi.

"Acele edersen muhtemelen onu yakalayabilirsin," dedi Tiernan.

"Hangi tarafa?" diye mırıldandım.

"Mutfaktan arka kapıya çık ve sağa dön. Orada kilitli kalmış. Diğer taraftan çıkışı bir çöp yığını engelliyor."

Ayağa kalktım ve mutfığa doğru koştum. Aşçılar ve garsonlar küçük alanda koşturuyorlardı, ben de aralarından geçmek için omuzlarımı kullandım; kızartılmış bar yemeklerinin kokusu ve sıcaklığı burnuma çarptı. Dirseklerimle kapıyı açtım ve duvara o kadar sert çarptım ki kapı gıcırdadı. Tristan başını sesin geldiği yöne çevirdi, ama sürpriz unsuru benim lehime işliyordu.

O ve benim çekici kişiliğim.

Ve çekici kişilik derken, elbette, gülümseyerek alnına dayadığım, tetiği çekilmiş ve ateşlemeye hazır silahı kastediyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkürler." Onu sokağın karşı duvarına doğru yürüttüm. "Çok naziksiniz, Bay Hale."

Şaşırmış ya da tedirgin olmuşsa da, bunu belli etmedi. Duruşu rahattı, nefes alışığı düzgündü. "Hayırsever selamın gözden kaçmadı," diye karşılık verdi. "Ama birini işe almak istiyorsan, şansın yok. Beni karşılayamazsın."

"Hakkımda bilmen gereken bir şey var, Hale." Serbest elimle onu yokladım, silahım hâlâ alnına dayalıydı. Beklendiği gibi, taşıdığı silah her neyse iyi gizlenmişti. Ceplerinde, kemerinde ya da omuz kılıfında değildi. "İşimin öldürme gerekliliğinden hoşlanıyorum."

"Yine de buradayım." Yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Neden?"

"Kadınımı vurdun."

Omuz silktilti. "Kişisel bir şey değildi. Baban bana bir iş verdi, ben de kabul ettim."

"Iskaladın."

Konuşmadan önce bir anlık sessizlik hakim oldu. "Öyle duydum." Gözlerini bana dikti. Her şeyi görmüş ama hiçbir şeyi sevmemiş bir adamın alaycı, çelik gibi gözleri vardı. "Böyle şeyler ara sıra olur."

"Belki. Ama sana değil."

Yüzündeki maskeyi yırtıp atmak istedim, ama aynı zamanda vücudundaki her hücrenin tetikte ve buna hazır olduğunu da biliyordum. Tek bir yanlış hareketle bile bileğimi kırabilirdi. İkimiz de yaptığımız her hareketin risklerini ve sonuçlarını bilecek kadar eğitimliydik.

"İltifatın için teşekkür ederim, ama seni temin ederim ki..."

"Neden iskaladın, Tristan?" Sözümlü kestim. "Net, kolay bir atıştı. Onun hayatta kalmasını istiyordun. Tierney Callaghan'la aranızda ne var?"

Hiçbir şey söylemedi. Onu boğmak istedim. Yapamadım. Herhangi bir ani hareket ikimizin de sonu olabilirdi. Ben ateş ederdim. O boynumu kırardı. Ve ikimiz de kaybederdik.

İçimizden birinin bir hata yapması gerekiyordu. O kişi ben olmayacaktım.

Bu işin üzerinde çok fazla şey vardı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Dün Forbidden Fruit Club'a geldin."

"Evet."

"Neden, benden potansiyel bir işi almayacaksan?"

Hiçbir şey söylemedi. Israr ettim.

"Afrika'dan buraya kadar yol var ve duyduğuma göre şu sıralar orada yaşıyormuşsun."

Yine cevap vermedi.

Merak ediyordu. Kulüp hakkında. Ailemiz hakkında.

Hakkımızda

Ferrante mirası. Onu bize çeken bir şey vardı ve bu para değildi. Babamızın işini kabul etti ama bizimkini değil. Yine de para paraydı. Ve benimki de Don Vello'nunkiler kadar yeşildi. Bu durum, belki de don'a karşı bir zaafı olduğunu düşündürdü bana.

"Son zamanlarda babamdan haber aldın mı?"

Alçak sesle güldü. "Müşterilerimin işlerini konuşmam. Kendin sor."

"Oh, sorardım..." Silahı alnından burnuna doğru yavaşça kaydardım, boğazının dibine ulaşana kadar. "Ama o... diyelim ki, bu aralar *pek keyfi yok*."

Tristan hiçbir şey söylemedi, ama dikkatini çektiğimi biliyordum dikkatini çektiğimi biliyordum. Er ya da geç pes edeceğini bilerek, o vidayı çevirmeye devam ettim. İnsanların zayıf noktalarını bulmakta her zaman başarılıydım.

"Şu anda ölüm döşeginde. Gerçekten çok üzücü." "Öyle mi?" Sesi kısılmıştı. *Bingo*.

"Hmm." Başımı salladım. "Bunu ona ben yaptım. Şey, Tiernan Callaghan ve ben. Seni onu öldürmeye gönderdiğiniz için. İkinizden de... pek etkilenmemiştik."

Tahmin etmem gerekirse, maskesinin arkasında dudaklarını yaladığını söyleyebilirim.

"Durumu ne?"

"Artık akli başında değil. Pipetle besleniyor. Tüpün içine sıcıyor. Ötenazi, insancıl bir seçenek. Ne yazık ki etrafı kalpsiz piçlerle çevrili."

"Ve bunu bunca zamandır sakladın mı?" diye tısladı. "Sana inanmıyorum."

Öfke. Bu iyiydi. Patlamak üzereydi.

"Örgüte, tıbbi tedavi için yurtdışında olduğunu söyledik," dedim. "Ama her bakımdan o öldü ve biz kontrolü ele geçirdik."

"Hangi yetkiyle?"

"Kendi yetkimizle."

Tristan üzerime atıldı, ama o harekete geçmeden saniyeler önce bunu hissettim. Tamamen öfkeyle hareket ediyordu.

Yan tarafa adım atıp kendi momentumuyla yere yuvarlanmasını izledim ve o anda onu yere itip üzerine çıktım, tüm ağırlığımı ikimizin vücutları arasında sıkışmış kollarına dayadım. Etkisiz hale geldiğinden emin olduktan sonra dirseğimi köprücük kemiğine vurdum ve iyice kırdım. Maskenin arkasından yumuşak bir inilti duyuldu.

"Sen kocaman bir adamsın. Başa çıkarsın." Sesimdeki sempati seviyesi sıfırın bin katıydı.

Ne göreceğimi bilmeden maskeyi yüzünden yırttım.

Her ne olsaydı da, *bu* değildi.

Luca'nın yaşlarındaydı — belki biraz daha yaşlı, otuz iki ya da otuz üç civarında — koyu kahverengi saçları — dağınık ve bakımsız — ve bebek mavisi gözleri vardı. Her açıdan yakışıklı, sıradan görünümlü bir adamdı. Keskin çeneli ve baştan çıkarıcı gözlü bir adam. Tek ihtiyacı olan lanet olası bir çift Calvin Klein külotu ve bir attı. Zeytin tenliydi ama yüz hatları Avrupalıydı. Onu haritada hiçbir yere yerleştiremedim. Kafasını ve çenesini kavrayarak başımı salladım, omurgasını kırmaya hazırdım. Tierney'i neden bağışladığının bir önemi yoktu. Konuşmayacaktıysa, ben de riske girmeyecektim.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi boğuk bir sesle, sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi düz ve sakin bir sesle. Havada tehlike kokusu vardı. Hissedebiliyordum. Hatta tadını bile *alabiliyordum*. İkimiz de kaosu eşliğindeydik.

"Öyle mi? Neden olmasın?"

"Çünkü ben senin kanındanım, senin kardeşinim." Dudaklarından alaycı bir hırıltı çıktı. "Ben Vello'nun // *prediletto'suyum*."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACHILLES

"Sen benim gizli üvey kardeşim misin?" Onu itip bir anda ayağa kalktım.

Ayağa kalktı ve maskesini aldı, sonra onu kot pantolonunun arka cebine tıktırdı. Parmaklarını dağınık saç yumağına geçirdi ve çekiştirdi. Bir sürü şeye benziyordu — kızgın, sinirli, şişmiş lanet köprücük kemiğinden acı çeken.

Ama üvey kardeşim gibi görünmüyordu.

Ten rengimiz dışında —benimki onunkinden birkaç ton daha koyu— birbirimize hiç benzemiyorduk.

"Evet," dedi boğazındaki düğümle. "Bu benim."

"Tek kelime daha etme." Parmaklarımı kaldırdım.

"Kardeşlerimi arayacağım."

Luca ve Enzo'ya tüm bu saçmalıkları anlatacak havada değildim. Bu karmaşayı birlikte çözmemiz gerekiyordu.

Luca ve Enzo yirmi dakika sonra Fermanagh'a vardılar. Hale'i bir şeye zincirlemeyi düşündüm, ama buna gerek olmadığını fark ettim. Hiçbir yere gitmeyecekti. Kimliğini şimdiye kadar gizli tutmuştu, çünkü bunun bir amacı vardı. Vello fiilen ölmüşken, o amaç da ortadan kalkmıştı. "Pekala." Enzo ellerini ovuşturdu.

"Ben hazırım Jerry Springer anım için hazırım. Kim duyuracak duyuruyor sonuçları sonuçlarını"

"Otur ve çeneni kapat." Luca, en küçük kardeşimizin ensesine bir şaplak attı.

Ağabeyim Tristan'a bir bakış attı ve yüzündeki hoşnutsuzluğu hemen fark ettim. Tristan sadece bir rakipti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Luca.

"Otuz üç."

"Luca'dan bir yaş küçük." Enzo homurdanarak kendine bir viski doldurdu. "Bunu bilmek güzel. Babam o zamanlar *hareket eden her şeye atlayan* bir dönemden geçiyordu."

"Annen kim?"

"Adı Rita." Hale sakın ve soğukkanlı görünüyordu. Tiernan ona bir bardak su uzattı, o da uzanıp bir yudum aldı. Aniden, dayanılmaz derecede genç göründü. Yüzsüz ve bilinmeyen cazibesinin çoğu zaman acı verici derecede sıradan bir şeyi gizlediğini bir kez daha hatırladım. "Philadelphia'lı bir fahişeydi."

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Luca. "Vello fahişelerine karşı her zaman dikkatli davranırdı."

"Bu kadından biraz fazla hoşlandı," dedi Hale soğuk bir tavırla. "Ve ben doğduğumda artık çok geçti. Rita birkaç yıl sonra aşırı dozdan öldü ve ben Georgia'daki bir köyde büyütülmek üzere gönderildim, Vello da yılda birkaç kez beni kontrol etmeye gelirdi."

"Georgia eyaleti mi?" diye sordu Enzo.

"Karadeniz'in Kafkasya bölgesindeki Gürcistan."

Üçümüz birbirimize baktık. Bu tam da Vello'nun yapacağı bir şeye benziyordu.

"Peki ya aksanın?" diye sordu Luca.

"Sahte," diye tükürdü Tristan Hale. "Tıpkı İtalyanca, Rusça, İspanyolca ve Romence'm gibi. Gerekirse neredeyse her aksanı taklit edebilirim." Bütün bunları kusursuz bir Napoliten aksanlı İtalyanca ile söyledi.

Luca bir elini beline koyup çenesini kaşıdı. "Gerçek adın ne?"

"Önce bana benimle ne yapmayı düşündüğünüzü söyleyin."

"Cesur bir sen bunu ne olduğunu olduğunu burada müzakereler

"Güvendesin," diye sözünü kesti Enzo, Luca'ya azarlayıcı bir bakış atarak. "Sen bir Ferrante'sin. Biz kendi ailemize göz kulak oluruz."

"Babamıza nasıl göz kulak olduğunuzu gördüm." Sesi yine kısıldı.

Tanrım. Vello'yu gerçekten seviyor muydu? Bir bakıma üçümüz

asla sevemediğimiz bir şekilde?

"Vello haddini aştı," dedim yavaşça. "Bizi ihanet etmediğin sürece güvendesin."

"Gurgen." Dudaklarını sıkıca kapatıp yere baktı. "Gurgen Ferrante."

"Dün neden geldin?" Ona bir paket sigara fırlattım. Çocuğa acıyordum. Belli ki babamızın yasını tutuyordu, bu da ben dahil hiçbir kardeşimin yapamadığı bir şeydi.

Sigaralara dokunmadı, ama somurtkan yüzü biraz olsun açıldı. "Babamdan bir süredir haber almamıştım. İrlandalı kızla olanlar yüzünden bana kızdığını sanmıştım. Ben..." Yutkundu. "Neler olup bittiğini kendi gözlerimle görmek istedim. Bir de başka bir şey canımı sıkıyordu."

"O konuya birazdan geleceğiz." Parmakımı kaldırdım. "Önce, Tierney'i neden öldürmedin?"

Gözlerini bana kaldırdı, gözlerinde kötülük parlıyordu. "Bu çok açık değil mi?" Alaycı bir gülümseme attı. "O senin Aşil topuğun. Zayıf noktan. Ölseydi bana bir faydası olmazdı. Ama hayatta mı? O çok işime yarıyor. Seni yarıştan çıkardı. Krallık yerine onu seçtin."

"O hayatta olduğu sürece, sen asla don olamazsın. Onu, senin bakımına bırakacak kadar incitmek istedim — seni don olma yolundan saptırmak için — ama onu oyundan tamamen elemek istemedim."

"Oyundan mı?" Luca dişlerini gıcırdatarak sordu.

"Tabii ki satranç oyunumuz." Üvey kardeşim koltuğuna geriye yaslandı. "Eminim babamızın masasında görmüşsündür. Ben daha bebek bezindeyken bile haftalık ilerlemelerini gösteren bir fotoğraf gönderirdi. Bu, kimi halefi olarak gördüğünün en açık göstergesidir."

Görmüştük.

Sadece hangi parçayı kime atadığını bilmiyorduk.

Elbette tahminlerimiz vardı. Yıllar boyunca kendi kendine oynarken taşları nasıl hareket ettirdiğini izlemiştik.

Enzo'nun kale, Luca'nın ise şah olabileceğini tahmin etmiştik. Ancak Hale, her birimizin kim olduğunu kesin olarak biliyordu. *Kendisinin* kim olduğunu da.

Hiçbirimizin ona bunu soracak cesareti yoktu.

"Peki." Luca sigarasını küllüğe söndürdü, konuşurken ağzından duman süzülüyordu. "Buradasın ve Vello'nun oğlusun. Şimdi ne istiyorsun lan?"

"Bana vaat edilen şeyi." Tristan kollarını genişçe açtı. "Tahtı."

"Taht mı?" diye tekrarladı Luca donuk bir sesle.

"Vello'nun benim için planladığı şey buydu. Bana altın çocuğu derdi."

"Altın olsun ya da olmasın, sen gayri meşru bir çocuksun. Bir kazasın." Luca açık sözlüydü ama sakindi. Hepimiz biliyorduk ki işler çığırından çıkarsa, o küçük pisiği anında ortadan kaldırırdık. "Üç dolarlık banknot kadar meşru. Camorra'da kimse seni ciddiye almaz."

"Yine de işte buradasın, dünyanın öbür ucuna kadar peşimden geldin." Hale, odada patlayan bu gerçek bombasından hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Luca'nın yaşına yakın olduğuna inanamıyorum." Enzo sinirlendi. "O piç Vello çok meşgülmüş." Dudaklarını ısırarak bunu düşündü. "Birlikte büyüyebilirdik. Eğlenebilirdik. Bu iki piç parti bozanlar."

Tristan ona ilgisiz bir bakış attı. "Üzgünüm. Hayatımı idame ettirmek için bir ölüm makinesi olmakla meşguldüm."

"Evet, dostum." Enzo sakızı ağzına attı ve ona da bir tane uzattı. "Çünkü ben burada ilham verici bir moda influencer'ı olarak hayatımın tadını çıkarıyordum. Sence hepimiz ne yapıyorduk?"

"Planın Camorra'ya sızmaksa, en alttan başlaman gerekecek," dedim, konuyu tekrar ana konuya getirerek. "Sırf Tristan Hale olduğun için ya da Don Vello pantolonunun içinde duramadığı için işleri kolaylaştıramazsın."

Tristan başını salladı. "Bana yeteneklerime ve uzmanlığıma uygun bir rol yazacaksın."

. Eğitimli bir suikastçıyı alıp çamaşırhanelerden haraç toplatmazsın."

Luca ve ben birbirimize baktık.

"İşin için alıştığın ücreti sana ödeyemeyiz," diye açıkladı Luca.

"Sorun değil, çünkü asıl işimi bırakmaya niyetim yok," dedi Hale yavaşça. "Ama operasyona katılmak istiyorum. Ve Vello'yu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Sanırım fazladan bir çift ele her zaman ihtiyacımız vardır." Enzo omuz silkti.

"Vello'yu görebilirsin, ama gözetim altında," dedi Luca. "Ancak DNA testi istiyoruz."

"Buyurun."

"Ve bilgilerinizi istiyoruz. Adres. Gerçek belgeler," diye sıraladım. "Size doğrudan ulaşabileceğimiz bir numara."

"Onları vermem, ama doğrudan telefon numaramı alabilirsin. Bu, kimseye vermediğim bir şey." Tristan ayağa kalktı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." Enzo ona doğru adım attı. "Aileye hoş geldin, orospu çocuğu." Onu kucaklayarak sıkıca sarıldı.

Tristan, hiç etkilenmemiş bir şekilde öylece duruyordu. Tıpkı Luca ve benim gibi. Enzo neden hep bu kadar lanet olası tatlı ve nazikti ki? Bu artık ciddi bir sorun haline geliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Enzo ondan ayrılırken göğsüne hafifçe yumruk attı.

"Onu dışarıya kadar geçirmekle başlayabilirsin," dedim. Bu saçmalığı bitirme zamanı gelmişti. Tierney evde beni bekliyordu ve bu iş tahmin ettiğimden daha uzun sürmüştü. "Seni ararız, Hale."

Enzo ve Tristan odadan çıktıktan sonra Luca bana döndü.

"Ona güvenilebilir mi?"

Omuz silktim. "Kimseye güvenilebilir mi ki?" "Kötü birine benziyor."

"Biz yapmıyoruz çok seçeneğimiz seçeneğimiz
bu bu konuda dedi dedi"

pragmatik bir şekilde. “Eğer o Vello’nun adamıysa—ki ikimiz de muhtemelen öyle olduğunu biliyoruz—bize karşı çalışırsa ortalığı fena karıştırabilir. Bu sırrı ifşa edebilir, bir ordu toplayabilir, bize karşı çıkabilir. Hem sermayesi hem de karizması var. Onu yanımızda tutmak en iyisi.”

Tiernan’ın masasından eşyalarımı alıp arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Luca elini bana doğru uzattı ve koluma doladı.

Yüzümü ona çevirdim. “Don olmak istiyor.”

“Bunu sadece hayal edebilir,” diye onu temin ettim. “Eğer denerse...” Luca sözünü yarım bıraktı.

“Onu alt ederiz,” dedim, hiç tereddüt etmeden. “Ve onu ibretlik yaparız.”

Ama bu, unvanı Luca’ya devredeceğim anlamına gelmiyordu. Siktir et.

Birkaç ay önce, ben her şeyi mahvetmişim. Ama bunun bedelini ağır ödemişim. Bu arada, Luca lanet olası bir FBI ajanını kulübümüze davet ederek, karısının hizmetçiyle yatmasına izin vererek ve işi batırarak ortalığı cehenneme çevirmeyi başarmıştı.

Don olmak artık benim ana hedefim değildi, ama işler benim lehime gelişirse, bu unvanı ona teslim etmeyecektim.

"Oh, bu arada." Parmaklarımı şıklattım. "Tom Rothwell ile işler nasıl gitti?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Sence ikna olacak mı?"

"Sanırım bizimle ilgili bir şey ilgisini çekti." Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve masaya yaslandı. "Ve eğer onu tarafıma çekemezsem, onu ortadan kaldırırım."

Ajan Rothwell neyin peşindeyse, onu Camorra’nın soğuk, ölü ellerinden zorla almak zorunda kalacaktı.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

Panikleme alışkanlığım yoktu.

Camorra'dan kaçtığımda, sınırları geçtiğimde ve Vello'nun parmağını kestiğimde nispeten sakin ve soğukkanlı kalmayı başarmıştım.

Ama şu anda hissettiğim tedirginlik, beni endişenin içinde boğmak üzereydi.

Achilles bütün gün ortalarda yoktu. Mesajlarıma cevap vermiyordu. Beni kontrol etmek için aramıyordu da.

Bu, son birkaç haftadır alıştığımdan farklıydı. Sürekli şefkat ve sevgi bugün ortadan kaybolmuştu ve bunun yerine, duvarları parçalamak istercesine kafesteki bir aslan gibi dairemizde volta atıyordum.

Dışarı çıkmam gerekirdi. Alışverişe. Arkadaşları ziyaret etmeye. Hayatı yaşamaya.

Ama bunun yerine evde kalmak istedim, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.

Dün ile bugün arasında, onun benden aniden uzaklaşmasına neden olabilecek tek bir şey olmuştu: Alex Rasputin.

Üçlü seks yapmak bir hataydı.

Savunmam gerekirse, bu benim hatam bile değildi. Ben başlatmamıştım. Kabul ediyorum, her saniyesinden zevk aldım, ama Achilles'in bu şekilde tepki vereceğini, bütün gün bana soğuk davranacağını bilseydim...

Neredeydi bu adam?

Mutfağın ortasındaki mermer tezgahın telefonumu alıp mesajlaşmalarımızı açtı.

Tierney: Selam, ne zaman döneceksin? Maggiano's'ta rezervasyon yaptırayım.

Tierney: AirPods şarj cihazımı gördün mü? Tierney:

?

Tierney: Endişeleniyorum. Lütfen geri ara.

Bunlar normal mesajlardı. Ne yazık ki, onlardan sonraki mesajlar tamamen çılgınca idi ve “Ölümcül Cazibe” filmindeki atmosferi andırıyordu. Onları sonuna kadar okuyacak cesaretim yoktu.

Kusmak istedim.

İlişkimiz bitmiş miydi? Bana ders vermek için sessiz muamele mi yapıyordu? Üçlü seks bir test miydi? Başarısız mı olmuşum?

Külüpten sonra eve dönmüştük ve her şey yolundaydı. Normaldi.

Belki de olayların kafama yerleşmesi zaman almıştı.

Kafesimin parmaklıklarına tırmanıyordum.

Onu kaybedemezdim. Ne olursa olsun. Her şeyi düzeltecektim. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Onu geri getirmek için ne yapmam gerekiyordu? Huzursuz bir şekilde Lila'ya bir mesaj attım.

Tierney: Bugün Achilles'i gördün mü? Lila:

Hayır. Neden, ne oldu?

Tierney: Ona ulaşamıyorum.

Lila: Tiernan'ı denedin mi?

Hayır, istemiyordum da. Kardeşim tüm sorularım için bir açıklama isterdi ve gerçeği itiraf ettiğimde çılgına dönerdi. Achilles'le benim bir çift olduğumuzu zar zor kabullenmişti. Lyosha'yı da bu karışıma dahil etmek resmen intihar olurdu.

Neyse ki Lila, kocasını ve onun psikotik tavırlarını iyi tanıyordu, çünkü ekranımda başka bir mesaj belirdi.

Lila: Sorguya çekilme havasında değilsen, Tiernan'a senin adına sorabilirim.

Tierney: Teşekkürler.

Telefonu bırakıp, milyonuncu kez dolaba doğru yürüdüm. Bütün eşyaları hâlâ oradaydı. En azından, onları almak için geri gelecekti.

Bu çaresizlik içinde kendimi tanıyamıyordum, ama elimde değildi.

Onu seviyordum.

Onu seviyordum, onu seviyordum, onu seviyordum.

Odaya girip kabuslarımı yok ettiği o ilk andan itibaren.

Telefonum oturma odasında ses çıkardı. Onu almak için geri döndüm

.

Lila: Achilles az önce Fermanagh'daydı. Alex'le bir toplantı yapmışlar. Achilles'in çok kızgın olduğunu söyledi.

Nefes alamıyordum.

Başımı tutarak yere çöktüm ve
hıçkırmaya başladım.

Bu kaybı sindirmek imkansız geliyordu. Genç ve aptalken bir kez parmaklarımın arasından kayıp gitmişti, ama bana bir şans daha verilmişti. Mutluluğa bir şans daha.

Tabii ki onu da mahvettim.

Belki de iyi şeyleri hak etmiyordum. Çünkü ne zaman karşıma çıksalar, onları parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verme konusunda çok başarılıydım.

"Bunu yapmak istemedim..." diye boğuk bir sesle söyledim, gözyaşlarım yüzümü ve gömleğimin yakasını ıslatıyordu. "Buna asla... razı... olmamalıydım..."

Giriş kapısından mekanik bir kilit sesi geldi. Tam o anda başımı kaldırdım ve Achilles'in içeri girdiğini gördüm. Beni henüz görmemişti. Bunun yerine, telefonunu ve cüzdanını mutfak masasına attı ve yorgun bir ifadeyle ceketini çıkardı.

"Tier, bebeğim?" diye seslendi. "Burada mısın?"

Bebeğim...?

Yüzümü silerek yavaşça ayağa kalktım ve kendimi belli ettim. "Merhaba," dedim tiz bir sesle.

O döndü bana baktı bana bana kaşlarını çatarak. "Bana ağladın ağladın mı?"

"Hayır." Gözlerimi bilerek ovuşturdum. "Sanırım saman nezlesi.

Neler oluyor?"

"Şey... Bir üvey kardeşim var." Gözlerini kocaman açarak bana baktı,

sözlerinin etkisini hissettirmeye çalışıyordu.

Utanç verici bir şekilde, aklıma gelen ilk düşünce
ŞÜKÜR TANRIYA oldu. Demek bu yüzden
üzgündü.

Üçlü seks yüzünden ya da Alex yüzünden değil. Gizli bir
üvey kardeşe katlanabilirdim.

“Vello’nun oğlu mu?”

Gözlerimi kırptım. O başını
salladı.

Hemen harekete geçtim, mutfağa koştum ve bir sandalye
çektim. “Otur. Sana bir içki hazırlayayım. Bana her şeyi
anlat.”

Söyleneni yaptı, bu da şok olduğunu gösteren açık bir
işaretti. Achilles, lanet olası hayatı boyunca hiç kimseye itaat
etmemişti. Hemen içki dolabına koştum, en sevdiği viskiyi
çıkardım, bardağa üç parmak dolusu doldurdum ve önüne
koydum. “İç.”

Tek yudumda içti. “Tristan Hale.”

“Ne?”

“Onu pusuya düşürmek için Fermanagh’a gittim. Neden
hayatını bağışladığını görmek istedim. Eh, öğrendim.”

“Neden?”

“Çünkü senin benim zayıf noktam olduğunu ve hayatta
olduğun sürece benim için her şeyden önce geleceğini biliyordu.
Ben don olmayacağım.”

“Bu...”

“Tamamen doğru,” diye bitirdi düz bir sesle. “Camorra onunla
çalışacak.”

“Oh.” Ellerimi omuzlarına koyup, başının üstüne bir öpücük
kondurdum. Buna ne diyeceğimi bilemedim. Hale’in beni
öldürmemesine sevindim, ama bu açıklamanın Achilles’e ne
yapacağı konusunda daha çok endişeliydim. “Bu konuda... ne
hissediyorsun?”

“Kızgınım,” diye homurdandı. “Vello fahişelerini ziyaret
ederken prezervatif kullanacak kadar sağduyulu olmalıydı.”

“Peki... yeni aile üyen hakkında ne düşünüyorsun?”

“Onu göreceğiz. O sinir bozucu bir orospu çocuğu.” “Yüzünü
gördün mü?”

“Evet.”

"Neye benziyor?"

"Kötü bir romantik komedi filmindeki gibi, kız arkadaşını aldatıp onu bir inek adama aşık eden tek boyutlu bir futbol kahramanı."

"Öncelikle, bu harika bir romantik komedi gibi geliyor." Omuzlarını sıktım. "İkincisi, bunun verimli bir işbirliği olacağına dair içimde bir his var. Tristan Hale yetenekli bir adam."

"Damlarında Ferrante kanı akıyorsa, şüphesiz tam bir pisliktir." Yüzünde bir kaş çatma belirdi ve daireye döndüğünden beri ilk kez telefonunu eline aldı.

"Telefonumu patlatıyor muydun?"

Hayatım mahvoldu.

"Hayır...?" Tedirgin oldum.

Başparmağıyla mesajları kaydırırken kaşları havaya kalktı.

"*Lütfen telefona bak, yemin ederim o adamdan gelmedim bile, tek düşünebildiğim şey kışkırmadaki sikindi?*" Bana gönderdiğim pek de hoş olmayan mesajlardan birini okudu ve başını eğerek beni incelemeye başladı.

Yüzümün ilk katmanını yakacak kadar kızardığımı hissederek, telefonu ondan kapmaya çalıştım. Elini geri çekti ve ayağa kalktı, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı.

"Ver şunu," diye homurdandım. "Bu kişisel bir şey." "*Bana sen mesaj attın.*"

"Ve sen cevap verme zahmetine bile girmedin," diye acı bir şekilde mırıldandım. "Bir saniye bekle." Parmağını kaldırdı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. "*Lütfen bebeğim, durumu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Seni çok seviyorum. Benim için tek kişi sensin*

."

Gözlerimi devirdim. "Bütün gün benden haber almadım." "Gideli beş saat oldu."

"Her zaman beni kontrol ediyorsun." O şımarık ses tonumu fark ettim ama artık umurumda değildi.

"Öyle." Telefonunu geri koydu, bana doğru bir adım attı ve başını kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Tristan meselesiyle

. İşim bittiğinde de eve gelip seninle valizimi boşaltmak için sabırsızlanıyordum, o yüzden telefonuma bakmadım."

Alt dudağım titredi. Gömleğinin yakasını karıştırdım. "Dün olanlar yüzünden... aşırı tepki vermiş olabilirim."

Achilles beni dikkatle inceledi.

"Neden?" "Çünkü paylaşmayı sevmiyorsun."

"Artık yapmayacağım. O, sana değiştiğimi kanıtlamak için tek seferlik bir şeydi."

"Peki nasıl hissettin?"

Dudaklarını alnıma bastırdı, ağzı fısıldayarak üzerinde hareket ediyordu. "Ölüm gibi."

Omuzlarımı kavrayıp beni yatak odasına doğru yürürken, kemiklerime karanlık gibi bir şey yayıldı. Direnmedim. Buna ihtiyacım vardı—cildinin benimkine değmesini hissetmeye. İçimde hareket etmesine.

Terapistimle iyi ilerleme kaydetmiştim. Bazı kararlarımı ve tercihlerimi derinlemesine incelemiştik. Artık yatakta acı çekmeyi neden sevdiğimi anlayabiliyordum. Partnerlerimden beklentilerim o kadar düşüktü ki, neredeyse hiç yoktu; onların bana acı çektirmelerine izin vermek, kontrolü geri kazanmanın ve kendimi bunu istediğime ikna etmenin bir yoluydu.

Achilles ile bu sorunum yoktu. Bana acı veremeyeceğini biliyordum.

Başparmağıyla dudaklarımı yavaşça, titizlikle ayırdı, heyecandan bacaklarımın arasında nabzım hızlandı. Kirpiklerim titredi ve o başparmağını dudaklarımın arasına tamamen soktu. Ağzımı onun etrafına kapattım, sertçe emdim, görüşüm yoğun bir arzu sisiyle bulanıklaştı. Bacaklarım yatağımızın ayak ucuna çarptı.

"Seni emmek istiyorum." "Hayır."

"Anlamadım?"

"Hayır." Sesi, küstah ve alçak, içimi titretmişti, kararan bakışları vücudumdaki her hücreyi okşuyordu. "Oyun oynamaktan bıktım."

Beni yatağa itti ve ben zıplayarak düştüm. Kalbim, kafese hapsolmuş bir kuş gibi çırpınıyordu. Ağırlığı üzerime çöktü ve beni yatağa sabitledi, gözlerindeki yumuşaklık beni paramparça edecekmiş gibi görünüyordu.

Samimiyet.

Seks değil.

Bu, onun istediği şeydi ve benim çok korktuğum şeydi.

Ona onu sevdiğimi itiraf etmek bir şeydi.

Ama bu sözleri yerine getirmek ve ona bedenimle göstermek bambaşka bir şeydi.

Çaresizce, havayı ve tempoyu ayarlamaya çalışarak onun aletine uzandım. Ellerimi itti ve bileklerimi bir araya getirdi.

"Hayır."

Kırbaçlandım ve tekmeledim, kendimi onun Sivri tırnaklarım, dövmele teninin açıkta kalan her parçasını çizdi. Kan akıtıp kemiklere ulaşmayı umarak devam ettim.

Achilles bileklerimi başımın üstüne bastırdı, tüm vücudumu kendisiyle kapladı. Ağır ağır nefes alıyordu ve bunun 50 kiloluk bir kadını etkisiz hale getirmekten kaynaklanmadığını biliyordum. Alnını alnıma dayadı ve hırlayarak, "Artık seninle bu saçmalığı yapmayacağım, Piccola Fiamma," dedi.

Cevap olarak kalçamı aramıza soktum, giysilerimizin üzerinden onun sıcak ereksiyonuyla buluştum. "Tabii ki yapacaksın. Biz bunu yaparız. Nefret seksini."

"Artık nefret seksi yok."

"Olmaz mı?" Alaycı bir şekilde mırıldandım, sırtımı kavisleyerek meme uçlarımla onun kaslı göğsüne değmesini sağladım.

"Hayır." Sesi şaşırtıcı derecede hüzünlüydü. "Seninle sevişeceğim, sen de benimle sevişeceksin."

Kalbimin, kontrolsüz bir araç gibi göğüs kafesimin arkasında hızla atışını görmezden geldim.

Kimse benimle hiç sevişmemişti. Uzun zaman önce, normal bir sevgiye layık olmadığımı kabullenmiştim. Babam, medeni bir zorunluluktan dolayı bana tahammül ediyordu. Kardeşim ise ortak geçmişimiz ve travmamız nedeniyle bana değer veriyordu. İkisinin de sevgisi acıma duygusuyla karışmıştı.

Achilles, sanki gözlerimden tüm bilinç akışımı okuyabiliyormuş gibi yüzümü inceledi. Normalde bu beni tedirgin ederdi. Şaşırtıcı bir şekilde, ruhumu ona açmanın umurumda olmadığını fark ettim. Uzun zaman önce benim en çirkin yanıma görmüş ve yine de beni dünyadaki en güzel kadın olarak görüyordu.

"Küçük Alev," diye seslendi, artık İngilizce konuşuyordu, bu da dayanılmaz derecede samimi ve tuhaf gelmişti. "Seni sevmeme izin ver. Bana tüm pürüzlü, çirkin yanlarını göster ve yine de yanından ayrılmayacağımı gör. Yanında kalacağım. Ama bana izin vermelisin."

Ona savunmasız ve yorgun bir şekilde baktım. Çok, çok yorgundum.

Bununla savaşmaktan. Artık korunmaya ihtiyacım olmayan bir adamdan beni korumak için benimsediğim alışkanlıklara sarılmaktan.

Aniden hıçkırarak ağlamaya başladım. Dr. Andrews, artık travmamla yüzleştiğim için kederin beni daha sık ziyaret edeceği konusunda beni uyarmıştı. Yine de, ön sevişme sırasında ağlamak tam olarak baştan çıkarmanın zirvesi sayılmazdı.

Ama Achilles umursamıyor gibiydi.

"Her şeyi bırak." Yavaşça gömleğimi, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardı. Giysilerimi çıkardıktan sonra, vücudunun ağırlığını üzerimde tutarak beni sabit tuttu ve kendi pantolonunu da çıkardı.

Onun altında titriyordum, vücudum okyanusun ortasında fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi paramparça olmuştu. Bileklerimi bıraktı, bir eliyle başımın arkasını okşarken diğer eliyle gözyaşlarımı sildi. İşaret parmağıyla başparmağı arasında bir gözyaşı yakaladı ve parmaklarını birbirine sürterek onu buharlaştırdı.

"Haine bak," dedi boğuk bir sesle, boynumu o kadar şefkatle öptü ki, son kalan benlik duygumu da benden çaldı. "*Chelovek*." Yıllar önce ona hediye ettiğim kelimeyi bana geri verdi ve tıpkı onu hayata döndürdüğü gibi, beni de canlandırdı. "Sonuçta bir insansın. Etten kemikten. Kanlı canlı. Tüm duyguları yaşayan. Seni yıkamadılar, bebeğim. Hiçbir şey yıkamazdı. Bunları yaşadın. Hatırladın. Yüzleştin. Ve geri döndün."

O üzerime doğru eğilirken gözlerimiz buluştu ve ilk kez

Hayatımda ilk kez, kaçmak istemedim. Bedensel arzuların içinde kendimi kaybetmek istemedim. O anın tam içinde olmak, bu anı sonuna kadar yaşamak istedim. İçime girdiğinde, göğsünden zevk dolu bir hırıltı yükseldi. Kaslarımı gevşetmeye zorladım; her an boğazını kesmeye hazır olduğum o “savaş ya da kaç” moduna girmemesi için bedenimi durdurmaya çalıştım.

Hareketleri yavaştı, rahat ve şefkatli dokunuşlardı. Sanki bir rüyaya düşüyormuşum gibi hissettim.

Her yerime dokundu ve okşadı, vücudumun her kıvrımına ve her parçasına büyük özen gösterdi. İçime her girdiğinde gözyaşlarımı, ağzımı, gözlerimi öptü. Ve dokunuşunu hissetmeme rağmen, bu seferkini diğerlerinden farklı kılan şey, *ruhunu* hissetmiş olmamdı. Ruhlarımız birbirine kenetlendi, tek bir bütün haline geldi. Buna çok ihtiyacımız vardı.

Onun aramızdaki son duvarı yıkması ve beni bu ilişkiye tamamen teslim etmemiz için.

Güvenli bir yetişkinin kollarında teselli arayan bir çocuk gibi ona umutsuzca sarıldım ve o beni asla bırakmadı. Pozisyon değiştirdiğimizde bile.

"Böyle iyi mi?" Dudakları benimkilerin üzerinde hareket etti. "E-eyet."

"Seni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissedebiliyorum."

Damarlarıma dolan dopamin beni bir yaprak gibi titretmişti. "Sanki DNA'nı vücuduma enjekte ediyormuşsun gibi hissediyorum."

Biraz geri çekildi ve bana hayret dolu bir ifadeyle baktı. Sözlerim onu derinden etkilemişti.

Çünkü bu, her zaman istediği şeydi.

Benim ona tohumlandığım gibi, o da kendini bana kazımak istiyordu.

Orgazmımın verdiği zevk, omurgamın dibinde bir karıncalanma ile başladı ve hızla tüm vücuduma yayıldı. Achilles bir inilti çıkardı ve aynı anda boşaldı. Fırtınada birbirimize tutunuyormuş gibi, kollarımızı birbirine dolayarak tüm bu süre boyunca birbirimize baktık.

Ve o anda anladım ki, on sekiz yaşındaki Tierney

bağlantı, bir bedenden diğerine geçen bu aşk olmasaydı, kendi canına kıymaya çalışmazdı.

Ve Luca'nın onu zorlayarak Achilles'in kalbini kırmasına izin vermezdi.

Achilles üzerimden kalkarken sessizdi. Aynı şaşkınlık ve duygu fısıltılarının onun vücudunda da dolaştığını hayal ettim. Çünkü ben iyi olmaktan çok uzaktım. Bütün bu sevişme çilesi dünyamı sarsmış ve altüst etmişti.

Konuşmak yerine, ona elimi uzattım. O da elimi tuttu. Parmaklarımız, bir yapbozun iki parçası gibi birbirine oturdu.

"En büyük korkumla yüzleşmemi sağladığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ve her şey için teşekkür ederim."

Hâlâ tavana bakarken elimi sıktı. Onu bu kadar iyi tanımıyorsam, ağlayacağını düşünürdüm.

On beş yıllık sevgi, nefret ve bunların arasındaki her şey işte bu noktaya geldi.

Sevişti. Ve hayatta kaldık.

"Achilles..." Yatakta döndüm ve elimi onun yaralı yanağına bastırdım. "Şunu bilmeni istiyorum ki, bundan sonra elimden gelen en iyi eş olmaya çalışacağım. Hayatımı sana adayacağım."

Sessizce, birleşmiş ellerimizi yüzüne çekti ve parmak eklemlerimi öptü.

Sanırım o anda, o bile içimizde olup bitenleri tarif edecek kelimeleri bulamıyordu.

"Ama asla biyolojik çocuklarımız olmayacak," dedim boğuk bir sesle, parmaklarımı yüzünde gezdirerek. "Ve sen asla geleneksel bir eşe sahip olamayacaksın. Evde kalıp, her gün yemek pişiren ve kazak örmeyi bilen birine. Lila gibi, sadece yanında durup senin liderliğini izlemekten memnun olacak bir kadına."

"Hayır," diye onayladı. "Ama tanıdığım hiçbir erkeğin sahip olmadığı başka bir şeye sahip olacağım."

"Peki o nedir?"

"Yeterli." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Sen

bana yetersin, Tierney.”

ACHILLES

Tierney'den yuvarlanmak, bir savaşı kazandıktan sonra savaş alanından sürünerek çıkmak gibi hissettirdi.

Yaralı.

Yorgun.

Yaralı.

Zafer kazanmış.

Kolay olmayacaktı, ama buna değecekti ve en kötüsü geride kalmıştı.

Son duvar yıkılmıştı. Artık sadece biz vardık.

Ben. O. Ve paylaştığımız aşk.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

ACHILLES

"Bu kötü bir fikir." Tiernan bana kız kardeşinin pasaportunu uzattı.

Kız kardeşi benden kaçarken pasaportunu saklayacağına söz vermişti ve sözünü tutmuştu... en azından şu ana kadar.

Onun sözlerini görmezden gelerek, pasaportu bir taşıma kutusunun dibine attım ve Fermanagh'ın üstündeki eski dairesini didik didik aradım. Tierney, sevdiği eşyaları alabilecek fırsatı hiç bulamamıştı.

"Nedenini sormayacak mısın?" Tiernan beni oturma odasından yatak odasına kadar takip etti.

"Hayır, umurumda değil."

"Beni kötü duruma düşüreceksin," diye hırladı Tiernan.

Hiç de değil. Kız kardeşimin gayri meşru oğlunu, henüz karnındayken evine almış ve kendi oğlu gibi büyütmüştü. Bütün aile, Nero'ya gerçek babasının kim olduğunu asla söylememeye yemin etmişti. Ve bu, Tierney'e sunabileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Bu bir rekabet değil." En sevdiği beyzbol şapkasını kutuya attım ve dolabına doğru yavaşça yürüdüm.

"Ve Lila, kız kardeşimin yanında olmasını istiyor," diye ısrar etti Tiernan. "İkisi çok yakındır."

"Hayatımdaki her kararı karının tercihlerini göz önünde bulundurarak vermemi mi bekliyorsun?" Dişlerimi gıcırdattım.

"Elbette." Tiernan gözlerini kısarak baktı. "Bence bütün dünya onun iradesine boyun eğmeli."

Başımı salladım ve Tierney'nin mücevher kutusunu paketlerken kıkırdadım. "Kız kardeşini mutlu etmeyi planlıyorum."

"Zaten mutlusun." Omzunu kapı

kapı pervazına dayadı ve kollarını kavuşturdu. “Yine de, taşınmanı görmekten hiç hoşlanmayacağız.”

Evlilik teklifleri hakkında çok az şey biliyordum. Çevremdeki herkes görücü usulü evlilik yapmıştı. Romantizm hakkında pek bir şey bilmesem de, Tierney hakkında fazlasıyla bilgi sahibiydim.

Neleri sevdiğini. Neleri sevmediğini. *Hayallerini.*

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordum. Her bir lanet şeyi.

Her bir çil, her bir kirpik, göz kenarındaki kırışıklıkların tam sayısı ve saç çizgisinin şekli. Onu neyin güldürdüğünü, neyin üzdüğünü ve neyin vücudunu coşturduğunu biliyordum.

Ve tüm bu bilgileri kullanma zamanı gelmişti.

“Unuttuğum başka bir şey var mı?” Kutuyu yere koyup yatak odasına göz gezdirdim. Koridorda duran ve askerlerimin alması için hazır olan dört kutuyu daha çoktan doldurmuştum.

"Hayır. Bunlar onun için önemli olan her şeydi."

Çenemi sallayarak onayladım. “Öbür tarafta görüşürüz.”

Tiernan kaşlarını kaldırdı ve kapıya doğru ilerlememi izledi. “Achilles.”

Durup ona döndüm. “Ya hayır derse?”

"Hayır demez."

"Nereden biliyorsun?"

“Lila’nın seni sevdiğini nereden biliyordun?” diye karşılık verdim.

"Benim için neredeyse kurşun yiyecekken," diye cevapladı, gözünü kırpmadan.

On sekiz yaşındaki Tierney'nin, benim için bebek doğurabilecek başka birine yol açmak için intihar etmeye çalıştığını düşündüm. Böylece ben de don olabilecektim.

“Tierney benim için çok daha fazlasını yaptı. İşte bu yüzden biliyorum.”

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

TIERNEY

“Bu gerçekten sinir bozucu.” Hayal kırıklığımı içimden bir iç çekişle dile getirdim, Achilles’in gözlerime bağladığı göz bağıyı çıkarmak için sabırsızlanıyordum. Birincisi, maskaramı mahvediyordu. İkincisi, sürprizleri sevmezdim. Hayatım, bin yıl yetecek kadar iniş çıkışlarla doluydu. Ölümümün geldiği ana kadar, yarın, haftaya, ay sonuna ve on yıl sonra neler olacağını bilmek beni tamamen tatmin ediyordu. “Neden gözlerim bağlanmak zorunda?”

“Çünkü ben öyle dedim.” Achilles’in kısa cevabı sağımdan geldi.

Kısa saçlarım rüzgarda dalgalanıyor, her yöne savruluyordu. Uçak motorunun uğultusu kulaklarımı dolduruyordu. Her şey bana bir jete bindiğimizi söylüyordu. Ama nereye gittiğimizi ve ne zaman geri döneceğimizi bilmiyordum.

"Acele et."

"Nereye gittiğimi göremiyorum," diye tısladım.

Görünüşe göre bu çıkmazın çözümü, beni balayı tarzında kucağına alıp ışık hızıyla kısa bir merdiveni tırmanmaktı. Ayaklarının altındaki metali duydum ve jet uçağında olduğumuzdan emin oldum.

Sonra, sanki küçük bir çocukmuşum gibi kemerimi bağladı ve AirPods'larımı kulaklarıma taktı. "Ne dinlemek istersin?"

"Nerede olduğumuza dair bir açıklama..." "Müzik mi, sesli kitap mı?"

Onu gerçekten boğazlamak istedim. En sevdiğim aletin sahibi olduğu için şanslıydı, yoksa başı ciddi belaya girecekti.

"*Hot Girl Bummer*'ı aç," diye homurdandım. En sevdiğim gerçek suç podcast'iydi. "Nehir Katilinin Tuhaf Davası'nı," diye belirttim. "Zaten indirdim."

"Benim tatlı, narin çiçeğim." Alaycı sesi beni hiç etkilemedi

Çünkü yine de dediğimi yaptı.

Uzun uçuş sırasında iki kez uyuyakaldım ve bir ara karnımın yüksek sesle guruldadığını duyunca bana yemek yedirmek zorunda kaldı. Uçaktaki o, ben ve personel dışında kimse duymadı. Bu başlı başına nadir bir durumdu. Ferrante klanı en az üçer dörderli gruplar halinde hareket etmeyi severdi.

Sonunda indi. Achilles beni tekrar kucağına aldı ve arabanın arkasına götürdü, şoföre benim bilmediğim ama Latinceye benzeyen bir dilde talimatlar verdi.

"Bu kaçırma," diye homurdandım. "Buraya kendi isteğinle geldin."

"Sokağın aşağısındaki Maggiano's'a gideceğimizi sanıyordum!" *Lanet olsun, çamaşır makinesinde hâlâ giysilerim vardı.* Cevap vermediğinde, "Gümrükten nasıl geçtim ki?" diye ekledim.

"Tiernan bana pasaportunu verdi."

"O bir hain," diye mırıldandım, ama kızgın değildim.

Achilles'le birlikte olmak için cehenneme bile giderdim ve kardeşim bunu biliyordu.

"Yolumuz uzun mu?" diye sordum.

"Lütfen sus da hayatımda bir kez olsun romantik olmama izin ver."

"Madem bu kadar nazikçe rica ettin..." dedim somurarak, kollarımı kavuşturarak.

Kısa bir süre sonra araç kenara çekti ve arka kapı açıldı. Hava ılıktı ve tuzlu su kokuyordu. Kokuyu hemen tanıdım; bu koku sadece Akdeniz'e özgüydü.

Kalbim hızlandı, sakinleşmeye çalıştım ama zordu.

"Dikkat et, bir basamak var." Achilles'in derin, gür sesi homurdandı; pürüzlü avucuyla bileğimi kavradı ve beni çakıllı bir patikaya doğru yönlendirdi. Kuşlar cıvıldıyordu, su şırıldıyordu. Gün ışığı vardı—güneşi tenimde hissedebiliyordum—ama uçuş sırasında saati takip edemediğim için bu benim için pek bir anlam ifade etmiyordu.

Bacaklarımın önü beton bir

bariyere çarptığında durduk. Achilles'in kokusu yan taraftan burnuma

—orman, viski, duman, erkek—ve göz bağımın bir köşesini yavaşça çekti. Karanlığa o kadar alışmışım ki, tekrar görebileceğim düşüncesi başımı döndürdü.

“Her şeyi baştan yapma şansın olsaydı, ikinci bir şansın olsaydı, Akdeniz kıyısında emekli olurdun demiştin. İyi bir adam seçerdin. Ufka bakarken tığ işi yapar ve güzel bir kokteyl içerdin.” Sözleri kulaklarıma sızdı, bedenime işledi ve o kadar derine yerleşti ki tüm varlığıma kazındı. “Sana bunların hepsini verebilirim.”

Göz bağı yere düştü ve ben, bulutsuz gökyüzünün altında uçsuz bucaksız, bana şakacı bir şekilde göz kırpan masmavi, ışıltılı denizi seyrettim.

“Sana New York'un koşuşturmacasından uzak, sakın bir hayat sunacağım. Ferrantes'lerin işlerini buradan, Napoli'den yöneteceğim; sen de kendi başının çaresine bakacaksın, ne istersen, nasıl istersen yapabilirsin, yeter ki yanımda ol.”

Ona dönüp baktım. Arkasında muhteşem bir villa vardı. Onun ötesinde, zeytinlik olduğunu anladığım yeşillikler uzanıyordu. Yumuşak sarı kemerleri, güller ve bir çeşmenin bulunduğu iç avlusuyla, bu güzel bir mülktü, ama gösterişli ya da abartılı değildi. Nefes kesici manzarası ve denize yakınlığından buranın Posillipo olduğunu anladım.

“Çocuk istiyorsan, yaparız. İstemiyorsan, yapmayız. Eğer bu şehri benimle birlikte yönetmek istersen, tahtı paylaşıyoruz. Eğer tüm günlerini tığ işi yaparak ve alışveriş yaparak geçirmek istersen, o da olur.” Yanına doğru bir hareket yaptı ve ben, plaja bakan, şezlongların ve üzerinde ipelik ve örgü malzemelerinin bulunduğu küçük yuvarlak bir masanın bulunduğu bir verandada durduğumuzu fark ettim. İçimi mutluluk dolu bir titreme sardı.

“Benim yanımda dünya ayaklarının altında olacak. Tüm hayallerini gerçekleştireceğim. Her birini. Tek istediğim şey var: sen.”

'un değişken bakışları , üzerime indi. Özlem. Arzu.

Pişmanlık duymayan bir açlık. O tek dizinin üzerine çöktüğünde nefesim boğazımda düğümlendi...

Sonra diğeri dizini de.

Artık iki dizinin üstünde ydi, bana bakıyordu, kararlı, her savaşımda benimle birlikte savaşacağına, her mcadelemde benimle birlikte kazanacağına, asla yanımdan ayrılmayacağına dair söz veren bir bakışla.

"Sana hangi yüzüğü vereceğimi uzun uzun düşündüm."

Tabii ki yaptı. Bu adamdan başka bir şey beklemezdim.

Ona ukala bir laf atmak, elmasın kafam kadar büyük olup olmadığını sormak istedim, ama içimden gelmedi. Ne alaycı bir söz, ne de boş bir flört. Dilim tutuldu ve o an tamamen ona odaklandım.

Bunun yerine dudaklarımı yaladım ve "Ne seçersen seç _"

"Miras," diye sözümü kesti. "Ha?"

"Para seni etkilemez. Hiç etkilemedi. Sen mirası seversin. Tarihi. Bir yuva istediğini söylemiştin. Kökler. Anlamı olan bir şey." Cebinden bir şey çıkarırken siyah gözleri parladı. Kk, siyah kadife bir kutu. Kutuyu açtı. "Bu yüzük hepsini barındırıyor."

Altından yapılmış antika bir mühür yzğyd; üzerindeki karmaşık desen, uzun tarihi boyunca bir noktada şüphesiz mühür olarak kullanılmıştı. zerinde bir kafatası ve yılanı tasvir eden bir akik cameo vardı. Gösterişli ya da güzel değildi. Cesur ve muhteşemdi. Ve ben onu bu yüzden daha da çok sevdim.

"Her zengin adam karısına pahalı bir yüzük alabilir. Bence bunda pek bir şey yok, gerçekten. Ama bu yüzüğü bulmak için güney İtalya'daki tüm saygın antika dükkanlarını gezmek zorunda kaldım. Bu yüzük on dokuzuncu yüzyılın başlarına dayanıyor. Onu özellikle istedim çünkü Avusturya Kraliçesi Maria Carolina'ya aitti. O, Kral Ferdinand IV'n karısı ve Napoli tarihinin en kötü kadınlarından biriydi."

Bu sözleri, benden biraz gergin bir kıkırdama kopardı.

“Maria Carolina cesur ve meydan okuyan bir kadındı; Napolyon’a alçak piç dedi ve çevresindeki herkesin – ve krallığındaki herkesin – ne düşündüğünü umursamadan, kocasının işlerine acımasızca karıştırdı. Bir noktada, kocasının iki krallığının fiili hükümdarı haline geldi. O bir mutlakiyetçiydi ve durdurulamazdı.” Derin bir nefes aldı. “Ve yine de senin yanında sönük kalırdı.”

“Sen delisin,” diye fısıldadım ve omzuna hafifçe itekledim. Kıpırdamadı. “Bana bir kraliçe yüzüğü mü aldın?”

“Kraliçe satrançtaki en önemli taştır,” dedi ciddi bir sesle. “Bu benim için hiçbir zaman bir oyun olmadı, Küçük Alev. Her zaman bir ölüm kalım meselesiydi. Hâlâ da öyle. Karım ol, Tierney, ve ben tüm hayatımı seni mutlu etmeye adayacağım. Ne dersin?”

“Evet, seni piç. Tabii ki. Evet.”

Yüzüğü parmağıma taktı ve tüm varlığım yerine oturdu. Ayağa kalktı ve yüzümü sertçe kavradı, dudaklarıma acil bir öpücük kondurdu.

“Doğru mu?” diye sordu.

“Gerçek,” diye fısıldadım öpüşürken.

“Seninle tanışmadan çok önce seni seviyordum. Henüz on yaşında bile değildim ki rüyamda bana geldin. Kızıl saçların, parlak gözlerin ve yılmaz ruhunla. Ve beni büyüledin. Yıllar önce odana girdiğimde, saçlarını ve yüzünü gördüğümde seni hemen tanıdım.” Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Ve anladım.”

“Neyi anladın?”

“Bir şekilde, *bir gün*, burada olacağımızı. Tıpkı böyle.”

EPILOG

ACHILLES

İKİ HAFTA SONRA

Su, zayıf Ekim güneşi altında elmaslar gibi parılıyordu. Lanet olasıca güzeldi, neredeyse yanımdaki kadın gibi.

Bir buçuk hafta önce Napoli Belediye Binası'nda evlendik. Ailelerimiz ve birkaç arkadaşımızın katıldığı küçük bir tören oldu. Zaten yeterince beklemiştik, daha fazla beklemek istemedik. On yıl boyunca birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranarak zamanımızı boşa harcamıştık.

Gelin kırmızı bir elbise giymişti ve yüzünde havalı bir gülümseme vardı. Balayı gelecek ay için planlanmıştı. Bir klasik araba kiralayıp bir ay boyunca Fransız Rivierası'nı gezecektik. Telefonlar kapalı. Sadece o ve ben. Napoli'deki Ferrante klanının lideri olarak üstlendiğim rol bunu mümkün kılıyordu. Bu pozisyonun temposu elbette daha yavaştı, ama bu durum beni pek rahatsız etmiyordu.

Eğer sessizlik istiyorsa, ona bunu verirdim.

Ve eğer New York'a geri dönmek isterse, bunu da sağlayabilirdim.

Hayatımın geri kalanını bu kadının mutlu olmasını sağlamak için geçireceğime kendimi çoktan alıştırmıştım ve kendim için daha iyi bir rol düşünemiyordum.

"Kahven hazır, hayatım." Karım evimizin derinliklerinden verandaya doğru havalı bir şekilde yürüdü. Ben şezlongda çıplak bir şekilde uzanmıştım. Elinde buharlı bir fincan tutuyordu ve onu yanımdaki yuvarlak masaya koydu. Taze çekilmiş kahvenin kokusu duyularımı sarstı ve orgazmik miktarda dopamin salgıladı.

İşte bu.

Her sabah.

Tierney, bana kahve

yapıyor. Bana sokuluyor.

Mutluluk.

O hâlâ ayaktayken elimi uzatıp yanağını okşadım ve ona gülümsedim. Ve her ne kadar gözlerimin gördüğü en çirkin piç olsam da, onun bakışları altında kendimi güzel hissettim. Lanet olası bir tanrı gibi.

"Andare in brodo di giuggiole." Avucunu avuçlarımla arasına alıp dudaklarıma götürdüm ve nazikçe öptüm.

Gülümsemesi genişledi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Coşku dolu bir durumda olmak. Bana verdiğin mutluluk, tatlım... Bunu uyuşturucuya çevirebilseydim, dünyadaki en zengin adam olurdum."

Mutlulukla dudaklarını bükerek, beni itti ve çıplak göğsüme yaslandı, güneşin altında bana sokuldu. Bana bu kahveyi yapmak için örgü örmeyi bırakmıştı.

Bu günlerde bana günde en az üç kez kahve yapıyordu. Kafein zehirlenmesi diye bir şeyin olmamasını umuyordum çünkü ben o yolda ilerliyordum.

Gazetemi bir kenara koydum, uzun, çıplak bacağı benim bacağıma dolandığında kendimi sertleşirken hissettim. Günlerimiz çok az çalışmaktan ibaretti — çoğunlukla ben operasyonlarımızı kontrol ediyor ve otel lobilerinde işlerimi yürütüyordum

—ve o kitap okuyor, tığ işi yapıyor ve sahil boyunca yürüyüşe çıkıyordu. İyileşiyordu. Hâlâ haftada iki kez Dr. Andrews ile sanal görüşme yapıyordu.

Gözlerinde şimdi gözle görülür bir ışık dans ediyordu. Daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı kulağıma.

"Hmm."

"Daha sonra dışarı çıkıp bir şeyler yemek ister misin?" Boynumu öptü. "Belki bir sokak gösterisi izleriz?"

Balkonumuzun altında düzinelerce koşucu ve turist olmasına rağmen, seni tam burada, şu anda, herkesin gözü önünde becermek istiyorum.

"Ne istersen, bebeğim."

"Sokağın aşağısındaki o yeri denemek istiyorum. Belki sonra da uzun bir yürüyüş yapabiliriz." Eli

karın kaslarımdan aşağı kaydı ve sikimi avuçladı. "Hava çok güzel." "Kulağa harika geliyor." Elimi sırtından aşağı kaydırđım ve

. "Bu arada iştahını açalım."

Üstüme yuvarlandı, dudakları benimkilerle birleşti. İçimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Bu kadından asla doyamam. Asla. Çocuk sahibi olmak bir seçenek olsa da, umarım yakın zamanda istemiyordur. Onu kendime saklamaya daha çok vaktim vardı. Hem de çok.

Yanımızdaki küçük masanın üzerinde duran telefonum gelen bir arama ile titredi. Sesli mesaja yönlendirdim. Hemen tekrar çaldı. Bu sefer, ona kızgın bir bakış attım.

"Kim o?" Dudakları karın kaslarımdan üzerinde gezindi. Vücudumda aşağı doğru bir yol çizerek öpüyordu, dikkatini çeken yere doğru, güneye doğru.

"Enzo," diye

homurdandım.

"Cevap ver."

"Yok." Bacaklarımı açarak ona tam istediğim yerde yerleşmesi için daha fazla yer açtım. "Bekleyebilir."

Dizlerinin üzerine çöktü ve güldü. "O senin kardeşin. Önemli olabilir."

"Şu anda hayatımdaki tek acil mesele, seni bu saçma bikiniden çıkarıp yatağıma sokmak." İşaret parmağımla kırmızı bikini üstünün ipine geçirdim, çektim, sonra alaycı bir şekilde bırakarak tenine dokundurdum.

Karım bana azarlayıcı bir bakış attı.

"Achilles." "Ne?"

"Zavallı kardeşine cevap ver."

Hâlâ çalan telefonumun ekranının üzerinde parmağımla kaydırıyormuş gibi yaptım. Hoparlör düğmesine bastım. Enzo'nun söyleyeceğı her şey karımın önünde söylenebilirdi.

"Ne istiyorsun lan?"

"Selam..." Enzo'nun sesi gergin ve kısık geliyordu. Sanki çok sigara içmiş ve yeterince uyumamış gibi. Her zamanki neşeli hali değildi. Şezlongda dik oturdum, tetikteydim. Beni her zaman aptalca, üniversiteli gençler gibi "yo" diyerek selamlardı.

"Ne oluyor?"

"Oturuyor musun?"

"Bayılacak gibi mi görünüyorum?" diye sordum sertçe.

Enzo gülmedi. Kahretsin. Enzo *her zaman* gülerdi. Bu iyiye işaret olamazdı.

"Babam," dedi. "Ne oldu ona?" "Öldü."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bu sabah yatağında baygın halde bulundu." Hiçbir şey söylemedim.

"Klanlar haberdar. Yeni patronun kim olduğunu bulmak için etrafı kokluyorlar."

Yine de hiçbir şey söylemedim. Sayamayacak kadar çok şüpheli vardı, Vello'nun ölümünden çıkar sağlayacak çok fazla insan vardı. Bana gelince, hafif bir rahatlama dışında hiçbir şey hissetmedim. O berbat bir babaydı ve karımla geçirebileceğim değerli yılları benden çalmıştı. Onu yas tutan tek yanımdı, onu diriltip tekrar öldürebilmek isteyen yanımdı.

"Eve gelmen gerek. Luca'yı taç giydiriyoruz. O devralıyor. Yeraltı dünyasının yeni kralı."

Cevap yoktu.

"Dinliyor musun?" diye tısladı Enzo.

"Orada olacak," dedi Tierney, yüksek sesle ve net bir şekilde. "Onun cenazesini hayatta kaçırmayız."

İkimiz de gizlice gülümsedik. Bu gülümseme, hiçbir terapinin kafamızın içindeki karmaşayı düzeltemeyeceğini söylüyordu.

Telefonu kapattım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Cenaze için kırmızı giysiler hazırla."

"Kırmızı mı?" Başını geriye atıp beni inceledi. "Neden?" "Diğer renklerden daha az leke bırakır ve biz bir bir kan gölüne gireceğiz."

Society of Villains serisinin bir sonraki kitabı
Fallen Rook'u şimdi satın alın!

TEŞEKKÜR

Bu kitap, “Society of Villains” serisinin gerçek başlangıcıdır. Yedi kitaplık serinin fikrini ortaya attığımda aklımdaki ilk hikâye buydu, ancak içgüdülerim, sahneyi tam olarak hazırlamak için Tiernan ve Lila’nın hikâyesinin Achilles ve Tierney’inkinden önce gelmesi gerektiğini söylüyordu. *Bad Bishop*, yazdığım kitaplar arasında en sevdiklerimden biri oldu, yani bir zararı olmadı, ama Achilles ve Tierney’nin hikayesini anlatmak için sabırsızlanıyordum ve şimdi yayınlandığı için çok mutluyum.

Her zamanki gibi, belirli bir sıraya bağlı kalmadan, harika geri bildirimleri ve ilgileri için alfa okuyucularım Bryanna ve Claire’e teşekkür etmek istiyorum. İlk görüşleriniz için çok minnettarım. Her zaman işleri düzene sokuyor ve perspektif kazandırıyor.

Beta okuyucularıma — Tijuana, Vanessa, Lena, Aisling, Veronica, Dr. Claire Reed ve Liah. Siz hanımlar dürüstlük, bağlılık, yaratıcılık ve sevginin birer şaheserisiniz ve bu çılgın yolculukta elimi tuttuğunuz için çok mutluyum. Hepinize çok, çok minnettarım.

Editörlerime — Annie Meagle, tek ve eşsiz. Aynı anda hem acımasızca dürüst hem de acımasızca nazik olabilmeni seviyorum. Mara White — senin uzmanlığın söz konusu olduğunda yalvarmaktan asla çekinmem. Sarah Plocher — sen benim sürecimin ayrılmaz bir parçasısın! Her şey için çok teşekkür ederim. Ve Silla Webb — her şey için çok teşekkür ederim (hala bölüm numaralarından kafam karışık, IYKYK), ve düzeltme okuması için Gretchen Stelter’e. Ve Bloom editörüm Christa Désir’e, tüm kariyerimin gidişatını değiştiren ve bunu büyük bir alçakgönüllülükle yapan kişiye. Sadece sen olduğun için çok teşekkür ederim.

Bu seri için durmaksızın çalışan İngiltere editörüm Lucy Stewart’a da çok teşekkürler. Waterstones ve The Works’ta kitaplarımı gördüğümde çok heyecanlanıyorum!

Bloom ve Hodder’ın süperstarları: Madison ve Siena (

Bloom) — teŖekkrler! Nezaketiniz, zveriniz ve uzmanlığınız için. Aynı Ŗey Hodder'dan Charlea ve Kallie için de geçerli. Kalbimin derinliklerinden teŖekkr ederim.

Her gün yaptığı her Ŗey için menajerim Kimberly Brower'a çok teŖekkr ederim. Bunu yeterince söylemiyorum ama hayatımda olduğu için çok minnettarım.

Author Agency'ye, özellikle de Becca ve Shauna'ya, harika halkla iliŖkiler alıŖmaları ve tanıtım turları için; Tijuana'ya, hayatımı idare ettiği için; ve Emily'ye, sosyal medya hesaplarımı yönettiği için teŖekkr ederim. Sizler en iyisisiniz ve bunu bildiğinizi biliyorum çünkü size her hafta söylüyorum.

Kapakları için Simply Defined Art'tan Jay Aheer'e, iç kapak resimleri için ve her Ŗeyin mkemmek görünmesini sağladığı için Bloom'dan Julie'ye teŖekkr ederim.

Son olarak, ekibime teŖekkr ederim! TJ, Emily, Vane, Marta, Yamina, Gabby, Susan, Leslie ve Liah. Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum.

Ve okuyucularıma da teŖekkr ederim, ister en iyi arkadaŖımın kardeŖini anlatan hafif bir hikaye yazayım, ister mafya patronlarının birbirlerini en kanlı Ŗekillerde öldürdüklerini anlatan bir hikaye yazayım, sizler her zaman yanımdasınız. Hayallerimi gerçeğe dnŖtryorsunuz.

TeŖekkrler.

Tüm sevgimle,
L.J. xo

Sevgili Okuyucu,

Çocukların okuma krizinden ve hepimizin bu konuda neler yapabileceğinden bahsetmek için bir sayfa daha dikkatinizi rica ediyoruz.

Araştırmalar, zevk için okumanın, aile koşulları, ebeveynlerin eğitim düzeyi veya gelirinden daha fazla, **bir çocuğun gelecekteki yaşam fırsatlarını belirleyen en önemli tek faktör** olduğunu göstermiştir. Okuma, akademik sonuçları, zihinsel sağlığı, zenginliği, iletişim becerilerini, hırsını ve mutluluğu artırır.¹

Eğlence amacıyla kitap okuyan çocukların sayısı hızla azalıyor. Gençlerin zamanını kapmak için pek çok şey rekabet ediyor. 2024 yılında, Birleşik Krallık'ta 5 ila

'daki her 10 çocuktan 1'inin evinde tek bir kitap bile yoktu.²

Hachette, okullar, kütüphaneler ve okuryazarlık dernekleriyle yoğun bir şekilde çalışmaktadır, ancak hepimizin daha fazla okuyucu yetiştirebileceği bazı yollar şunlardır:

- Çocuklara günde sadece 10 dakika kitap okumak bile fark yaratır
- Çocuklar düzenli okuyucu olmasa da pes etmeyin – onlara uygun kitaplar mutlaka vardır!
- Öneriler almak için kitapçıları ve kütüphaneleri ziyaret edin
- Onları sesli kitap dinlemeye teşvik edin
- Okul kütüphanelerini destekleyin

- Hediye olarak kitap verin

Çocukları nasıl teşvik edebileceğiniz konusunda çok daha fazla bilgi var kitap okumaya bu web

www.RaisingReaders.co.uk

Okuduğunuz için teşekkür ederiz.

¹ OECD, '21. Yüzyıl Okuyucuları: Dijital Bir Dünyada Okuryazarlık Becerilerini Geliştirme' Dünyada Dünyada Okuryazarlık Becerilerinin Geliştirilmesi', 2021, https://www.oecd.org/en/publications/21st-century-readers_a83d84cb-en.html

² National Literacy Trust, '2024'te Kitap Sahipliği', Kasım 2024, <https://literacytrust.org.uk/research-services/research-reports/book-ownership-in-2024>

BookDrop

Bir sonraki kitabınızı okumaya hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve seveceğiniz yazarların, sadece sınırlı bir süre için geçerli olan en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan e-posta kutunuza alın.

Uzman yayıncı ekibimiz tarafından size özel olarak seçilen, çeşitli türlerdeki yeni favorilerinizi ve harika teklifleri keşfedin.

Ne okumak isterseniz isteyin, biz size uygun bir kitap buluruz.

bookdropdeals.com adresinden bugün üye olun

Veya sosyal medyada bizi takip edin:

 [@BookDropDeals](https://twitter.com/BookDropDeals)

